DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

FREDRIK BACKMAN

ENDİŞELİ İNSANLAR'IN
NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

büyükannem size özürlerini iletmemi istedi

"Roald Dahl
ve Neil Gaiman'la
kesinlikle
aynı kulvarda."
–Kirkus Reviews

KAİROS

Çeviren: Elif Nihan Akbaş

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Büyükanne, Elsa kendini bildi bileli bu masalları anlatırdı. Başlarda yalnızca Elsa'nın uyumasını sağlamak ya da onu Büyükanne'nin gizli diline alıştırmak içindi. Biraz da Büyükanne tam da bir büyükannenin olması gerektiği gibi kafadan çatlak olduğundan. Ama son zamanlarda bu masallar başka bir boyut daha kazandı. Elsa'nın tam olarak tanımlayamadığı bir şey."

Elsa yedi yaşında ve farklı. Büyükannesi yetmiş yedi yaşında ve çılgın. Balkona çıkıp paintball tabancasıyla yabancıları vuracak kıvamda çılgın. Aynı zamanda da Elsa'nın en iyi arkadaşı. Ve tek. Elsa geceleri, büyükannesinin masallarına, Uyur Uyanıklar Diyarı'na ve herkesin farklı olduğu, kimsenin kendini normal olmak zorunda hissetmediği Micama Krallığı'na iltica ediyor.

Büyükannesi ölüp de ardında hata yaptığı insanlara verilecek bir dizi özür mektubu bırakınca Elsa'nın en büyük macerası başlıyor. Büyükannesinin mektupları onu ayyaşlar, canavarlar, saldırgan köpekler ve huysuz ihtiyarlarla dolu apartmanda kapı kapı gezdirirken bir yandan da masalların, krallıkların ve kimselere benzemeyen bir büyükannenin ardındaki gerçeklere kapı aralıyor.

Büyükannem Size Özürlerini İletmemi İstedi, Fredrik Backman'ın uluslararası çoksatan çıkış romanı *A Man Called Ove*'nin mizahi hassasiyeti ve yürekleri ısıtan sıcaklığıyla örülmüş bir roman. Hayata ve ölüme, bir de en önemli insan haklarından birine dair bir hikâye: farklı olmaya.

Hikâyelerin şifalı yanına ve insanları rahatlatma gücüne dair şahane bir roman.

-Booklist

NGMAN

www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/KairosKitap
/kairoskitap

KAİROS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Backman'ın ilk romanı *A Man Called Ove*'nin huysuz ama sevimli kahramanı kadar huysuz ve sevimli olan Elsa, cesur roman karakterlerinden hoşlanan okurların kalbine taht kuracak. Hikâyelerin şifalı yanına ve insanları rahatlatma gücüne dair şahane bir roman. Backman'ın bir büyükanne ile torunu arasındaki dokunaklı ilişkiyi anlattığı bu sıcak hikâye, hiç kopmayan derin aile bağlarına bir saygı duruşu."

-Booklist

"Hem acayip hem de inandırıcı. Backman'ın üslubu karakterleri öylesine cazip ve zeki gösteriyor ki... Müthiş. Nefis bir hikâye."

-St. Louis Post-Dispatch

"Roald Dahl ve Neil Gaiman'la kesinlikle aynı kulvarda. Yasa dair dokunaklı, zaman zaman komik ve çoğu zaman bilgece çizilmiş bir portre."

-Kirkus Reviews

"Elsa'nın cesaret, umut, affedicilik ve farklılıkları kucaklama gibi pek çok kavramı yüreğinizde hissetmenizi sağlayacak hikâyesi, son sayfayı çevirdikten çok sonra bile aklınızdan çıkmayacak."

-Library Journal

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

FREDRIK BACKMAN

büyükannem size özürlerini iletmemi istedi

KAİROS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

FREDRIK BACKMAN

büyükannem size özürlerini iletmemi istedi

Çeviren: Elif Nihan Akbaş

KAİROS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Maymun ve kurbağaya...
On binlerce masal sonsuzluğunca...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

TÜTÜN

Yedi yaşındaki her çocuk bir süper kahramanı hak eder. Bu işler böyledir.

Buna katılmayan varsa gitsin kafasına bir baktırsın.

En azından Elsa'nın büyükannesi böyle diyor.

Elsa yedi yaşında ama sekiz olmak üzere. Yedi yaşında olmakla başı pek hoş değil, bunun farkında. Farklı biri ve bunun da farkında. Okul müdürü ona, "yaşıtlarıyla geçinebilmesi" için onlara "uyum sağlaması gerektiğini" söyleyip duruyor. Diğer yetişkinlerse onu "yaşına göre fazla olgun" şeklinde tanımlıyor. Elsa bunun, "yaşına göre aşırı sinir bozucu" ifadesine takla attırmaktan farksız olduğunu da biliyor. Çünkü mesela "*déjà vu*" ifadesini yanlış telaffuz ettiklerinde ya da cümle kurarken "beni" yerine "bana" dediklerinde ya da tam tersini yaptıklarında Elsa onları düzeltirse söylüyorlar bunu. Elsa'nın anne babasına dönüp yapmacık bir tebessümle, "büyümüş de küçülmüş," de-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yiveriyor çakallar. Sanki Elsa'nın zihinsel bir kusuru varmış, yedi yaşında olduğu için kalın kafalının teki olmayarak onların foyasını ortaya çıkarmış gibi. Elsa'nın, büyükannesi dışında hiç arkadaşı olmaması da bu yüzden. Çünkü okulundaki yedi yaşındaki çocukların hepsi, diğer bütün yedi yaşındakiler gibi kalın kafalı ama Elsa onlardan farklı.

Büyükannesi o ahmakların ne düşündüğünü kafaya takmamasını söylüyor. Çünkü en iyiler hep farklıdır. Süper kahramanlara bakın mesela. Neticede süper güçler normal olsaydı herkeste olmaz mıydı?

Büyükanne yetmiş yedi yaşında ama yetmiş sekiz olmak üzere. Onun da başı yaşıyla pek hoş değil. Aslında bakınca yaşlı olduğu anlaşılıyor çünkü yüzü ıslak bir ayakkabının içine tıkıştırılmış gazetelere benziyor ama kimse Büyükanne'yi yaşına göre olgun olmakla suçlamıyor. Zaman zaman Elsa'nın annesine ya oldukça endişeli ya da oldukça öfkeli bir ifadeyle bakıp yaşına göre fazla "havai" olduğunu söylüyorlar sadece. Elsa'nın annesi de iç geçirerek Büyükanne'nin verdiği hasarı nasıl karşılayabileceğini soruyor. Mesela hastanenin içinde sigara içerken yangın alarmını çaldırıp da güvenlik görevlileri ona sigarasını zorla söndürttüğünde, "Yetti artık be! Her konuda bir politik doğruculuk almış gidiyor!" diye bağırdığı zaman öyle olmuştu. Ya da komşuları Britt-Marie ile Kent'in balkonlarının tam altına bir kardan adam yaptıktan sonra ona yetişkin kıyafetleri giydirerek çatıdan düşmüş bir adam süsü verdiğinde. Ya da mahallelinin kapısını tek tek çalıp Tanrı'dan, İsa'dan ve cennetten bahseden gözlüklü, düzgün giyimli adamlar geldiğinde, önü açık sabahlığıyla balkona çıkıp onlara *paintball* silahıyla ateş ettiğinde ve Britt-Marie, onu asıl rahatsız edenin *paintball* silahı mı yoksa Büyükanne'nin sabahlığının içinde hiçbir şeyin bulunmaması mı olduğuna bir türlü karar veremeyip ne olur ne olmaz diye onu polise ikisi için de şikâyet ettiğinde.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elsa büyükannesinin yaşına göre fazlasıyla havai bulunduğu anların bu gibi anlar olduğunu tahmin ediyor.

Delirdiğini söyleyenler de var ama Büyükanne aslında bir dâhi. Sadece aynı zamanda kafadan da çatlak. Eskiden doktormuş; bir sürü ödül kazanmış, gazetelerde onun hakkında boy boy yazılar çıkmış. Dünyanın en korkunç yerlerine, herkesin arkasına bile bakmadan kaçtığı bölgelere gidermiş. Dünyanın her yerinde bir sürü hayat kurtarıp kötülükle savaşmış, tıpkı süper kahramanlar gibi.

Fakat bir gün birileri Büyükanne'nin hayat kurtarmak için fazla yaşlı olduğuna karar vermiş. Gerçi Elsa o birilerinin "fazla yaşlı" derken aslında "fazla çılgın" demek istediğinden de şüphelenmiyor değil. Büyükanne, o birilerinin "toplum" olduğunu söylüyor ve sırf günümüzde hüküm süren şu kör olası politik doğruculuk salgını yüzünden artık insanları kesip biçmesine izin vermediklerine inanıyor. Tabii insanların ameliyathanedeki sigara içme yasağını çok ciddiye almalarının da etkisi var. Kim bu şartlar altında çalışabilir ki zaten?

O yüzden de artık daha çok evde oturup Britt-Marie ile Anne'yi çılgına çeviriyordu. Britt-Marie, Büyükanne'nin komşusu, bahsi geçen Anne de hâliyle Elsa'nın annesi. Britt-Marie aslında Elsa'nın annesinin de komşusu çünkü Elsa'nın annesi, Elsa'nın büyükannesinin hemen yanındaki evde oturuyor. Elsa da annesiyle birlikte yaşadığından hâliyle o da Büyükanne'yle komşu sayılıyor, tabii iki haftada bir hafta sonu için babası ve Lisette'e gittiği zamanlar hariç. Elbette George da Büyükanne'nin komşusu çünkü Elsa'nın annesiyle birlikte yaşıyor. Durum biraz karışık yani.

Neyse, biz konumuza dönelim: Büyükanne'nin süper güçleri hayat kurtarmak ve insanları çılgına çevirmek. Bu da onun hafiften *işlevsiz* bir süper kahraman olmasına neden oluyor belki de. Elsa bunu biliyor çünkü "işlevsiz" kelimesini *Vikipedi*'de aratmıştı. Büyükanne yaşındaki insanlar "Vikipedi"yi "Bir tür

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ansiklopedi ama internet ortamında!" diye tanımlıyor. Elsa da "Ansiklopedi" kelimesini, "Vikipedi gibi bir şey ama analog," şeklinde tanımlıyor. Elsa, "işlevsiz" kelimesinin anlamını bir iki yerden daha kontrol etmiş ve *işlevi olmayan* demek olduğunu öğrenmişti. Bu da Elsa'nın, büyükannesine dair en sevdiği şeylerden biri.

Ama bugün durum biraz farklı. Çünkü saat gecenin bir buçuğu ve Elsa o kadar yorgun ki bir an önce yatağına dönmek istiyor. Fakat öyle bir şey olmayacak çünkü büyükannesi bir polis memuruna dışkı fırlatmış.

Durum biraz karışık yani.

Elsa dikdörtgen biçimindeki küçük odada etrafına bakınırken ilgisizce esniyor ve esnerken ağzı o kadar kocaman açılıyor ki sanki kendi kafasını yutmaya çalışıyormuş gibi görünüyor.

Saatine bakarak, "Sana çitlerin üstünden atlamamanı söylemiştim," diye mırıldanıyor büyükannesine.

Büyükanne cevap vermiyor. Elsa, Gryffindor atkısını çıkarıp kucağına koyuyor. Elsa yedi (neredeyse sekiz) yıl önce Noel Arifesi'nden iki gün sonra dünyaya gelmişti. Aynı gün birkaç Alman bilim insanı, bir magnetar aracılığıyla dünya üzerindeki en güçlü gama ışını patlamasını kaydetmişlerdi. Tahmin edersiniz ki Elsa magnetarın ne olduğunu bilmiyor ama kendisi bir tür nötron yıldızı. Söylenişi de biraz "Megatron"a benziyor. Hani şu yeterince nitelikli edebiyat okumayan ahmakların "bir çocuk programı işte" diye andıkları *Transformers*'ın kötü karakteri olan Megatron. Transformer denen şeyler aslında birer robot ancak bilimsel açıdan bakılırsa süper kahraman da sayılabilirler. Elsa, *Transformers*'a da nötron yıldızlarına da epey düşkün ve "gama ışını patlaması" denen şeyi biraz da büyükannesinin, Elsa'nın iPhone'una Fanta döküp sonra da ekmek kızartma makinesinde kurutmaya çalışması gibi canlandırıyor gözünde. Büyükannesi,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

öyle bir günde doğmanın Elsa'yı özel kıldığını söyler hep. Özel olmak da farklı olmanın en güzel hâlidir.

Büyükanne önündeki ahşap masanın üzerine serdiği tütünü ufak tutamlar hâlinde didikleyip hışır hışır sigara kâğıtlarına sarmakla meşgul.

"Sana çitlerin üstünden atlamamanı söylemiştim, dedim!"

Büyükanne homurdanıyor ve ona birkaç beden büyük duran paltosunun cebinde çakmağını arıyor. Bu meseleyi pek ciddiye alırmış gibi görünmüyor, ki bunun asıl sebebi hiçbir zaman hiçbir şeyi ciddiye almaması. Sigara içmek isteyip de etrafta çakmak bulamadığı durumlar hariç.

"Minicik bir çitti yahu!" diyor büyükannesi umursamazca. "Canını sıkmaya değmez."

"Hiç öyle *yahu* falan deme! Polise kaka atan sensin."

"Yaygara yapma. Tıpkı annene benziyorsun. Çakmağın var mı?"

"Ben yedi yaşındayım!"

"Daha ne kadar bu bahanenin ardına sığınacaksın?"

"Artık yedi yaşında olmayana kadar?"

Büyükanne, *Sorduk işte, suç mu?* gibi bir şeyler mırıldanarak ceplerini yoklamaya devam ediyor.

"Aslına bakarsan burada sigara içilebileceğini sanmıyorum," diye bilgilendiriyor Elsa onu. Bu sefer sesi daha sakin. Gryffindor atkısındaki uzun sökükle oynuyor.

"Elbette içilebilir. Bir pencere açarız."

Elsa şüpheci bir ifadeyle pencerelere bakıyor.

"Bence bunlar açılabilen pencerelerden değil."

"O nedenmiş?"

"Emniyet kilidi var."

Büyükanne hoşnutsuzlukla pencerelere bakıyor. Sonra da Elsa'ya dönüyor.

"Vay be, artık karakollarda da sigara içilemiyor ha? *1984* romanında mıyız neyiz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elsa bir kez daha esniyor. "Telefonunu kullanabilir miyim?" diye soruyor.

"Ne yapacaksın?"

"Bir şeye bakacağım."

"Nereden?"

"İnternetten."

"Şu internet zımbırtısına çok fazla zaman yatırıyorsun."

"Ona *zaman harcamak* denir bi' kere."

"Nasıl yani?"

"Yani *yatırmak* kelimesi öyle kullanılmaz. Mesela *Harry Potter ve Felsefe Taşı'nı okumaya iki saat yatırdım,* diye bir cümle kurmazsın, değil mi?"

Büyükanne gözlerini devirerek telefonunu Elsa'ya uzatıyor. "Fazla düşünmekten kafayı yiyen kızı duymuş muydun hiç?"

Odaya giren polis memuru yorgunluktan tükenmiş gibi görünüyor.

"Avukatımı aramak istiyorum," diyor Büyükanne hemen.

"Annemi aramak istiyorum!" diyor Elsa da onun hemen ardından.

"O zaman ben avukatımı ondan önce aramak istiyorum!" diye diretiyor Büyükanne.

Polis memuru ikisinin tam karşısına oturarak küçük bir kâğıt yığınıyla oynuyor.

"Annen yolda," diyor Elsa'ya iç geçirerek.

Büyükanne, nasıl yapıldığını yalnızca kendisinin bildiği bir şaşkınlık nidasıyla karşılık veriyor.

"*O kadını* neden aradınız? Çıldırdınız mı?" diye itiraz ediyor. Gören de polis memurunun Elsa'yı ormanın ortasında kurtların arasına bırakıp gideceğini söylediğini zanneder. "Küplere binecek şimdi."

Adam sükûnetle, "Çocuğun yasal vasisini aramak zorundaydık," diye açıklıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"*Ben* de çocuğun yasal vasisiyim! Ben onun *büyükannesiyim!*" Büyükanne resmen ateş püskürüyor, sandalyesinden hafifçe ayağa kalkıp elindeki yanmayan sigarayı tehditkâr bir tavırla sallıyor.

"Saat gecenin bir buçuğu. Birileri çocukla ilgilenmeli."

"Evet, ben işte! Çocukla *ben* ilgileniyorum!" diyor Büyükanne öfkeyle.

Polis memuru olabildiğince nazik bir tavırla sorgu odasını gösteriyor.

"Peki sence işler yolunda gidiyor mu?"

Büyükanne biraz alınıyor buna.

"Eh... Siz peşime düşene kadar gayet iyi gidiyordu."

"Hayvanat bahçesine kaçak girdin."

"*Küçücük* bir çitti altı üstü..."

"*Küçücük bir haneye tecavüz*, diye bir şey yok."

Büyükanne omuzlarını silkiyor ve konunun fazla uzadığını düşünür gibi eliyle masanın üstünü siliyor. Polis sigarayı fark ederek şüpheyle bakıyor.

"Hadi ama! Burada sigara içebilirim, değil mi?"

Adam katı bir tavırla başını iki yana sallıyor. Büyükanne hafifçe öne doğru eğilip gülümseyerek adamın gözlerinin içine bakıyor.

"Bir istisna yapamaz mısınız? Benim gibi bir ihtiyar için?"

Elsa büyükannesini yan taraftan dürterek kendi özel dilleriyle konuşmaya başlıyor. Çünkü elbette Büyükanne ile Elsa'nın gizli bir dilleri var, bütün büyükannelerle torunları arasında olduğu gibi. Büyükanne bunun kanuni bir yükümlülük olduğunu söylüyor. Ya da en azından öyle olması gerektiğini.

"Kes şunu, Büyükanne. Polislerle flört etmek kanunen yasak."

"Kim demiş?"

"Her şeyden önce polisler!" diye yanıtlıyor Elsa.

"Polis *vatandaşların* iyiliği için vardır," diye söyleniyor Büyükanne. "Ben vergi ödüyorum sonuçta."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Polis memuru onlara, gecenin bir vakti bir karakolda kendilerine has bir dilde atışan yedi yaşındaki bir çocukla yetmiş yedi yaşındaki bir kadına nasıl bakılırsa öyle bakıyor. Büyükanne daha sonra polis memurunu ayartmak ister gibi göz kırpıp yalvaran gözlerle sigarasını işaret ediyor ancak polis memuru başını sağa sola sallayınca tekrar sandalyesine oturup bu sefer normal dilde konuşmaya başlıyor.

"Başlayacağım ama şu politik doğruculuğa! Bu ülke biz sigara içenler için apartheid rejiminden farksız resmen!"

"Nasıl yazılıyor?" diye soruyor Elsa

"Ne?" Büyükanne, vergi ödemesine rağmen bütün dünyanın ona karşı olmasına anlam veremezmiş gibi iç çekiyor.

"Şu *aparat* mıydı neydi, onu soruyorum," diyor Elsa.

"A-p-p-a-r-t-e-i-d," diye kodluyor büyükanne.

Elsa hiç zaman kaybetmeden büyükannesinin telefonundan Google'a yazıyor kelimeyi. Birkaç kez denemek zorunda kalıyor. Büyükannesi kelime yazımı konusunda berbat. Bu arada polis memuru onlara gidebileceklerini ama Büyükanne'nin ilerleyen günlerde haneye tecavüz ve "diğer kabahatler" konusunda ifade vermeye çağrılacağını açıklıyor.

"Hangi kabahatler?"

"Mesela yasa dışı araç kullanmak."

"Yasa dışı mı? O benim arabam! Kendi arabamı kullanmak için izin almam gerekmiyor herhâlde, değil mi?"

"Hayır," diye açıklıyor polis memuru sabırla. "Ama ehliyetinin olması gerekiyor."

Büyükanne çileden çıkarak kollarını savuruyor. Tam Büyük Birader toplumunda yaşamakla ilgili yeni bir nutuk çekmeye girişecekken Elsa telefonu sertçe masaya çarpıyor.

"Apartheidla HİÇ ilgisi yokmuş ki!!! Sigara içememeni apartheid rejimiyle kıyasladın ama hiç de aynı şey değil. Uzaktan yakından alakası YOK!"

Büyükanne teslim olurcasına ellerini havaya kaldırıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Benim orada demek istediğim... bilirsin işte... aşağı yukarı..."
"Alakası bile yok!"
"Sadece bir benzetme yaptım, lütfen ama..."
"Çok saçma bir benzetmeydi!"
"Sen nereden biliyorsun?"
"VİKİPEDİ!"

Büyükanne mağlup bir ifadeyle polise dönüyor. "Senin çocukların da böyle davranıyor mu?" Polis huzursuzca kıpırdanıyor.

"Biz... çocukların internette denetimsizce gezinmesine izin vermiyoruz..."

Büyükanne, Elsa'ya, "Bak işte!" der gibi bir işaret yapıyor. Elsa başını iki yana sallayıp kollarını önünde sımsıkı kavuşturmakla yetiniyor.

"Büyükanne, hadi, polise dışkı attığın için özür dile de evimize dönelim artık," diye homurdanıyor Elsa gizli dilde. Hâlâ şu apartheid meselesine bozuk atıyor.

"Özür dilerim," diyor Büyükanne kendi dillerinde.

"Benden değil, polisten özür dileyeceksin, şapşal."

"Faşistlerden özür mözür dilemem ben. Tıkır tıkır vergimi ödüyorum. Ayrıca şapşal da *sana* benzer," diye somurtuyor Büyükanne.

"Kendi diyen kendi olur."

Birden ikisi de kollarını kavuşturarak oturuyorlar, kasten birbirlerine bakmıyorlar. Sonunda Büyükanne polis memuruna başıyla bir işaret verip normal dilde konuşmaya başlıyor:

"Rica etsem, şımarık torunumu bu tavrı devam ettirecekse eve kadar yürüyerek gidebileceği konusunda bilgilendirir misiniz?"

"Asıl *ona* benim eve annemle döneceğimi ve dilerse yürüyebilecek olanın *kendisi* olduğunu söyleyin," diyor Elsa ânında.

"ONA deyin ki..."

Polis memuru tek kelime etmeden ayağa kalkıp odadan çıkıyor ve kapıyı da ardından kapıyor. Başka bir odaya geçip

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kafasını bir yastığa bastırarak var gücüyle bağırmaya niyeti varmış gibi.

"Beğendin mi yaptığını?" diyor Büyükanne.

"Asıl SEN yaptığını beğendin mi?"

Çok geçmeden delici yeşil gözleri olan bir kadın polis giriyor içeri. Büyükanne'yi ilk görüşü olmadığı belli çünkü onu tanıyan insanlara has yorgun bir gülümsemeyle, "Artık bu işleri bırakmalısın, ilgilenmemiz gereken gerçek suçlular var," diyor. Büyükanne de, "Asıl siz bu işleri bırakın," diye mırıldanıyor. Sonra da serbest kalıyorlar.

Kaldırımda dikilerek annesini bekledikleri sırada Elsa atkısındaki sökükle oynuyor. Sökük tam Gryffindor ambleminin ortasında. Ağlamamak için kendini tutmaya çalışsa da pek başaramıyor.

"Yapma ama böyle. Annen atkını onarır," diyor Büyükanne. Neşeli görünmeye çalışarak Elsa'nın omzuna ufacık bir yumruk atıyor.

Elsa kaygıyla başını kaldırıp bakıyor.

"Hem ne yapalım, biliyor musun? Annene, atkının benim maymunların oradaki çitin üzerinden atlamamı engellemeye çalışırken söküldüğünü söyleyelim."

Elsa başıyla onaylıyor ve parmaklarını tekrar atkısının üzerinden geçiriyor. Atkı tabii ki büyükannesini engellemeye çalışırken sökülmedi. Ne olduysa okulda olmuştu. Ondan yaşça büyük olan ve bilmediği bir nedenle ondan nefret eden üç kız, kantinin önünde yakaladıkları Elsa'ya saldırmış, atkısını çıkarıp alarak tuvalete atmışlardı. Kızların alaycı kahkahaları hâlâ Elsa'nın kulaklarında çınlıyor. Büyükannesi Elsa'nın bakışlarını fark edince ona doğru eğilip gizli dilleriyle fısıldıyor:

"Bir gün okulundaki o ezikleri alıp Micama'ya götüreceğiz ve hepsini aslanların önüne atacağız."

Elsa elinin tersiyle gözyaşlarını kurulayıp hafifçe gülümsüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben aptal değilim, Büyükanne," diye fısıldıyor. "Bu gece bu yaptıklarını sırf ben okulda olanları unutayım diye yaptın, biliyorum."

Büyükanne birkaç küçük taşı tekmeliyor, sonra boğazını temizliyor.

"Bugünü bu atkı olayıyla hatırlamanı istemedim. Sonra da, neden büyükannenin gizlice hayvanat bahçesine girdiği gün olarak hatırlamayasın ki diye düşündüm..."

"Ve hastaneden kaçtığı," diye sırıtıyor Elsa.

"Ve hastaneden kaçtığı," diyor büyükanne de sırıtarak.

"Ve polise kaka attığı."

"Topraktı o aslında! Daha doğrusu büyük bir kısmı topraktı."

"Anıları değiştirmek bayağı iyi bir süper güç bence."

Büyükanne omuzlarını silkiyor.

"Kötüyü söküp atamıyorsan üstüne ondan daha fazla iyicil şey koymalısın."

"Öyle bir kelime yok."

"Biliyorum."

"Teşekkür ederim, Büyükanne," diyor Elsa başını onun koluna yaslayarak.

Büyükanne başını hafifçe eğerek, "Sonuçta biz Micama Krallığı'nın şövalyeleriyiz, üstümüze düşeni yapmak mecburiyetindeyiz," diye fısıldıyor.

Çünkü yedi yaşındaki her çocuk bir süper kahramanı hak eder.

Buna katılmayan varsa gitsin kafasına bir baktırsın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

MAYMUN

Annesi onları karakoldan aldı. Öfkeli olduğu her hâlinden belli olsa da kendine hâkim ve soğukkanlı görünüyordu, sesini bile yükseltmemişti. Büyükanne'de olmayan bütün özellikler annesinde var çünkü. Elsa arabaya biner binmez, daha emniyet kemerini bile takamadan uyuyakaldı. Otoyola çıktıklarında çoktan Micama'ya varmıştı.

Micama, Elsa ile Büyükanne'nin gizli krallığı. Uyur Uyanıklar Diyarı'ndaki altı krallıktan biri. Elsa daha çok küçükken ve annesiyle babası daha yeni boşanmışken, Elsa internette uykularında ölen çocuklarla ilgili bir şeyler okuyup da korkudan uyuyamadığı bir dönem geçirdiği sırada Büyükanne uydurmuştu bu ülkeyi. Zaten kafadan bir şeyler uydurma konusunda büyükannesinin eline kimse su dökemez. Neyse işte, babasının evden ayrıldığı, herkesin üzgün ve yorgun olduğu o dönemde Elsa her gece pijamalarıyla parmak uçlarına basa basa evden çıkıp merdiven sahanlığından geçerek büyükannesinin evine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gider ve ikisi birlikte o durmaksızın büyüyen devasa gardırobun içine giriverirlerdi. Sonra gözlerini hafifçe kapayarak yola koyulurlardı.

Çünkü Uyur Uyanıklar Diyarı'na gitmek için gözlerinizi tamamen kapamanıza gerek yoktur. Olayı da bu sayılır zaten. Uykuyla uyanıklık arasındaki o bölgeye adım atmış olmak yeter. Gözlerinizin kapandı kapanacak gibi olduğu o birkaç saniyede, düşündüklerinizle bildiklerinizin arasındaki o sınıra sis çökmeye başlar ya hani, işte yolculuk da o anda başlar. Uyur Uyanıklar Diyarı'na buluttan hayvanların sırtına binerek gidilir, oraya gitmenin tek yolu budur. Buluttan hayvanlar Büyükanne'nin balkon kapısından içeri süzülüp Elsa'yla ikisini alır ve onları yükseklere, çok yükseklere uçururlar. Yeterince yükseğe ulaştıklarında Elsa Uyur Uyanıklar Diyarı'nda yaşayan o tuhaf, sihirli yaratıkları görmeye başlar: minnaklar ve pişmancalar, Şimdican ve devşahlar, kar melekleri ve prensler, prensesler ve şövalyeler. Buluttan hayvanlar, Kurtyürek ve diğer canavarların yaşadığı uçsuz bucaksız, kapkaranlık ormanların üzerinde süzülerek yumuşacık rüzgârın ve göz alıcı renklerin arasından usulca Micama Krallığı'nın girişine iniş yapar.

Büyükanne Micama'da fazla zaman geçirdiği için mi biraz tuhaf biri yoksa o tuhaf olduğundan mı Micama da biraz tuhaf bir yer, anlamak imkânsız. Ancak Büyükanne'nin anlattığı bütün o sihirli, tuhaf masallarının kaynağı burası.

Büyükanne o krallığın adının en az on bin masal sonsuzluğu kadar süredir Micama olduğunu iddia etse de Elsa büyükannesinin bunu sadece torunu küçükken pijama demeyi beceremeyip "Micama" dediği için uydurduğunu biliyor. Ne var ki Büyükanne hiçbir şey uydurmadığı, Micama'nın da Uyur Uyanıklar Diyarı'ndaki diğer beş krallığın da aslında "herkesin ekonomist kesildiği, laktozsuz süt içtiği ve sürekli olay çıkardığı" gerçek dünyadan *daha* gerçek olduğu konusunda ısrarcı. Büyükanne'nin gerçek dünyada dikiş tutturabildiği söylenemez. Gerçek dünyada

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bir sürü kural var. Büyükanne Monopoly oynarken hile yapar, Renault'sunu otobüs şeridinde sürer, sarı IKEA torbaları çalar ve havalimanında taşıma bandının oradaki çizginin arkasında beklemez. Üstelik tuvalete girdiğinde de kapıyı açık bırakır.

Ancak o kadar güzel masallar anlatır ki Elsa sırf bu yüzden bile büyükannesinin bazı kusurlarına göz yumabilir.

Büyükannesi ne kadar kayda değer masal varsa hepsinin Micama'dan geldiğini iddia ediyor. Uyur Uyanıklar Diyarı'ndaki diğer beş krallığın başka meşguliyetleri var: Mirevas rüyalara bekçilik yapılan krallık, Miploris bütün hüzünlerin toplandığı krallık, Mimovas müziğin doğduğu yer, Miaudacas cesaretin kaynağı ve Mibatalos da Bitmeyen Savaş'ta korkunç gölgelerle savaşan yürekli savaşçıların yetiştiği diyar.

Ama Elsa'yla büyükannesinin en sevdikleri krallık Micama çünkü oradaki en görkemli meslek masal anlatıcılığı. Micama'da geçer akçe hayal gücü. Almak istediğiniz şeyi parayla değil ancak iyi bir hikâye anlatarak alabilirsiniz. Kütüphanelere de kütüphane değil "banka" deniyor ve her masal bir servet değerinde. Büyükanne her gece milyonlar harcıyor orada: Ejderhalar, troller, krallar, kraliçeler ve cadılarla ilgili masallarla. Tabii gölgelerle ilgili de. Çünkü bütün hayali dünyalarda korkunç düşmanlar olması gerekir ve Uyur Uyanıklar Diyarı'nın düşmanları da gölgelerdir. Zira gölgelerin derdi hayal gücünü öldürmektir. Gölgelerden bahsedeceksek Kurtyürek'i de mutlaka anmamız gerekir. Bitmeyen Savaş'ta gölgeleri bozguna uğratanlardan biri de o. Elsa'nın hayatında duyduğu ilk ve en büyük süper kahraman.

Elsa'ya Micama'da şövalyelik nişanı verilmişti. Zaten buluttan hayvanlara binebilmesi ve kendine ait bir kılıcı olması da bu sayede. Büyükanne onu her gece oraya götürmeye başladığından beri Elsa bir daha uyumaktan korkmadı çünkü Micama'da kimse "kızlardan şövalye olamaz" gibi şeyler zırvalamıyor. Dağ-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

lar göğe kadar yükseliyor ve kamp ateşleri hiç sönmüyor. Hem Gryffindor atkınızı parçalamaya da kimse kalkışmıyor.

Büyükanne'nin dediğine göre Micama'da hiç kimse tuvalete girdiğinde kapıyı kapamıyormuş. Uyur Uyanıklar Diyarı'nda açık-kapı prensibi hemen her durumda kanuni olarak tatbik edilebilecek bir şeymiş. Gerçi Elsa, büyükannesinin bu konuda gerçeğin farklı bir versiyonunu söylediğinden emin. Büyükannesi yalanı öyle tanımlıyor: "Gerçeğin farklı versiyonları." Dolayısıyla ertesi sabah Elsa, büyükannesinin hastane odasındaki bir sandalyede uyandığında onu tuvalette buluyor. Kapısı tabii ki de açık. Elsa'nın annesi holde dikilirken Büyükanne de gerçeğin farklı bir versiyonunu anlatıyor. Ancak pek becerebildiği söylenemez. Nihayetinde asıl gerçek, Büyükanne'nin dün gece hastaneden kaçtığı ve Elsa'nın da annesiyle George uyurlarken gizlice evden çıkıp büyükannesiyle buluştuğu, birlikte Renault'ya atlayıp hayvanat bahçesine gittikleri ve Büyükanne'nin orada çitlere tırmandığı. Elsa şimdi salim kafayla düşününce gecenin bir yarısı yedi yaşındaki bir çocukla böyle bir işe kalkışmanın ne kadar sorumsuzca bir davranış olduğunu idrak ediyor.

Hâlâ biraz maymun gibi kokan kıyafetleri yığın hâlinde yerde duran Büyükanne, maymun kafesinin oradaki çite tırmandığı sırada arkasından bağıran bekçinin "tehlikeli bir tecavüzcü" olabileceğini düşündüğünü söyleyip ona ve polise *bu yüzden* pislik attığını iddia ediyor. Bunu duyan Anne son derece kontrollü bir tavırla başını sallayıp Büyükanne'nin bunu uydurduğunu söylüyor. Büyükanne insanların onu bir şeyleri uydurmakla itham etmesinden hiç hoşlanmaz. Dolayısıyla Elsa'nın annesine daha küçük düşürücü bulduğu "gerçeğe meydan okumak" ifadesini tercih ettiğini söylüyor. Anne onunla aynı fikirde değil ama yine de sakinliğini koruyor. Çünkü o kendini bildi bileli Büyükanne'nin tam tersi.

"Bu şimdiye kadar yaptıklarının en beteriydi," diye seslenıyor Anne tuvalete doğru sert bir sesle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Büyükanne kaygısız bir tavırla, "Bence hiç ama hiç öyle değil, sevgili kızım," diye cevap veriyor.

Bunun üzerine Anne, Büyükanne'nin şimdiye kadar başına açtığı belaları tek tek sıralıyor. Büyükanne ise kızının her şeyi bir sorun olarak görmesini espri anlayışından yoksun olmasına bağlıyor. Sonra Anne, Büyükanne'ye sorumsuz bir çocuk gibi davranmaktan vazgeçmesini söylüyor. Büyükanne de, "Korsanlar arabalarını nereye park eder, bilir misin?" diye soruyor. Kızının cevap vermediğini görünce de tuvaletten, "GAAARRRaja," diye haykırıyor. Anne iç çekip şakaklarını ovuşturarak tuvalet kapısını kapıyor. Büyükanne buna çok, çok ama çok sinirleniyor. Çünkü tuvalette otururken içeride kapalı kalmaktan hiç hoşlanmıyor.

Büyükanne hastaneye yatalı iki hafta oldu ancak neredeyse her gün hastaneden kaçıp Elsa'yı da alıyor ve birlikte bir yerlere gidip yemek, üstüne de dondurma yiyorlar. Anne evde yokken de eve gidip merdiven sahanlığında sabunlu suyla kendilerine kaydırak yapıyorlar. Ya da hayvanat bahçelerine dalıyorlar. O an Büyükanne'nin canı ne çekerse işte.

Ancak Büyükanne'ye göre bu yaptığını hastaneden "kaçmak" şeklinde ifade etmek doğru değil çünkü ona göre yaptığı şeyin "kaçmak" sayılması için ortada zorlayıcı bir engel olmalı. Mesela bir ejderha ya da art arda kurulmuş tuzaklar. Hadi hiçbiri olmadı, hiç değilse bir duvar ya da bir tür hendek. Anne ve hastane personeli bu konuda onunla aynı fikirde değiller.

Odaya bir hemşire geliyor ve Anne'nin bir dakikasını almak istediğini belirtiyor sessizce. Ona bir kâğıt uzatıyor, Anne kâğıda bir şeyler karalayıp geri verdikten sonra hemşire tekrar dışarı çıkıyor. Büyükanne hastaneye yatırıldığından beri dokuz farklı hemşire gelip geçti. Yedisini Büyükanne istemedi, diğer ikisi de onunla çalışmak istemedi. İçlerinden biri, Büyükanne ona güzel bir kıçı olduğunu söylediği için işten ayrılmıştı. Büyükanne aslında adama değil kıçına iltifat ettiğini öne sürmüş, adamın bunu büyütmesinin anlamsız olduğunu söylemişti. Annesi El-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sa'ya hemen kulaklıklarını takmasını söylediyse de Elsa anne kızın cinsel taciz ile basit bir kız iltifatı arasındaki fark üzerine bir süre kavga ettiklerini duymuştu.

Sık sık tartışırlar zaten. Anne ile Büyükanne. Elsa kendini bildi bileli. Hemen hemen her konuda. Büyükanne işlevsiz bir süper kahramansa Anne de en işlevsel süper kahraman sayılabilir. Elsa'ya göre *X-Men*'deki Cyclops ile Wolverine arasındaki ilişkiye benziyor ilişkileri biraz. Ama etrafında bunları konuşabileceği ve onu anlayacak kimsenin olmaması Elsa'yı üzüyor. Çevresinde nitelikli edebiyat okuyan pek fazla kişi yok. *X-Men* çizgi romanlarının nitelikli edebiyat denen şeyin ta kendisi olduğunu da kesinlikle anlamazlar üstelik. Elsa bu kalın kafalılara X-Men'in gerçekten de süper kahramanlar olduğunu açıklamak isterdi ama önce onların birer mutant olduklarını söylemeden bunu yapamaz, ikisi arasında teorik bir fark var sonuçta. Durumu özetlemek gerekirse, Elsa büyükannesi ile annesinin doğrudan karşıt süper güçleri olduğunu düşünüyor denebilir. Mesela Elsa'nın en sevdiği süper kahramanlardan biri olan Örümcek Adam'ın Falso Adam isminde bir rakibi olsa ve bu adamın süper gücü bir banka bile tırmanamaması olsa (ama tabii iyi anlamda) tam da annesiyle büyükannesinin durumunu özetlerdi.

Uzun lafın kısası, Elsa'nın annesi düzense büyükannesi de kaos demek. Elsa bir keresinde "Kaos, Tanrı'nın komşusudur," diye bir şey okumuştu ama annesi Kaos'un, büyükannesinin yanında yaşamaya dayanamadığından Tanrı'nın yanına taşındığını söylemişti.

Anne'nin her şey için dosyaları, takvimleri var ve randevularından on beş dakika önce de telefonunun alarmı çalar. Büyükanne ise hatırlaması gereken şeyleri direkt duvara yazar. Bunu sadece evindeyken de yapmaz, o an neredeyse oranın duvarına yazıverir. Mükemmel bir sistem sayılmaz çünkü belirli bir görevi hatrlayabilmek için onu nereye yazdığını hatırlaması da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gerekiyor. Elsa bu kusuru dile getirdiğinde Büyükanne kızgınlıkla, "Eh, yine de benim mutfak duvarını kaybetme ihtimalim annenin o işe yaramaz telefonunu kaybetme ihtimalinden daha düşük!" diye yanıtlamıştı. Elsa da bunun üzerine annesinin hiçbir zaman hiçbir şeyi kaybetmediğini belirtmişti. Büyükanne gözlerini devirerek iç çekmişti: "Tabii, tabii, ama annen elbette bir istisna. Bu sadece... nasıl diyeyim... mükemmel olmayan insanlar için geçerli."

Mükemmellik Anne'nin süpergücü. Büyükanne kadar eğlenceli değil belki ama Elsa'nın Gryffindor atkısının nerede olduğunu hep bilir. Anne atkıyı Elsa'nın boynuna sararken sık sık, "Bir şey ancak annen de bulamıyorsa kaybolmuş sayılır," diye fısıldar kulağına.

Elsa'nın annesi patron. Büyükanne genelde dalga geçerek, "Bu onun için sadece bir iş değil, bir yaşam biçimi," diyor. Anne birlikte yürüyebileceğiniz biri değil, peşinden gideceğiniz biri. Oysa Elsa'nın büyükannesi peşinden gitmekten ziyade kasten uzağından yürüyeceğiniz tiplerden ve hayatında bir kez bile bir atkının yerini bulmuşluğu yok.

Büyükanne patronları sevmiyor, ki bu durum bu hastanede bilhassa sıkıntı çünkü Anne burada daha da bir patron oluyor. Çünkü kendisi buranın patronu.

"Abartıyorsun, Ulrika, Tanrı aşkına!" diye sesleniyor Büyükanne banyo kapısının ardından. Tam o sırada başka bir hemşire geliyor ve Anne yine bir kâğıda bir şeyler karalayıp bazı sayılardan bahsediyor. Anne kadına kontrollü bir tebessümle bakıyor, hemşire de ona gergin bir tebessümle karşılık veriyor. Derken banyodan uzunca bir süre ses çıkmayınca Anne birden kaygılanıyor. Büyükanne'den uzun süre ses çıkmayınca insanlar genelde endişelenir. Elsa'nın annesi havayı kokluyor ve kapıyı açıyor. Büyükanne çıplak hâlde klozete oturmuş, bacaklarını rahat bir tavırla üst üste atmış. Tüten sigarasını Anne'ye doğru sallıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Affedersin? Biraz mahremiyet, lütfen."

Anne bir kez daha şakaklarını ovuşturuyor, derin bir nefes alıyor ve elini karnına götürüyor. Büyükanne başını dikkatle ona doğru eğerken sigarasını da karnındaki şişkinliğe doğru sallıyor.

"Biliyorsun ki stres yeni torunuma hiç iyi gelmez. Unutma, sen artık iki kişi için endişeleniyorsun!"

Anne, "Bunu unutan ben değilim," diye tersleniyor.

"Pes," diye mırıldanıyor Büyükanne ve uzun bir nefes veriyor.

(Elsa'nın anlamını bilmeye ihtiyaç duymadan anladığı şu kelimelerden biri bu.)

"Bunun bebek için ne kadar tehlikeli olabileceği aklına gelmiyor mu? Elsa'dan bahsetmiyorum bile," diyor Anne sigarayı göstererek.

"Bu kadar yaygara yapma! İnsanlar ezelden beri sigara içiyorlar ve son derece sağlıklı bebekler doğmaya devam ediyor. Sizin nesliniz siz ortaya çıkıp da kendinizin çok önemli olduğunu düşünmeye başlamadan önce insanlığın alerji testleri gibi tüm o zırvalıklar olmadan binlerce yıl varlığını sürdürdüğünü unutuyor. Sence mağaralarda yaşarken mamut derilerini makinede kaynar su programıyla mı yıkıyorlardı?"

"O zamanlar da sigara var mıydı?" diye soruyor Elsa.

Büyükanne, "Sen de başlama şimdi," diyor. Anne ellerini karnına götürüyor. Elsa annesinin bunu Yarımcık tekme attığı için mi yoksa onun kulaklarını kapamak istediği için mi yaptığından emin olamıyor. Yarımcık'ın annesi yine Anne ama babası George, yani Yarımcık, Elsa'nın yarım kardeşi. Ya da öyle olacak. Tam bir insan boyutunda olacak, yarım kardeş olsa da kesinlikle yarım bir insan olmayacak, Elsa'ya söz verdiler. Aradaki farkı anlayana kadar bir iki gün epey bir kafası karışmıştı. Elsa ona bu konuyu sorduğunda Büyükanne, "Çok zeki bir çocuksun ama zaman zaman gerçekten kalın kafalı olabiliyorsun," diye söylenmişti. Bunun üzerine de neredeyse

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

üç saat boyunca didişmişlerdi, ki onlar için yeni bir didişme rekoru sayılabilirdi.

Büyükanne sigarayı lavaboda söndürürken, "Ona maymunları göstermek istedim o kadar, Ulrika," diye mırıldanıyor.

"Buna ayıracak enerjim yok..." diye yanıtlıyor Anne pes ederek ama bu konuda kesinlikle kontrollü. Sonra koridora çıkıp sayılarla dolu bir kâğıt imzalıyor.

Büyükanne gerçekten de Elsa'ya maymunları göstermek istemişti. Dün gece telefonda, ayakta uyuyan belirli bir maymun türü olup olmadığı konusunda tartışmışlardı. Büyükanne elbette yanılıyordu çünkü *Vikipedi*'de falan hep öyle diyorlardı. Sonra Elsa ona atkıdan ve okulda olanlardan bahsetmiş, Büyükanne de hayvanat bahçesine gitmeye o zaman karar vermişti. Anne ile George uyurken Elsa gizlice evden kaçmıştı.

Elsa Monopoly oynamak için Büyükanne'nin yatağına çıkarken Anne başını telefonuna gömerek koridorda gözden kayboluyor. Büyükanne bankadan para çalıyor ve Elsa onu yakalayınca da üzerine şehirden kaçmak için bir araba çalıyor. Anne bir süre sonra geri dönüyor. Yorgun görünüyor ve Elsa'ya Büyükanne'nin dinlenmesi gerektiğini, bu yüzden eve gitmek zorunda olduklarını söylüyor. Elsa, Büyükanne'ye uzun uzun, çok uzun sarılıyor.

"Eve ne zaman döneceksin?" diye soruyor Elsa.

Büyükanne neşeyle, "Muhtemelen yarın!" diye söz veriyor.

Hep öyle söyler çünkü. Sonra Elsa'nın gözlerine giren saçları çekiyor ve Anne bir kez daha koridora çıkıp gözden kaybolunca birden ciddileşerek gizli dillerinde konuşmaya başlıyor: "Sana çok önemli bir görev vereceğim."

Elsa başıyla onaylıyor, ne de olsa Büyükanne ona hep yalnızca Uyur Uyanıklar Diyarı'nı kuranların bildiği gizli dilleriyle görevler verir. Elsa da onları hep yerine getirir. Çünkü Micama şövalyeleri öyle yapar. Tabii sigara almak ya da et pişirmek haricindekileri, iş oraya geldi mi sınırını çizer. Çünkü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

o görevler canını sıkan şeyler. Şövalyelerin bile bazı prensipleri olmalı sonuçta.

Büyükanne yatağın kenarına doğru eğilip yerden büyük bir poşet alıyor. İçinde ne sigara var ne de et. Sadece çikolata.

"Çikolatayı Dostumuz'a vermen gerek."

Elsa'nın onun kimden bahsettiğini anlaması birkaç saniye sürüyor. Sonra Büyükanne'ye telaşla bakıyor.

"DELİRDİN mi sen? Benim ÖLMEMİ mi istiyorsun?"

Büyükanne gözlerini deviriyor.

"Ortalığı velveleye verme. Bir Micama şövalyesinin maceraya çıkmaktan korktuğunu mu söylüyorsun yani?"

Elsa ona gücenmiş gibi bakıyor.

"Beni bununla tehdit etmen de çok olgun bir davranış gerçekten."

"Senin *olgun* kelimesini kullanman da çok olgun bir davranış."

Elsa poşeti alıyor. Küçük, büzüşük Daim çikolatası paketleriyle dolu. Büyükanne, "Çikolataların ambalajlarını tek tek soyman çok önemli. Yoksa kızar."

Elsa suratını asarak poşetin içine bakıyor.

"İyi de beni tanımıyor ki..."

Büyükanne burnundan öyle bir homurtu çıkarıyor ki dışarıdan duyan biri sümkürdüğünü sanabilir.

"Tabii ki tanıyor! Yüce Tanrı'm Sen sadece ona büyükannenin selamlarını gönderdiğini ve özür dilediğini söyle."

Elsa kaşlarını kaldırıyor.

"Ne için özür diliyorsun?"

Büyükanne sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, "Günlerdir ona hiç çikolata götürmediğim için," diye yanıtlıyor.

Elsa tekrar poşetin içine bakıyor.

"Tek torununu böyle bir göreve göndermen sorumsuzca, Büyükanne. Delilik bu. Beni gerçekten öldürebilir."

"Yaygarayla kaytarmaya çalışma."

"Asıl sen yaygara yapma!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Büyükanne sırıtıyor. Elsa da kendini tutamayarak ona karşılık veriyor. Büyükanne sesini alçaltıyor.

"Çikolatayı Dostumuz'a gizlice vermelisin. Britt-Marie görmemeli. Yarın akşam apartman toplantısı var, o zamana kadar bekle, sonra da gizlice ona git."

Elsa, Dostumuz'dan korkmasına ve hâlâ yedi yaşında bir çocuğu böylesine tehlikeli bir göreve göndermenin sorumsuzca olduğunu düşünmesine rağmen başıyla onaylıyor. Fakat Büyükanne onun parmaklarını tutup her zamanki gibi ellerinin arasında eziyor. Biri böyle yaptığında korkmak o kadar da kolay olmuyor.

"Görüşürüz, ey Micama'nın mağrur şövalyesi," diye fısıldıyor Elsa'nın kulağına.

Büyükanne asla, "hoşça kal," demez, daima "görüşürüz" der.

Elsa odanın girişinde montunu giyerken annesiyle büyükannesinin "tedavi" hakkında konuştuklarını duyuyor. Sonra annesi Elsa'ya kulaklıklarını takmasını söylüyor. Elsa da öyle yapıyor. Bu kulaklık geçen seneki Noel istek listesindeydi ve öylesinin daha adil olacağını düşündüğü için Anne ile Büyükanne'nin ortaklaşa alması konusunda ısrar etmişti.

Annesiyle büyükannesi ne zaman tartışmaya başlasa Elsa sesi sonuna kadar açıp ikisinin sessiz bir filmdeki oyuncular olduğunu hayal eder. Elsa film müziğini kendi seçerse yolunu bulmanın daha kolay olduğunu hayatın daha başında öğrenen çocuklardan.

Duyduğu son şey, büyükannesinin Renault'yu karakoldan ne zaman alabileceğini sorduğu oluyor. Renault, Büyükanne'nin arabası. İhtiyar kadın onu pokerde kazandığını söylüyor. Aslında tabii ki "arabamı" demesi gerek ama Elsa o arabanın adının Renault olduğunu çok küçükken, aynı adda başka arabalar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

da olduğunu bilmiyorken öğrenmişti. O yüzden de hâlâ bir isimmiş gibi "Renault" diyor.

Üstelik çok da uygun bir isim çünkü Büyükanne'nin Renault'su eski ve paslı, ayrıca Fransız, bir de vites değiştirince feci sallanıyor. Öksürük krizine tutulmuş ihtiyar bir Fransız erkeği gibi. Elsa bunu biliyor çünkü bazen Büyükanne, Renault'yu sigara içip kebap yiyerek kullanıyor, direksiyonu ancak dizleriyle idare edebiliyor ve sonra debriyaja bastığı anda "ŞİMDİ!" diye bağırıyor; Elsa'nın tam o zaman vites değiştirmesi gerekiyor.

Bunu yapmayı özlüyor.

Elsa'nın annesi, Büyükanne'ye Renault'yu alamayacağını söylüyor. Büyükanne onun kendi arabası olduğunu söyleyerek karşı çıkıyor, Anne de ona ehliyeti olmadan araba kullanmanın yasa dışı olduğunu hatırlatıyor. Bunun üzerine Büyükanne, Anne'ye "genç hanım" diyor ve altı ülkeden ehliyeti olduğunu söylüyor. Anne sakin bir sesle o ülkelerden birinin yaşadıkları ülke olup olmadığını soruyor. Hemşirenin biri kan alırken Büyükanne suratını asıp oturuyor.

Elsa asansörün yanında bekliyor. İğnelerden hoşlanmıyor, ister kendi koluna saplansınlar ister büyükannesinin. Oturup iPad'inden on ikinci kez *Harry Potter ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı*'nı okuyor. En az sevdiği Harry Potter kitabı bu, zaten o yüzden bu kadar az okudu.

Annesi onu almaya geliyor ve ancak aşağıya, arabaya inmeye hazırlanırlarken Elsa Gryffindor atkısını Büyükanne'nin odasının girişinde bıraktığını hatırlıyor. Hemen oraya koşuyor.

Büyükanne yatağın kenarında oturuyor, sırtı kapıya dönük. Elsa'yı fark etmiyor. Elsa, Büyükanne'nin avukatıyla konuştuğunu anlıyor çünkü adama hastaneye bir dahaki gelişinde hangi biradan istediğini anlatıyor. Elsa avukatın biraları koca ansiklopedilerin içinde içeri soktuğunu biliyor. Büyükanne onlara "araştırması" için ihtiyacı olduğunu söylüyor ama aslında ciltlerin içinde bira şişesi şeklinde oyuklar var. Elsa atkısını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

askıdan alıyor ve tam büyükannesine seslenecekken ihtiyar kadının sesinin duygusallaştığını fark ediyor. Büyükanne telefonla konuşmaya devam ediyor:

"O benim torunum, Marcel. Göklerdeki Tanrı'mız onun o küçük zihnini korusun. Hayatımda hiç bu kadar iyi ve zeki bir kız görmedim. Bu sorumluluk ona bırakılmalı. Doğru kararı verebilecek tek kişi o."

Bir süre sessiz kalıyorlar. Sonra Büyükanne kararlılıkla devam ediyor:

"Onun daha çocuk olduğunun FARKINDAYIM, Marcel! Ama bütün o diğer aptalları üst üste koysan onun zekâsına erişemezler! Bu benim vasiyetim ve sen de benim avukatımsın. Ne diyorsam onu yap."

Elsa odanın girişinde nefesini tutarak dikiliyor. Büyükanne, "Çünkü henüz ona söylemek İSTEMİYORUM! Çünkü yedi yaşındaki her çocuk bir süper kahramanı hak eder!" dediği anda, ancak o anda Elsa sessizce odadan çıkıyor. Gryffindor atkısı gözyaşlarıyla ıslanmış.

Büyükannesinin telefon konuşmasından duyduğu son kısım şu oluyor:

"Elsa'nın öleceğimi bilmesini istemiyorum çünkü yedi yaşındaki her çocuk bir süper kahramanı hak eder, Marcel. O kahramanların süper güçlerinden biri de kansere yakalanmamak olmalı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

KAHVE

Büyükannelerin evinde özel bir şey vardır. Nasıl koktuğunu hayatta unutmazsınız.

Büyük oranda normal bir bina. Dört katlı, dokuz daireli bir apartman ve tamamı Büyükanne gibi kokuyor (bir de Lennart sayesinde kahve kokusu var). Çamaşırhanenin kapısına çok net bir talimatname asılmış. En tepesinde de HERKESIN IYILIĞI IÇIN yazıyor ve IYILIĞI kısmının altı iki defa çizilmiş. Her zaman bozuk olan bir asansör, bahçede geri dönüşüm için ayrı ayrı konmuş çöp kutuları ve bir sarhoş, çok büyük, değişik bir hayvan ve elbette bir büyükanne.

Büyükanne en üst katta, Elsa'nın annesi ve George'la birlikte kaldığı dairenin tam karşısında oturuyor. Büyükanne'nin evi, Anne'nin evinin bire bir aynısı ama çok daha dağınık çünkü Büyükanne'nin evi Büyükanne'ye, Anne'nin evi de Anne'ye benziyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

George da Elsa'nın annesiyle birlikte yaşıyor ve bu her zaman pek de kolay olmuyor çünkü sonuçta Büyükanne'yle komşu. Sakalı ve çok küçük bir şapkası var; koşu yapmaya takıntılı, ki bu koşularda eşofmanının üzerine şort giyme konusunda da ısrarcı. İngilizce yemek yapıyor, o yüzden de tarifleri okurken "domuz eti" yerine "pork" diyor. Büyükanne ona hiç "George" demiyor, hep "Beceriksiz" diye sesleniyor. Bu annesini kızdırsa da Elsa, büyükannesinin neden öyle yaptığını biliyor. Elsa'ya ne olursa olsun onun tarafında olduğunu göstermek istiyor. Çünkü insan büyükanne olduğunda ve torununun annesiyle babası boşanıp kendilerine yeni eşler bularak torununa aniden hayatına bir kardeş gireceğini söylediklerinde böyle yapar. Bunun Anne'nin sinirini bozması da Büyükanne'nin bonus olarak gördüğü bir şey.

Elsa'nın annesi ile George, Yarımcık'ın oğlan-yarım mı yoksa kız-yarım mı olduğunu öğrenmek istemiyorlar. Hâlbuki çok basit bir iş. Öğrenmemek, özellikle de George için çok önemli. Yarımcık'tan bahsederken hiç cinsiyet belirtecek bir şey kullanmıyor, böylece "çocuğu bir cinsiyet rolünün içine sıkıştırmıyor." Bunu ilk söylediğinde Elsa onun "cinsiyet trolü" dediğini sanmıştı. Herkes için epey kafa karıştırıcı bir öğleden sonra olmuştu.

Yarımcık'a Elvir ya da Elvira diyecekler, Anne'yle George öyle karar verdi. Elsa bunu ona söylediğinde büyükannesi ona öylece bakakaldı.

"*ELV-ir mi?!*"

"Elvira'nın erkek versiyonu."

"İyi ama *Elvir* mi? Onu yüzüğü yok etsin diye Mordor'a falan göndermeyi mi düşünüyorlar, nedir?" (Bu konuşma, annesi Elsa'ya o filmleri izlemesinin yasak olduğunu açık ve net bir dille ifade ettiği için Büyükanne'nin Elsa'yla birlikte oturup *Yüzüklerin Efendisi* filmlerini izlemesinden kısa bir süre sonra gerçekleşmişti.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elsa, Büyükanne'nin Yarımcık'a gıcık olmadığını tabii ki biliyor. Hatta George'a da. Öyleymiş gibi konuşuyor çünkü o Büyükanne. Elsa bir keresinde Büyükanne'ye George'tan gerçekten nefret ettiğini ve hatta bazen Yarımcık'tan bile nefret ettiğini söylemişti. İnsanın böyle korkunç şeyler söylediğinde bile onun yanında olan birini sevmemesi çok zor.

Büyükanne'nin evinin hemen altındaki dairede Britt-Marie ile Kent oturuyor. Eşya biriktirmeyi seviyorlar; özellikle de Kent, bir şeylere ne kadar ödediğini söyleyip durmaya bayılıyor. Eve pek uğradığı yok, zira kendisi iş güç sahibi. Ya da tanımadığı insanlara takılırken söylemekten hoşlandığı şekliyle "Kenti işinin sahibi". Karşısındakiler bu espriyi duyar duymaz gülmezse daha yüksek sesle tekrarlıyor. Sanki sorun işitme duyularıymış gibi...

Britt-Marie neredeyse hep evde, dolayısıyla Elsa onun iş güç sahibi olmadığını varsayıyor. Büyükanne ona, "sonsuza dek başımın belası olacak tam zamanlı dırdırcının teki" diyor. Britt-Marie hep sanki az önce ağzına yanlış çikolatayı atmış gibi görünüyor. Çamaşırhanenin kapısına HERKESIN IYILIĞI IÇIN notunu asan da o. Herkesin iyiliği Britt-Marie için çok önemli, üstelik apartmanda kendi evlerinde çamaşır makinesi ve kurutma makinesi olan bir tek onlar olduğu hâlde. Bir keresinde George çamaşır yıkadıktan sonra Britt-Marie yukarı çıkıp Elsa'nın annesiyle konuşmak istemişti. Kurutma makinesinin filtresinden küçük, mavi bir tüy yumağı çıkarıp getirmiş, sanki yumurtadan yeni çıkmış bir civciv gibi tutarak uzatıp, "Sanırım çamaşır yıkarken bunu unutmuşsun, Ulrika!" demişti. George araya girip aslında çamaşır yıkama işinin onda olduğunu söylediğinde Britt-Marie ona bakıp gülümsemişti ama tebessümü içten değil gibiydi. Sonra da, "Ne kadar da modern," demiş ve Anne'ye iyi niyetle gülümsemiş, tüy yumağını eline tutuşturmuştu. "*Bu* kiracılar birliğinde, *herkesin* iyiliği için, işimiz bitince kurutma makinesinin filtresini temizliyoruz, Ulrika!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aslında henüz kiracılar birliği falan değil. Ama olacak, Britt-Marie buna dikkat çekmek için çok çabalıyor. Kent'le ikisi o işi halledecekler. Britt-Marie'nin kiracılar birliğinde kurallara uymak çok önemli olacak. Zaten Büyükanne'nin antagonisti olması da bu yüzden. Elsa "antagonist"in ne anlama geldiğini biliyor çünkü nitelikli edebiyat okuyanlar bunu bilir.

Britt-Marie ile Kent'in karşı dairesinde siyah etekli kadın yaşıyor. Sabahın köründe ve gece geç saatlerde bina girişiyle kendi kapısı arasında telaşla yürüdüğü zamanlar haricinde pek ortalıkta görünen biri değil. Sürekli topuklu ayakkabı ve jilet gibi ütülenmiş siyah bir etek giyiyor ve kulağından sarkan beyaz kabloya doğru aşırı yüksek sesle konuşuyor. Ne bir selam veriyor ne de gülümsüyor. Büyükanne kadının eteğinin fazla iyi ütülendiğini söylüyor ve "İnsan o kadının üstünde giysi olsa kırışmaya korkar," diye de ekliyor.

Britt-Marie ile Kent'in dairesinin altında Lennart ile Maud oturuyor. Lennart günde en az yirmi fincan kahve içiyor ve filtre kahve makinesi her çalıştığında zafer kazanmış gibi gururlu görünüyor. Dünyanın en nazik ikinci insanı ve Maud'la evli. Maud dünyanın en nazik birinci insanı, sürekli kurabiye pişirip duruyor. Neredeyse hep uyuyan Samantha'yla birlikte yaşıyorlar. Samantha aslında bişon çuha köpeği ama Lennart'la Maud öyle değilmiş gibi konuşuyorlar. Samantha'nın karşısında kahve içtikleri zaman "kahve" değil de "yetişkinler için bir içecek" içtiklerini söylüyorlar. Büyükanne onların kaz kafalı olduğunu söylüyor ama Elsa hoş insanlar olduklarını düşünüyor. Üstelik evlerinden hayaller ve kucaklamalar da eksik olmuyor. Hayaller bir kurabiye türü, kucaklamaysa bildiğimiz kucaklama işte.

Lennart ile Maud'un karşısında Alf oturuyor. Taksi şoförü ve bir asabiyet katmanının altına daima deri ceket giyiyor. Ayakkabılarının tabanları yağlı kâğıt gibi incecik çünkü yürürken ayağını hiç kaldırmıyor. Büyükanne koca evrendeki en alçak ağırlık merkezinin onda olduğunu söylüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lennart ile Maud'un altındaki dairede sendromlu bir oğlanla annesi yaşıyor. Sendromlu oğlan Elsa'dan bir yıl ve birkaç hafta küçük ve hiç konuşmuyor. Annesi sürekli bir şeyler kaybediyor. Nesneler ceplerinden yağıyor sanki; hani çizgi filmlerde polis, hırsızın üstünü arar da o küçücük cepten bir sürü şey çıkar ya, aynen öyle. Hem oğlanın hem de annesinin çok nazik bakışları var ve Büyükanne bile onlardan hoşlanmamazlık edemiyor gibi. Oğlan sürekli dans ediyor bir de. Tüm varlığıyla dans ediyor.

Onların bitişiğindeki dairede, hiç çalışmayan şu asansörün diğer tarafındaysa Canavar yaşıyor. Elsa adamın gerçek adını bilmiyor, ona Canavar diyor çünkü herkes ondan korkuyor. Elsa'nın dünyadaki hiçbir şeyden korkmayan annesi bile o adamın dairesinin önünden geçerlerken Elsa'yı sırtından hafifçe ittiriyor. Gündüz vakti hiç dışarı çıkmadığından Canavar'ı gören eden yok aslında ama Kent hep, "Böyle insanlar başı boş bırakılmamalı! Ama işte yetkililer kolay yolu seçince böyle oluyor. Bu lanet ülkede insanlar hapishane yerine psikiyatrik tedaviye gönderiliyor!" diyor. Britt-Marie mülk sahibine bir sürü mektup yazarak "başka madde bağımlılarını da apartmana çektiği" yönündeki kesin kanaatini bildirip Canavar'ın binadan tahliye edilmesini talep etti. Elsa bu lafların ne anlama geldiğini bilmiyor ama Britt-Marie'nin bildiğini de hiç sanmıyor. Bir keresinde Büyükanne'ye sormuştu ama yaşlı kadın sessizleşmiş, sonra da, "Bazı şeyler kendi hâline bırakılmalı," demişti. Bunu diyen de Bitmeyen Savaş'ta ön saflarda yer alan, Uyur Uyanıklar Diyarı'nda gölgelere karşı mücadele eden ve on binlerce masal sonsuzluğunda hayal edilmiş en korkunç yaratıklarla karşı karşıya gelmiş bir kadın.

Uyur Uyanıklar Diyarı'nda zaman böyle ölçülür: *Sonsuzluklar*la. Uyur Uyanıklar Diyarı'nda saat yoktur, dolayısıyla zaman nasıl hissettiğinize göre ölçülür. Mesela sonsuzluk gibi geliyorsa, "Azıcık sonsuzluk," dersiniz. Bir sürü sonsuzluk gibi geliyorsa da, "Mutlak sonsuzluk." Mutlak sonsuzluktan daha

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uzun gelen tek şey, bir masalın sonsuzluğudur, zira bir masal, mutlak sonsuzlukların sonsuzluğudur. Sonsuzluğun var olan en uzun türüyse on binlerce masal sonsuzluğudur. Uyur Uyanıklar Diyarı'nda en büyük sayı budur.

Her neyse, asıl meseleye dönersek: Bunca insanın yaşadığı binanın en altındaysa bina sakinlerinin ayda bir toplandığı bir toplantı odası var. Çoğu binada olduğundan biraz daha sık ama dairelerin hepsi kirada ve Britt-Marie ile Kent gerçekten de orada yaşayan herkesin "demokratik bir süreçle" mülk sahibinden binayı onlara satmasını talep etmelerini istiyor, böylece daire sahibi olabilirler. Bunu yapmak için de apartman toplantıları düzenlemeniz gerekir. Çünkü binadaki başka hiç kimse aslında daire sahibi olmak istemiyor. Yani demokratik süreç denen şeyin demokratik kısmı Kent ile Britt-Marie'nin en az sevdikleri kısım denebilir.

Bu toplantılar da hâliyle müthiş sıkıcı. Önce herkes son toplantıda ne tartıştıkları üzerine tartışıyor, ardından hepsi ajandalarına bakıp bir sonraki toplantının ne zaman yapılacağı konusunda tartışıyorlar, sonra da toplantı bitiyor. Elsa buna rağmen bugün oraya gidiyor çünkü tartışmanın başladığı an orada olması gerek, böylece sıvıştığını kimse fark etmeyecek.

Elsa erken geliyor. Kent henüz gelmemiş, her zaman geç gelir zaten. Alf de orada değil çünkü o da her zaman tam vaktinde gelir. Ancak Maud ile Lennart büyük masada oturuyor, Britt-Marie ile Anne ise küçük mutfak alanında kahve içerek sohbet ediyorlar. Samantha yerde uyuyor. Maud koca bir hayaller tenekesini Elsa'ya doğru ittiriyor. Lennart yanına oturup kahvesini bekliyor. Bu arada da yanında getirdiği termosu yudumluyor. Lennart için yeni kahveyi beklerken elinin altında hazır kahve olması önemli.

Britt-Marie küçük mutfak alanındaki tezgâhın yanında, ellerini öfkeyle karnında kavuşturmuş, gergin bir tavırla Anne'ye bakıyor. Anne kahve yapıyor. Bu durum Britt-Marie'yi geri-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yor çünkü Kent'i beklemelerinin daha iyi olacağını düşünüyor. Britt-Marie hep Kent'i beklemenin en iyisi olacağını düşünür zaten ama Anne pek öyle beklemeye meyilli biri değildir. Daha çok kontrolü ele almakla ilgilenir. Britt-Marie, Anne'ye iyi niyetle gülümsüyor.

"Kahve konusunda her şey yolunda mı, Ulrika?"

"Evet, teşekkürler," diyor Anne kısaca.

"Belki de Kent'i beklesek iyi olurdu, ha?"

"Ah, bence Kent olmadan da kahve demlemeyi becerebiliriz," diye yanıtlıyor Anne kendinden memnun bir edayla.

Britt-Marie bir kez daha ellerini karnının üzerinde birleştiriyor. Gülümsüyor.

"Yani, elbette, nasıl istersen öyle yap, Ulrika. Hep öyle yapıyorsun zaten."

Anne içinden üç basamaklı sayılara kadar sayarmış gibi bakıyor, ardından kahvenin ölçüsünü ayarlamaya devam ediyor.

"Yalnızca kahve işte, Britt-Marie."

Britt-Marie durumu anladığını belirtircesine başını sallarken eteğindeki görünmez bir tozu silkeliyor. Britt-Marie'nin eteğinde hep yalnızca Britt-Marie'nin görebildiği ve kesinlikle silkelemesi gereken görünmez tozlar bulunur.

"Kent çok iyi kahve yapar. Herkes Kent'in çok güzel kahve yaptığını düşünür."

Maud endişeli bir tavırla masada oturuyor. Çünkü kendisi çatışmadan hiç hoşlanmaz. Zaten o yüzden bu kadar çok kurabiye pişiriyor, ne de olsa ortalıkta kurabiye varken anlaşmazlık yaşamak çok daha zordur.

"Senin ve küçük Elsa'nın bugün aramızda olması ne hoş. Hepimiz bunun... çok hoş olduğunu düşünüyoruz," diyor Britt-Marie.

Anne'nin dudaklarından sabırlı bir "mımmm" sesi dökülüyor. Ölçü kaşığına biraz daha kahve alınıyor. Birkaç toz daha silkeleniyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yani sonuçta küçük Elsa'ya zaman ayırmakta zorlanıyor olmalısın, hepimiz bunu anlıyoruz, nihayetinde kariyerin konusunda bu kadar hırslı olduğun düşünülünce..."

Bunun üzerine Anne kaşığa sanki hepsini Britt-Marie'nin suratına atmayı düşlermiş gibi biraz daha kahve dolduruyor. Ama tabii kontrollü bir şekilde.

Britt-Marie pencereye doğru ilerleyip bitkilerden birini oynatıyor ve sanki yüksek sesle düşünürmüş gibi konuşmaya devam ediyor: "Partnerin de çok iyi biri, öyle değil mi? Evde kalıp bütün işleri hallediyor. Böyle diyordunuz, değil mi? *Partner?* Çok modern, anlıyorum." Sonra bir kez daha gülümsüyor. İyi niyetle. Üzerini biraz daha silkeleyip eliyor: "Yani bunda yanlış bir şey yok tabii. Hiç yok hem de."

Alf berbat bir ruh hâliyle içeri giriyor, üzerinde pul pul olmuş ve göğsünde bir taksi logosu olan deri ceketi var. Bir elinde akşam gazetesini tutuyor. Saatine bakıyor. Tam yedi.

"Notta saat yedi yazıyordu," diye homurdanıyor ama belli birine değil, ortaya konuşuyor.

Britt-Marie gülümseyip ellerini tekrar karnının üzerinde birleştirirken, "Kent biraz gecikti," diyor. Sonra da Kent sanki Almanya'nın bütün nüfusuyla toplantı yapıyormuş gibi, "Almanya'yla önemli bir grup toplantısı var da," diye devam ediyor.

On beş dakika sonra Kent hızla içeri dalıyor, ceketi arkasında pelerin gibi dalgalanırken telefonuna, "Ja, Klaus! Ja! We will dizcuzz it at ze meeting in Frankfurt!" diye bağırıyor. Alf başını akşam gazetesinden kaldırıp parmağıyla kol saatine vuruyor. "Umarım vaktinde gelerek seni rahatsız etmemişizdir," diye mırıldanıyor. Kent ona aldırmadan Lennart ile Maud'a doğru ellerini çırpıyor ve ardından sırıtarak, "Ee, başlayalım mı?" diyor. "Hı? Sonuçta burada bebek falan yapacak değiliz, öyle değil mi?" Hızla Anne'ye dönüp karnını gösteriyor ve bir kahkaha patlatıyor. "En azından hazır yapılmış olanın dışında!" Anne ilk etapta gülmeyince Kent bir kez daha karnını gösterip

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ilk seferinde doğru tonu tutturamamış gibi daha yüksek sesle, "En azından hazır yapılmış olanın dışında!" diye tekrarlıyor.

Maud kurabiyeleri çıkarıyor. Anne kahveleri dolduruyor. Kent bir yudum aldıktan sonra duraksayıp kahvenin fazla sert olduğunu duyuruyor. Alf bütün fincanı tek dikişte bitirip, "Tam kıvamında!" diye mırıldanıyor. Britt-Marie küçücük, ufacık bir yudum içtikten sonra fincanı avucuna koyup hükmünü dile getiriyor: "Ben şahsen biraz güçlü olduğunu düşünüyorum." Sonra Anne'ye kaçamak bir bakış atarak, "Hamile olduğun hâlde kahve içiyorsun, Ulrika," diye ekliyor. Anne cevap vermeye fırsat bulamadan Britt-Marie araya giriyor: "Bunda yanlış bir şey yok tabii. Kesinlikle yok!"

Derken Kent toplantının başladığını ilan ediyor ve herkes iki saat boyunca bir önceki toplantıda ne tartıştıkları üzerine tartışıyor. Elsa'nın kimseye fark ettirmeden sıvışması da o araya denk geliyor.

Parmaklarının ucuna basa basa asma kata çıkıyor. Canavar'ın evinin kapısına şöyle bir bakıyor fakat gün ışığının varlığını sürdürdüğünü düşünerek kendini sakinleştiriyor. Canavar dışarısı aydınlıkken asla dışarı adım atmaz.

Ardından Canavar'ın dairesinin hemen yanındaki, posta yuvasında herhangi bir isim yazmayan kapıya bakıyor. Dostumuz orada yaşıyor. Elsa kapının birkaç adım uzağında durup nefesini tutuyor çünkü fazla yaklaştığını duyarsa Dostumuz'un kapıyı kırıp kıymıkların arasından dışarı fırlayacağından ve dişlerini boğazına geçireceğinden korkuyor. Ona yalnızca Büyükanne Dostumuz diyor, geri kalan herkes "tazı" diye anıyor onu. Özellikle de Britt-Marie. Elsa onun ne kadar saldırgan olduğunu hiç bilmiyor ama yine de hayatında hiç o kadar büyük bir köpek görmedi. Kapının arkasından havladığını duyunca insan midesine bir jimnastik topu yemiş gibi hissediyor.

Onu yalnızca bir kere, Büyükanne'nin dairesinde gördü. Büyükanne hastalanmadan birkaç gün önceydi. Uyur Uya-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

nıklar Diyarı'nda bir gölgeyle göz göze gelse bile daha fazla korkabileceğini sanmıyor.

Bir cumartesi günüydü ve Elsa'yla büyükannesi dinozor sergisine gideceklerdi. Annesinin Gryffindor atkısını ona sormadan kirliye attığı ve Elsa'ya kusmuk yeşili başka bir atkı giydirdiği sabah. Annesi, Elsa'nın yeşilden nefret ettiğini biliyor aslında. Bu kadın bazen gerçekten de empati nedir hiç bilmiyor.

Dostumuz o gün Büyükanne'nin yatağında bir piramidin önündeki sfenks gibi öylece yatıyordu. Elsa koridorda büyülenmiş gibi durup o devasa kara kafasına, insanı dehşete düşüren dipsiz gözlerine bakakaldı. Büyükanne mutfaktan çıkıp sanki koca evrendeki en büyük şeyin yatağında yatması çok doğal bir şeymiş gibi montunu üzerine geçirdi.

"O... şey de ne?" diye fısıldadı Elsa. Büyükanne sigarasını sarmaya devam ederken kayıtsızca yanıt verdi: "O Dostumuz. Sen ona zarar vermezsen o da sana zarar vermez."

Onun için söylemesi kolay tabii, diye düşündü Elsa. O şeylerden birini neyin kışkırtacağını nereden bilebilirdi ki? Bir keresinde okuldaki kızlardan biri ona sırf "çirkin bir atkısı" var diye vurmuştu. Elsa'nın yaptığı tek şey buydu belli ki ama bu yüzden dayak yemişti.

O yüzden de her zamanki atkısı yıkanırken ve boynunda onun yerine annesinin seçtiği çirkin atkı varken kusmuk yeşilinin yaratığı kışkırtacağından korkarak öylece dikildi. Elsa sonunda boynundaki atkının ona değil, korkunç bir zevki olan annesine ait olduğunu açıklayarak kapıya doğru gerilemişti. Dostumuz ona sadece baktı. Ya da Elsa, o şeylere göz denebilirse öyle yaptığını düşündü. Sonra dişlerini de gösterince Elsa iyice emin oldu. Ama Büyükanne Dostumuz'a bakarak "Çocuklar işte," gibi bir şeyler mırıldanıp gözlerini devirdi. Sonra da Renault'nun anahtarlarını aramaya başladı, bulunca da Elsa'yla birlikte dinozor sergisine doğru yola çıktılar. Elsa büyükannesinin kapıyı ardına kadar açık bıraktığını hatırlıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Renault'ya yerleştiklerinde ona Dostumuz'un onun dairesinde ne işi olduğunu sorunca büyükannesi sadece, "Ziyaret," demekle yetindi. Elsa hayvanın neden sürekli kapının ardından havlayıp durduğunu sordu, Büyükanne neşeyle, "Havlamak mı? Ha, onu sadece Britt-Marie geçtiğinde yapıyor," diye cevap verdi. Elsa bunun nedenini sorduğundaysa Büyükanne ağzı kulaklarında, "Çünkü canı öyle istiyor," diye yanıtladı.

Daha sonra Elsa, Dostumuz'un kiminle yaşadığını sordu ve Büyükanne, "Tanrı'm herkes ille de biriyle yaşayacak diye bir şey yok. Mesela ben de kimseyle yaşamıyorum," dedi. Elsa bunun büyükannesinin bir *köpek* olmamasıyla alakalı olabileceği yönündeki ısrarlarını sürdürse de Büyükanne bu konuda daha fazla açıklama yapmadı.

Şimdiyse Elsa burada, sahanlıkta dikilmiş, Daim çikolatasının ambalajını açıyor. İlkini o kadar hızlı fırlatıyor ki elini geri çektiği anda kapak çat diye kapanıyor. Elsa nefesini tutuyor ve kalbinin resmen bütün kafasında attığını hissediyor. Ama sonra Büyükanne'nin bu işin hızla halledilmesi gerektiğini, böylece alt katta apartman toplantısı sürdüğünden Britt-Marie'nin hiçbir şeyden şüphelenmeyeceğini söylediğini hatırlıyor.

Britt-Marie, Dostumuz'dan sahiden nefret ediyor. Elsa ne olursa olsun bir Micama şövalyesi olduğunu hatırlatmaya çalışıyor kendine. Ondan sonra da posta yuvasını daha bir cesaretle açıyor.

Hayvanın soluğunu duyuyor. Sanki ciğerlerinde bir heyelan kopuyormuş gibi bir ses. Elsa'nın kalbi o kadar çarpıyor ki Dostumuz'un kapının diğer tarafında titreşimleri hissedebildiğinden emin.

Bir avuç çikolatanın ambalajını açıp paketleri yere atarken posta yuvasına doğru, "Büyükannem uzun zamandır sana tatlı bir şeyler getiremediği için üzgün olduğunu iletmemi istedi!" diyor büyük bir özenle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sonra hayvanın hareket ettiğini duyuyor ve irkilerek elini geri çekiyor. Birkaç saniyelik bir sessizlik oluyor. Elsa, Dostumuz'un çikolataları ağzına aldığında çıkan çıtırtıları duyuyor.

"Büyükannem hasta," diye açıklıyor Elsa hayvan yemeye devam ederken.

Sözcüklerin dudaklarından dökülürken titremesine hazırlıklı değil. Dostumuz'un daha yavaş nefes aldığına ikna ediyor kendini. Biraz daha çikolata hazırlıyor.

"Kanser," diye fısıldıyor sonra.

Elsa'nın hiç arkadaşı yok, o yüzden de bu tür işler için normal prosedürün ne olduğundan pek emin değil. Ama şayet arkadaşları olsaydı kanser olduğunu bilmelerini isterdi galiba. O arkadaşlar herhangi bir şeyin en büyüğü olsa bile. "Sana iyi dileklerini gönderdi ve özür diledi," diye fısıldıyor karanlığa doğru, ardından da çikolatanın geri kalanını bırakarak kapağı usulca kapıyor.

Bir süre orada öylece durup Dostumuz'un kapısına bakıyor.

Sonra da Canavar'ın kapısına. Kapılardan birinin ardında bu vahşi hayvan saklanıyorsa diğerinin ardında ne olduğunu öğrenmek istediğini hiç sanmıyor.

Ardından merdivenlerden koşarak ön girişe iniyor.

George hâlâ çamaşırhanede. Toplantı odasında herkes kahve içip tartışıyor.

Çünkü burası normal bir ev.

Genellikle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

BİRA

Hastane odası kötü kokuyor ve dışarıda sıcaklık neredeyse sıfırın altında olduğu hâlde birisi yastığının altına bira saklayıp sigara kokusundan kurtulmak için camı açtığından bütün hastane odaları gibi buz gibi. Camı açmak pek işe yaramamış.

Büyükanne ile Elsa Monopoly oynuyorlar. Büyükanne, Elsa'nın hatırına, kanserden hiç bahsetmiyor. Elsa da büyükannesinin hatırına ölümden hiç bahsetmiyor. Çünkü Büyükanne ölümden konuşmayı pek sevmiyor, özellikle de kendi ölümünden. Dolayısıyla Elsa'nın annesi ve doktorlar kısık, ciddi bir sesle konuşarak odadan çıkıp koridorda gözden kaybolurken Elsa endişeli görünmemeye çalışıyor. Ama o da pek işe yaramıyor.

Büyükanne gizli gizli sırıtıyor.

"Ben sana Micama'da ejderhalar için bir işin icabına baktığımı anlatmış mıydım?" diye soruyor gizli dilleriyle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gizli bir dillerinin olması bilhassa hastanede işe yarıyor çünkü Büyükanne'ye göre hastanelerde yerin bile kulakları var. Özellikle de o yerin patronu Elsa'nın annesiyken.

"Hah! Tabii ki!"

Büyükanne nezaketen başını sallıyor ama yine de hikâyeyi anlatıyor. Çünkü kimse ona hikâye anlatmamayı öğretmemiş. Elsa da dinliyor çünkü kimse ona dinlememeyi öğretmedi.

Zaten insanların Büyükanne'nin arkasından en çok söylediği şeylerden birinin, "Bu defa sahiden sınırı aştı," olduğunu bilmesi de bu yüzden. Britt-Marie *sürekli* söylüyor bunu. Elsa'ya kalırsa Büyükanne'nin Micama Krallığı'nı bu kadar çok sevmesinin nedeni de bu: Micama'da sınırı aşamazsınız çünkü krallığın ucu bucağı yok. Hem de o televizyondaki insanların saçlarını savurarak "sınır tanımamak" demeleri gibi değil, sahiden hiçbir sınırı yok çünkü kimse Micama'nın nerede başlayıp nerede bittiğini bilmiyor. Bu da kısmen Uyur Uyanıklar Diyarı'ndaki temel olarak taş ve kireçli harçla inşa edilmiş diğer beş krallığın aksine Micama'nın tamamen hayal gücünden oluşmasından kaynaklanıyor. Gerçi biraz da Micama surlarının aksi bir mizacı olmasıyla ve bir sabah aniden "kendine vakit ayırma" ihtiyacı duyduğuna karar vererek ormanın içinde birkaç kilometre öteye gitmek gibi düşüncelere kapılmasıyla da açıklanabilir. Ondan sonraki sabah da tam ters yönde bir öncekinin iki katı kadar geri çekilir surlar çünkü şu ya da bu nedenle bozuştuğu bir ejderha ya da trolü içeri hapsetmeye karar vermiştir. (Büyükanne surların bu kararı almasının genellikle söz konusu ejderha ya da trolün gece boyunca içip içip uyurken duvara işemelerinden kaynaklandığını söylüyor.)

Micama'da, Uyur Uyanıklar Diyarı'ndaki diğer beş krallığın hepsinden daha fazla trol ve ejderha var çünkü Micama'nın temel ihracat endüstrisi masallar. Her masal bir kötü karaktere ihtiyaç duyduğundan trol ve ejderhalar için Micama'da şahane iş olanakları var. "Elbette her zaman böyle değildi," diye mırıldanır

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Büyükanne zaman zaman. "Ejderhaların Micama'daki hikâye anlatıcıları tarafından tamamen unutulduğu bir dönem oldu. Özellikle de yaşı epey ilerleyen anlatıcılar tarafından." Sonra ejderhaların Micama'da işsiz güçsüz dolaşarak, sürekli içki içip puro tüttürerek ve şehrin surlarıyla şiddetli tartışmalara girerek bir sürü sıkıntı çıkardıklarını anlatır yeniden. Bütün bunların sonucunda Micama halkı Büyükanne'ye gidip iş bulma planı gibi bir şey hazırlamalarına yardım etmesi için yalvarmışlar. Büyükanne'nin ejderhaların masalların sonundaki hazineleri koruması fikrini bulması da o zaman olmuş.

O noktaya kadar bu durum sahiden büyük bir anlatı sorunu teşkil ediyormuş. Masallardaki kahramanlar bir hazine ararmış ve dipsiz bir mağarada olduğunu tespit ettikten sonra geriye yalnızca içeri girip hazineyi almak kalıyormuş. Öyle pat diye. Ne destansı kapanış çatışmaları ne dramatik tepe noktaları ne başka bir şey. "Ondan sonra yapabileceğin tek şey beş para etmez video oyunları oynamak," derdi Büyükanne başını hüzünle sallayarak. Kendisi bütün bunları biliyor çünkü Elsa geçen yaz ona World of Warcraft denen oyunun nasıl oynandığını öğretti ve Büyükanne birkaç hafta boyunca gece gündüz o oyunu oynadı. Ta ki sonunda Elsa'nın annesi onun "nahoş eğilimler sergilemeye" başladığını söyleyip Elsa'nın odasında uyumasını yasaklayana kadar.

Neyse işte, hikâye anlatıcıları Büyükanne'nin fikrini duyunca sorun bir gün içinde çözülüvermiş. "İşte bugünlerde tüm masalların sonunda mutlaka bir ejderha olmasının nedeni bu! Benim sayemde!" diye kıkırdıyor Büyükanne. Her zaman yaptığı gibi.

Büyükanne'nin her duruma uygun bir Micama hikâyesi vardı. İçlerinden biri de bütün hüzünlerin bir araya toplandığı Miploris Krallığı ile sihirli hazinesini çirkin bir cadıya kaptırıp o gün bugündür cadının peşinde koşan prensesle ilgiliydi. Bir diğer hikâye iki kardeş prensle ilgiliydi; ikisi de Miploris'in

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

prensesine âşıktı ve aşkları uğruna tutuştukları şiddetli kavga yüzünden Uyur Uyanıklar Diyarı'nı neredeyse paramparça edeceklerdi.

Hikâyelerden biri bir deniz meleği hakkındaydı, sevgilisini kaybettiğinden beri Uyur Uyanıklar Diyarı'nın kıyılarında bir aşağı bir yukarı dolanmasına neden olan bir lanet vardı üzerinde. Bir diğer hikâye, bütün müziklerin kaynağı olan Mimovas Krallığı'nın herkesçe en çok sevilen dansçısı Seçilmiş'le alakalıydı. Bu hikâyede gölgeler, Mimovas'ı yok etme amacıyla Seçilmiş'i kaçırmaya çalışıyor ancak buluttan hayvanlar onu kurtarıp ta Micama'ya kadar getiriyorlardı. Gölgeler peşlerine düştüğünde Uyur Uyanıklar Diyarı'ndaki altı krallığın tüm sakinleri –prensler, prensesler, şövalyeler, askerler, troller, melekler ve cadı– Seçilmiş'i korumaya karar veriyordu. Bitmeyen Savaş da işte böyle başlıyordu. On binlerce masal sonsuzluğu boyunca iyiden iyiye kızışıyor, sonunda da devşahlar ve Kurtyürek ormandan çıkıp son savaşta iyi orduya önderlik ederek gölgeleri tekrar denizin ötesine postalıyordu.

Elbette Kurtyürek'in kendisi başlı başına bir masaldı, zira Micama'da doğmuş olmasına rağmen diğer bütün askerler gibi Mibatalos'ta büyümüştü. Onda bir savaşçının yüreği yanında bir masalcının da ruhu vardı ve altı krallığın tamamında görüp görebileceğiniz en yenilmez savaşçıydı. Birkaç masal sonsuzluğu kadardır karanlık ormanların derinliklerinde yaşasa da Uyur Uyanıklar Diyarı'nın ona en çok ihtiyaç duyduğu zamanda tekrar ortaya çıkmıştı.

Büyükanne, Elsa kendini bildi bileli bu masalları anlatırdı. Başlarda yalnızca Elsa'nın uyumasını sağlamak ya da onu Büyükanne'nin gizli diline alıştırmak içindi. Biraz da Büyükanne tam da bir büyükannenin olması gerektiği gibi kafadan çatlak olduğundan. Ama son zamanlarda bu masallar başka bir boyut daha kazandı. Elsa'nın tam olarak tanımlayamadığı bir şey.

"*Pennsylvania Trenyolu*'nu geri bırak," diyor Elsa terslenerek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Büyükanne şansını deniyor. "Ama satın almıştım?.."

"Hı-hı. Kesin almışsındır. Geri bırak."

"Hitler'le Monopoly oynasam anca bu kadar olur!"

"Hitler yalnızca Risk oynamak isterdi," diye mırıldanıyor Elsa. Büyükannesiyle aralarında yaşlı kadının Hitler'i bir metafor olarak kullandığı birkaç tartışma yaşandıktan sonra *Vikipedi*'de Hitler'i araştırmıştı da.

"Tamam, pes," diye mırıldanıyor Büyükanne.

Sonra yaklaşık bir dakika kadar sessizlik içinde oynuyorlar. İkisi de küs olmaya en fazla o kadar dayanabiliyorlar.

"Çikolataları Dostumuz'a verdin mi?" diye soruyor Büyükanne.

Elsa başıyla onaylıyor. Ama köpeğe büyükannesinin kanserinden bahsettiğini söylemiyor. Kısmen Büyükanne'nin kızacağını düşündüğünden, kısmen de kanserden konuşmak istemediğinden. Dün *Vikipedi*'de ona da baktı. Daha sonra vasiyetin ne demek olduğunu araştırdı ve o kadar sinirlendi ki bütün gece uyuyamadı.

"Dostumuz'la nasıl arkadaş oldunuz?" diye soruyor Elsa.

Büyükanne omuzlarını silkiyor. "Doğal yollardan."

Elsa doğal yolların ne olduğunu bilmiyor çünkü Büyükanne'den başka arkadaşı yok. Ama bir şey demiyor, büyükannesi bunu duyarsa üzülür, biliyor.

"Neyse, görev tamamlandı," diyor kısık sesle.

Büyükanne başını hevesle sallayarak onaylıyor, ardından da sanki birilerinin onları izlemesinden endişelenirmiş gibi araştıran gözlerle kapıya bakıyor. Sonra yastığının altına uzanıyor. Şişeler birbirine çarpıyor ve yastık kılıfına birkaç yudum bira döküldüğünce küfrediyor. Bir zarf çıkarıp Elsa'nın eline tutuşturuyor.

"Bir sonraki görevin de bu, Şövalye Elsa. Ancak zarfı yarına kadar açamazsın."

Elsa zarfa şüpheyle göz gezdiriyor.

"E-posta diye bir şey duymadın mı sen?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu kadar önemli bir şeyi e-postayla gönderemezsin."

Elsa zarfı elinde şöyle bir tartıyor, en dibindeki şişkinliği eliyle yokluyor.

"Ne bu?"

"Bir mektup ve bir anahtar," diyor Büyükanne. Sonra hem ciddi hem de korku dolu bir bakış takınıyor, ki ikisi de Büyükanne'de çok nadiren görülen duygular. Uzanıp Elsa'nın işaret parmağını kavrıyor. "Yarın seni görüp görebileceğin en büyük hazine avına göndereceğim, benim küçük, cesur şövalyem. Hazır mısın?"

Büyükanne hazine avlarını hep çok sevmiştir. Micama'da hazine avı bir spor olarak görülür. O alanda yarışılabilir çünkü onaylanmış bir olimpiyat etkinliğidir. Gerçi Micama'da o tür şeylere Olimpiyat Oyunları denmiyor, daha ziyade Görünmez Oyunlar olarak biliniyor, zira katılımcıların hepsi görünmez. Büyükanne ona bu oyunlardan ilk bahsettiğinde Elsa pek de seyircilere yönelik bir spor olmadığını belirtmişti.

Elsa da hazine avlarını sever ama o konuda Büyükanne'nin eline su dökemez. On binlerce masal sonsuzluğunda herhangi bir krallıkta yaşayan hiç kimse onları Büyükanne kadar sevemez. Her şeyi bir hazine avına dönüştürebilir: alışverişe çıkıp da Renault'yu nereye park ettiğini unuttuğunda ya da kendisi o işleri ölümüne sıkıcı bulduğundan Elsa'dan postalarını gözden geçirip faturalarını ödemesini istediğinde yahut okulda beden dersi olduğunda ve Elsa büyük çocukların duşta rulo hâline getirdikleri havlularla ona vuracağını bildiğinde. Büyükanne bir otoparkı sihirli dağlara ve dürülmüş havluları da alt edilmesi gereken ejderhalara dönüştürebilir. Kahramansa tabii ki daima Elsa.

Gerçi bu seferki farklı türden bir hazine avına benziyor.

"Anahtarı alması gereken kişi onunla ne yapması gerektiğini anlayacaktır. Kaleyi koruman gerek, Elsa."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Büyükanne evlerinden hep "kale" diye bahseder. Elsa bu durumu hep büyükannesinin hafiften çatlak olmasına yorardı ama şimdi pek o kadar da emin değil gibi.

"Kaleyi koru, Elsa. Aileni koru. Arkadaşlarını koru!" diye tekrarlıyor Büyükanne kararlılıkla.

"Hangi arkadaşlar?"

Büyükanne elini Elsa'nın yanaklarına götürerek gülümsüyor.

"Gelecekler. Yarın seni bir hazine avına göndereceğim. Mucizelerle ve büyük bir macerayla dolu bir masal olacak bu. Bu yüzden benden nefret etmeyeceğine söz vermen gerek ama."

Elsa gözlerini kırpıştırıyor, gözleri yanıyor.

"Senden neden nefret edeyim ki?"

Büyükanne onun göz kapaklarını okşuyor.

"Torununa en kötü yanlarını göstermek zorunda olmaması, bir büyükannenin ayrıcalığıdır, Elsa. Büyükanne olmadan önce nasıl biri olduğunu anlatmak zorunda olmaması."

"Ben senin bir sürü kötü yanını biliyorum!"

Bunu büyükannesini güldürmek umuduyla söylüyor. Ama işe yaramıyor. Büyükanne hüzünlü bir sesle, "Büyük bir macera ve mucizelerle dolu bir masal olacak. Ancak o masalın sonunda bir ejderhayla karşılaşacak olman benim hatam, sevgili şövalyem," diye fısıldıyor.

Elsa ona gözlerini kısarak bakıyor. Daha önce büyükannesinin böyle konuştuğuna hiç şahit olmadı. Genelde sondaki ejderhalarla övünür. Hiçbir zaman onun "hata"sı olmamışlardır. Büyükanne karşısına oturuyor, çok daha küçük, çok daha savunmasız. Elsa daha önce onu böyle gördüğünü hatırlamıyor. Hiç de süper kahramana benzemiyor böyle.

Büyükanne onu alnından öpüyor.

"Benim kim olduğumu öğrendiğinde benden nefret etmeyeceğine söz ver. Kaleyi koruyacağına da öyle. Arkadaşlarını koru."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elsa tüm bunların ne anlama geldiğini bilemese de söz veriyor ve Büyükanne onu daha önce hiç olmadığı kadar uzun kucaklıyor.

"Mektubu onu bekleyenine ver. Kabul etmek istemeyecektir ama benden geldiğini söyle. Büyükannenin ona selamlarını gönderdiğini ve özür dilediğini söyle."

Sonra Elsa'nın yanaklarındaki yaşları siliyor. Elsa ise "onu bekleyenine" değil "bekleyene" demesi gerektiğini belirtiyor. Bu konuda âdetleri olduğu üzere bir süre tartışıyorlar, sonra da Monopoly oynayıp tarçınlı çörek yiyerek Harry Potter'la Örümcek Adam kavga etse kim kazanır diye konuşuyorlar. Elsa tabii ki bunun hazin bir tartışma olduğunu düşünüyor. Ama Büyükanne bu tarz konularda çene çalmaktan hoşlanıyor çünkü Harry Potter'ın Örümcek Adam'ı fena benzeteceğini anlayamayacak kadar toy.

Büyükanne başka bir yastığın altındaki büyük kese kâğıdından birkaç tarçınlı çörek daha çıkarıyor. Aslında tarçınlı çörekleri Elsa'nın annesinden biraları sakladığı gibi saklaması gerekmiyor ama ikisine aynı muameleyi yapmaktan hoşlanıyor çünkü onları birlikte yemeyi seviyor. Bira ve tarçınlı çörek Büyükanne'nin en sevdiği atıştırmalık. Elsa kese kâğıdındaki fırının adını tanıyor. Büyükanne yalnızca o fırının tarçınlı çöreklerini yiyor çünkü başka kimsenin gerçek Mirevas tarçınlı çöreklerinden yapmayı bilmediğini söylüyor. Aslında bu Uyur Uyanıklar Diyarı'nın ulusal yiyeceği. Tek kötü yanı, insanların ulusal yiyecekleri yalnızca ulusal günlerde yiyebilmesi. Ama iyi tarafından bakılırsa Uyur Uyanıklar Diyarı'nda her gün ulusal gün. Büyükanne'nin hep dediği gibi; "Nihayetinde sorun hep ortadan kalkar, dedi lavaboya sıçan ihtiyar kadın." Elsa tüm kalbiyle bunun, Büyükanne'nin kapıyı açık bırakarak mutfak lavabosunu kullanmaya başlayacağı anlamına gelmediğini umuyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Elsa neredeyse sekizine basacak birinin cevabını duymayı hiç istemediğini adı gibi bildiği bir soruyu sorarkenki gönülsüzlüğüyle, "Gerçekten iyileşecek misin?" diye soruyor.

"Tabii ki iyileşeceğim!" diyor Büyükanne müthiş bir özgüvenle ancak Elsa onun yalan söylediğini biliyor, Büyükanne de bunun farkında.

"Söz ver," diye üsteliyor Elsa.

Bunun üzerine Büyükanne öne doğru eğilip torununun kulağına gizli dillerinde fısıldıyor:

"Söz veriyorum, benim canım, canım şövalyem. Daha iyi olacağına söz veriyorum. Her şeyin iyi olacağına söz veriyorum."

Çünkü Büyükanne hep böyle der. Daha iyi olacak. Her şey iyi olacak.

"Ama her şey bir yana, bence Örümcek Adam, Harry'yi paspas eder," diye ekliyor Büyükanne sırıtarak. Nihayetinde Elsa da ona sırıtıyor.

Biraz daha tarçınlı çörek yiyip Monopoly oynuyorlar. Huysuz kalmak giderek zorlaşıyor.

Güneş alçalıyor. Her şey sessizleşiyor. Elsa daracık hastane yatağında büyükannesinin dibinde yatıyor. Sadece gözlerini kapıyorlar ve buluttan hayvanlar gelip onları alıyor, birlikte Micama'ya gidiyorlar.

Şehrin diğer ucundaki bir apartmandaysa birinci kattaki dairede yaşayan tazı hiçbir belirti göstermeksizin birden ulumaya başlayınca binadaki herkes irkilerek uyanıyor. Şimdiye dek hiçbir hayvandan duymadıkları, en ilkel içgüdüleri yansıtan, yürek parçalayıcı, gürültülü bir uluma. Sanki on binlerce masal sonsuzluğuna duyulan özlemle ve kederle şarkı söylermiş gibi. Köpek bütün gece, şafak sökene kadar hiç susmadan uluyor.

Sabah ışığı hastane odasına sızarken Elsa, büyükannesinin kollarında uyanıyor. Oysa Büyükanne hâlâ Micama'da.

5

ZAMBAK

İnsanın bir büyükannesi olması, kocaman bir ordusu olması gibidir. Bir torunun en büyük ayrıcalığıdır bu: Her ne olursa olsun birinin daima ama daima yanınızda olacağını bilmek. Hatalı olduğunuzda bile. Hatta özellikle de hatalıyken.

Büyükanneler hem kılıç hem de kalkandır. Okulda Elsa'ya sanki kötü bir şeymiş gibi "değişik" dediklerinde ya da eve yara bere içinde geldiğinde ve okul müdürü ona "uyum sağlaması gerektiğini" söylediğinde Büyükanne ona hep arka çıkar. Özür dilemesine müsaade etmez. Suçu üstlenmesine izin vermez. Büyükanne, Elsa'ya, olanların onu etkilemesine izin vermemesi gerektiğini, böylece "diğerlerinin onunla dalga geçmekten artık zevk almayacağını" söylemez hiçbir zaman. Ya da "aldırmadan geçip gitmesini" Büyükanne bunları söylememesi gerektiğini bilir.

Elsa gerçek dünyada yalnızlaştıkça Uyur Uyanıklar Diyarı'ndaki ordusu büyüyor. Dürülmüş havluların darbeleri sertleştikçe

geceleri daha da müthiş maceralara akıyor. Micama'da kimse ona uyum sağlamayı öğrenmesi gerektiğini söylemiyor. Babası onu İspanya'daki o otele götürüp de "her şey dâhil" olduğunu söylediğinde Elsa'nın o kadar da etkilenmemesi bundandı. Çünkü insanın bir büyükannesi varsa bütün yaşamı her şey dâhildir.

Okuldaki öğretmenleri Elsa'nın "odaklanma sorunları" olduğunu söylüyor ama bu doğru değil. Harry Potter'ın neredeyse tamamını ezberden okuyabilir. Tüm X-Men'lerin süper güçlerini tek tek sayabilir ve içlerinden hangisinin Örümcek Adam'la gireceği bir kavgayı kazanabileceğini bilir. *Yüzüklerin Efendisi*'nin girişindeki haritanın gayet makul bir versiyonunu da gözü kapalı bile çizebilir. Tabii Büyükanne yanında dikilip kâğıdı çekiştirerek, yaptığı şeyin aşırı sıkıcı olduğu ve Renault'yu alıp "bir şeyler yapmayı" tercih edeceği konusunda sızlanmıyorsa. Kendisi biraz kıpır kıpır bir büyükanne. Yine de Elsa'ya Micama'nın ve Uyur Uyanıklar Diyarı'ndaki diğer beş krallığın her köşesini gösterdi. Bitmeyen Savaş'ın sonunda gölgeler tarafından harabeye çevrilen Mibatalos'un kalıntılarını bile. Elsa, Büyükanne'yle birlikte sahildeki kayaların üstünde, doksan dokuz kar meleğinin kendilerini feda ettikleri yerde dikilip denize, gölgelerin günün birinde geri döneceği yere baktı. Gölgeler hakkında da her şeyi biliyor çünkü Büyükanne insanın düşmanlarını kendinden bile iyi tanıması gerektiğini söyler hep.

Gölgeler ilk başta ejderhaymış ama içlerinde öyle güçlü bir karanlık ve kötücüllük varmış ki onları başka bir şeye dönüştürmüş. Çok daha tehlikeli bir şeye. İnsanlardan ve onların hikâyelerinden nefret ediyorlarmış; o kadar uzun bir zaman, öyle yoğun bir nefret beslemişler ki sonunda karanlık bütün bedenlerini sarıp sarmalamış ve kendi şekilleri artık seçilemez olmuş. Onları yenmenin bu kadar zor olmasının nedeni de bu. Çünkü duvarların içinde ya da zeminde kaybolabiliyor ya da yukarı süzülebiliyorlar. Acımasız ve kana susamışlar. Onlardan biri sizi ısırdığında öyle pat diye ölmek yok, daha ciddi ve deh-

şetengiz bir kader bekliyor sizi: Hayal gücünüzü kaybediyorsunuz. Yara yerinden öylece sızıp gidiyor ve sizi renksiz, bomboş bırakıyor. Bedeniniz bir kabuktan ibaret kalana kadar yıldan yıla soluyorsunuz. Ta ki kimse hiçbir masalı hatırlamayana kadar.

Masallar olmayınca da Micama ve Uyur Uyanıklar Diyarı hayal gücü eksikliğinden ölüyor. Ölümlerin en fecisi.

Ancak Kurtyürek Bitmeyen Savaş'ta gölgeleri yenmiş. Masalın ona en çok ihtiyaç duyduğu sırada ormandan çıkmış ve gölgeleri denize dökmüş. Ama gölgeler bir gün geri gelecek, belki de büyükannesinin bütün bu hikâyeleri anlatmasının nedeni budur diye düşünüyor Elsa. Onu hazırlamak için.

Yani öğretmenleri yanılıyor. Elsa'nın odaklanma sorunu yok. O sadece doğru şeylere odaklanıyor.

Büyükanne yavaş düşünen insanların hızlı düşünenleri odaklanma sorunları yaşamakla suçladığını söyler hep. "Aptallar, aptal olmayanların bir düşünceyle işinin bittiğini ve onlardan çok daha önce bir sonraki düşünceye geçtiğini idrak edemiyor. Aptalların bu kadar korkak ve agresif olması da bu yüzden zaten. Çünkü hiçbir şey aptalları zeki bir kızdan daha fazla korkutamaz."

Özellikle de Elsa o gün okulda odaklanmakta zorlandığı bir gün geçirdiyse söyler bunları. Birlikte Büyükannenin devasa yatağına, tavandaki o siyah beyaz fotoğrafların altına uzanır ve fotoğraflardaki insanlar dans etmeye başlayana kadar gözlerini kısarlar. Elsa fotoğraflardaki insanları tanımıyor, Büyükanne onlara "yıldızlar" diyor çünkü sokak lambalarının ışığı perdelerin arasından sızmaya başlayınca gece göğündeki yıldızlar gibi ışıldıyorlar. Üniformalı adamlar, doktor önlüğü giymiş adamlar ve birkaç tane de üstlerinde doğru düzgün kıyafet bulunmayan adam var. Uzun boylu adamlar, gülümseyen adamlar, bıyıklı adamlar, şapka takmış boylu poslu adamlar. Hepsi yanında durdukları Büyükanne'ye, kadın sanki onlara müstehcen bir

şaka yapmış gibi bakıyorlar. Hiçbiri objektife bakmıyor çünkü gözlerini Büyükanne'den ayıramıyorlar.

Büyükanne genç. Güzel. Üstelik ölümsüz. Elsa'nın harflerini çözemediği yol tabelalarının yanında duruyor; çöllerdeki çadırların önünde, tüfekli adamların ortasında duruyor. Fotoğraflarda her taraf çocuk dolu. Kimilerinin başı sargılı, kimileri bedenlerine bağlanmış borularla hastane yataklarında yatıyor, içlerinden birinin yalnızca bir kolu ve diğer kolunun bulunması gereken yerde sadece bir kök var. Ama oğlanlardan birinin hiç yarası yok gibi. Yalınayak seksen kilometre koşabilirmiş gibi duruyor. Elsa'yla hemen hemen aynı yaşta ve saçları o kadar kalın ve karman çorman ki insan o saçlarda anahtarını kaybedebilir. Ayrıca gözlerinde de az önce gizli bir havai fişek ve dondurma zulası bulmuş gibi bir ifade var. Gözleri kocaman ve yusyuvarlak, o kadar siyah ki çevresini saran beyazlar karatahtadaki tebeşir gibi duruyor. Elsa o çocuğun kim olduğunu bilmiyor ama ona Kurtçocuk diyor çünkü ona öyle görünüyor.

Zaman zaman büyükannesine Kurtçocuk'la ilgili bir şeyler sormak geçiyor aklından fakat bu düşünce aklına düşer düşmez göz kapakları ağırlaşmaya başlıyor ve hemen sonra da kendini buluttan bir hayvanın üstünde, kendi buluttan hayvanına binmiş büyükannesiyle birlikte Uyur Uyanıklar Diyarı'na doğru süzülüp Micama'nın şehir kapısından girerken buluyor. O zaman da Büyükanne'ye sabah olunca sormaya karar veriyor.

Ama derken bir sabah, artık başka bir sabahları kalmıyor.

Elsa büyük pencerenin önündeki bankta oturuyor. Hava o kadar soğuk ki dişleri takırdıyor. Annesi içeride sesi balinaya benzeyen kadınla konuşuyor, yani en azından Elsa balinaların sesinin öyle olduğunu hayal ediyor. Açıkçası insan hiç balina görmeyince sesinin neye benzediğini bilmesi zor tabii ama kadının sesi Büyükanne'nin plakçalarının Büyükanne ondan

robot yapmaya çalışmasından sonra çıkardığı sese benziyor. Ne tür robot yapmaya niyetlendiği biraz muğlak ama çok da iyi bir şey olmadığı açık. İşte o günden sonra da ne zaman onla plak çalmaya kalksalar balina gibi ses çıkarmaya başladı. Elsa o öğleden sonra uzunçalarlar ve CD'ler hakkında bir sürü şey öğrenmişti. Yaşlı insanların neden çok boş zamanı varmış gibi göründüğünü de o zaman anladı çünkü Spotify ortaya çıkmadan önceki o eski günlerde sırf şarkıyı değiştirmek için bile bir sürü zamana ihtiyaçları vardı.

Elsa montunun yakasını kapayıp Gryffindor atkısını çenesine kadar çekiyor. İlk kar gece yağmıştı. Ağır ağır, neredeyse isteksizce. Ama şimdi o kadar derin ki kar meleği bile yapılabilir. Elsa onlardan yapmaya bayılıyor.

Micama'da yılın her mevsimi kar melekleri var. Ama Büyükanne'nin Elsa'ya sürekli hatırlattığı gibi öyle pek de nazik değiller. Hatta bayağı kibirli ve kendilerini önemseyen varlıklar, üstelik dışarıda, hanlardan birinde yemek yediklerinde de sürekli servisten şikâyet ediyorlar. "Tam bir yaygara koparırlar, şarabı koklarlar falan, bir sürü zırvalık," diye anlatıyor Büyükanne alayla.

Elsa ayağını uzatıp ayakkabısının ucuyla kar tanelerini yakalıyor. Dışarıdaki banka oturup annesini beklemekten nefret ediyor ama yine de bekliyor çünkü daha çok nefret ettiği bir şey varsa o da *içeride* oturup annesini beklemek.

Eve gitmek istiyor. Büyükannesiyle birlikte. Sanki artık bütün ev büyükannesini özlüyor gibi. İçinde yaşayan insanlar değil de binanın kendisi. Duvarlar gıcırdayıp inliyor. Dostumuz dairesinde iki gecedir hiç ara vermeden uluyor.

Britt-Marie, Kent'i zorla gönderip Dostumuz'un dairesinin zilini çaldırdı ama kimse açmadı. Hayvan o kadar yüksek sesle havladı ki Kent duvara çarptı. Britt-Marie de bunun üzerine polisi aradı. Dostumuz'dan epey bir süredir nefret ediyor. İki ay önce elinde bir dilekçeyle bütün apartmanı dolaşıp herkesten

imza istedi, sırf dilekçeyi mülk sahibine gönderip "o korkunç tazının tahliye edilmesini" talep edebilmek için.

"Kiracılar birliğinde köpekler yer alamaz. Bu bir güvenlik meselesi! Çocuklar için tehlikeli. Çocukları düşünmek *zorundayız!*" Britt-Marie bunu herkese sanki çocuklar için çok endişelenen biriymiş gibi anlattı ama apartmanda çocuk olarak yalnızca Elsa ve sendromlu çocuk yaşıyordu ve Elsa, Britt-Marie'nin onun güvenliğinden pek endişe etmediğinden emindi.

Sendromlu çocuk korkutucu köpeğin karşı dairesinde yaşamasına rağmen annesi, Britt-Marie'ye neşeyle cevap vererek tazının oğlunu rahatsız etmediğini, hatta tam tersinin söz konusu olabileceğini söylemişti. Büyükanne bunu duyunca kendini gülmekten alamamıştı ancak Elsa acaba Britt-Marie çocukları da yasaklamaya kalkar mı diye endişelenmişti.

Elsa banktan atlıyor ve ayaklarını ısıtmak için karın içinde dolanıp durmaya başlıyor. Balina kadının çalıştığı büyük camın yanında bir süpermarket var ve hemen önünde bir ilan asılı: DANAKIYMA 49:90. Elsa kendini kontrol etmeye çalışıyor çünkü annesi ona sürekli kendini kontrol etmesini söylüyor. Fakat sonunda montunun cebinden kırmızı kalemini çıkarıp ilanın üzerine düzgün bir "A" harfiyle eğik bir çizgi ekliyor. Ayrı yazılması gerektiğini göstermek için.

Sonuca bakıp başını hafifçe öne doğru sallıyor. Ardından kalemi cebine koyup yeniden banka oturuyor. Başını arkaya yaslayıp gözlerini yumuyor ve yüzüne konan kar tanelerinin minik, soğuk ayaklarını hissediyor. Burun deliklerine tütün kokusu dolduğunda bunu hayal ettiğini düşünüyor. İlk başta o buruk kokuyu boğazında hissetmek şahane geliyor, nedenini anlamasa da kendini ısınmış ve güvende hissediyor. Sonra başka bir şey daha hissediyor. Kaburgalarını arkadan dürten bir şey. Bir uyarı işareti gibi.

Adam biraz ileride duruyor. Yüksek apartmanlardan birinin gölgesinde. Adamı net olarak göremiyor, sadece parmaklarının arasındaki kırmızı sigara ateşini ve adamın gerçekten çok zayıf olduğunu seçebiliyor. Sanki hatları yokmuş gibi. Adam sanki Elsa'yı görmemiş gibi ona kısmen arkasını dönmüş.

Elsa neden bu kadar korktuğunu bilmiyor ama kendini bankın üzerinde el yordamıyla silah olarak kullanılacak bir şeyler ararken buluyor. Çok tuhaf, gerçek dünyada asla böyle bir şey yapmaz. Gerçek dünyada ilk içgüdüsü hep kaçmaktır. Yalnızca Micama'da kılıcına uzanır, tıpkı tehlikeyi sezen bir şövalye gibi. Ama burada kılıç yok.

Elsa başını kaldırıp bir kez daha baktığında adam hâlâ ona arkası dönük durumda ama Elsa biraz daha yaklaşmış olduğuna yemin edebilir. Hâlâ gölgede fakat yüksek binadan uzaklaşmış. Sanki gölgeyi düşüren ev değil de adamın kendisiymiş gibi. Elsa gözlerini kıpıştırıyor ve bir kez daha açtığında artık adamın yaklaştığını zannetmiyor.

Çünkü öyle olduğunu biliyor.

Banktan inip büyük cama dönüyor, el yordamıyla kapı kolunu arıyor. Paldır küldür içeri dalıyor. Orada soluk soluğa, dili damağı kurumuş hâlde, sakinleşmeye çalışarak dikiliyor. Ancak arkasındaki kapı tatlı bir tıkırtıyla kapanınca sigara dumanında onu teskin eden şeyin ne olduğunu anlıyor.

Adam, Büyükanne'yle aynı tütünü içiyor. Elsa onu nerede olsa tanır çünkü Büyükanne tütün sararken Elsa'nın "minicik parmakları olduğunu ve bu küçük şeyleri şahane yapabileceğini" söyleyerek Elsa'nın da yardım etmesine izin verirdi.

Elsa pencereden dışarı baktığında artık gölgenin nerede başlayıp nerede bittiğini algılayamıyor. Bir an için adamın hâlâ dışarıda, caddenin karşısında durduğunu hayal ediyor ama sonra onu gerçekten görüp görmediğini sorgulamaya başlıyor.

Annesinin eli hafifçe omuzlarına değdiğinde ürkmüş bir hayvan gibi sıçrıyor. Dizlerinin bağı çözülmeden önce kocaman

açılmış gözlerle arkasına dönüyor. Kendini annesinin kollarında bulunca yorgunluk bütün duyularını köreltiyor. İki gündür uyumadı. Annesinin şişkin karnı, üzerine çay fincanı konacak kadar kocaman. George hamile kadınların ara vermesinin doğal olduğunu söylüyor hep.

"Hadi eve gidelim," diye fısıldıyor annesi Elsa'nın kulağına usulca.

Elsa gözlerini dikip bakıyor, yorgunluğu kovmaya, annesinin elinden kurtulmaya çalışıyor.

"Önce büyükannemle konuşmak istiyorum!"

Annesi harap görünüyor. Elsa bunu biliyor çünkü "harap" kelime kavanozunda yer alan kelimelerden biri.

(Kelime kavanozuna hikâyenin ilerleyen kısımlarında geleceğiz.)

"Tatlım... bu... iyi bir fikir mi bilmiyorum," diye fısıldıyor Anne.

Ancak Elsa çoktan resepsiyon masasını koşarak geçip bir sonraki odaya dalmış bile. Balina kadının arkasından bağırdığını duyuyor ama hemen ardından annesinin ondan Elsa'nın içeri girmesine izin vermesini isteyen sakin sesi geliyor.

Büyükanne onu odanın ortasında bekliyor. İçeride bir zambak kokusu var, Anne'nin en sevdiği çiçek. Büyükanne'nin gözde bir çiçeği yok çünkü onun dairesinde hiçbir bitki yirmi dört saatten sonrasını görmüyor ve son derece nadir bir uyum örneği olarak, muhtemelen en sevdiği torununun coşkulu teşviklerinin de etkisiyle, Büyükanne bir çiçeği diğerinden ayırmanın doğaya karşı büyük bir haksızlık olacağı kanısında.

Elsa bir kenarda ellerini huysuzca ceketinin ceplerine sokmuş dikiliyor. Ayakkabısındaki karları ayağını sertçe yere vurarak temizliyor.

"Ben bu hazine avının parçası olmak istemiyorum, çok saçma."

Büyükanne cevap vermiyor. Elsa'nın haklı olduğunu biliyorsa hiç cevap vermez zaten. Elsa ayakkabısındaki karların bir kısmını daha temizliyor.

"SEN çok saçmasın," diyor iğneleyici bir tavırla.

Büyükanne buna da cevap vermiyor. Elsa onun yanındaki koltuğa oturup mektubu uzatıyor.

"Bu saçma mektubunu kendin halledebilirsin," diye fısıldıyor.

Dostumuz'un havlamaya başlamasının üzerinden iki gün geçti. Elsa'nın Uyur Uyanıklar Diyarı ve Micama Krallığı'na son gidişinin üzerinden de. Kimse ona gerçeği söylemiyor. Bütün yetişkinler onu pamuklara sarıp sarmalamaya çalışıyor ki fazla tehlikeli, korkutucu ya da nahoş görünmesin. Sanki Büyükanne hasta değilmiş gibi. Sanki her şey koca bir kazaymış gibi. Oysa Elsa onların yalan söylediğinin farkında çünkü büyükannesinin bir kaza yüzünden iki seksen yattığı görülmüş şey değil. Genelde Büyükanne kazaları iki seksen yatırır.

Ayrıca Elsa kanserin ne olduğunu da biliyor. *Vikipedi*'de her şey yazıyor.

Bir tepki almak için tabutun kenarını itiyor. Çünkü içten içe büyükannesinin onunla yine dalga geçtiğini umuyor hâlâ. Tıpkı bir keresinde kardan adamı balkondan düşmüş gerçek bir insan gibi giydirdiği ve Britt-Marie bunun bir şaka olduğunu fark ettiğinde çok sinirlenip polisi aradığı o zamanki gibi. Britt-Marie ertesi sabah camdan baktığında Büyükanne'nin aynı kardan adamdan bir tane daha yaptığını görmüş ve Büyükanne'nin deyimiyle "kafayı sıyırmış," sonra da elinde bir kar küreğiyle dışarı fırlamış. Kardan adam tam o sırada ayağa fırlayıp, "BÖÖÖÖÖÖÖ!!" diye bağırmış. Büyükanne daha sonra Elsa'ya orada saatlerce yatıp Britt-Marie'yi beklediğini, bu sırada en az iki kedinin üzerine pislediğini, "ama buna kesinlikle değdiğini" söylemişti. Britt-Marie elbette yine polisi aramış ama birini korkutmanın suç olmadığı yanıtını almış.

Ancak bu sefer Büyükanne kalkmıyor. Elsa yumruklarını tabuta indiriyor ama Büyükanne cevap vermiyor. Elsa sanki ters giden her şeyi vurarak düzeltebilecekmiş gibi gitgide daha sert vurmaya başlıyor. Sonunda sandalyesinden inip yerde dizlerinin üstüne çöküyor ve fısıldıyor:

"Yalan söylediklerini, senin *göçüp gittiğini* ya da *seni kaybettiğimizi* söylediklerini biliyor musun? Kimse *öldü* demiyor."

Elsa tırnaklarını avucuna batırıyor ve bütün vücudu titriyor.

"Sen ölmüşken Micama'ya nasıl gidilir bilmiyorum ki..."

Büyükanne cevap vermiyor. Elsa alnını tabutun alt kenarına dayıyor. Teninde soğuk tahtayı, dudaklarında sıcak gözyaşlarını hissediyor. Derken annesinin yumuşacık parmakları boynuna değiyor ve Elsa dönüp kollarını onun boynuna doluyor. Annesi onu dışarı taşıyor. Elsa gözlerini tekrar açtığında kendini Kia'da, Anne'nin arabasında otururken buluyor.

Anne dışarıda, karın altında durmuş, telefonda George'la konuşuyor. Cenaze hakkındaki konuşmalarını Elsa'nın duymasını istemiyor, Elsa da bunun farkında. Aptal değil sonuçta. Büyükanne'nin mektubu hâlâ elinde. Başka insanların mektuplarını okumaması gerektiğini biliyor ama bu mektubu son iki gündür herhâlde yüz kere okudu. Büyükanne onun böyle yapacağını tahmin etmiş olacak ki bütün mektubu Elsa'nın anlayamayacağı semboller şeklinde yazmış. Büyükanne'nin fotoğraflarında gördüğü yol tabelalarındaki o tuhaf alfabeyi kullanarak.

Elsa mektuba dik dik bakıyor. Büyükanne hep Elsa'ya birbirlerinden sır saklamamaları gerektiğini söylerdi, birlikte saklayacakları sırlar olabilirdi ancak. Elsa yalan söylediği için büyükannesine kızgın, zira şu an elinde sırların en büyüğüyle burada oturuyor ve tek bir satırını bile anlayamıyor. Üstelik tam da şu an büyükannesiyle bozuşursa asla kıramayacakları kişisel bir rekor kıracaklarının da farkında.

Elsa gözlerini kırpıştırarak mektuba bakarken mürekkep kâğıda yayılıyor. Her ne kadar anlayamadığı harflerle yazılmış

olsa da Elsa, Büyükanne'nin bir şeyleri mutlaka yanlış yazdığından emin. Büyükanne yazarken sanki zihnen çoktan başka bir yere gitmiş gibi kâğıda saçar sözcükleri. Düzgün yazamadığından değil yani, sadece o kadar hızlı düşünüyor ki harfler ve sözcükler ona yetişemiyor. Ayrıca Elsa'nın aksine Büyükanne sözcükleri doğru yazmaya pek ehemmiyet vermiyor; sonuçta o hep bilim ve sayılar konusunda daha iyi olmuştur. Anne ve George'la yemek yerken Elsa'ya gizli notlar verdiğinde ve Elsa da kırmızı kalemle gereken yerlere çizgiler ve boşluklar eklediğinde, "Ne demek istediğimi bal gibi anlıyorsun!" diye çıkışır.

Büyükanne ile Elsa'nın gerçekten kavgaya tutuştukları birkaç konudan biridir bu. Çünkü Elsa harflerin bir çeşit mesaj iletme aracından çok daha fazlası olduğunu düşünür. Çok daha önemli olduğunu.

Biriydi ya da. Kavgaya tutuştukları konulardan biriydi.

Koca mektupta Elsa'nın okuyabildiği tek bir kelime var. Normal harflerle yazılmış, metnin ortasına neredeyse gelişigüzel bırakılıvermiş tek bir kelime. O kadar alelade ki Elsa mektubu ilk okuduğunda onu fark etmedi bile. Gözlerini kırpıştırmaktan göremeyecek hâle gelene kadar tekrar tekrar okudu. Kendini yüzüstü bırakılmış ve öfkeli hissetmesinin on binlerce nedeni var. Muhtemelen henüz aklına gelmemiş bir on binlercesi daha vardır. Çünkü bunun tesadüf olmadığını biliyor. Büyükanne o kelimeyi oraya Elsa görsün diye koydu.

Zarfın üstündeki isim Canavar'ın posta kutusundakiyle aynı. Elsa'nın mektupta okuyabildiği o tek kelime de "Micama."

Büyükanne hazine avlarına hep bayılmıştır zaten.

6

TEMİZLİK MADDELERİ

Yanağında üç çizik var. Pençe yemiş gibi. İnsanların her şeyin nasıl başladığını merak edeceklerini biliyor. Kısa cevap, Elsa kaçtı. Kaçmak konusunda iyi. İnsan sürekli kovalanınca öyle oluyor tabii.

Bu sabah annesine okulun her zamankinden bir saat erken başladığı konusunda yalan söyledi. Annesi onu sorgulamaya kalktığında da Elsa kötü anne kartını oynadı. Kötü anne kartı aynı Renault gibi: Hiçbir güzelliği yok ama şaşırtıcı derecede etkili. "Pazartesileri erken başladığımı yüz kere söyledim sana! Hatta sana kâğıt bile verdim ama sen artık beni hiç dinlemiyorsun ki!"

Anne "hamilelik dalgınlığı" gibi bir şeyler mırıldanarak suçlu bir ifade takındı. Anne'nin dengesini bozmanın en kolay yolu, onu kontrolü kaybettiğine ikna edebilmek. Eskiden dünyada Anne'ye kontrolünü kaybettirmeyi bilen iki kişi vardı.

Artık sadece bir kişi var. Daha sekizinde bile olmayan birine bırakılmayacak kadar büyük bir güç bu.

Elsa öğle yemeği saatinde otobüsle eve döndü çünkü gün içinde Britt-Marie'yi atlatma şansının daha yüksek olacağını düşünmüştü. Markete uğrayıp dört paket Daim aldı. Apartman ancak Büyükanne'nin Büyükannesiz kalmış evinin olabileceği kadar karanlık ve sessizdi, sanki apartman bile onu özlüyormuş gibiydi. Elsa elinde atılacak ayrıştırılmış çöp torbaları olmadığı hâlde çöp kutularının bulunduğu yere doğru ilerleyen Britt-Marie'den dikkatle saklandı. Britt-Marie bütün kutuların içini kontrol edip bir sonraki apartman toplantısında gündeme getirmesi gereken bir konu olduğunda yaptığı gibi dudaklarını büzdükten sonra sokak boyunca markete doğru ilerlemeye başladı, böylece bir süre daha etrafta dolanıp dudaklarını büzebilecekti. Elsa gizlice içeri süzülüp asma kata çıkan basamakları tırmandı. Sonra da korkudan ve öfkeden tir tir titreyerek dairenin önünde dikildi, mektup hâlâ elindeydi. Öfkelendiği büyükannesiydi. Korktuğuysa Canavar.

Çok geçmeden parka doğru öyle hızlı koşuyordu ki ayaklarının alev aldığından emindi. Şimdiyse yanağında sanki pençe atılmış gibi duran parlak kırmızı yaralarla küçük bir odada oturmuş annesini bekliyor ve annesi geldiğinde neler olduğunu soracağının farkında.

Masanın bir ucundaki dünya küresini çeviriyor. Bunu yaptığında müdür ona bilhassa sıkkın bir ifadeyle bakıyor. Elsa da sırf bu yüzden çevirmeye devam ediyor.

"Eee?" diye soruyor müdür, Elsa'nın yanağını işaret ederek. "Neler olduğunu anlatacak mısın artık?"

Elsa ona cevap vermeye bile tenezzül etmiyor.

Büyükanne'nin hamlesi zekiceydi, Elsa bunu kabul etmek zorunda. Bu salak hazine avı konusunda hâlâ müthiş kızgın ama

mektubun içine normal harflerle "Micama" yazmak gerçekten çok zekiceydi. Çünkü Elsa kapıyı çalmadan önce o sahanlıkta durup en az yüz sonsuzluk boyunca cesaretini topladı. Büyükanne başkalarının mektuplarının okunmaması gerektiğini bildiği hâlde Elsa'nın o mektubu okuyacağını tahmin etmeseydi ve normal harflerle "Micama" yazmasaydı, Elsa zarfı Canavar'ın posta deliğinden atıp kaçardı. Oysa orada dikilip zili çaldı çünkü bazı cevaplar almak için Canavar'ı sıkıştırması gerekiyordu.

Çünkü Micama, Büyükanne ile Elsa'ya ait. Sadece onların. Büyükannesinin şapşalın tekini oraya soktuğunu düşünmenin verdiği öfke, canavarlar karşısındaki korkusundan daha büyük.

Tamam, canavar korkusundan *çok* daha büyük değil ama makul miktarda büyük.

Dostumuz yan evde hâlâ uluyordu ama Elsa Canavar'ın kapısını çaldığında hiçbir şey olmadı. Zili bir kez daha çaldı, ardından kapıyı alacaklı gibi yumrukladı, sonra da posta deliğinden içeri baktı ama hiçbir şey görülemeyecek kadar karanlıktı. Ne bir hareket vardı ne de nefes. Tek hissedebildiği temizlik maddelerinin keskin kokusuydu. Yanlışlıkla soluduğunuz anda burun zarına hücum edip göz bebeklerinizi arkadan tekmelemeye başlayan şu kokulardan.

Ama Canavar'dan iz yoktu. Küçücük bir iz bile.

Elsa sırt çantasını çıkarıp içindeki dört paket Daim'i alarak Dostumuz'un posta deliğinden içeri boşalttı. Yaratık kısacık ama gerçekten kısacık bir süre ulumayı kesti. Elsa ona gerçekte ne olduğunu çözene kadar "yaratık" demeye karar verdi çünkü Britt-Marie ne derse desin, Elsa onun sadece bir köpek olmadığından gayet emin.

"Ulumayı kesmen gerek. Britt-Marie polisi arayabilir, o zaman da polis gelip seni öldürür," diye fısıldadı posta deliğinden.

Yaratığın onu anlatıp anlamadığını bilmiyordu. Ama hiç değilse sessizdi ve Daim'ini yiyordu. Kendisine Daim ikram edilen her aklıselim yaratığın yapacağı gibi.

"Canavar'ı görürsen ona söyle, bende bir mektubu var," dedi Elsa.

Yaratık cevap vermedi ama kapının önünde burnunu çekince Elsa onun sıcak nefesini hissetti.

"Büyükannemin ona selamlarını gönderdiğini ve özür dilediğini söyle," diye fısıldadı.

Sonra mektubu tekrar çantasına sokuşturup otobüsle okula döndü. Otobüsün penceresinden bakarken yine onu gördüğünü sandı. Dün annesi balina kadınla konuşurken cenaze levazımatçısının önünde duran zayıf adamı. Bu kez caddenin karşı tarafındaki gölgelerin arasındaydı. Elsa adamın sigara dumanının ardındaki yüzünü göremiyordu ama içini buz gibi, içgüdüsel bir dehşetin kapladığını hissetti.

Sonra adam yok oldu.

Elsa okula girerken kendini görünmez kılmayı başaramamasının nedeninin bu olabileceğini düşünüyor. Görünmezlik insanın kendini eğiterek edinebileceği türden bir süper güç ve Elsa bu konuda antrenmanlı ama öfkeli ya da korkmuşsanız işe yaramıyor. Elsa da okula girerken hem öfkeli hem korkmuştu. Gölgelerin arasında belirip durmasına anlam veremediği adamdan korkuyordu, büyükannesine bir canavara mektup gönderdiği için öfkeliydi ve canavarlaraysa hem öfkeliydi hem de onlardan korkuyordu. Normal canavarlar en azından karanlık mağaraların derinliklerinde ya da buz gibi göllerin dibinde yaşama nezaketi gösterir. Normal, korkunç canavarlar sıradan evlerde oturup kendilerine posta gelmesini beklemezler.

Elsa pazartesilerden de nefret ediyor zaten. Pazartesi sabahları okul hep dayanılmaz oluyor, zira tepenize binmeyi seven insanlar bütün hafta sonunu tepesine binecek kimseyi bulamadan geçirmiş oluyorlar. Görünmezlik bu yüzden de işlememiş olabilir.

Elsa bir kez daha müdürün dünya küresiyle oynamaya başlıyor. Derken ardındaki kapının açıldığını duyuyor ve müdür rahatlamış görünerek ayağa kalkıyor.

"Merhaba! Affedersiniz, çok geciktim! Trafik!" diyor Elsa'nın annesi soluk soluğa. Elsa ensesinde onun parmaklarını hissediyor.

Dönüp bakmıyor. Ensesine bir telefonun da değdiğini hissediyor çünkü annesi telefonunu asla elinden bırakmaz. Hani sanki sayborgmuş, o telefon da organik dokusunun bir parçasıymış gibi.

Elsa küreyi daha da göze sokarak çeviriyor. Müdür sandalyesine oturuyor, sonra küreyi açık açık onun ulaşamayacağı bir noktaya itiyor. Umutla Anne'ye dönüyor.

"Elsa'nın babasını da bekleyelim mi?"

Müdür bu tür toplantılarda babanın da bulunmasını tercih ediyor çünkü bu tip konularda babaları ikna etmenin daha kolay olduğunu düşünüyor. Anne pek memnun görünmüyor.

"Elsa'nın babası şehir dışında ve ne yazık ki yarın sabaha kadar gelemez." Müdür hayal kırıklığına uğramış gibi.

"Elbette kendi adımıza burada bir panik yaratmak gibi bir niyetimiz yok. Özellikle de sizin durumunuzda..."

Başıyla Anne'nin karnını işaret ediyor. Anne adamın konuyu nereye getirmeye çalıştığını sormamak için kendini tutmak zorunda kalmış gibi görünüyor. Müdür boğazını temizleyip küreyi Elsa'nın ona doğru uzanan parmaklarından daha da uzağa çekiyor. Sanki Anne'ye her an çocuğu düşünmesi gerektiğini söyleyecekmiş gibi, zaten insanlar onun öfkelenmesinden korktuklarında hep öyle söyler.

"Çocuğu düşünün." Eskiden bunu söylediklerinde Elsa'yı kastederlerdi. Şimdiyse Yarımcık'tan bahsediyorlar.

Elsa bacaklarını düzleştirip çöp kutusunu tekmeliyor. Müdürle annesinin konuştuklarını duyuyor ama dinlemiyor. İçten içe Büyükanne'nin eski filmlerdeki boks maçlarındaymış gibi yumrukları havada içeri dalmasını bekliyor. Elsa müdürün odasına en son çağrıldığında adam yalnızca annesiyle baba-

sını aramıştı fakat Büyükanne de onlarla gelmişti. Büyükanne aramanızı bekleyecek insanlardan değildi.

Elsa o zaman da orada oturup müdürün küresini çevirmişti. Onun gözünü morartan oğlan da ailesiyle birlikte odadaydı. Müdür, Elsa'nın babasına dönüp, "Burada oğlanlara özgü tipik eşek şakaları söz konusu..." demişti. Sonra da Büyükanne'ye kızlara özgü tipik bir eşek şakasının nasıl olduğunu açıklamak için epey bir zaman harcaması gerekmişti, zira Büyükanne sahiden merak ediyordu.

Müdür, Elsa'nın gözünü morartan çocuğa "yalnızca korkakların kızlara vurduğunu" söyleyerek Büyükanne'yi sakinleştirmeye çalıştı ancak Büyükanne birazcık bile sakinleşmedi.

"Kızlara vurmak korkaklık falan değil!" diye bağırdı müdüre. "Bu çocuk kızın birine değil, herhangi birine vurduğu için tuvalet kâğıdının teki!" Bunun üzerine oğlanın babası sinirlendi ve oğluna tuvalet kâğıdı dediği için Büyükanne'ye kabalık etmeye başladı ve Büyükanne de Elsa'ya "oğlanların sigorta kutusunu tekmelemeyi" öğreteceğini ve böylece oğlanların "kızlarla kavga etmenin ne kadar eğlenceli olduğunu göreceklerini!" söyledi. Sonra müdür herkesten kendilerini toparlamalarını istedi ve hepsi bir süre bunu denediler. Ancak müdür daha sonra oğlanla Elsa'nın el sıkışıp birbirlerinden özür dilemelerini isteyince Büyükanne oturduğu yerden fırlayarak, "Elsa ne demeye özür dileyecekmiş?" diye sordu. Müdür, Elsa'nın da suçtan üstüne düşeni alması gerektiğini, oğlanı "kışkırttığını" ve bu oğlanın "kendini kontrol etme" konusunda sıkıntılar yaşadığının anlaşılması gerektiğini söyledi. Büyükanne'nin dünya küresini müdüre fırlatmaya kalktığı nokta da bu olmuştu. Ancak Anne uzanıp son anda Büyükanne'nin kolunu tutmuş, böylece dünya küresi müdürün bilgisayarına çarparak ekranını kırmıştı. Anne onu koridora çekiştirmeye çalışırken Büyükanne, "KIŞKIRTILDIM!" diye bağırıyordu. "KENDİMİ KONTROL EDEMEDİM!"

Elsa dolabında bulduğu notları bu yüzden yırtıyor işte. Ona çirkin olduğunu söyleyen notları. Mide bulandırıcı olduğunu. Onu öldüreceklerini. Elsa o notları okunmayacak hâle gelene kadar paramparça edip okuldaki farklı çöp kutularına atıyor. Onları yazanlara karşı bir merhamet gösterisi bu aslında. Çünkü Büyükanne öğrense onları ölümüne döverdi.

Elsa sandalyesinden hafifçe kalkıp hızla masanın ucuna uzanarak küreyi bir kez daha çeviriyor. Müdür çaresizliğin eşiğinde gibi. Elsa kendinden memnun bir hâlde yeniden sandalyesine oturuyor.

Annesi üç kırmızı yırtığı görünce sondaki ünlemleri vurgulayarak, "Tanrım, Elsa! Yanağına ne oldu!" diye bağırıyor.

Elsa cevap vermeden omzunu silkiyor. Anne müdüre dönüyor. Gözleri alev alev.

"Ne oldu yanağına?"

Müdür koltuğunda kıvranıyor.

"Şimdi şöyle. Önce biraz sakinleşelim. Şeyi düşünün... yani, çocuğunuzu düşünün."

Bu son kısmı söylerken eli Elsa'yı değil, Anne'yi gösteriyor. Elsa bacağını uzatıp çöp kutusunu bir kez daha tekmeliyor. Anne derin bir nefes alıp gözlerini kapıyor, ardından masanın altındaki çöp kutusunu kararlılıkla uzaklaştırıyor. Elsa gücenmiş gibi ona bakıyor, sandalyesine öyle gömülüyor ki kayıp düşmemek için kolçaklara tutunmak zorunda kalıyor ve ayağını parmak uçları çöp kutusunun kenarına değene kadar uzatıyor. Anne iç geçiriyor. Elsa daha da yüksek sesle iç geçiriyor. Müdür ikisine, ardından da masadaki küreye bakıyor. Küreyi kendine biraz daha yaklaştırıyor.

"Evet..." diye başlıyor sonunda Anne'ye yarım ağız gülümseyerek.

Anne sanki özür dilemeye çalışırmış gibi birden, "Bütün aile için zor bir hafta oldu," diye araya giriyor.

Elsa bundan nefret ediyor.

"Hepimiz acınızı paylaşıyoruz," diyor müdür kelimenin anlamını bilmeyen birinin tavrıyla. Gergince küreye bakıyor. "Ne yazık ki bu Elsa'nın okulda karıştığı ilk kavga değil."

"Son da olmayacak," diye mırıldanıyor Elsa.

Annesi, "Elsa!" diye çıkışıyor.

Elsa üç ünlemle, "Anne!!!" diye bağırıyor.

Anne iç geçiriyor. Elsa daha yüksek sesle iç geçiriyor. Müdür boğazını temizleyip küreyi iki eliyle tutarak konuşmaya başlıyor:

"Biz, ki bunu derken okuldaki bütün personeli kastediyorum, rehberlik öğretmeniyle de birlikte tabii, Elsa'nın saldırganlığını kanalize etmek için bir psikologdan yardım alabileceğini düşünüyoruz."

"Psikolog mu?" diyor Anne tereddütle. "Bu da biraz fazla dramatik olmadı mı?"

Müdür ellerini özür diler gibi savunmacı bir tavırla havaya kaldırıyor. Ya da havada tef çalmaya başlayacakmış gibi.

"Herhangi bir *terslik* olduğunu düşündüğümüz falan yok! Kesinlikle yok! Özel ihtiyaçları olan birçok çocuk terapinin faydasını görüyor. Utanılacak bir şey değil bu!"

Elsa ayaklarıyla iyice uzanıp çöp kutusunu itiyor. "Neden siz kendiniz psikoloğa gitmiyorsunuz?"

Müdür küreyi sandalyesinin yanına, zemine bırakmaya karar veriyor. Anne, Elsa'ya doğru eğilirken sesini yükseltmemek için kendini tutmaya çabalıyor.

"Bana ve müdür beye seni rahatsız eden çocukların kim olduğunu söylersen kendimizi her seferinde burada bulmak yerine sıkıntıyı çözmene yardımcı olabiliriz, tatlım."

Elsa başını kaldırıp bakıyor, dudakları dümdüz bir çizgi hâlinde.

Yanağındaki çiziklerin kanaması durmuş ama hâlâ neon ışıklar gibi pasparlaklar.

"İspiyoncular bedel öder," diyor lafı uzatmadan.

"Elsa, lütfen yardımcı olmaya çalış," diyor müdür. Yüzü buruşuyor, Elsa adamın gülümseyişinin böyle olduğunu tahmin ediyor.

"Asıl siz yardımcı olun," diyor Elsa herhangi bir gülümseme çabası bile göstermeden.

Müdür, Elsa'nın annesine bakıyor.

"Biz, yani bütün okul personeli ve ben, düşünüyoruz da Elsa bir sıkıntı çıkacağını hissettiğinde sadece arkasını dönüp gitmeyi denese..."

Elsa annesinin cevabını beklemiyor çünkü onu korumayacağından emin. Dolayısıyla da yerden çantasını aldığı gibi ayağa fırlıyor.

"Ee, artık gitmiyor muyuz?"

Bunun üzerine müdür ona koridora çıkabileceğini söylüyor. Sesi rahatlamış gibi. Elsa dışarı doğru ilerlerken annesi orada kalıp özür diliyor. Elsa bundan nefret ediyor. Tek isteği artık eve gitmek ve pazartesiyi geride bırakmak.

Öğle yemeğinden önceki son derste o yapmacık öğretmenlerinden biri Noel tatilindeki ödevlerinin Hayranlık Duyduğum Bir Edebî Kahraman konusuyla ilgili bir konuşma hazırlamak olacağını söyledi. Kahramanları gibi giyinecek ve onlardan bahsederken birinci tekil şahıs anlatımı kullanacaklardı. Herkes parmağını kaldırıp bir kahraman seçti. Elsa aslında Harry Potter'ı seçecekti ama onu başka biri kaptı. Elsa da sırası gelince Örümcek Adam dedi. Arkasındaki çocuklardan biri sinirlendi çünkü onu kendisi seçmek istiyordu. Derken bir tartışma yaşandı. "Örümcek Adam'ı seçemezsin!" diye bağırdı çocuk. Elsa da, "Çok yazık, seçtim bile!" dedi. Bunun üzerine çocuk, "Asıl SANA yazık, evet!" dedi. Elsa da İngilizce bir kelime mırıldandı. "*Sure*!" Çünkü Elsa'nın İngilizcede en sevdiği kelime buydu. Derken çocuk Elsa'nın Örümcek Adam olamayacağını haykırdı çünkü "yalnızca erkekler Örümcek Adam olabilirdi!" Elsa da çocuğa isterse Örümcek Adam'ın kız arkadaşı olabileceğini söyledi.

Çocuk Elsa'yı kalorifer peteğine doğru ittirdi, Elsa da ona bir kitapla vurdu.

Elsa hâlâ çocuğun ona teşekkür etmesi gerektiğini düşünüyor çünkü muhtemelen bir kitaba en çok yaklaştığı an o temas ânıydı. Ama sonra öğretmen koşarak gelip kavgayı ayırdı ve kimsenin Örümcek Adam olamayacağını çünkü Örümcek Adam'ın yalnızca filmlerde olduğunu, dolayısıyla "edebî karakter" sayılamayacağını söyledi. Elsa, muhtemelen biraz da ayarı kaçırarak olayı körükledi ve öğretmenine Marvel'ın çizgi romanlarından haberi olup olmadığını sordu ama öğretmeni öyle bir şeyin varlığından haberdar değildi. "BİR DE SİZİN ÇOCUKLARI EĞİTMENİZE İZİN VERİYORLAR, ÖYLE Mİ?!" Elsa bu sözü yüzünden dersten sonra uzunca bir süre sınıfta oturup öğretmeniyle "biraz sohbet etmek" zorunda kaldı ama bu daha ziyade öğretmeninin gevelemelerinden oluşuyordu.

Elsa nihayet sınıftan çıktığında o çocuk ve birkaç arkadaşı onu bekliyordu. Elsa sırt çantasının kayışlarını iyice sıktı, çantasını sırtına yapışmış bir koala kıvamına getirdi, sonra da koşmaya başladı.

Farklı olan çocukların çoğu gibi o da sağlam koşardı. Çocuklardan birinin, "Yakalayın şunu!" diye bağırdığını ve buz tutmuş asfaltta arkasından gelen ayak seslerini duydu. Çocukların heyecanlı soluklarını dinledi. O kadar hızlı koşuyordu ki dizleri göğüs kafesine çarpıyordu ve sırt çantası olmasa aslında çiti aşıp caddeye geçebilirdi, o zaman diğerleri ona asla yetişemezdi. Ne var ki çocuklardan biri Elsa'nın çantasını yakaladı. Elsa elbette çantasını çıkarıp kurtulabilirdi.

Ancak büyükannesinin Canavar'a yazdığı mektup çantasındaydı. O yüzden de dönüp mücadele etti.

Annesi hasarı görüp de kızmasın diye her zamanki gibi yüzünü korumaya çalıştı. Ancak hem yüzünü hem de sırt çantasını koruması mümkün değildi. Böylece su aktı, yolunu buldu. Büyükannesi ona hep, "İmkânın varsa savaşacağın cepheleri

seçmelisin fakat eğer cephe seni seçerse o gıcık elemanın sigorta kutusunu tekmele!" derdi, Elsa da öyle yaptı. Her ne kadar şiddetten nefret etse de iyi dövüşürdü çünkü epey idmanlıydı. Zaten o yüzden peşinde bu kadar çok çocuk vardı ya.

Anne en az on masal sonsuzluğu geçtikten sonra müdürün odasından çıkıyor ve ıssız okul bahçesinden hiç konuşmadan geçiyorlar. Elsa, Kia'nın arka koltuğuna oturup kollarını çantasına sarıyor. Annesi mutsuz görünüyor.

"Lütfen, Elsa..."

"Ben başlatmadım! O çocuk kızlar Örümcek Adam olamaz dedi!"

"İyi de neden kavga ediyorsun?"

"İşte!"

"Sen küçük bir çocuk değilsin, Elsa. Sürekli sana yetişkin gibi davranmam gerektiğini söylüyorsun. O zaman sen de bana küçük çocuklar gibi cevap vermeyi kes. Neden kavga ettin?"

Elsa kapıdaki kauçuk contayla oynuyor.

"Çünkü kaçmaktan yoruldum."

Anne arka tarafa uzanıp kızının yaralarını usulca okşamak istiyor fakat Elsa başını çeviriyor.

"Ne yapacağımı hiç bilmiyorum," diyor annesi gözyaşlarını tutmaya çalışarak.

Elsa, "Bir şey yapmak zorunda değilsin," diye mırıldanıyor.

Anne, Kia'yı otoparktan çıkarıp ilerlemeye başlıyor. Arabanın içinde ancak annelerle kızlarının kendi aralarında inşa edebilecekleri sonsuz bir sessizlik içinde oturuyorlar.

"Belki de sahiden bir psikoloğa gitmeliyiz," diyor annesi sonunda.

Elsa omuz silkiyor.

"*Whatever.*" Bu onun en sevdiği ikinci İngilizce kelime.

"Ben... Elsa... Tatlım, büyükannenin başına gelenlerin seni çok sarstığının farkındayım. Ölüm herkes için zor..."

"Bir halt bildiğin yok!" diye araya giriyor Elsa. O kauçuk contayı o kadar sert çekiyor ki bıraktığında gümbürtüyle cama çarpıyor.

"Ben de üzgünüm, Elsa," diyor annesi yutkunarak. "O sadece senin büyükannen değildi, benim de annemdi."

"Sen ondan nefret ediyordun bir kere. O yüzden saçma sapan konuşma."

"Ondan nefret etmiyordum. O benim annemdi."

"Sürekli kavga ediyordunuz! Belki de o öldüğü için MUTLUSUNDUR!!!"

O son kısmı söylememiş olmayı diliyor. Ama artık çok geç. Akla gelebilecek her türlü sonsuzluktan daha uzun süren bir sessizlik oluyor ve Elsa kauçuk contayı kenarı kapıdan sökülene kadar çekiştiriyor. Annesi durumu fark etse de bir şey söylemiyor. Kırmızı ışıkta durduklarında elleriyle gözlerini örtüp boyun eğmiş gibi konuşuyor. "Deniyorum, Elsa. Gerçekten deniyorum. Kötü bir anne olduğumun ve evde yeterince bulunmadığımın farkındayım ama gerçekten deniyorum..."

Elsa yanıt vermiyor. Annesi şakaklarını ovuşturuyor.

"Belki de sahiden bir psikologla konuşmalıyız."

"Sen kendin konuş psikologla," diyor Elsa.

"Evet. Belki de konuşmalıyım."

"Evet. Belki de konuşmalısın!"

"Neden bu kadar kabasın?"

"SEN neden bu kadar kabasın?"

"Tatlım, büyükannen öldüğü için gerçekten üzgünüm ama hepim–"

"Hayır, değilsin!" O sırada neredeyse hiç ama hiç olmayan bir şey oluyor. Anne kendini kaybedip bağırmaya başlıyor:

"EVET, ÜZGÜNÜM, TAMAM MI! ÜZÜLMENİN YALNIZCA SANA HAS BİR ŞEY OLMADIĞINI ANLAMAYA ÇALIŞ VE BU ŞIMARIK VELET HÂLLERİNDEN KURTUL ARTIK!"

Anne ile Elsa birbirlerine bakıyorlar. Anne elleriyle ağzını kapıyor.

"Elsa... Ben... Tat–"

Elsa başını iki yana sallıyor ve tek çekişte kauçuk contayı kapıdan tamamen ayırıyor. Kazandığının farkında. Annesi kontrolü kaybettiyse Elsa kazandı demektir.

"Uzatma artık. Öyle bağırmak iyi bir şey değil," diye mırıldanıyor. Sonra annesine doğru düzgün bakmadan ekliyor: "Bebeği düşün."

7

DERİ

Bir insanın yıllar boyunca büyükannesini sevip de onun hakkında aslında hiçbir şey bilmiyor olması mümkün.

Elsa hayatında ilk kez Canavar'la karşılaştığında günlerden salı. Salı günleri okul daha iyi oluyor. Elsa'nın bugün sadece bir morluğu var ve morlukları futbol oynadığını söyleyerek açıklamak kolay.

Audi'de oturuyor. Audi babasının arabası. Renault'nun tam tersi. Babası normalde onu Cuma günleri okuldan alıyor çünkü o günlerde babası, Lisette ve Lisette'in çocuklarıyla kalıyor. Eskiden diğer günlerde büyükannesi alırdı okuldan onu ama artık Anne almak zorunda. Ancak bugün Anne ile George Yarımcık'ı görmek için doktora gidecekler, o yüzden de günlerden salı olmasına rağmen onu okuldan almaya babası gelmiş.

Büyükanne hep tam zamanında gelip bahçe kapısında beklerdi. Baba ise geç kaldı ve otoparkta, Audi'nin içinde bekliyor.

"Gözüne ne yaptın?" diye soruyor Baba kaygıyla.

İspanya'dan bu sabah geldi, Lisette ve Lisette'in çocuklarıyla gitmişti oraya ama hiç yanmamış çünkü nasıl güneşlenileceğini bilmiyor.

"Futbol oynadık," diyor Elsa.

Büyükanne olsa onun bu futbol hikâyesiyle sıyrılmasına hayatta izin vermezdi.

Ama Baba, Büyükanne değil, o yüzden de tereddütle başını sallayıp kızından emniyet kemerini takmasını istiyor. Bunu sık sık yapar. Tereddütle başını sallar. Baba tereddütlü bir insan. Anne mükemmeliyetçi ve Baba da kılı kırk yaran biri. Elsa'ya kalırsa evliliklerinin yürümemesi de bundan. Çünkü mükemmeliyetçilik ve kılı kırk yarmak çok farklı şeyler. Anne ve Baba temizlik yaparken Anne dakika dakika bir temizlik programı dökümü hazırlardı ama Baba filtre kahve makinesinin kirecini sökmeye tam iki buçuk saat ayırırdı. Anne, insanın etrafında böyle biri varken plan yapmanın imkânsız olduğundan dem vururdu. Okuldaki öğretmenler Elsa'ya hep onun sorununun odaklanamamak olduğunu söylüyor. Elsa'ya göre bu çok garip çünkü babasının en büyük sorunu da odaklandığı şeyden kopamaması.

Babası ellerini kararsızca direksiyona götürerek, "Ee, ne yapmak istersin?" diye soruyor.

Bunu sık sık yapar. Elsa'ya ne yapmak istediğini sorar. Zira kendisi nadiren bir şeyler yapmak ister. Üstelik bu salı muhabbeti onun için çok beklenmedik olmalı: Baba beklenmedik salılarla baş etmeyi pek beceremez. Elsa'nın onda yalnızca iki haftada bir hafta sonları kalması da bu yüzden. Çünkü babası Lisette'le tanıştıktan ve Lisette çocuklarıyla birlikte ona taşındıktan sonra babası oranın Elsa için fazla "karmaşık" olduğunu söyledi. Büyükanne durumu öğrenince ona telefon açıp bir dakika içinde en az on kez Nazi demişti. Büyükanne için bile bir Nazi rekoru sayılırdı bu. Telefonu kapadıktan sonra da Elsa'ya dönüp, "Lisette mi? O ne biçim isim be?" deyivermişti. Elsa

onun gerçekten öyle düşünmediğini biliyordu elbette çünkü herkes Lisette'i sever. Onda da George'unki gibi bir süper güç var. Ancak Büyükanne bir savaşa girerken yanınızda olmasını isteyeceğiniz türden biriydi. Elsa'nın ona dair en sevdiği şey de buydu.

Babası Elsa'yı okuldan almaya geldiğinde hep geç kalır. Büyükanne hiç geç kalmazdı. Elsa "ironi" kelimesinin tam olarak ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyor ve babasının Elsa'yı okuldan almak dışında hiçbir şeye asla gecikmediğinden ve Büyükanne'nin de onu okuldan almak dışında her şeye geç kaldığından hayli emin.

Baba bir kez daha direksiyonla oynuyor.

"Eee... Bugün nereye gitmek istersin?"

Elsa şaşırmış görünüyor çünkü babası gerçekten bir yere gitmekten bahseder gibi. Adam koltuğunda dönüyor.

"Düşündüm de belki... bir şeyler yapmak istersin."

Elsa onun bunu sadece kibarlığından söylediğini biliyor. Çünkü babası bir şeyler yapmayı sevmez, o yapma insanı değildir. Elsa babasına, babası direksiyona bakıyor.

"Sanırım sadece eve gitmek istiyorum," diyor.

Babası başıyla onaylıyor ve aynı anda hem hayal kırıklığına uğramış hem de rahatlamış gibi görünüyor, ki bu bütün dünyada yalnızca onun uzmanlaştığı bir yüz ifadesi. Çünkü babası Elsa'ya asla hayır demez, Elsa zaman zaman demesini istese de.

"Audi cidden çok güzel," diyor Elsa evin yolunu yarıladıkları hâlde ikisi de tek kelime etmeyince.

Audi'nin torpido gözünü sanki kediymiş gibi hafifçe okşuyor. Yeni arabalar yumuşak deri kokar, Büyükanne'nin dairesindeki cılkı çıkmış eski derilerin yaydığı kokunun tam zıddı. Elsa iki kokuyu da seviyor ama yaşayan hayvanları, araba koltuğu yapılmak için öldürülenlere tercih eder. "Bir Audi aldığında ne aldığından emin oluyorsun," diyor babası başını da onaylar gibi sallayarak. Son arabasının adı da Audi'ydi.

Baba ne aldığını bilmeyi sever. Geçen sene bir keresinde Baba ile Lisette'in yaşadığı yerin yakınlarındaki bir süpermarketteki rafları yeniden düzenlemek zorunda kalmışlardı ve Elsa, babasına inme inmediğinden emin olmak için televizyonda yayınlandığını gördüğü şu testleri uygulamak zorunda kalmıştı.

Eve vardıklarında Baba da Audi'den inip Elsa'yla birlikte girişe kadar ilerliyor. Britt-Marie kapının diğer tarafında, nöbetteki öfkeli bir ev cini gibi kamburu çıkmış. Elsa, Britt-Marie'yi görmenin hiçbir zaman hayra alamet olmadığını hatırlıyor. Büyükanne hep, "O yaşlı karı vergi dairesinden gelen mektuplara benziyor," derdi. Baba da aynı fikirde gibi. Zaten Büyükanne'yle hemfikir oldukları birkaç konudan biri Britt-Marie. Elinde bir kare bulmaca dergisi var. Britt-Marie kare bulmacalara bayılıyor çünkü çözmek için son derece net kuralları var. Gerçi onları hep kurşun kalemle çözüyor. Büyükanne hep Britt-Marie'nin iki kadeh şarap içti mi bir kare bulmacayı tükenmez kalemle çözmek gibi çılgınca hayaller kurabilecek tipte biri olduğunu söylerdi.

Baba temkinli bir tavırla selam verecek oluyor fakat Britt-Marie onun sözünü kesiyor.

Eliyle ilan panosunun altındaki merdiven tırabzanına kilitlenmiş olan bebek arabasını işaret ederek, "Bu kimin, biliyor musun?" diye soruyor.

Elsa bebek arabasını ancak o gösterince fark ediyor. Orada olması bile bir garip çünkü evlerinde Yarımcık dışında bebek yok ve o da her yere Anne'nin karnında gidiyor hâlâ. Ancak Britt-Marie bu derin felsefi probleme herhangi bir değer atfetmekten aciz görünüyor.

"Bebek arabalarının girişe konması yasak! Yangında risk oluşturuyorlar!" diye açıklıyor ellerini birbirine sımsıkı bastırarak. Öyle ki bulmaca dergisi iki elinin arasından nispeten zayıf bir kılıç gibi uzuyor.

"Evet. Oradaki duyuruda yazıyor," diyor Elsa. Yardımcı olmak ister gibi başını eğerken eliyle de bebek arabasının hemen üstündeki düzgün bir el yazısıyla BURAYA BEBEK ARABASI BIRAKMAYIN: YANGIN RISKI YARATIYORLAR yazan duyuruyu gösteriyor.

"Ben de bunu diyorum işte!" diye yanıtlıyor Britt-Marie sesini hafifçe –ama iyi niyetini koruyarak– yükselterek.

"Anlamıyorum," diyor Baba sanki anlamamış gibi.

"Bu duyuruyu buraya siz mi koydunuz diye soruyorum! Merak ettiğim bu!" diyor Britt-Marie. Öne doğru küçük bir adım atıyor, sonra sanki durumun ciddiyetini vurgulamak ister gibi çok azıcık da geriye doğru çekiliyor.

"Duyuruda bir hata mı var?" diye soruyor Elsa.

"Hayır tabii ki, hayır. Ama bu kiracılar birliğinde eski usulle, yani önceden diğer sakinleri ev ev dolaşarak açıklamadan duyuru asmak *yaygın bir uygulama* değil!"

"İyi de zaten kiracılar birliği yok ki, var mı?" diye soruyor Elsa.

"Hayır ama olacak! O zamana kadar da birlik komitesinin bilgi merkezinden ben sorumluyum. Birlik komitesinin bilgi merkezi başkanını bilgilendirmeden duyuru asmak yaygın bir uygulama değil!"

Bir köpek havlamasıyla sözü yarım kalıyor. Havlama öyle şiddetli ki kapıdaki camlar sarsılıyor.

Hepsi yerlerinden sıçrıyor. Elsa dün, annesinin George'a anlattıklarına kulak misafiri olmuş, Britt-Marie'nin polisi arayarak Dostumuz'un uyutulmasını talep ettiğini öğrenmişti. Görünüşe bakılırsa Dostumuz da şimdi Britt-Marie'nin sesini duydu ve tıpkı Büyükanne gibi o da o sesi duyduğunda çenesini kapamayı başaramıyor. Britt-Marie yine bu köpek meselesinin halledilmesi gerektiğiyle ilgili teranelerine başlıyor. Baba huzursuz olmuş gibi. Elsa duvardaki duyuruyu göstererek, "Belki birileri sana söylemeye çalışmıştır ama evde değilsindir?" diyor Britt-Marie'ye. İşe yarıyor, en azından bir süreliğine. Britt-Marie, duyuru

konusunda yeniden sinirlenince Dostumuz'a olan kızgınlığını unutuyor. Çünkü onun için en önemlisi, sinirlenilecek şeylerden mahrum kalmamak. Elsa bir ara Britt-Marie'ye komşuların herhangi bir duyuru asmak istediklerinde önce komşularını bilgilendirmesi gerektiğini belirten bir duyuru asmasını söylemeyi geçiriyor aklından. Mesela bir duyuru asarak.

Köpek yarım kat yukarıdaki daireden bir kez daha havlıyor. Britt-Marie dudaklarını büzüyor.

"Polisi aradım. Gerçekten aradım! Ama hiçbir şey yapmıyorlar tabii! Sahibi çıkıp gelecek mi diye sabaha kadar beklememiz gerektiğini söylüyorlar!"

Baba cevap vermiyor ve Britt-Marie onun sessizliğini ânında bu konudaki hislerini dinlemeye istekli olduğuna yoruyor.

"Kent kaç kere o dairenin zilini çaldı ama içeride kimse yaşamıyor ki! Sanki o vahşi hayvan orada tek başınaymış gibi! İnanabiliyor musun?"

Elsa nefesini tutuyor ancak artık havlama sesi gelmiyor. Dostumuz nihayet aklını başına toplamış gibi.

Baba'nın arkasındaki bina kapısı açılıyor ve siyah etekli kadın içeri giriyor. Topukları zemine çarparken kulağına tutturulmuş beyaz kordona yüksek sesle konuşuyor.

Elsa, Britt-Marie'nin dikkatini havlamalardan uzaklaştırmak için, "Merhaba!" diye sesleniyor.

Babası da sırf kibarlığından, "Merhaba," diyor.

"Vay vay. Selam," diyor Britt-Marie de sanki kadın duyuru meselesinin potansiyel zanlılarından biriymiş gibi. Kadın cevap vermiyor. Beyaz kordona daha da yüksek sesle konuşmaya başlarken diğer üçüne ters ters bakıp basamaklarda gözden kayboluyor.

Kadın gittikten sonra sahanlıkta uzun, gergin bir sessizlik asılı kalıyor. Elsa'nın babası gergin sessizliklerle baş etmeyi pek beceremez.

Gergin bir boğaz temizleme nöbetinin arasında, "Helvetica," demeyi başarıyor.

Britt-Marie dudaklarını daha da büzerek, "Pardon?" diyor.

"Helvetica. Font yani," diyor baba ürkekçe. Bir yandan da başıyla duvardaki duyuruyu gösteriyor. "Güzel bir... fonttur."

Fontlar, Baba'nın önemli bulduğu şeylerden. Bir keresinde annesi Elsa'nın okulundaki aile gecesine katılmıştı ve babası da mümkün olan en son dakikada arayıp işle ilgili bir sorun çıktığından gelemeyeceğini bildirmişti, Anne onu cezalandırmak için yönetime Baba'nın okulun garaj satışının afişlerini yapmaya gönüllü olduğunu söylemişti. Baba öğrendiğinde epey bir tereddüt etmişti. Afişlerde ne tür bir font kullanılması gerektiğine karar vermesi üç hafta sürmüştü. Hazırlayıp okula getirdiğinde de Elsa'nın öğretmeni afişleri asmak istememişti zira satış etkinliği çoktan gerçekleşmişti. Ancak Elsa'nın babası olayın bununla ne alakası olduğunu anlayamamış gibiydi.

Tıpkı şimdi Britt-Marie'nin Helvetica fontunun herhangi bir şeyle ne alakası olduğunu anlayamaması gibi.

Baba gözlerini yere çevirerek bir kez daha boğazını temizliyor.

"Anahtarın... var mı?" diye soruyor Elsa'ya.

Elsa başıyla onaylıyor. Hafifçe sarılıyorlar. Rahatlayan Baba kapıdan çıkıp gidiyor ve Elsa, Britt-Marie'nin yeniden konuşmasına fırsat vermeden fırlayıp basamakları çıkıyor. Dostumuz'un dairesinin dışında bir an durup Britt-Marie'nin izlemediğinden emin olmak için omzunun üzerinden bakıyor, sonra posta deliğini açarak, "Lütfen sessiz ol!" diye fısıldıyor. Hayvanın anladığını biliyor. Dikkate almasını umuyor.

Elinde evin anahtarlarıyla son katın basamaklarını da çıkıyor ancak annesiyle George'un evine girmiyor. Onun yerine Büyükanne'nin kapısını açıyor. Mutfakta saklama kutuları ve paspas kovası var, onlara aldırmamaya çalışıyor ama başaramıyor. Koca gardırobun içine dalıyor. İçerinin karanlığı etrafını sarıyor ve kimse ağladığını görmüyor.

Bu gardırop hep sihirli oldu. Elsa eskiden içine boylu boyunca uzanır, duvarlara ancak el ve ayak parmaklarının uçlarıyla değebilirdi. Elsa ne kadar büyürse büyüsün dolap hep doğru büyüklükte gibiydi. Büyükanne tabii ki bunun "saçmalıktan ibaret" olduğunu, "zira bu gardırobun boyutunun hiç değişmediğini" söylüyordu ama Elsa bizzat kendi ölçüm yaptı. Dolayısıyla biliyor.

Yere uzanıp kendini alabildiğine geriyor. İki duvara da dokunuyor. Birkaç ay sonra uzanmasına gerek kalmayacak. Bir yıl sonraysa burada hiç uzanamayacak. Çünkü artık hiçbir şeyin sihri kalmayacak.

Maud'la Lennart'ın daireden gelen boğuk seslerini duyabiliyor, kahvenin kokusu da burnunda. Elsa, bişon çuha köpeğinin pati seslerini oturma odasında duymadan çok önce bile Samantha'nın da geldiğini anlıyor. Köpek çok geçmeden Büyükanne'nin sehpasının altında horlamaya başlıyor. Maud ve Lennart, Büyükanne'nin evini topluyor. Eşyalarını paketlemeye başlamışlar. Yardım etmelerini Anne istedi ve Elsa bu yüzden ondan nefret ediyor. Herkesten nefret ediyor.

Az sonra Britt-Marie'nin sesi de geliyor. Maud ve Lennart'ı takip ediyor sanki. Çok öfkeli. Konuşmak istediği tek şey girişe o duyuruyu asan küstahın ve o duyurunun hemen altına o bebek arabasını koyup kilitleyen saygısızın kim olduğu. Bu iki hadiseden hangisinin onu daha çok sinirlendirdiği muamma, Britt-Marie için bile. Ama en azından bir daha Dostumuz'un bahsini açmıyor.

Sendromlu çocuk sürünerek içeri girdiğinde Elsa bir saattir dolabın içinde. Aralık kapıdan oğlanın annesinin içeride dolandığını, etrafı toparladığını ve Maud'un dikkatle arkasından gelerek kadının geçtiği yerlerdeki devrilen şeyleri topladığını görüyor.

Lennart gardırobun dışında koca bir tabak hayaller bırakıyor. Elsa kurabiyeleri içeri çekip kapıyı kapıyor, sonra da

sendromlu çocukla birlikte oturup sessizce yiyorlar. Çocuk hiçbir şey söylemiyor, hiç söylemez zaten. Elsa'nın ona dair en sevdiği şeylerden biri de bu.

Mutfaktan George'un sesini duyuyor. Sıcak ve güven verici bir ses; yumurta isteyen var mı diye soruyor, varsa yumurta pişirecek. George'u herkes sever, onun süper gücü bu. Elsa bu yüzden ondan nefret ediyor. Derken annesinin sesini duyuyor ve bir an koşup kendini onun kollarına atası geliyor. Ama yapmıyor çünkü annesini üzmek istiyor. Elsa kazandığının farkında zaten ama annesi de bunu anlasın istiyor. Sırf Büyükanne'nin ölümü konusunda en az Elsa kadar canı yansın istediği için.

Çocuk gardırobun zemininde uyuyakalıyor. Annesi biraz sonra kapıyı usulca açıp emekleyerek içeri giriyor ve oğlanı kaldırıyor. Sanki ne zaman uykuya daldığını saniyesi saniyesine biliyormuş gibi. Belki onun süper gücü de odur.

Birkaç dakika sonra Maud içeri emekleyerek dikkatle çocuğun annesinin onu alırken düşürdüğü şeyleri topluyor.

"Kurabiyeler için teşekkürler," diye fısıldıyor Elsa.

Maud onun yanağını okşuyor ve Elsa için o kadar çok üzülüyormuş gibi görünüyor ki Elsa da Maud için üzülüyor.

Herkes toplama ve paketleme işini bitirip kendi evlerine gidene kadar gardıropta kalıyor. Annesinin kendi evlerinin antresinde oturmuş onu beklediğini bildiğinden uzunca bir süre basamaklardaki büyük pencerenin pervazında oturuyor. Sırf annesini daha da bekletmek için. Merdivenin ışığı otomatik olarak sönene kadar oturuyor.

Bir süre sonra ayyaş, binanın diğer ucundaki dairesinden sendeleyerek çıkıp ayakkabı çekeceğiyle korkuluklara vurmaya başlıyor ve insanların geceleri banyo yapmasına izin verilmemesi konusunda bir şeyler mırıldanıyor. Ayyaş haftada birkaç kez yapıyor bunu. Anormal bir yanı yok yani.

"Kapa suyu!" diye mırıldanıyor ayyaş ama Elsa yanıt vermiyor.

Kimse yanıt vermiyor. Çünkü evlerindeki insanlar ayyaşların da canavarlara benzediğini ve onlara yokmuş gibi davranılırsa gerçekten de yok olacağını düşünüyorlar.

Elsa ayyaşın suyun adil kullanımı konusunda tutkulu uyarılarını haykırırken kayıp kıç üstü düştüğünü ve ayakkabı çekeceğinin kafasına indiğini duyuyor. Bunun üzerine ayyaş ve ayakkabı çekeceği uzun bir tartışmaya tutuşuyor, aralarında alacak verecek meselesi olan iki eski arkadaş gibi tartışıyorlar. Sonra nihayet sessizlik çöküyor ve Elsa da şarkıyı işte o zaman duyuyor. Ayyaşın hep söylediği şarkıyı. Elsa karanlıkta merdivene oturmuş, sanki sırf onun için söylenen bir ninniyi dinler gibi kendine sarılıyor. Derken ninni de susuyor. Ayyaşın ayakkabı çekeceğini sakinleştirmeye çalıştığını, ardından da yeniden dairesine girdiğini duyuyor. Gözlerini hafifçe yumuyor. Buluttan hayvanları ve Uyur Uyanıklar Diyarı'nın dış tarafındaki arazileri görmeye çalışıyor ancak işe yaramıyor. Artık oraya gidemez. Büyükanne olmadan mümkün değil. Gözlerini açıyor, avutulması imkânsız. Kar taneleri ıslak eldivenler gibi pencereye vuruyor.

Elsa, Canavar'ı hayatında ilk kez o zaman görüyor.

Karanlığın çok yoğun olduğu, bütün bölgenin sanki baş aşağı içi zifiri karanlıkla dolu bir kovaya daldırıldığı o kış gecelerinden biri ve Canavar binanın kapısından sessizce çıkıp sokaktaki son lambanın yarım daire şeklindeki ışığının altından o kadar hızlı geçiyor ki Elsa gözlerini biraz hızlı kırpıştırmış olsa hayal gördüğünü düşünebilir. Ama her zamanki gibi ne gördüğünü biliyor ve oturduğu yerden atlayıp göz açıp kapayana kadar basamakları iniyor.

Daha önce onu hiç görmedi ama muazzam ebatlarını görünce o olması gerektiğini anlıyor. Adam karın içinde bir hayvan, Büyükanne'nin masallarındaki yaratıklardan biri gibi

süzülüyor. Elsa kalkışmak üzere olduğu işin hem tehlikeli hem de aptalca olduğunun farkında ama yine de basamakları üçer üçer iniyor. Son basamakta çorapları kayıyor ve Elsa zemin katın antresinde hızla ilerlerken çenesini kapı koluna çarpıyor.

Yüzü acıyla atarken kapıyı ardına kadar açıp soluk soluğa karların içine atılıyor. Hâlâ sadece çoraplarıyla.

"Sana bir mektubum var!" diye bağırıyor gecenin karanlığına. Boğazına yerleşmiş gözyaşlarını da ancak o zaman fark ediyor. Büyükannesinin gizli gizli Micama'dan bahsettiği bu insanı tanımayı çok istiyor.

Cevap geliyor. Adamın kardaki hafif ayak seslerini duyuyor, devasa bedenine kıyasla şaşırtıcı derecede çevik. Ondan uzaklaşıyor. Elsa'nın korkması gerek, Canavar'ın ona yapabilecekleri karşısında dehşete kapılmalı. Onu tek bir çekişle ikiye ayırabilecek kadar büyük bir adam, Elsa bunun farkında. Ama korkamayacak kadar öfkeli.

"Büyükannem özür dilediğini söylüyor!" diye haykırıyor.

Adamı göremiyor. Ama artık kardaki ayak seslerini de duymuyor. Adam durmuş.

Elsa düşünmüyor. Yalnızca içgüdülerine güvenerek karanlığa, adamın ayak seslerinin en son geldiği yere dalıyor. Adamın ceketinin oluşturduğu esintiyi hissediyor. Adam koşmaya başlıyor; Elsa karın içinde debelenerek ileri atılıyor ve adamın pantolonunu yakalıyor. Karların içine sırtüstü düştüğünde son sokak lambasının ışığında adamın ona baktığını görüyor. Gözyaşlarının yanaklarında donduğunu hissedecek kadar zamanı oluyor.

En aşağı bir seksen üç olmalı. Ağaç kadar kocaman. Başını saran kalın bir başlığı var, siyah saçları omuzlarına dökülüyor. Yüzünün neredeyse tamamı bir hayvan postunu andıran gür sakalının ardına gizlenmiş ve başlığın gölgeleri arasında bir gözünün üzerindeki zikzak çizen yara izi kendini gösteriyor. O

kadar belirgin ki sanki deri erimiş gibi duruyor. Elsa adamın bakışlarının kanına karıştığını hissediyor.

"Bırak!"

Bu sözcüğü fısıldarken karanlık gövdesi Elsa'ya doğru eğiliyor.

"Büyükannem sana üzgün olduğunu söylememi istedi!" Elsa soluk soluğa zarfı uzatıyor.

Canavar uzanıp almıyor. Elsa adamın bacağını bırakıyor çünkü tekme yiyeceğini sanıyor ama adam sadece yarım adım kadar geriliyor. Ağzından dökülen bir sonraki ses kelimeden çok bir ulumayı andırıyor. Sanki Elsa'yla değil de kendi kendine konuşurmuş gibi.

"Kaybol, aptal kız..."

Sözcükler Elsa'nın kulak zarında gümbürdüyor. Nedense yanlış geliyorlar ona. Elsa bu sözleri anlıyor ama iç kulağındaki kanalları huzursuz ediyor. Sanki oraya ait değillermiş gibi.

Canavar hızlı, düşmanca bir hareketle dönüyor. Bir anda ortadan kayboluyor. Sanki karanlığa açılan bir eşikten geçmiş gibi.

Elsa soğuk göğsünü sarmalarken karın içinde yatıp nefesini düzene sokmaya çalışıyor. Ardından ayağa kalkıp gücünü toplu-yor, zarfı buruşturuyor ve adamın peşinden karanlığa fırlatıyor.

Arkasındaki giriş kapısının açıldığını duyduğunda aradan kaç sonsuzluk geçtiğinin farkında değil. Annesinin ayak sesle-rini ve onun adını haykırdığını duyuyor. Kendini körü körüne onun kollarına atıyor.

"Ne yapıyorsun dışarıda?" diye soruyor Anne. Korkmuş.

Elsa yanıt vermiyor. Annesi nazikçe kızının yüzünü avuç-larının arasına alıyor.

"Gözün nasıl morardı?"

"Futbol," diye fısıldıyor Elsa.

"Yalan söylüyorsun," diye fısıldıyor annesi.

Elsa başıyla onaylıyor. Annesi ona daha sıkı sarılıyor. Elsa onun karnına yüzünü gömüp hıçkırıyor.

"Onu özlüyorum..."

Anne eğilip alnını Elsa'nın alnına dayıyor.

"Ben de."

Canavar'ın öte tarafta hareket ettiğini duymuyorlar. Eğilip zarfı aldığını görmüyorlar. Fakat tam o anda, annesinin kollarındayken Elsa az önceki sözlerin neden ona yanlış geldiğini anlıyor.

Canavar, Büyükanne ve Elsa'nın gizli dilinde konuştu.

Bir insanın yıllar boyunca büyükannesini sevip de onun hakkında aslında hiçbir şey bilmiyor olması mümkün.

8

KAUÇUK

Günlerden çarşamba. Elsa yine koşuyor.

Bu sefer nedenini o da tam olarak bilmiyor. Belki de Noel tatilinden önceki son günlerden biri olduğundan ve zorbaları birkaç hafta boyunca kimseyi kovalayamayacaklarını bildiği için şimdiden heveslerini almak istediklerindendir. Ya da tamamen başka bir sebebi vardır. Önemi yok. Şimdiye kadar hiç kovalanmamış insanlar böyle şeylerin ardında hep bir neden olduğunu düşünme eğilimindedir. "Bir sebepleri olmasa yapmazlar, değil mi? Onları kışkırtacak bir şey yapmış olmalısın." Sanki zulüm böyle işleyen bir şeymiş gibi.

Ama bu insanlara durumu açıklamaya çalışmanın manası yoktur; güya şans getirdiği için yanında tavşan ayağı taşıyan birine, *gerçekten* şanslı olsa o tavşan ayağının hâlâ ait olduğu bedende olacağını anlatmaya çalışmak kadar faydasızdır.

Üstelik bu sefer kimsenin suçu yok. Babası onu almaya geç kalmış sayılmaz, sadece okul biraz erken bitti. Hem kovalamaca

okul binasının içinde başladığında insanın kendini görünmez kılması da güçleşiyor.

Dolayısıyla Elsa koşuyor.

"Yakala şunu!" diye bağırıyor kızın biri arkasından bir yerden.

Bugün her şey Elsa'nın atkısı yüzünden başladı. Ya da en azından Elsa öyle olduğunu düşünüyor. Okulda başkalarını kovalayanların kim olduğunu ve nasıl hareket ettiklerini çözmeye başladı. Bazıları yalnızca zayıf olduğundan emin oldukları çocukları kovalıyor. Bazıları da sırf heyecan olsun diye yapıyor; yakaladıklarında kurbanlarına vurmuyorlar bile, gözlerindeki dehşeti görmek yetiyor onlara. Bir de Elsa'nın Örümcek Adam olma konusunda kavga ettiği çocuk gibiler var. İnsanlarla kavga etmek ve onları kovalamak onun için bir prensip meselesi, zira herhangi birinin onunla aynı fikirde olmamasına katlanamıyor. Özellikle de farklı birilerinin.

Ama bu kızın durumu farklı. O birini kovalamak için sebep isteyenlerden. Kovalamacayı meşru kılacak herhangi bir şey. Elsa kalbi havalı çekiç gibi güm güm atarak çitlere doğru atılırken inanılmaz bir sükûnet ve berraklıkla, *Beni kovalarken kendini kahraman gibi hissetmek istiyor*, diye düşünüyor. Boğazı, Büyükanne'nin jalapeno smoothie'si yaptığı zamanki gibi yanıyor.

Elsa çite tırmanıyor ve diğer taraftaki kaldırıma atlarken sırt çantası başına o kadar sert vuruyor ki gözleri birkaç saniyeliğine kararıyor. İki eliyle kayışlara sıkıca asılıp çantasını sırtına yapıştırıyor. Gözlerini kırpıştırarak bulanıklığı geçirmeye çalışıyor, ardından sola, Audi'nin her an belirebileceği otoparka bakıyor. Arkasındaki kızın hakarete uğramış yırtıcı bir ork gibi çığlık attığını duyuyor. Audi vardığında çok geç olacağının farkında; o yüzden başını sağa, büyük caddeye inen yokuşa çeviriyor. Kamyonlar hâlâ düşman elindeki bir kaleye doğru ilerleyen işgal ordusu gibi gürleyerek geçiyor fakat Elsa trafikteki boşluklardan yolun karşı tarafındaki parkın girişini görüyor.

Okuldakiler oraya "Damardan Parkı" diyor çünkü orada ellerinde eroin şırıngalarıyla çocukları kovalayan uyuşturucu müptelaları var. En azından Elsa öyle olduğunu duydu ve bu, ödünü koparıyor. Gün ışığının hiç ulaşmadığı parklardan biri orası ve bugün de güneşin hiç doğmadığı o kış günlerinden biri.

Elsa aslında öğle yemeğine kadar gayet iyi idare etti ama görünmez olma konusunda gayet başarılı biri bile kantinde bunu başaramayabilir. Kız karşısında öyle ani belirdi ki Elsa irkilerek salata sosunu Gryffindor atkısına döktü. Kız eliyle atkıyı göstererek bağırmaya başladı: "Ben sana o çirkin atkıyı takmayı bırakacaksın demedim mi?" Elsa karşısındaki kıza ancak Gryffindor atkısını işaret edip "o çirkin atkı" diyen birine bakılabileceği gibi baktı. Bir at görüp de neşeyle, "Timsah!" diye bağıran birine bakmaktan çok da farklı sayılmazdı. Atkı kızın dikkatini ilk çektiğinde Elsa kızın Slytherin olduğu tahmininde bulunmuştu. Kız suratına vurduktan, atkısını yırtarak tuvalete attıktan sonra aslında onun hiç Harry Potter okumadığını fark etmişti. Karakteri tanıyordu elbette, Harry Potter'ı herkes tanırdı ama o kız kitapları okumamıştı. Gryffindor atkısındaki o en temel sembolizmi anlamaktan bile acizdi. Elsa elitist bir tip gibi görünmek falan istemiyordu ama böyle birinden nasıl aklıselim davranması beklenebilirdi ki?

Muggle'lar işte.

Kız bugün kantinde uzanıp Elsa'nın atkısını çekmek istediğinde Elsa tartışmalarına kızın seviyesine inerek devam etmeye karar verdi. Süt bardağını kıza fırlatıp tabanları yağladı. Koridorları aşıp okulun ikinci, sonra da üçüncü katına çıktı, ki oradaki basamakların altında hademelerin depolama alanı olarak kullandıkları bir boşluk vardı. Elsa oraya kıvrılıp dizlerine sarıldı, kızın ve arkadaşlarının dördüncü kata doğru koşmalarını izlerken kendini olabildiğince görünmez kıldı. Sonra da günün kalanını sınıfta saklanarak geçirdi.

Asıl imkânsız kısım sınıflarla okulun dış kapısı arası çünkü orada en görmüş geçirmiş uzmanlar bile görünmez kalamaz. Dolayısıyla Elsa'nın stratejik davranması gerekiyordu.

Önce sınıf arkadaşları kapıya yığılırken öğretmenin yakınlarında takıldı, ardından genel kargaşaya karışarak kapıdan çıkıp doğruca ana kapıya değil başka bir yere açılan diğer basamaklara yöneldi. Elbette peşindekiler de onun bunu yapacağını biliyordu, hatta belki de öyle yapmasını istemişlerdi çünkü o basamaklarda çok daha kolay yakalanabilirdi. Ama ders erken bitmişti ve Elsa alt kattaki derslerin hâlâ devam ettiğini düşünerek şansını denedi, böylece basamakları koşarak inip boş koridordan geçmek ve peşindekiler alt kattaki sınıflardan akın akın çıkan veletlerin arasına sıkışıp kalmışken biraz öne geçmek için aşağı yukarı yarım dakikası olabilirdi.

Haklı da çıktı. Kızla arkadaşlarını aşağı yukarı on metre gerisinde gördü ama ona ulaşamazlardı.

Büyükannesi ona Micama'dan binlerce kovalama ve savaş hikâyesi anlatmıştı. Peşine düşen gölgeleri atlatmak, onlar için tuzaklar kurmak ve dikkatlerini dağıtarak onlardan kurtulmakla ilgili. Bütün avcılar gibi gölgelerin de sahiden önem arz eden bir zayıflığı vardır: Bütün dikkatlerini peşine düştükleri kişiye verir, çevreye genel anlamda bakmazlar. Öte yandan kovalanan kişi dikkatinin her zerresini bir kaçış rotası bulmaya verir. Devasa bir avantaj olmayabilir belki ama yine de avantajdır. Elsa bunu biliyor çünkü "dikkat dağıtmak" ne demek diye araştırdı.

Dolayısıyla elini kot pantolonunun cebine sokup acil durumlar için sakladığı bir avuç bozukluğu çıkardı. Tam çocuk kalabalığı dağılmaya başlamış ve Elsa ana girişe uzanan ikinci basamağa yaklaşmışken bozuklukları yere atıp kaçtı.

İnsanlar hakkında tuhaf bir şey keşfetmişti. Hemen hemen hiçbirimiz bozuk paraların taş zemine çarparken çıkardığı sesi duyup da içgüdüsel olarak durup bakmadan edemeyiz. Ani çarpma ve hevesle uzanan kollar peşindekileri engelledi ve El-

sa'ya onlardan kurtulmak için birkaç saniye daha kazandırdı. O da bu ânı değerlendirerek fırladı.

Fakat şimdi peşindekilerin de çitlere tırmandığını duyuyor. Son moda kışlık botlar eğri büğrü çelik tellere sürtünüyor. Onu yakalamalarına sadece birkaç dakika var. Elsa sola, otoparka bakıyor. Audi yok. Sağa, yolun kargaşasına ve parkın kapkara sessizliğine bakıyor. Sonra tekrar sola bakıyor, kendince babası bir kez olsun zamanında çıkıp gelirse güvenli seçeneğin bu olacağını düşünüyor. Sonra sağa bakıyor, gürültülü kamyonların arkasındaki parkı parça parça görürken midesinde onu yıpratan bir korku hissediyor.

Derken Büyükanne'nin Micama hikâyelerini hatırlıyor, prenslerden birinin bir keresinde peşine düşen bir gölge sürüsünü Uyur Uyanıklar Diyarı'nın en karanlık ormanına çekerek onlardan kurtulduğu hikâyeleri. *Gölgeler herhangi bir hayalde yer alan gelmiş geçmiş en ahmak aptallar ama korkuyu hissederler,* derdi Büyükanne. O piç kuruları bile bir şeylerden korkar. Çünkü gölgelerin bile hayal gücü vardır.

"Bazen en güvenli yere, en tehlikeli gibi görünen yere kaçarak ulaşırsın," derdi Büyükanne, sonra da prensin karanlık ormana dalışını ve gölgelerin ormanın kıyısında tıslayarak duruşlarını anlatırdı. Zira onlar bile içeride, ağaçların diğer tarafında nelerin kol gezdiğinden emin değildi ve hiçbir şey insanı, ancak hayal gücüne yüklenerek bilinebilen bilinmezlikler kadar korkutamazdı. "Mesele dehşet olduğunda gerçekler hayal gücünün eline su dökemez," derdi Büyükanne.

Elsa bunları hatırlayarak sağa doğru koşmaya başlıyor. Arabalar buzun üzerinde fren yaptıkça yanan kauçuğun kokusunu alabiliyor. Renault da çoğu zaman böyle kokar. Kamyonların arasına dalıyor ve korna sesleriyle onu kovalayanların haykırışlarını duyuyor. Kaldırıma vardığı sırada içlerinden birinin sırt çantasını yakaladığını hissediyor. Parka o kadar yakın ki elini uzatsa karanlığa dokunabilir ama artık çok geç. Karın üstüne

çekildiğinde Elsa anlıyor ki tekmeler ve yumruklar ellerinin onu koruyabileceğinden daha hızlı inecek. Yine de dizlerini kendine çekip gözlerini kapayarak yüzünü korumaya çalışıyor ki annesi yine üzülmesin.

Başının arkasına inecek sersemletici darbeleri bekliyor. Genelde ona vurdukları sırada canı yanmaz, bir sonraki güne dek pek acımaz. Dayak vuku bulurken hissettiği acı farklı türden bir şey.

Ama hiçbir şey olmuyor.

Elsa nefesini tutuyor.

Yok.

Gözlerini açıyor, etrafı kulakları sağır edecek kadar gürültülü. Bağırdıklarını duyuyor. Kaçtıklarını duyuyor. Sonra da Canavar'ın sesini duyuyor. İçinden ilkel bir gücü andıran bir şey kopuyor sanki.

"ONA! SAKIN! DOKUNMAYIN!"

Her şey yankılanıyor.

Elsa'nın kulak zarı zangır zangır titriyor. Canavar bu kez Büyükanne ile Elsa'nın gizli dilinde değil, normal dilde bağırıyor. Sözcükleri ağzından dökülürken bir tuhaf duruyor, sanki her hecenin tonlaması kayıp yanlış bir yere gidermiş gibi. Sanki bu sözcükleri çok uzun zamandır kullanmamış gibi.

Elsa başını kaldırıp bakıyor. Canavar da ters dönmüş başlığının ve sonu gelmeyecekmiş gibi görünen sakalının gölgesinden ona bakıyor. Göğsü birkaç kez kalkıp iniyor. Elsa içgüdüsel olarak içine gömülüyor, Canavar'ın devasa ellerinin onu tutup tek parmağıyla fareyi silkeleyen bir dev gibi trafiğe fırlatacağından korkuyor. En sonunda adam elini sanki ağır bir balyozmuş gibi kaldırıp okulun bulunduğu tarafı gösteriyor.

Elsa dönüp baktığında Harry Potter okumamış kızla arkadaşlarının rüzgârda savrulan kâğıt parçaları gibi kaçıştığını görüyor.

İleride Audi otoparka yanaşıyor. Elsa derin bir nefes alıyor. Son birkaç dakikadır ilk kez ciğerlerine hava girmiş gibi.

Geri döndüğünde Canavar artık orada değil.

9

SABUN

Gerçek dünyada binlerce hikâye vardır ama her biri aslında Uyur Uyanıklar Diyarı'ndan gelmedir. En iyileri de Micama'dandır.

Diğer beş krallık da ara sıra birkaç masal üretir üretmesine ama hiçbiri o kadar iyi sayılmaz. Micama'da masallar günün yirmi dört saati üretilir hâlâ, her biri teker teker elde ve sevgiyle dokunur ve sadece ama sadece en iyileri ihraç edilir. Çoğu yalnızca bir kez anlatıldıktan sonra unutulup gider ama en iyileri ve en güzelleri anlatıcılarının dudaklarından son kelimeler dökülür dökülmez ayağa kalkar ve dinleyicilerin kafalarının üstünde küçük, ışıltılı kâğıttan fenerler gibi ağır ağır süzülürler. Gece oldu mu minnaklar hepsini yakalar. Minnaklar buluttan hayvanlarla seyahat eden usturuplu şapkalar takan küçücük yaratıklardır (seyahat eden minnaklar, şapkalar değil). Fenerler kocaman altından ağlar yardımıyla minnaklar tarafından toplanır ve sonra buluttan hayvanlar dönüp öyle bir hızla göğe yükselir ki rüzgâr bile yoldan çekilmek zorunda kalır. Rüzgâr yoldan

yeterince hızlı çekilemezse bulutlar kendilerini parmakları olan hayvanlara dönüştürür ve böylece buluttan hayvanlar rüzgâra hareket çekebilir. (Büyükanne buna hep kahkaha atar, Elsa'nın nedenini çözmesi biraz zaman aldı tabii.)

Uyur Uyanıklar Diyarı'nın en yüksek dağı olan Anlatı Dağı'nın zirvesine geldiklerinde minnaklar ağlarını açıp masalların özgürce uçmasına izin verir. İşte masallar gerçek dünyaya böyle ulaşır.

Elsa'nın büyük annesi Micama masallarını ilk anlatmaya başladığında birbiriyle bağlantısı ve bir bağlamı olmayan, kafası incelenmesi gereken biri tarafından anlatılıyormuş gibi görünen dağınık masallardı. Elsa'nın hepsinin birbiriyle bağlı olduğunu anlaması yıllar sürdü. Bütün iyi hikâyelerde böyledir bu zaten.

Büyükanne ona deniz meleğinin içler acısı lanetini ve ikisi de Mipolaris Prensesi'ne âşık olduğu için birbirine savaş açan iki prensi anlattı. Prenses'in Uyur Uyanıklar Diyarı'nın en değerli hazinesini onun ellerinden çalan bir cadıyla giriştiği savaştan da bahsetti ve üstüne Mibatalos savaşçılarıyla Mimovas dansçılarından, Mirevas'taki rüya avcılarından bahsetti. Mimovas'tan gelen Seçilmiş'in onu kaçırmaya çalışan gölgeleri atlattığı güne kadar hepsinin sürekli şu ya da bu konuda birbirleriyle didişip durduğunu anlattı. Sonra da buluttan hayvanların Seçilmiş'i Micama'ya götürüşünü ve Uyur Uyanıklar Diyarı'nın sakinlerinin nihayet uğruna savaşılacak daha önemli bir şey olduğunu fark edişini. Gölgeler ordularını toplayıp Seçilmiş'i zorla almaya geldiğinde hepsi birleşip onlara karşı koydu. Bitmeyen Savaş'ın ezici bir mağlubiyetten farklı bir şekilde bitme ihtimali çok düşük görünürken bile, Mibatalos Krallığı düşüp yerle bir olduğunda, diğer krallıklar teslim olduğunda bile. Çünkü gölgelerin Seçilmiş'i almasına izin verirlerse Uyur Uyanıklar Diyarı'ndaki bütün müziğin ve hayal gücü kudretinin solup gideceğini biliyorlardı. Ondan sonra da geriye farklı olan hiçbir şey kalmazdı. Zira bütün masallar farklı olmaktan doğar. "Yalnızca farklı insanlar

değiştirebilir dünyayı," derdi Büyükanne. "Normal birinin en ufak bir şeyi değiştirebildiği bile görülmemiştir."

Sonra da devşahlardan söz açardı. Elsa bunu en başından anlamalıydı. Gerçekten de her şeyi en başından anlamalıydı.

Elsa Audi'ye binmeden önce babası radyoyu kapıyor. Elsa öyle yaptığına memnun çünkü Elsa ona ne zaman dünyanın en kötü müziğini dinlediğini söylese babasının morali bozuluyor ve insan Audi'de oturup dünyanın en kötü müziğini dinlerken de bunu dile getirmemek çok zor.

"Kemer?" diye soruyor Baba, Elsa yerini alırken.

Elsa'nın kalbi hâlâ gümbür gümbür atıyor.

"Hey, selam sana, ihtiyar sırtlan!" diye bağırıyor babasına. Çünkü onu almaya gelen Büyükanne olsaydı Elsa aynen böyle bağırırdı. Büyükanne de karşılık olarak, "Merhaba, merhaba, güzelim benim!" diye bağırarak karşılık verirdi. Sonra her şey daha iyi gelmeye başlardı. Çünkü insan birine "Hey, selam sana, ihtiyar sırtlan!" diye bağırırken de korkmaya devam edebilir ama bunun o cümleden öncesine kıyasla ne kadar zor olduğunu bilseniz hayatta inanmazsınız.

Baba bu konuda tereddütlü görünüyor. Elsa iç geçirerek kemerini takıyor ve korkmadığı şeyleri düşünerek nabzını yavaşlatmaya çalışıyor. Baba daha da tedirgin görünüyor.

"Annenle George yine hastanede..."

Elsa korkularını bir şeylerle yatıştırmayı başaramadığı zamanlardaki gibi, "Biliyorum," diyor.

Baba başıyla onaylıyor. Elsa sırt çantasını iki koltuğun arasından atıyor ve çanta arka koltuğa düşüyor. Baba dönüp çantayı düzgünce doğrultuyor.

"Bir şey yapmak ister misin?" diye soruyor. *Bir şey* derken sesi hafiften kaygılı.

Elsa omuz silkiyor.

"Eğlenceli bir şeyler yapabiliriz, ha?"

Elsa babasının bunu sırf kibarlığından teklif ettiğini biliyor. Çünkü onu nadiren gördüğü için vicdan azabı çekiyor, çünkü büyükannesi öldüğü için Elsa'ya acıyor, çünkü bu çarşamba olayı onun için de biraz ani gelişti. Elsa bunu biliyor çünkü babası normalde eğlenmekten hoşlanmaz. Eğlenceli şeyler onu gerer. Bir keresinde, Elsa daha küçükken tatildelerdi, babası da Elsa ve Anne'yle birlikte sahile inmişti ve o kadar çok eğlenmişlerdi ki Baba daha sonra iki ilaç içip bütün öğleden sonra otelde yatmıştı. *Bu kadar eğlenmek ağır geldi,* demişti Anne.

"Aşırı doz eğlence," demişti Elsa ve annesi buna epey bir gülmüştü.

Baba'yla ilgili asıl tuhaf olan, kimsenin Anne'yi onun kadar eğlendirememesi. Sanki Anne bir bataryanın zıt ucu gibi. Kimse Anne'nin içindeki düzen ve intizamı Büyükanne kadar ortaya çıkaramaz ve kimse onu Baba kadar dağınık ve tuhaf hâle getiremez. Bir keresinde Elsa küçükken ve annesi telefonda babasıyla konuşurken Elsa sürekli, "Babam mı o? Babam mı? Babamla konuşabilir miyim? Nerde şimdi?" diye sorup durmuştu. Annesi nihayet dönüp ona bakmış ve dramatik bir edayla iç geçirerek, "Hayır, babanla konuşamazsın çünkü o artık cennette, Elsa!" demişti. Elsa tamamen sessizleşip ona bakakalınca da Anne sırıtmıştı. "Aman Tanrım, sadece şaka yapıyorum, Elsa. Baban markette."

Tıpkı Büyükanne gibi sırıtmıştı.

Elsa ertesi sabah annesi laktozsuz süt bastığı kahvesini içerken yaşarmış gözlerle mutfağa girmiş, annesi endişeyle ona neden bu kadar üzgün göründüğünü sorduğunda da rüyasında babasını cennette gördüğünü söylemişti. Anne bunun üzerine suçluluk hissiyle kafayı yemiş ve Elsa'ya sımsıkı sarılıp tekrar tekrar özür dilemişti. Elsa neredeyse on dakika kadar bekledikten sonra sırıtmış ve, "Aman Tanrı'm sadece şaka yapmıştım. Rüyamda onu süpermarkette gördüm," demişti.

Elsa ve annesi o günden sonra Baba'ya sık sık takılmaya ve cennetin nasıl bir yer olduğunu sormaya başlamışlardı. "Cennet soğuk mu? Orada uçulabiliyor mu? Cennette Tanrı'yla görüşülebilir mi?" diye sormuştu Anne. Elsa ise, "Cennette peynir rendesi var mı?" diye sormuştu. O kadar da gülmüşlerdi ki iki büklüm olmuşlardı. Böyle yaptıklarında babası sahiden çok tedirgin görünürdü. Elsa o günleri özlüyor. Babasının cennette olduğu günleri.

"Büyükanne şimdi cennette mi?" diye soruyor babasına ve sırıtıyor çünkü bunu şaka olsun diye söylüyor ve babasının gülmeye başlayacağını düşünüyor.

Ama babası gülmüyor. *Öylece* bakıyor ve Elsa babasının *öylece* bakmasına neden olacak bir şey söylediği için utanıyor.

"Neyse, boş ver," diye mırıldanıp torpidoya hafifçe vuruyor. "Eve gidebilir miyiz, hava serin," diye ekliyor hızla.

Baba başıyla onaylarken hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış gibi.

Evin önündeki caddede duran polis arabasını uzaktan görüyorlar. Elsa, Audi'den inerken havlamaları duyabiliyor. Basamaklar insan dolu. Dostumuz dairesinde öyle öfkeli havlıyor ki bütün bina sarsılıyor.

"Sende... anahtar var mı?" diye soruyor Baba.

Elsa başıyla onayladıktan sonra ona çabucak sarılıyor. Kalabalık basamaklar Baba'nın çekingenliğini tetikliyor. O Audi'ye geri dönerken Elsa içeri kendi başına giriyor. Dostumuz'un kulakları sağır eden gürültüsünün ardından başka şeyler de duyuyor. İnsan sesleri.

Kasvetli, soğukkanlı ve tehditkâr. Üniformalılar ve sendromlu oğlanla annesinin yaşadığı daireden çıkıyorlar.

Dostumuz'un kapısına dikkatle ama yaklaşmaktan korkarak bakıyor, karşı duvara iyice yaslanıyorlar. Kadın polislerden biri arkasına dönüyor. Yeşil gözleri Elsa'nınkilerle buluşuyor. Büyükanne'nin dışkı fırlattığı gece karakolda karşılaştıkları

kadın. Elsa'ya sanki özür dilemeye çalışırmış gibi suratsızca baş selamı veriyor.

Elsa karşılık vermeden yanından geçip koşuyor.

Polislerden birinin telefonda konuştuğunu, "Hayvan Kontrol" ve "yok etmek üzere" gibi laflar ettiğini duyuyor. Britt-Marie basamakların ortasında durmuş, polise ne yapmaları gerektiği konusunda tavsiyelerde bulunabilecek kadar yakın ama o yaratık kapıdan çıkmayı başarırsa güvende olacak kadar uzak. Elsa'ya iyi niyetle gülümsüyor. Elsa ondan nefret ediyor. En üst kata ulaştığı sırada Dostumuz'un hiç olmadığı kadar yüksek sesle havladığını duyuyor. On bin masal gücünde bir kasırga gibi. Katlar arasındaki boşluktan aşağı baktığında polislerin geri çekildiğini görüyor.

Elsa en başından anlamalıydı. Gerçekten anlamalıydı.

Micama'nın ormanlarında ve dağlarında o kadar çok özel canavar vardır ki sayılarını duysanız aklınız şaşar. Ancak hiç-biri devşahlar kadar efsanevi değildi ya da Micama'daki tüm yaratıkların (hatta Büyükanne'nin bile) saygısını onlardan daha fazla hak etmiyordu.

Kutup ayıları kadar kocamandı bu hayvanlar, çöl tilkileri kadar seri hareket ederlerdi ve saldırı konusunda kobralar kadar çeviklerdi. Öküzden daha kuvvetli, yabani aygırlar kadar dayanıklılardı ve dişleri kaplanlarınkinden daha yırtıcıydı. Yaz meltemi gibi yumuşacık, göz alıcı siyah kürkleri, onun altındaysa zırh gibi kalın postları vardı. Çok ama çok eski masallarda ölümsüz oldukları söylenirdi. Daha eski sonsuzluklardan, devşahların Mipolaris'te yaşadığı ve kraliyet ailesine kale muhafızı olarak hizmet ettikleri dönemlerden kalma masallardı bunlar.

Onları Uyur Uyanıklar Diyarı'ndan süren Mipolaris Prensesi'ydi, Büyükanne bunu anlatırken sözcükleri arasındaki eslerde bir vicdan azabı dolanırdı sanki. Prenses henüz bir çocukken uyuyan yavrulardan biriyle oynamak istemişti. Hayvanın kuyruğunu çekmiş, o da panikle uyanıp prensesin

elini ısırmıştı. Elbette herkes asıl suçun kızlarına uyuyan bir devşahı asla uyandırmaması gerektiğini öğretmeyen anne babada olduğunu biliyordu. Ancak prenses o kadar korkmuş ve ailesi o kadar öfkelenmişti ki suçu bir başkasına atmak zorundalardı, böylece kendilerine katlanabilirlerdi. Bu nedenle de sarayda devşahların krallıktan sonsuza dek sürülmesine karar verildi. Hatta bilhassa acımasız olan bir grup ödül avcısı trole onları zehirli oklar ve ateşle avlama izni verdiler.

Tabii ki devşahlar da karşılık verebilirdi; Uyur Uyanıklar Diyarı'nın bütün ordusu da bir araya toplansa onlarla savaşa girmeye cesaret edemezlerdi, savaşçılıklarından bu kadar korkulan hayvanlardı işte. Ancak devşahlar savaşmak yerine arkalarını dönüp saklandılar. O kadar uzaklara kaçıp dağların o kadar tepelerine saklandılar ki kimse bir daha ortaya çıkacaklarına ihtimal vermedi. Altı krallığın çocukları da hayatları boyunca tek bir devşah görmeden büyüyene kadar saklandılar. O kadar uzun süre saklandılar ki sonunda bir efsaneye dönüştüler.

Mipolaris Prensesi yaptığı korkunç hatayı ancak Bitmeyen Savaş başlarken fark etti. Gölgeler savaşçı Mibatalos Krallığı'nda ne kadar asker varsa öldürmüş, krallığı yerle bir etmişti ve şimdi de korkunç bir güçle Uyur Uyanıklar Diyarı'nın geri kalanına saldırmaya hazırlanıyorlardı. Tüm umutlar tükenmek üzereyken prenses beyaz atının üzerinde bizzat şehir surlarının dışına çıktı. Atını şimşek gibi dağlara doğru sürdü ve orada, hem atının hem de kendisinin bitkinlikten perişan oldukları sonu gelmez bir arayışın ardından devşahlar onu buldu.

Gölgeler gümbürtüyü duyup da zeminin sarsıldığını hissettiklerinde onlar için artık çok geçti. Prenses devşah savaşçılarının en büyüğünün önünde yaklaşıyordu. İşte Kurtyürek'in ormandan dönüşü böyle olmuştu. Belki de Micama yok olmanın eşiğinde olduğundan ve ona hiç olmadığı kadar ihtiyaç duyduğundandı. "Ama sadece belki..." diye fısıldardı Büyükanne, Elsa'nın kulağına, gece vakti buluttan hayvanların tepesinde

otururken. "Belki de en çok prenses devşahlara nasıl haksızlık ettiğini fark ederek bütün krallıkların kurtarılmayı hak ettiğini kanıtladığındandır."

Bitmeyen Savaş o gün bitti. Gölgeler denize döküldü. Kurtyürek de bir kez daha ormanın derinliklerinde kayboldu. Ama devşahlar kaldılar ve bugün bile Mipolaris'te prensesin şahsi korumaları olarak görev yapıyorlar. Kalesinin kapısı önünde nöbet tutuyorlar.

Elsa aşağıda Dostumuz'un çılgınlar gibi havladığını duyuyor şimdi. Büyükannesinin ona "gürültü yapmanın onu eğlendirdiğinden" bahsettiğini hatırlıyor. Dostumuz'un mizah anlayışı konusunda şüpheleri var ama sonra Büyükanne'nin, Dostumuz'un herhangi biriyle birlikte yaşamaya ihtiyacı olmadığına dair söylediklerini hatırlıyor. Büyükanne de herhangi biriyle yaşamıyordu tabii ve Elsa belki de kendini bir köpekle karşılaştırmaması gerektiğini söylediğinde büyükannesi gözlerini devirmişti. Elsa nedenini şimdi anlıyor.

Her şeyi en başından anlamalıydı. Gerçekten anlamalıydı.

Çünkü bu köpek değil.

Polislerden biri kocaman bir anahtar demetiyle oynuyor. Elsa alt kattaki ana kapının açıldığını ve Dostumuz'un havlamaları arasında sendromlu çocuğun dans ederek basamaklara doğru ilerlediğini duyuyor.

Polis onu ve annesini nazikçe dairelerine kışkışlıyor. Britt-Marie kendi katındaki küçük basamaklardan inip çıkıyor. Elsa korkuluklardan bakarak ondan nefret ediyor.

Dostumuz'un sesi bir süre kesiliyor. Sanki gerçek mücadeleye güç toplamak için stratejik bir geri çekilme hamlesi yapmış gibi. Polis anahtarları sallayarak "saldırırsa hazır olmaktan" bahsediyor. Artık hepsi kendilerinden çok emin gibi çünkü Dostumuz artık havlamıyor.

Elsa başka bir kapının daha açıldığını duyuyor, ardından da Lennart'ın sesi geliyor. Çekine çekine neler olduğunu soruyor

Lennart. Polis ona "tehlikeli bir köpeği almaya" geldiklerini açıklıyor. Lennart'ın sesi biraz endişeli sanki. Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi. Sonra her zamanki lafını söylüyor: "Kahve isteyen var mı? Maud daha yeni yaptı."

Britt-Marie araya giriyor ve Lennart'a çıkışarak polisin kahve içmekten daha önemli işleri olduğunu bittabi anlamış olması gerektiğini söylüyor. Polisler sanki biraz hayal kırıklığına uğruyor. Elsa, Lennart'ın tekrar yukarı çıktığını görüyor. İlk başta sanki sahanlıkta kalmayı düşünüyor ama daha sonra bunun kahvesinin soğumasına yol açabileceğini fark ederek burada olup biten her neyse muhtemelen böyle bir riske girmesine değmeyeceğine karar veriyor. Dairesine girerek gözden kayboluyor.

Bu sessizlikten sonra gelen ilk havlama kısa ve belirgin. Sanki Dostumuz ses tellerini sınıyormuş gibi. İkincisi o kadar gürültülü ki Elsa'nın birkaç sonsuzluk boyunca duyabildiği tek şey kulaklarındaki çınlama. Ses nihayet kesildiği sırada Elsa korkunç bir gümbürtü duyuyor. Hemen ardından bir tane daha. Sonra bir kere daha. Ancak o zaman sesin ne manaya geldiğini anlıyor. Dostumuz kendini tüm gücüyle kapının iç kısmına çarpıyor.

Elsa polislerden birinin yine telefonla konuştuğunu duyuyor. Söylediklerinin çoğunu anlamıyor ama "aşırı büyük ve saldırgan" lafları çalınıyor kulağına. Tırabzanlardan aşağı baktığında polislerin Dostumuz'un kapısından birkaç metre uzakta durduklarını ve Dostumuz kendini giderek artan bir kuvvetle kapıya vurdukça özgüvenlerinin solduğunu görüyor. İki polisin daha yukarı çıktığını fark ediyor. İçlerinden biri tasmayla bir Alman Çoban Köpeği de getiriyor yanında. Alman Çoban Köpeği, o şey her neyse artık, yanına gitmenin mükemmel bir fikir olduğunu düşünüyormuş gibi durmuyor hiç. Onu tutan adama tıpkı Elsa'nın, Anne'nin mikrodalga fırınının tellerini yeniden döşemeye çalışan Büyükanne'ye baktığı gibi bakıyor.

Elsa yeşil gözlü kadın polisin sonunda bıkkın bir iç çekişle, "Hayvan Kontrol'ü arayın o zaman," dediğini duyuyor.

"Ben de öyle dedim! Aynen bunu söyledim!" diye sesleniyor Britt-Marie hevesle.

Yeşil gözler ona öyle bir bakıyor ki Britt-Marie ânında çenesini kapıyor.

Dostumuz son bir kez daha, sahiden korkutucu bir gürültüyle havlıyor. Ardından tekrar sessizleşiyor. Merdiven boşluğunda bir süre epey bir gürültü oluyor, derken Elsa ana kapının kapandığını duyuyor. Belli ki polisler Hayvan Kontrol gelene kadar o dairede yaşayan yaratıktan uzakta beklemeye karar vermiş. Elsa pencereden polislerin kaçarcasına uzaklaşmasını izliyor, beden dillerinde kahve arzulayan bir şey var. Alman Çoban Köpeği'nin beden diliyse erken emekliliği düşünür gibi.

Apartman boşluğunda her şey birden o kadar sessizleşiyor ki Britt-Marie'nin aşağıdaki yalnız adımları yankı yapmaya başlıyor.

Elsa orada iki arada bir derede dikiliyor. ("İki arada bir derede" deyimini kelime kavanozundan biliyor.) Pencereden polisleri görebiliyor ve sonradan düşündüğünde yaptığı şeyi neden yaptığını kesinlikle açıklayamayacak. Ama hiçbir gerçek Micama şövalyesi bu konuda bir şeyler yapmayı denemeden öylece durup Büyükanne'nin arkadaşlarından birinin öldürülmesini izlemez. O yüzden hızlı adımlarla aşağı iniyor, Britt-Marie ile Kent'in dairesinin önünden geçerken bilhassa dikkatli adımlar atıyor ve her yarım sahanlıkta durup dinlemeyi ve polislerin içeri geri gelmediğinden emin olmayı ihmal etmiyor.

Sonunda Dostumuz'un dairesinin önünde durup dikkatli hareketlerle posta deliğini kaldırıyor. İçerisi zifiri karanlık ama Dostumuz'un hırıltılı nefeslerini duyabiliyor.

"Şey... benim," diye kekeliyor Elsa.

Bu tür bir konuşmaya nasıl başlanır pek bilmiyor. Zaten Dostumuz da cevap vermiyor. Öte yandan kendini kapıya da

fırlatmıyor. Elsa bunu iletişimlerinde bir ilerleme kaydettiklerine dair açık bir işaret olarak yorumluyor.

"Benim. Şu Daim çikolatalarını getiren."

Dostumuz cevap vermiyor. Ama Elsa hayvanın soluklarının yavaşladığını duyuyor. Sözcükler dudaklarından sanki biri onları yuvarlamış gibi dökülüyor.

"Hey... biliyorum bu sana acayip tuhaf gelecek ama... bana kalırsa büyükannem senin bir şekilde buradan çıkmanı isterdi, biliyor musun? Arka kapın falan varsa yani. Çünkü aksi hâlde seni vuracaklar! Tamam belki kulağa çok tuhaf geliyor ama senin kendine ait bir dairen olması da epey garip aslında... anlatabiliyor muyum?"

Ancak sözcükler ağzından döküldükten sonra aslında gizli dilde konuştuğunu fark ediyor. Bir sınav gibi. Çünkü kapının diğer tarafındaki sıradan bir köpekse zaten anlamayacak. Ama eğer anlarsa, diye düşünüyor Elsa, o zaman durum tamamen değişir. Araba tekerleği büyüklüğünde bir patinin çıkardığı bir ses duyuyor, kapının iç tarafından gelen hızlı bir sürtünme sesi.

"Umarım anlamışsındır," diye fısıldıyor Elsa gizli dilde.

Arkasındaki kapının açıldığını duymuyor bile. Fark etme fırsatı bulduğu tek şey Dostumuz'un kapıdan uzaklaştığı. Sanki kendini hazırlarmış gibi.

Elsa arkasında birinin dikildiğini fark ediyor, sanki arkasında aniden bir hayalet bitmiş gibi. Ya da...

"Bak buraya!" diye gürlüyor bir ses.

Canavar elinde bir anahtarla sessizce yanından geçerken Elsa duvara yapışıyor. Biraz sonra da kendini Canavar ile Dostumuz'un arasında buluyor. İkisi de sahiden Elsa'nın şimdiye kadar gördüğü en büyük lanet olası devşah ve en büyük lanet olası canavar. Sanki biri ciğerlerinin üzerine oturmuş gibi geliyor Elsa'ya. Çığlık atmak istiyor ama sesi çıkmıyor.

Sonra her şey aşırı hızlı gelişiyor. Merdivenlerin dibindeki kapının açıldığını duyuyorlar. Polislerin sesleri. Bir de başka

birinin sesi, ki Elsa Hayvan Kontrol'den gelenler olduğunu fark ediyor. Arkasına dönüp bakınca kendi hareketlerini kendi kontrol edebildiğine tam manasıyla ikna olmuş değil. Ona bir büyü falan yapılmış olması bile o kadar da imkânsız gelmiyor, gerçi imkânsız olsa bile lanet bir devşaha rastlamaktan çok daha az imkânsız sayılırdı. Ama kapı arkasından kapandığında kendini Canavar'ın dairesinin holünde buluyor.

İçerisi sabun kokuyor.

10

ALKOL

Polis levyeyi kapı çerçevesine daldırırken merdiven boşluğunu parçalanan ahşabın sesi dolduruyor.

Elsa, Canavar'ın dairesinin holünde dikilmiş, gözetleme deliğinden onları izliyor. Gerçi ayakları yere değmiyor, devşah holdeki paspasın üstüne oturduğundan Elsa devasa hayvanın arka kısmıyla kapının iç tarafı arasında sıkışmış durumda. Devşah acayip rahatsız olmuş görünüyor. Tehditkâr değil, sadece rahatsız olmuş. Sanki limonata şişesinde eşek arısı varmış gibi.

Elsa kapının diğer tarafındaki polislerin onu aynı holde bulunduğu iki yaratıktan daha çok korkuttuğunu fark ediyor. Çok mantıksız görünüyor olabilir ama Elsa, Britt-Marie'nin arkadaşlarındansa Büyükanne'nin arkadaşlarına güvenmeyi tercih ediyor. Devşahla yüz yüze gelene kadar dikkatle dönüyor, ardından gizli dilde fısıldıyor:

"Artık havlamamalısın, lütfen uslu dur. Yoksa seni öldürecekler!"

Devşah, Elsa'nın kapıyı açıp da onu polislerin arasına salmasının ve ilgisizce arkasını dönüp gitmesinin daha kötü olacağına tam olarak ikna olmuş gibi görünmüyor. Sessiz kalıyor ama bunu kendinden çok Elsa için yapıyor gibi.

Dışarıdaki sahanlıkta polisler kapıyı açmak üzere. Elsa onların birbirlerine "hazır" olmakla ilgili emirler savurduklarını duyuyor.

Koridora, oradan da oturma odasına bakıyor. Çok küçük bir daire ama neresinden bakılırsa bakılsın şimdiye dek ayak bastığı en tertiplilerden biri. Neredeyse hiç mobilya yok ve içerideki bir iki parça eşya da birbirine bakacak şekilde yerleştirilmiş, sanki üstlerine tek bir toz zerresi konsa mobilya hara-kirisi yapacakmış gibi duruyorlar. (Elsa bunu biliyor çünkü bir yıl kadar önce samuray evresinden geçti.)

Canavar banyoya girerek gözden kayboluyor. İçeride musluk uzunca bir süre akıyor, sonra Canavar tekrar geri çıkıyor. Küçük, beyaz bir havluyla ellerini özenle kuruluyor, ardından da düzgünce katlayarak kirli sepetine koyuyor. Kapıdan geçebilmek için eğilmek zorunda kalıyor. Elsa kendini Polyphemos denen o devin yanındaki Odysseus gibi hissediyor çünkü Odysseus'u yakın zamanda okudu. Gerçi Polyphemos muhtemelen ellerini Canavar kadar titizlikle yıkamıyordur. Tabii Elsa da Odysseus'un kitapta göründüğü kadar uzun, kudretli ve kendini beğenmiş değil. Hâliyle. Ama onun dışında bir nevi Odysseus gibi sayılabilir.

Canavar ona bakıyor. Öfkeli görünmüyor. Daha çok kafası karışmış gibi. Hatta korkmuş. Belki de Elsa'ya pat diye konuşma cesareti veren de bu oluyor:

"Büyükannem sana neden mektup gönderdi?"

Bunu normal dilde söylüyor. Çünkü henüz tam olarak anlayamadığı nedenlerden ötürü, onunla gizli dilde konuşmak

istemiyor. Canavar'ın kaşları siyah saçlarının altında kaybolduğundan, hem de sakalı ve yara izi dolayısıyla yüz ifadelerini seçmek pek kolay değil. Yalın ayak ama hastanelerde verdikleri şu mavi naylondan ayakkabı örtülerinden giyiyor. Ayakkabıları kapının iç tarafına düzgünce yerleştirilmiş, paspasın tam kenarında düzgünce hizalanmış. Elsa'ya da bir çift mavi torba uzatıyor ama Elsa torbalara dokunur dokunmaz Canavar sanki ona da dokunmasından korkarmış gibi elini geri çekiyor. Elsa eğilip torbaları çamurlu ayakkabılarının üzerine geçiriyor. Paspasın biraz dışına taştığını ve parke zeminde erimiş karlar ortasında iki yarım ayak izi bıraktığını fark ediyor.

Canavar etkileyici bir çeviklikle eğilip yepyeni, beyaz bir havluyla zemini silmeye başlıyor. İşini bitirince küçük bir temizlik ürünü şişesinden kirli bölgeye Elsa'nın gözlerini yakan bir şeyler sıkıyor ve başka bir beyaz havluyla siliyor. Sonra doğrulup havluları düzgünce kirli sepetine koyuyor, spreyi de bir rafa milimi milimine yerleştiriyor.

Sonra uzunca bir süre öylece dikilip huzursuzca devşaha bakıyor. Hayvan hole öyle bir yayılmış ki zemini neredeyse tamamen kaplamış. Canavar sanki her an nefesi kesilecekmiş gibi duruyor. Banyoya girip çıkıyor ve hayvanın herhangi bir yerine dokunmamaya azami özen göstererek bir dizi havluyu sıkıca devşahın etrafına sermeye başlıyor. Sonra yeniden banyoya gidip musluğun altında ellerini öyle bir ova ova yıkıyor ki lavabo titriyor.

Dışarı çıktığında elinde küçük bir antibakteriyel dezenfektan şişesi var. Elsa şişeyi tanıyor çünkü Büyükanne'yi hastanede ziyarete gittiğinde elini öyle bir şeyle ovmak zorunda kalıyordu hep. Canavar uzanınca koltuk altındaki boşluktan banyoya bakıyor. İçeride annesinin hastanesinin tamamında bile bulamayacağı kadar çok dezenfektan var.

Canavar çok sıkkın görünüyor. Şişeyi bırakıp sanki sökmeye çalıştığı fazladan bir deri tabakası varmış gibi parmaklarını

ovuşturuyor. Sonra her biri kürek kadar kocaman görünen ellerini açıklama yapar gibi kaldırıp başıyla Elsa'ya işaret veriyor.

Elsa da altı üstü tenis topu boyutundaki kendi ellerini kaldırıyor. Canavar, Elsa'nın avuçlarına da dezenfektan döküyor ve midesi bulanmıyormuş gibi görünmek için elinden geleni yapıyor. Dezenfektanı tenine alelacele sürüyor, fazlasını da pantolonuna siliyor. Canavar kendini her an bir battaniyeye sararak bağırıp ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyor biraz. Telafi etmek için kendi ellerine biraz daha dezenfektan döküp ovdukça ovuyor. Derken Elsa'nın yerdeki botlara çarparak iki teki arasındaki hizayı bozduğunu fark ediyor. Eğilip botları düzeltiyor. Sonra biraz daha dezenfektan.

Elsa başını eğip ona bakıyor.

"Kompulsif düşüncelerin mi var?" diyor Elsa.

Canavar cevap vermiyor. Ateş yakmaya çalışırmış gibi ellerini birbirine sürtüyor sadece.

"Vikipedi'de okumuştum da."

Canavar'ın göğsü şişip iniyor, bıkkın nefesler alıyor. Banyoya girip gözden kayboluyor ve Elsa bir kez daha akan suyun sesini duyuyor.

"Babam da hafiften kompulsif!" diye sesleniyor Elsa arkasından. Sonra da alelacele, "Ama senin kadar değil!" diye ekliyor. "Sen bayağı bir çatlaksın!"

Bunun hakaret gibi tınladığını ancak söyledikten sonra fark ediyor. Aslında öyle demek istememişti. Babasının o amatör takıntılarını Canavar'ın belli ki profesyonel düzeydeki takıntılarıyla kıyaslamak istememişti.

Canavar döndüğünde devşahın Elsa'nın çantasını didiklediğini görüyor, hayvan belli ki orada Daim çikolatalarından olduğunu düşünüyor. Canavar zihninin içindeki daha mutlu bir yere gitmeye çalışırmış gibi görünüyor. Orada öylece duruyorlar, üçü birden: bir devşah, bir çocuk ve düzene ve temizliğe ihtiyaç duyup devşahlar ve çocuklarla pek anlaşamayan bir canavar.

Kapının diğer tarafında polisler ve Hayvan Kontrol'den gelenler ölümcül bir tazının bulunduğu dairenin kapısını kırdıkları sırada tazının yokluğuyla karşılaşıyorlar.

Elsa devşaha bakıyor. Canavar'a bakıyor.

"O... o... dairenin anahtarı neden var sende?" diye soruyor Canavar'a.

Canavar daha ağır nefes almaya başlamış gibi.

Epey bir zaman sonra genizden gelen bir sesle, "Mektup bıraktın. Büyükanneden. Zarfın içinde," diye yanıtlıyor.

Elsa başını diğer tarafa çeviriyor.

"Büyükanne sana ona göz kulak olmanı mı yazmış?"

Canavar gönülsüzce başını sallayarak onaylıyor.

"*Kaleyi koru*, yazmış."

Elsa başıyla onaylıyor. Kısacık bir an için göz göze geliyorlar. Canavar insanların evlerine gidip kendi koridorlarını kirletmelerini dileyen biri gibi bakıyor. Elsa devşaha dönüyor.

"Geceleri neden o kadar çok uluyor?"

Devşah ondan üçüncü tekil şahısta bahsedilmesinden pek hoşlanıyormuş gibi görünmüyor. Tabii bu üçüncü şahıslık sayılırsa, devşah bu durumda dilbilgisi kurallarının nasıl işleyeceğinden pek emin değil. Canavar bütün bu sorulardan sıkılıyor.

"Yası var," diyor kısık bir sesle devşaha doğru. Sürülecek bir şey kalmadığı hâlde ellerini ovuşturmaya devam ediyor.

"Ne yası?" diye soruyor Elsa.

"Büyükannenin yası."

Elsa, devşaha bakıyor. Devşah da onun siyah, kederli gözlerine bakıyor. Elsa daha sonradan durup düşündüğünde bunun onu gerçekten ama gerçekten çok sevmeye başladığı an olduğunu varsayıyor. Tekrar Canavar'a bakıyor.

"Büyükannem sana neden mektup gönderdi?"

Canavar ellerini daha sert ovuşturuyor.

"Eski arkadaş," diye mırıldanıyor siyah kıl yumağının ardından.

"Ne demiş?"

"Sadece özür dilemiş. Sadece özür..." diyor, ardından saçlarıyla sakalının arasına daha da gömülüyor.

"Büyükannem senden neden özür dilesin ki?"

Elsa bu hikâyenin fazlasıyla dışında bırakıldığını hissetmeye başlıyor, ki hikâyelerin dışında kaldığını hissetmekten nefret eder.

"Seni ilgilendirmez," diyor Canavar sessizce.

Elsa, "O BENİM büyükannemdi!" diye diretiyor.

"*Özür* benimdi."

Elsa yumruklarını sıkıyor.

"Pes ediyorum," diyor sonunda.

Canavar ona bakmıyor. Arkasına dönüp yeniden banyoya giriyor. Biraz daha su. Biraz daha dezenfektan. Biraz daha el ovuşturma. Devşah şimdi Elsa'nın çantasını dişlerinin arasına almış ve burnunu tamamen içine sokmuş. İçinde çikolatayla ilgili somut bir yokluktan başka bir şey bulamayınca hayal kırıklığıyla inliyor.

Elsa gözlerini kısarak Canavar'a bakıyor, sesi daha katı, daha sorgulayıcı:

"Sana mektubu verdiğimde bizim gizli dilimizde konuştun! *Aptal kız,* dedin! Sana gizli dilimizi Büyükanne mi öğretti?"

Canavar ilk kez başını kaldırıp doğru düzgün bakıyor ona. Gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmış. Elsa da ağzı beş karış açık ona bakıyor.

"O değil bana öğreten. Ben... öğrettim ona," diyor Canavar kısık bir sesle ve gizli dilde.

Bu kez soluğu kesilen Elsa.

"Sen... Sen..."

Tam da polisin devşahın dairesinde kapı namına kalmış birkaç parçayı kapayarak dışarı çıktığını, Britt-Marie'nin hararetle itiraz ettiğini duyduğu sırada Canavar'ın gözlerinin içine bakıyor.

"Sen... sen Kurtçocuksun."
Bir nefeslik bir aranın ardından gizli dilde fısıldıyor:
"Sen Kurtyürek'sin."
Ve Canavar başını hüzünle sallayarak onaylıyor.

11

PROTEİN BARI

Büyükanne'nin Micama masalları genellikle epey bir dramatik olurdu. Savaşlar, fırtınalar, kovalamacalar, entrikalar ve daha bir sürü şey içerirdi, zira Büyükanne'nin sevdiği aksiyon hikâyeleri böyle şeylerdi. Uyur Uyanıklar Diyarı'ndaki gündelik yaşama dair şeyler olmazdı pek. Dolayısıyla Elsa canavarlarla devşahların liderlik edecek orduları ve savaşacak gölgeleri yokken nasıl geçindiklerine dair pek bir şey bilmiyor.

Pek de geçinemedikleri çıkıyor ortaya.

Her şey Canavar'ın devşah hâlâ üzerinde yatarken zemini yıkamaya çalışması üzerine devşahın Canavar'a karşı sabrını tamamen kaybetmesiyle başlıyor ve sonra da Canavar devşaha dokunmaktan fazlasıyla imtina ettiği için hayvanın gözüne yanlışlıkla biraz dezenfektan kaçırıyor. Elsa büyük bir kavgayı durdurmak için araya girmek zorunda kalıyor ve Canavar büyük bir öfkeyle Elsa'nın devşahın patilerine o mavi naylon poşetlerden geçirmesi konusunda ısrarcı olunca devşah bu kadarının yettiğini düşünüyor. Sonunda dışarı alacakaranlık çökerken,

polisin de artık binada olmadığından eminken Elsa durumu düşünüp bir sonraki adımına karar vermek için biraz huzur ve sessizlik arayışıyla ikisini de zorla dışarı, karların içine çıkarıyor.

Normalde Britt-Marie'nin balkondan onu görmesinden endişelenirdi ama saat tam altı ve Britt-Marie ile Kent yemeklerini saat tam altıda yerler çünkü "yalnızca barbarlar" başka saatte yemek yer. Elsa çenesini Gryffindor atkısına yerleştirerek mantık çerçevesinde düşünmeye çalışıyor. Mavi naylon poşetler yüzünden hâlâ epey gücenmiş görünen devşah dalların arasından sadece burnu görünene kadar bir çalının içine doğru geriliyor. Orada öylece kalıyor, gözleri epey memnuniyetsiz bir ifadeyle Elsa'ya odaklanmış. Canavar'ın iç geçirerek iğneleyici bir hareket yapmasından önce hemen hemen bir dakika geçiyor.

Canavar, "Dışkılıyor," diye mırıldanıyor, sonra diğer tarafa bakıyor.

Elsa, devşaha mahcup bir ifadeyle, "Pardon," dedikten sonra başını çeviriyor. Yine normal dilde konuşuyorlar çünkü Elsa büyükannesi dışında biriyle gizli dilde konuşunca midesi düğüm düğüm oluyor. Hem zaten Canavar da herhangi bir dilde pek uzman sayılmaz. Bu arada devşah, herhangi birimiz hacetimizi görürken biri içeri daldığında nasıl görüneceksek öyle görünüyor ve orada öylece durup aval aval bakmanın ne kadar uygunsuz kaçtığını anlamaları biraz zaman alıyor. Elsa ancak o zaman hayvanın birkaç gündür rahatlama şansı bulamamış olabileceğini fark ediyor, tabii dairenin içine yapmadıysa. Gerçi bu olasılığı hemen eliyor çünkü hayvanın tuvaleti kullanmak için nasıl bir manevra yapabileceğini gözünde canlandıramıyor ve yere de pislemiş olamaz çünkü devşahlar böyle şeyler yaparak kendilerini küçük düşürmez. Dolayısıyla devşahın süper güçlerinden birinin de kendini tutmak olduğunu varsayıyor.

Canavar'a dönüyor. Canavar ellerini ovuşturarak kardaki izlere bakıyor, karı ütüyle düzeltmek istermiş gibi bir hâli var.

"Sen asker misin?" diye soruyor Elsa adamın pantolonunu işaret ederek.

Canavar başını iki yana sallıyor. Elsa pantolonu göstermeye devam ediyor çünkü bu tip pantolonları haberlerde gördü daha önce.

"Bu asker pantolonu."

Canavar başıyla onaylıyor.

"Madem asker değilsin, neden asker pantolonu giyiyorsun?" diye sorguluyor Elsa.

Canavar, "Eski pantolon," diye tersleniyor.

Elsa yüzünü işaret ederek, "O yara nasıl oldu?" diye soruyor.

"Kaza," diye yanıtlıyor Canavar bu sefer daha da huysuzca.

"*No shit*, Sherlock. Bilerek yaptın demiyorum zaten."

("*No shit*, Sherlock" Elsa'nın İngilizcedeki en sevdiği ifadelerden biri. Babası kendi dilinde karşılığı olduğu sürece İngilizce ifadeler kullanmaması gerektiğini söyler ama açıkçası Elsa bu durumu daha iyi karşılayacak bir ifade düşünemiyor.)

"Affedersin, kabalık etmek istememiştim. Sadece ne tür bir kaza olduğunu öğrenmek istedim."

"Normal kaza," diye gürlüyor Canavar sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Daha sonra montunun devasa başlığı altında kayboluyor. "Artık geç. Uyumak gerek."

Elsa adamın kendinden değil ondan bahsettiğini anlıyor. Devşahı işaret ediyor.

"Şu şey bu gece seninle uyumalı."

Canavar, Elsa'ya sanki ondan soyunup tükürükler içinde yuvarlanmasını, ardından da ışıklar kapalıyken posta pulu fabrikasında koşmasını istemiş gibi bakıyor. Yani tam olarak değil ama aşağı yukarı öyle bir şeyler. Başını iki yana sallayınca başlığı yelken gibi salınıyor.

"Uyku yok orada. Olmaz. Uyku yok orada. Olmaz. Olmaz. Olmaz."

Elsa ellerini karnına götürüp Canavar'a ters ters bakıyor.

"Nerede uyuyacak o zaman?"

Canavar başlığının içine daha da gömülüyor. Elsa'yı işaret ediyor.

Elsa genzinden alaycı bir ses çıkarıyor.

"Annem benim baykuş almama bile izin vermedi! O ş-e-y-l-e eve giderken ne tepki vereceğini tahmin edebiliyor musun?"

Devşah çalıların arasından çıkarken epey bir gürültü yapıyor ve alınmış gibi bir hâli var. Elsa boğazını temizleyip özür diliyor.

"Affedersin. *O şey* derken kötü bir niyetim yoktu."

Devşah sanki az sonra dile gelip, "Tabii, kesin öyledir," diye homurdanacakmış gibi bakıyor. Canavar ellerini daireler çizerek gitgide daha hızlı ovuşturmaya başlıyor, paniğe teslim olmak üzereymiş gibi görünüyor ve yere bakarak tıslıyor:

"Kürkte kaka. Kürkünde kaka var. Kürkte kaka."

Elsa gözlerini deviriyor, meseleyi üstelemeye devam ederse Canavar'ın muhtemelen kalp krizi geçireceğini fark ediyor. Canavar arkasına dönüyor. Görünmez bir silgiyle o görüntüyü zihninden silmeye çalışır gibi.

"Büyükanne mektupta ne yazmıştı?" diye soruyor Elsa ona.

Canavar başlığının altında sertçe soluk alıyor.

"*Özür* yazmış," diyor ona dönmeden.

"Ama başka ne vardı? Cidden uzun bir mektuptu!"

Canavar iç geçiriyor, başını iki yana sallıyor, sonra evin girişini işaret ediyor.

"Geç artık. Uyu," diye gürlüyor.

"Sen bana mektuptan bahsedene kadar olmaz!"

Canavar, içi yoğurt dolu bir yastık kılıfıyla düzenli aralıklarla ve olabildiğince sert darbelere maruz bırakılarak uyanık tutulan aşırı yorgun bir insana benziyor. Aşağı yukarı öyle bir şey yani. Başını kaldırıp kaşlarını çatıyor ve ondan nereye kadar kaçabileceğini anlamaya çalışır gibi Elsa'ya bakıyor.

"*Kaleyi koru* yazmış," diye tekrarlıyor.

Elsa adama ondan korkmadığını göstermek için bir adım yaklaşıyor. Ya da belki kendine göstermek istiyor bunu.

"Peki *başka?*"

Canavar başlığının içine gömülüyor ve karın içinde yürümeye başlıyor.

"Seni koru. Elsa'yı koru."

Sonra karanlığın içinde kaybolup gidiyor. Elsa zamanı gelince öğrenecek, Canavar sık sık kaybolur. Bu kadar iri birine göre kaybolmakta insanı şaşırtacak kadar başarılı.

Elsa bahçenin diğer tarafından boğuk bir soluma sesi duyunca arkasına dönüyor. George koşarak eve doğru yaklaşıyor. George olduğunu anlıyor çünkü eşofmanlarının üstüne şort geçirmiş ve dünyanın en yeşil ceketini giymiş. Elsa'yı da devşahı da görmüyor çünkü bir bankın üzerine sıçrayıp tekrar yere atlamakla meşgul. George koşu ve bir şeylerin üzerine sıçrayıp tekrar aşağı atlama antrenmanlarını hiç ihmal etmez. Elsa bazen onun bir sonraki Süper Mario oyununda yer almak için daimi bir seçmenin içinde olduğunu düşünüyor.

Elsa devşaha alelacele, "Gel!" diye fısıldayarak George görmeden onu içeri sokmaya çalışıyor. Kudretli hayvanın ona itaat etmesine şaşırıyor.

Devşah geçerken Elsa'nın bacaklarına sürtününce tüyleri kızı neredeyse alnına kadar gıdıklıyor ve Elsa temasın gücüyle yere düşecek gibi oluyor.

Elsa gülüyor. Hayvan dönüp ona bakıyor, o da gülüyor sanki.

Devşah, Elsa'nın Büyükanne dışındaki ilk arkadaşı.

Britt-Marie'nin merdivenleri gözlemediğinden ve George'un hâlâ onları görmediğinden emin oluyor, ardından da devşahı bodruma indiriyor. Depolama bölümlerinin her biri bir daireye tahsis edilmiş durumda ve Büyükanne'ninki kilitsiz ve boş.

"Bu gece burada kalman gerek," diye fısıldıyor Elsa. "Yarın sana daha iyi bir saklanma yeri buluruz."

Devşah pek etkilenmiş gibi görünmese de uzanıp yan dönüyor ve kaygısızca bodrumun hâlâ karanlıkta kalan yerlerine dikiyor gözlerini. Elsa onun nereye baktığına bakıyor, ardından yine devşaha odaklanıyor.

"Büyükannem hep burada hayaletler olduğunu söylerdi," diyor kararlılıkla. "Onlardan korkmamalısın, duyuyor musun beni?"

Devşah ilgisizce yerde yan yatıyor, baltayı andıran kesici dişleri karanlığın içinde parıldıyor.

"Uslu durursan yarın sana çikolata getiririm," diye söz veriyor Elsa.

Devşah bu pazarlığı düşünürmüş gibi bakıyor. Elsa öne doğru eğilip hayvanı burnundan öpüyor. Ardından basamakları fişek gibi çıkıp bodrumun kapısını dikkatle kapıyor. Herhangi birinin onu görmesi riskini en aza indirmek için ışıkları yakmadan sessizce ilerliyor ancak Britt-Marie ile Kent'in dairesine geldiğince çömelip son katı büyük adımlarla çıkıyor. Britt-Marie'nin içeride dikilmiş kapı deliğinden baktığına neredeyse emin.

Ertesi sabah hem Canavar'ın dairesi hem de bodrumdaki depo alanı boş ve karanlık. George, Elsa'yı okula bırakıyor. Annesi çoktan hastaneye gitmiş bile çünkü her zamanki gibi acil bir durum var ve Anne'nin işi de acil durumları çözmek.

George yol boyunca protein barlarından bahsedip duruyor. Onlardan koca bir kutu aldığını ama şimdi hiçbir yerde bulamadığını söylüyor. George protein barlarından bahsetmeye bayılıyor. Çeşitli fonksiyonel şeylerden de. Fonksiyonel kıyafetler ve fonksiyonel koşu ayakkabıları mesela. George fonksiyonlara bayılıyor. Elsa kimsenin fonksiyonel protein barlar üretmemesini umuyor çünkü öyle bir durumda George'un kafası patlar muhtemelen. Elsa bunun o kadar da kötü bir şey olacağını sanmıyor ama annesinin buna üzüleceğini düşünüyor. Hem bir sürü de temizlik işi çıkar. George onu otoparkta indirmeden önce son bir kez daha kayıp protein barlarını görüp görmediğini soruyor. Elsa sıkıntıyla inleyip arabadan iniyor.

Diğer çocuklar temkinle onu izleyip mesafelerini koruyorlar. Canavar'ın parkın oradaki müdahalesiyle ilgili söylentiler yayılmış ama Elsa bu durumun kısa süreceğinin farkında. Hadise okulun fazla uzağında gerçekleşti. Okul dışında olan şeyler ha orada olmuş ha uzayın derinliklerinde, hem orada zaten korunuyor. Bir iki saat soluklanabilir ama onu kovalayanlar sınırları

test edip duracak ve bir kez daha karşısına çıkma cesaretini topladıkları anda onu her zamankinden fena benzetecekler.

Canavar'ın bir daha asla, onun için bile çitlere yaklaşmayacağını da biliyor, zira okullar çocuklarla, çocuklar da bakterilerle doludur ve dünyada böyle bir şeyin ardından Canavar'a yetecek kadar dezenfektan yok.

Ama Elsa her şeye rağmen o sabahki özgürlüğün tadını çıkarıyor. Noel tatiline yalnızca iki gün kaldı, yarından sonra kaçma işine bir iki hafta ara verebilecek. Dolabında ne kadar çirkin olduğuna ve onu nasıl öldüreceklerine dair notlar bulmadan geçireceği iki hafta.

İlk teneffüste çit boyunca uzun bir yürüyüş yapıyor. Ara sıra sırt çantasının kayışlarını sıkıp gevşekçe sallanmadığından emin oluyor. Onu kovalamayacaklarını biliyor ama vazgeçilmesi zor bir alışkanlık. Sırt çantanız gevşekse daha yavaş koşarsınız.

Nihayetinde kendi düşüncelerine dalıyor. Muhtemelen de o yüzden görmüyor. Büyükanne'yi ve Micama'yı düşünüyor, onu bu hazine avına gönderirken büyükannesinin aklında nasıl bir plan olduğunu merak ediyor; yani tabii sahiden bir planı varsa. Büyükanne planlarını genelde işe giriştikten sonra yapar ve şimdi o artık olmadığından Elsa bu hazine avının bir sonraki adımının ne olabileceğini kestirmekte zorlanıyor. Hepsinden de öte Büyükanne'nin Elsa'nın onunla ilgili daha fazlasını öğrendikçe ondan nefret edeceğinden endişelendiğini söylerken ne demek istediğini merak ediyor. Şimdiye kadar öğrendiği tek şey, Büyükanne'nin epey tehlikeli arkadaşları olduğu, ki bunun da pek şok edici olduğu söylenemez.

Elsa, Büyükanne'nin büyükanne olmadan önce kim olduğuyla ilgili sözlerinin annesiyle bir alakası olduğunu tabii ki anlıyor ama mecbur kalmadıkça Anne'ye sormamayı tercih eder. Bugünlerde annesine ne söylese tartışma çıkıyor çünkü. Elsa da bundan nefret ediyor. Tartışma çıkarmadan bir şeyleri öğrenmesine izin verilmemesinden nefret ediyor.

Ayrıca ancak Büyükannesiz birinin olabileceği kadar yalnız olmaktan da nefret ediyor.

Belki de bu yüzden fark edemedi onu. Zira nihayet gördüğünde en fazla iki üç metre mesafe var aralarında, ki o mesafeden bir devşahı görmemek de mümkün değil. Devşah kapının yanında, çitin hemen dışında oturuyor. Elsa şaşkınlıkla bir kahkaha atıyor. Devşah da gülüyor gibi ama içten içte.

"Bu sabah seni aradım," diyor Elsa ve aslında teneffüste dışarı çıkması yasak olsa da caddeye çıkıyor. "Hayaletlerle geçinebildin mi?"

Devşah pek öyle olmuş gibi görünmüyor ama Elsa yine de kollarını hayvanın boynuna dolayıp ellerini simsiyah, kalın postuna gömüyor ve haykırıyor: "Bekle, sana bir şey vereceğim!" Devşah hevesle burnunu Elsa'nın sırt çantasına yapıştırıyor ama geri çektiğinde epey bir hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyor.

"Bunlar protein barı," diyor Elsa özür diler gibi. "Evde hiç şekerimiz yok çünkü annem yememi istemiyor ama George bunların mega-lezzetli olduğunu söylüyor!"

Devşah tatlarını pek beğenmiyor. Zaten altı üstü dokuz tane var. Zil çalınca Elsa ona bir kez daha sımsıkı, bayağı bir sıkı sarılıyor ve "Geldiğin için teşekkürler!" diye fısıldıyor.

Bahçedeki diğer çocukların onu gördüğünü biliyor. Öğretmenler belki sabahın köründe bir anda kapıda biten dünyanın en büyük, en kara devşahını fark etmeyebilir ama evrendeki hiçbir çocuk bunu gözden kaçırmaz.

O gün Elsa'nın dolabına kimse not bırakmıyor.

12

NANE

Elsa, Büyükanne'nin balkonunda tek başına dikiliyor. Eskiden sık sık çıkarlardı balkona. Büyükanne ona buluttan hayvanları ilk kez burada göstermiş ve Uyur Uyanıklar Diyarı'ndan bahsetmişti, annesiyle babası boşandıktan hemen sonraydı. Elsa o gece ilk kez Micama'yı görmeye gitmişti. Hiçbir şey görmeden karanlığa bakıyor şimdi ve onu her zamankinden çok özlüyor. Büyükanne'nin yatağında uzanmış, tavandaki fotoğraflara bakarak büyükannesinin hastanede ondan nefret etmemesini söylerken ne demek istediğini çözmeye çalışmıştı. Tabii "torununa büyükanne olmadan önce kim olduğunu hiçbir zaman göstermek zorunda olmaması bir büyükannenin ayrıcalığıdır" derken ne demek istediğini de. Elsa bu hazine avının ucunda ne olduğunu ya da bir sonraki ipucunu nerede bulacağını çözmek için saatlerce düşündü. Tabii öyle bir ipucu varsa.

Devşah bodrumdaki depo bölmesinde uyuyor. Onca şeyin ortasında onun yakınlarda olduğunu bilmek güzel. Elsa'nın yalnızlığını bir nebze olsun hafifletiyor.

Balkonun korkuluklarından aşağı bakıyor. Aşağıda, karanlığın içinde bir şeyler hareket etmiş gibi hissediyor. Hiçbir şey göremiyor elbette ama Canavar'ın orada olduğunu biliyor. Büyükanne masalı o şekilde planladı. Canavar kaleyi koruyor. Elsa'yı koruyor.

Elsa, Canavar'ın onu neyden koruduğunu hiç açıklamadığı için büyükannesine kızgın.

Uzaklardan geçen bir ses, sessizliği bölüyor.

"... Evet, evet, parti için bütün içkileri aldım, eve daha yeni dönüyorum!" diyor o asabi ses gitgide yaklaşırken.

Siyah etekli kadın, yine beyaz kabloya konuşuyor. Elinde dört ağır naylon poşet var ve kadının her adımında önce birbirlerine, sonra kadının bacağına çarpıyorlar. Kadın bir küfür savurarak anahtarını kapıya sokmaya çalışıyor.

"En az yirmi kişi olacağız ve ofistekilerin ne çok içtiğini biliyorsun. Gerçi yardım edecek zamanları olmadığından değil ama insan... Evet, değil mi? Biliyorum! Sanki ben de tam zamanlı bir işte çalışmıyormuşum gibi..." Kadın içeri girmeden önce Elsa'nın son duydukları bunlar.

Siyah etekli kadını pek tanımıyor, tek bildiği her şeyinin nane koktuğu ve kadının hep jilet gibi ütülenmiş kıyafetler giydiği, bir de sürekli stresli olduğu. Büyükanne hep, "oğlanları yüzünden" derdi. Elsa bunun ne anlama geldiğini bilmiyor.

Annesi içeride yüksek bir tabureye oturmuş telefonla konuşurken bir yandan da huzursuzca Büyükanne'nin kurulama bezleriyle oynuyor. Hattın diğer ucundaki insanın söylediklerini dinlemesine hiç gerek yokmuş gibi görünüyor. Sonuçta hiç kimse ona karşı çıkmaz. Sesini yükselttiği ya da araya girdiği falan yok, sadece başkalarının ters düşmek isteyeceği türde bir insan değil. Annesi bunun böyle devam etmesini istiyor çünkü

çatışma verimliliği düşürür ve verimlilik onun için çok önemli. George zaman zaman Anne'nin sırf hastanenin genel verimliliğine herhangi bir olumsuz etkisi olmasın diye Yarımcık'ı öğle molasında doğuracağını söyleyerek takılıyor ona. Elsa bu aptalca şakaları yüzünden George'tan nefret ediyor. Ondan nefret ediyor çünkü George, Anne'yi onun hakkında şakalar yapabilecek kadar tanıdığını düşünüyor.

Büyükanne tabii ki verimliliğin bir zırvadan ibaret olduğunu düşünüyordu ve çatışmanın olumsuz etkisi falan da hiç umurunda değildi. Elsa, annesinin hastanesindeki doktorlardan birinin Büyükanne'den "bomboş bir odada bile kavga çıkarabilecek biri" diye bahsettiğini duymuştu ama bunu anlattığında Büyükanne biraz bozulmuş ve, "Ya kavgayı oda başlattıysa?" demişti. Ondan sonra da hayır diyen kızla ilgili o masalı anlatmıştı. Üstelik Elsa o masalı en az bir sonsuzluk kadar dinlemiş olduğu hâlde.

"Hayır Diyen Kız", Elsa'nın Uyur Uyanıklar Diyarı'ndan dinlediği ilk hikâyelerden biriydi. Altı krallıktan biri olan Miaudacas'ın kraliçesiyle ilgiliydi. Kraliçe başlangıçta herkes tarafından sevilen cesur ve adil bir prensesmiş ancak ne yazık ki büyümüş ve ürkek bir yetişkin olmuş. Yetişkinlerin genelde olduğu gibi. Verimliliği sevmeye ve çatışmadan kaçınmaya başlamış. Yetişkinlerin yaptığı gibi.

Derken kraliçe Miaudacas'ta bütün çatışmaları pat diye yasaklayıvermiş. Herkes sürekli iyi geçinmek zorundaymış. Hemen hemen bütün çatışmalar birinin "hayır" demesiyle başladığından kraliçe bu sözcüğün de yasadışı olduğunu ilan etmiş. Yasayı çiğneyen herkes derhâl devasa Hayırdiyenler Zindanı'na gönderilecekmiş ve Evet-Diyenler olarak bilinen kara zırhlı yüzlerce asker hiçbir yerde anlaşmazlık yaşanmadığından emin olmak için sokaklarda devriye gezmeye başlamış. Bununla da yetinmeyen kraliçe çok geçmeden "hayır" dışındaki bazı başka sözcükleri de yasaklamış, ki bunların arasında "olmaz", "belki"

ve "bakarız" da varmış. Bu sözcüklerden herhangi birini dile getirmek sizi bir daha gün yüzü göremeyeceğiniz o hapishaneye tıkmaya yetermiş.

Bir iki yıl sonra "muhtemelen", "şayet" ve "bekleyip görelim" gibi ifadeler de yasaklanmış. Sonunda insanlar herhangi bir şey söylemeye cesaret edemez olmuşlar. Bunun üzerine kraliçe aslında konuşmayı toptan yasaklasa da olacağını düşünmüş çünkü neredeyse tüm çatışmalar birinin bir şey söylemesiyle başlıyormuş. Bundan sonra krallığa yıllar süren bir sessizlik çökmüş.

Ta ki günün birinde atının üstündeki küçük bir kız şarkı söyleye söyleye gelene dek. Herkes gözlerini dikip kıza bakmış çünkü şarkı söylemek Miaudacas'ta çok ciddi bir suçmuş. Sonuçta biri şarkıyı severken bir başkasının ondan hoşlanmaması gibi bir risk her zaman varmış. Evet-Diyenler kızı durdurmak üzere hemen atılmışlar ama onu yakalayamamışlar çünkü kız çok iyi kaçıyormuş. Bunun üzerine Evet-Diyenler bütün çanları çalarak takviye kuvvetleri çağırmış. Kraliçenin Paragraf Süvarileri olarak bilinen –çünkü zürafayla kanunname karışımı çok özel bir hayvana biniyorlarmış– seçkin kuvvetleri kızı durdurmak için harekete geçmiş. Fakat Paragraf Süvarileri bile ona dokunamamış ve kraliçe sonunda şahsen kalesinden çıkıp kıza şarkı söylemeyi kesmesini haykırmış.

Ancak kız dönüp kraliçenin gözlerinin içine bakmış ve "Hayır," demiş. O bunu der demez zindanı çevreleyen duvarın bir parçası yıkılmış. Kız bir kez daha "Hayır," dediğindeyse başka bir parça yıkılmış. Çok geçmeden yalnızca kız değil, krallıktaki herkes, hatta Evet-Diyenler ve Paragraf Süvarileri bile "Hayır! Hayır! Hayır!" diye bağırmaya başlamış ve böylece zindan tamamen çökmüş. İşte Miaudacas halkı, bir kraliçenin ancak tebaası çatışmalardan kaçtığı sürece iktidarda kalabileceğini böyle öğrenmiş.

Ya da en azından Elsa bu masalın kıssadan hissesinin bu olduğunu düşünüyor. Bunu biraz "kıssadan hisse"yi Vikipedi'den araştırdığı için biliyor, biraz da hayatta söylemeyi öğrendiği ilk kelime "hayır" olduğu için. Ki bu da annesi ile büyükannesi arasında *epey bir* tartışmaya neden olmuştu.

Bir sürü başka konuda da tartışırlardı elbette. Bir keresinde Büyükanne, Elsa'nın annesine yalnızca ergen asiliğini ifade etmenin bir yolu olarak gördüğü için yönetici olduğunu söylemişti. Çünkü Elsa'nın annesinin hayal edebildiği en beter asilik "ekonomist olmak"tı. Elsa bunun ne anlama geldiğini hâlâ anlamış değil. Ama o gecenin ilerleyen saatlerinde, onun uyuduğunu zannederlerken Elsa annesinin, Büyükanne'yi, "Sen benim ergenlik yıllarıma dair ne biliyorsun ki? Hiç yanımda değildin!" diye azarladığını duydu. Annesinin bir şey söyleyip de büyükannesinin gözyaşlarını tutmaya çalıştığı tek sefer buydu. Ondan sonra Büyükanne sessizleşmiş, bir daha da Elsa'ya ergen asiliğiyle ilgili o yorumu tekrarlamamıştı.

Anne telefonu kapayıp elinde bir kurulama beziyle mutfağın ortasında dikilirken bir şeyler unutmuş gibi bir hâli var. Elsa'ya bakıyor. Elsa da kuşkulu bir ifadeyle ona bakıyor. Annesinin yüzünde buruk bir gülümseme beliriyor.

"Büyükannenin eşyalarını kutulamama yardımcı olmak ister misin?"

Elsa başıyla onaylıyor ama aslında hiç yapmak istemiyor. Hem doktor hem de George ona kendini yormaması gerektiğini söylemesine rağmen Anne her gece eşyaları kutulamakta ısrarcı. İkisi de ona ters sonuçta. Kendini yormamak da, söz dinlemek de.

Anne, Excel üzerinden hazırladığı paketleme çizelgesinde bir şeylere tik atarken, "Yarın seni okuldan baban alacak," diyor.

"Sen geç saatlere kadar çalışacağın için mi?" diye soruyor Elsa sorusunun altında özel bir mana yokmuş gibi.

Anne, Elsa'ya yalan söylemeyi sevmediğinden, "Ben... bir süre hastanede kalacağım," diyor.

"O zaman beni George alsa olmaz mı?"

"George da benimle hastaneye gelecek."

Elsa eşyaları rastgele kutuya tıkıştırıyor, paketleme çizelgesini kasten görmezden geliyor.

"Yarımcık mı hasta?"

Anne bir kez daha gülümsemeye çalışıyor ama pek beceremiyor.

"Endişelenme, canım."

"Mega-endişeye kapılmam gerektiğini daha hızlı anlayamazdım," diye yanıtlıyor Elsa.

Anne iç çekerek, "Biraz karışık," diyor.

"Kimse sana açıklamazsa her şey karışıktır."

"Sadece rutin kontrol."

"Hayır, değil. Kimse hamilelikte bu kadar çok rutin kontrole gitmez. O kadar aptal değilim."

Anne şakaklarını ovuşturarak başka tarafa bakıyor.

"Lütfen, Elsa, bu konuda da sıkıntı çıkarmaya kalkma."

Elsa çok yakında sekiz yaşına girecek ve hafiften ihmal edildiğini hisseden herhangi birinin yapacağı gibi, "Bu konuda *da* derken? BAŞKA hangi konuda sıkıntı çıkarmışım sana?" diye tıslıyor.

"Bağırma," diyor Anne sakin bir sesle.

"BAĞIRMIYORUM!" diye bağırıyor Elsa.

Sonra ikisi de uzun bir süre yere bakıyor. Kendilerince özür dilemenin yolunu arıyorlar. İkisi de nereden başlayacağını bilmiyor. Elsa kolinin kapağını güm diye kapatıp Büyükanne'nin odasına fırlıyor ve kapıyı arkasından çarpıyor.

Sonraki otuz dakika boyunca dairede iğne düşse duyulacak bir sessizlik hüküm sürüyor. Elsa o kadar kızgın işte. O kadar kızgın ki zamanı sonsuzluklarla değil dakikalarla ölçmeye başlıyor. Büyükanne'nin yatağına uzanıp tavandaki siyah beyaz

fotoğraflara bakıyor. Kurtçocuk gülümseyerek ona el sallıyor sanki. Elsa içten içe böyle gülen birinin büyüdüğünde nasıl Canavar gibi acayip kasvetli birine dönüşebildiğini merak ediyor.

Zilin çaldığını duyuyor ve ikinci çalışı o kadar kısa bir süre sonra oluyor ki hiçbir normal insan o kadar hızlı zil çalamaz. Yani kapıdaki ancak Britt-Marie olabilir.

"Geliyorum," diye sesleniyor Anne kibarca. Elsa, ses tonundan annesinin ağladığını anlıyor.

Sözcükler Britt-Marie'nin ağzından öyle hızlı dökülüyor ki gören de biri içine yaylı bir zemberek kurmuş, sonra da sırtındaki anahtarı çevirerek harekete geçirmiş sanır.

"Zilinizi çaldım! Kimse açmadı!"

Anne iç geçiriyor.

"Doğrudur. Evde değiliz. Buradayız."

"Annenin arabası garajda park hâlinde! Üstelik o tazı hâlâ etrafta serbest serbest geziyor!" O kadar hızlı konuşuyor ki farklı endişelerini bir öncelik sırasına koyamadığı açık.

Elsa yatakta doğruluyor ama Britt-Marie'nin sözlerini idrak etmesi neredeyse bir koca dakika sürüyor. Sonra birden yataktan atlayıp kapıyı açıyor. Koridora fırlamamak için iradesinin her zerresini kullanmak zorunda kalıyor çünkü o yaşlı işgüzarın şüphesini çekmek istemiyor.

Britt-Marie kapının önünde dikiliyor, bir elini diğerinin içine sımsıkı yerleştirmiş, Anne'ye iyi niyetle gülümsüyor, bu kiracılar birliğinde kuduz köpeklerin başı boş dolaşmasına izin veremeyeceklerine dair gevezelik ediyor.

"Hijyen sorunu, o köpek tam bir hijyen sorunu!"

"Köpek şimdiye kadar çoktan uzaklaşmıştır, Britt-Marie. Yerinde olsam bu konuda endişelenmezdim..."

Britt-Marie, Anne'ye dönüyor ve iyi niyetle gülümsüyor.

"Tabii, tabii endişelenmezdin, Ulrika. Tabii ki endişelenmezdin. Sen başka insanların güvenliği konusunda endişelenen bir tip değilsin zaten. Kendi çocuğunun güvenliği konusunda bile,

değil mi? Gördüğüm kadarıyla bu kalıtsal bir özellik. Kariyerini çocuklarının önüne koymak. Sizin ailede hep böyle olmuş."

Anne'nin yüzü iyice gevşiyor. Kollarını aşağı sarkıtıyor, belli ki onlar da aynı durumda. Onu ele veren tek şey ağır ağır yumruklarını sıkması. Elsa annesinin daha önce böyle bir şey yaptığını hiç görmedi.

Britt-Marie de fark ediyor durumu. Karnı üzerindeki ellerinin konumunu değiştiriyor. Galiba terliyor da. Tebessümü yüzünde donuyor.

"Tabii bunda yanlış bir şey yok, Ulrika. Kesinlikle yok. Sen tabii ki kendi seçimlerini yapıp önceliklerini belirleyeceksin!"

"Başka bir şey var mıydı?" diye soruyor Anne sakince ama gözlerinde o tınıyı değiştiren bir şey var, ki bu da Britt-Marie'nin birazcık, ama çok azıcık geri çekilmesine neden oluyor.

"Hayır hayır, başka bir şey yok. Hiçbir şey yok!"

Britt-Marie arkasını dönüp gidecek zaman bulamadan Elsa başını çıkarıveriyor.

"Büyükanne'nin arabasıyla ilgili ne diyordun?"

Britt-Marie, Anne'yle göz göze gelmekten kaçınarak, "Garajda," diyor kısaca. "*Benim* yerime park edilmiş. Şayet *hemen* oradan alınmazsa polisi arayacağım!"

"Oraya nasıl gelmiş ki?"

"Ben nereden bileyim?!" Britt-Marie cesaretini tekrar toplayarak bir kez daha Elsa'nın annesine dönüyor. "Arabanın oradan hemen çekilmesi gerek, aksi hâlde *polisi* ararım, Ulrika!"

"Anahtarların nerede olduğunu bilmiyorum, Britt-Marie. Ayrıca kusura bakmazsan benim oturmam gerek. Başım tutacak gibi."

"Belki de o kadar çok kahve içmezsen başın da bu kadar sık ağrımaz, Ulrika!" Britt-Marie arkasını dönüp hızlı adımlarla alt kata iniyor, kimsenin ona cevap verecek zamanı olmuyor.

Anne her zamankine göre daha az kontrollü ve soğukkanlı bir tavırla kapıyı kapayıp mutfağa geçiyor.

"Ne demek istedi?" diye soruyor Elsa.

"Hamileyken kahve içmemem gerektiğini düşünüyor," diye yanıtlıyor annesi. Telefonu çalmaya başlıyor.

"Onu demiyorum," diyor Elsa. Annesinin aptala yatmasından nefret ediyor.

Anne mutfak tezgâhındaki telefonuna uzanıyor.

"Bunu açmam gerek, tatlım."

"Britt-Marie ailemizde *kariyerin çocuklardan önce geldiğini* söylerken ne demek istedi? Büyükanne'yi kastetti, değil mi?"

Telefon çalmaya devam ediyor.

"Hastaneden arıyorlar, açmak zorundayım."

"Hayır, değilsin!"

Telefon iki defa daha çalarken sessizce dikilip birbirlerine bakıyorlar. Bu kez yumruklarını sıkma sırası Elsa'da.

Annesinin parmakları ekranda geziniyor.

"Bunu açmam gerek, Elsa."

"Hayır, *değil!*"

Anne gözlerini kapayıp telefonu açıyor. Konuşmaya başladığı sırada Elsa çoktan Büyükanne'nin odasına gitmiş, kapıyı ardından çarparak kapıyor.

Yarım saat sonra Anne kapıyı usulca açtığında Elsa uyuyormuş numarası yapıyor. Anne sessizce içeri girip yanına sokuluyor. Yanağına bir öpücük konduruyor. Lambayı söndürüyor.

Elsa yarım saat sonra kalktığında annesinin oturma odasındaki kanepede uyuduğunu görüyor. Elsa sessizce içeri girip annesiyle Yarımcık'ın yanına sokuluyor. Annesinin yanağına bir öpücük konduruyor. Lambayı söndürüyor. Anne, Büyükanne'nin kurutma bezini hâlâ elinde tutuyor.

Elsa koridordaki kutulardan birinden el feneri alıp ayakkabılarını giyiyor.

Çünkü Büyükanne'nin hazine avıyla ilgili bir sonraki ipucunu nerede bulacağını artık biliyor.

13

ŞARAP

Açıklaması biraz çetrefilli ama Büyükanne'nin masallarındaki bazı şeyler öyledir. Öncelikle Uyur Uyanıklar Diyarı'nda hiçbir yaratığın deniz meleğinden daha hüzünlü olmadığını anlamanız gerek, Elsa ancak bu hikâyenin tamamını hatırlayınca Büyükanne'nin hazine avı bir anlam kazanmaya başlıyor.

Elsa'nın doğum günü Büyükanne için fazlasıyla önemliydi. Belki de Elsa Noel Arife'sinden iki gün sonra doğduğu ve herkes bayramı kutlamaya fazlasıyla önem verdiğinden doğum günü Noel Arifesi'nden iki gün sonra olan bir çocuk ağustosta ya da nisanda doğan çocuklar kadar ilgi görmediği içindir. Büyükanne bunu fazlasıyla telafi etme eğilimindeydi. Büyükanne'nin bir hamburger restoranında havai fişek yaktırıp da palyaço kıyafeti giyen ve belli ki "çocukları eğlendirme" görevini üstelenen on yedi yaşında bir kızın yanlışlıkla alev almasına neden olmasından sonra Anne ona sürpriz parti yapmayı yasaklamıştı. Elsa'nın

onu savunması gerekirse gerçekten de eğlenceli bir kızdı. Elsa o gün kızın edebildiği en yakası açılmadık küfürleri öğrenmişti.

Mesele şu ki Micama'da doğum günü olanlara hediye verilmez. Doğum günü olanlar hediye verir. Tercihen de evde olan ve çok sevdiğiniz bir şey olur, sonra da onu daha çok sevdiğiniz birine verirsiniz. Micama'da bu yüzden herkes diğerlerinin doğum gününü dört gözle bekler ve "Her şeyi olan birinden ne alırsın?" ifadesinin kaynağı da budur. Minnaklar bu masalı gerçek dünyaya taşıdığında buradaki birileri tabii ki olayı yanlış anlamayı başarmış ve ifadeyi "Her şeyi olan birine ne VEREBİLİRSİN?" olarak değiştirmiş. Başka ne beklenir ki zaten. Bunların da Micama'da tamamen farklı bir manaya gelen "çevirmen" kelimesini de yanlış yorumlayan şapşallardan hiçbir farkı yok. Micama'da çevirmen en basit hâliyle keçi ile çikolatalı kurabiye karışımı bir yaratık olarak tanımlanabilir. Çevirmenler dilbilim bakımından son derece yetenekli olmalarının yanı sıra mangal yapma konusunda da şahanedirler. En azından Elsa vejetaryen olana kadar öylelerdi, ondan sonra Büyükanne'nin onlardan bahsetmesi yasaklandı.

Her neyse: Elsa yaklaşık sekiz yıl önce, Noel Arifesi'nden tam iki gün sonra, bilim insanlarının bir magnetar aracılığıyla dünya üzerindeki en güçlü gama ışını patlamasını kaydettikleri gün doğmuştu. Aynı gün Hint Okyanusu'nda da bir tsunami meydana gelmişti. Elsa bunun bir yer sarsıntısı sonucu ortaya çıkan acayip büyük bir dalga olduğunu biliyor. Ama denizde olanından. Hatta daha da titiz bir tipseniz aslında okyanus sarsıntısı demek gerek. Ki Elsa epey titiz biri.

Elsa'nın yaşamaya başladığı gün iki yüz bin insan öldü. Elsa'nın annesi bazen kızının duymadığını sandığı zamanlarda George'a kendini hâlâ suçlu hissettiğini söylüyor arada. O günün hayatının en mutlu günü olmasının canını yaktığını.

Else bu konuyla ilgili ilk kez internette bir şeyler okuduğunda beş yaşındaydı ve altı olmak üzereydi. Büyükannesi

altıncı yaş gününde ona deniz meleğinin hikâyesini anlattı. Bütün canavarların doğuştan canavar olmadığını ve her canavarın ille de canavara benzemediğini öğretmek için. Bazıları canavarlıklarını içlerinde gizler.

Bitmeyen Savaş'ın sona ermesinden önce gölgelerin yaptıkları en son şey, bütün savaşçıların yetiştiği krallık olan Mibatalos'u yerle bir etmek olmuş. Ama sonra Kurtyürek'le devşahlar gelmiş ve her şey tersine dönmüş. Gölgeler Uyur Uyanıklar Diyarı'ndan kaçarken altı krallığın kıyılarından aynı anda müthiş bir güçle denize hücum etmiş. Suyun yüzeyinde bıraktıkları izler korkunç dalgaları harekete geçirmiş ve o dalgalar da teker teker birbirlerine eklenerek on bir masal sonsuzluğu kadar yüksek tek bir dalga oluşturmuş. Sonra o dalga, gölgelerin peşine düşenleri durdurmak için dönüp karaya doğru atılmış.

Neredeyse bütün Uyur Uyanıklar Diyarı'nı yıkıp geçebilirmiş. Gölgelerin ordularının kaç sonsuzluk geçerse geçsin yapamayacağı kadar korkunç bir güçle arazileri yutup kaleleri ve evleri yıkabilir, içindekileri yok edebilirmiş.

Tam o sırada yüz kar meleği, kalan beş krallığı kurtarmış. Çünkü geri kalan herkes dalgadan kaçarken kar melekleri ona doğru koşmuş. Kanatlarını açıp kalplerinde tüm destansı hikâyelerin gücüyle suya karşı sihirli bir duvar oluşturmuş ve karaya ulaşmasını engellemişler. Gölgelerin yarattığı tek bir dalga bile koca bir masal diyarının hayatta kalabilmesi için ölmeyi göze alan yüz kar meleğini geçememiş.

O devasa su kütlesinin içinden yalnızca biri geri dönmüş.

Büyükanne hep o kar meleklerinin şarabı koklayarak içen ve sürekli ortalığı velveleye veren kibirli pislikler olduğunu söylese de o gün gösterdikleri kahramanlığın hakkını da her zaman verirdi. Zira Bitemeyen Savaş'ın nihayete erdiği gün Uyur Uyanıklar Diyarı'ndaki herkes için en mutlu günmüş. Yüzüncü kar meleği hariç.

Melek o günden sonra tüm sevdiklerini elinden alan o yerden ayrılmasını engelleyen bir lanetle kıyı boyunca sürüklenip durmuş. Bunu o kadar uzun süre devam ettirmiş ki kıyı boyundaki köylerde yaşayan insanlar onun kim olduğunu unutup "deniz meleği" demeye başlamışlar ona. Yıllar geçtikçe melek içindeki keder batağının iyice derinliklerine gömülmüş ve günün birinde önce kalbi ikiye ayrılmış, sonra da bedeni paramparça olmuş bir ayna gibi çatlamış. Köylerdeki çocuklar onu görmek için gizlice sahile indiklerinde bir an nefeslerini kesecek güzellikte bir yüz görür, hemen ardından da korkunç, biçimsiz ve yabani bakışları olan bir yüzle karşılaşır, çığlıklar atarak evlerine kaçarlarmış.

Çünkü bütün canavarlar doğuştan canavar değildir. Bazı canavarlar acıdan doğar.

Uyur Uyanıklar Diyarı'nda en çok anlatılan masallardan birine göre deniz meleğinin lanetini bozmayı başaran, onu ele geçirmiş olan hatıra şeytanlarından kurtaran Micamalı küçük bir çocuk olmuş.

Büyükanne bu masalı altıncı yaş gününde Elsa'ya ilk kez anlattığında Elsa artık çocuk olmadığını fark etti. O yüzden de sevimli oyuncak aslanını büyükannesine hediye etti. Çünkü artık ona ihtiyacı olmadığını ve artık büyükannesini korumasını istediğini fark etmişti. O gece Büyükanne, Elsa'nın kulağına günün birinde ayrı düşerlerse, Büyükanne bir gün kaybolursa Elsa'ya nerede olduğunu söylemesi için aslanı göndereceğini fısıldamıştı.

Elsa'nın olayı çözmesi birkaç gününü aldı. Britt-Marie'nin gelip Renault'nun bir anda garajda bittiğinden ve kimsenin oraya nasıl geldiğini bilmediğinden bahsetmesinden sonra birden Büyükanne'nin muhafız aslanı nereye koyduğunu hatırladı.

Renault'nun torpido gözü. Büyükanne sigaralarını orada tutardı ve yaşamında bir aslanın korumasına daha fazla ihtiyaç duyacağı başka bir şeyi de yoktu.

Elsa şimdi Renault'nun yolcu koltuğunda oturmuş derin derin nefes alıyor. Renault'nun kapıları her zamanki gibi açık çünkü Büyükanne hiçbir şeyi kilitlemezdi. Ayrıca içerisi de hâlâ sigara kokuyor. Elsa bunun kötü olduğunu bilse de sırf Büyükanne'nin dumanı olduğu için derin derin içine çekmeye devam ediyor.

"Seni özledim," diye fısıldıyor koltuk arkalığının döşemesine.

Ardından torpido gözünü açıyor. Aslanı kenara çekip mektubu çıkarıyor. Zarfın üzerinde "Micama'nın En Cesur Şövalyesine, verileceği kişi:" yazılı. Devamında da Büyükanne'nin korkunç, kargacık burgacık el yazısıyla bir isim ve adres yazılmış.

Elsa o gece tepe ışıkları kendi kendilerine sönene kadar Büyükanne'nin dairesinin önündeki merdivenin en üst basamağında oturuyor. Parmağını tekrar tekrar zarfın üzerindeki yazıda gezdiriyor ama mektubu açmıyor. Sonra zarfı çantasına koyup buz gibi zemine uzanıyor ve gözlerini büyük oranda kapıyor. Bir kez daha Micama'ya gitmeye çalışıyor. Orada öyle saatlerce yatsa da başaramıyor. Binanın ana kapısının açılıp kapandığını duyana kadar öylece uzanıyor. Zemine uzanıp gözlerini büyük oranda kapıyor, ta ki gecenin binanın pencerelerinden süzüldüğünü hissedene ve iki kat aşağıdaki ayyaşın takır tukur sesler çıkardığını duymaya başlayana kadar.

Elsa'nın annesi ayyaşa "ayyaş" demesinden hoşlanmıyor. Elsa eskiden, "Ne diyeceğim peki?" diye sorardı ve annesi de hafif yapmacık ve tedirgin bir tavırla bakıp bir yandan da, "Yani... sonuçta o sadece... yorgun bir insan," gibi şeyler gevelerdi. Bunun üzerine Büyükanne araya girip, "Yorgun mu? Doğru ya, bütün gece zıkkımlanırsan tabii ki yorulursun!" derdi. Anne de bunun üzerine "Anne!" diye bağırır ve Büyükanne ellerini iki yana açarak, "Of, Tanrı'm, *şimdi* neyi yanlış söyledim?" derdi. Sonra da Elsa'nın kulaklıklarını takma vakti gelirdi.

Ayyaş aşağıda ayakkabı çekeceğini korkuluklara vurarak, "Kapa suyu, dedim! Gece vakti banyo yapılmaz!!!" diye söyleniyor kim bilir kime.

Ayyaş bunu hep yapıyor. Kükrüyor, çığlık atıyor ve ayakkabı çekeceğiyle bir şeylere vuruyor. Sonra da hep aynı eski şarkıyı söylemeye başlıyor. Elbette kimse çıkıp onu susturmaya kalkmıyor. Britt-Marie bile. Zira bu binada ayyaşlar canavarlardan farksızdır. İnsanlar, görmezden gelirlerse onların yok olacağını düşünüyor.

Elsa doğrulup çömeliyor ve basamakların arasındaki boşluktan aşağı bakıyor. Elindeki ayakkabı çekeceğini uzun otları biçer gibi sallayıp ayaklarını sürüyerek geçen ayyaşın çoraplarını görür gibi oluyor. Elsa bunu neden yaptığını kendisine bile tam olarak açıklayamasa da parmak uçlarına basarak sessizce bir kat merdiveni iniyor. Belki de sırf meraktan. Ya da büyük ihtimalle canı sıkıldığından ve artık Micama'ya gidemediği için hayal kırıklığına uğradığından.

Ayyaşın dairesinin kapısı açık. Devrilmiş bir abajurdan zayıf bir ışık yayılıyor. Duvarlarda fotoğraflar var. Elsa daha önce bu kadar çok fotoğrafı bir arada görmedi hiç. Büyükanne'nin tavanındakilerin çok olduğunu sanıyordu bir de. Burada binlercesi olmalı. Her biri küçük, beyaz tahta çerçevelerin içinde ve hepsinde iki ergen oğlanla muhtemelen babaları olan bir adam var. Fotoğraflardan birinde adam ve oğlanlar arkalarında ışıl ışıl yeşil bir deniz uzanırken sahilde duruyorlar. Oğlanların ikisinde de mayo var. Gülümsüyorlar. Yanmışlar. Mutlu görünüyorlar.

Çerçevenin altında şu ucuz tebrik kartlarından var, hani doğru düzgün bir kart almayı unutup da benzinlikten alınanlardan. "Oğullarından annelerine," yazıyor üzerinde.

Kartın arkasında bir ayna asılı. Paramparça.

Sahanlıkta yankılanan sözler öyle ani ve öyle öfke dolu kı Elsa dengesini kaybedip dört beş adım gerileyerek doğruca du-

vara tosluyor. Yankı sanki kulaklarını tırmalamaya kararlıymış gibi üzerine çullanıyor.

"NEİŞİNVARSENİNBURADA?"

Elsa tırabzanların arasından ayakkabı çekeceğini ona doğru kaldırmış meczup insanı görüyor, kadın aynı anda hem çok sinirli hem de korkmuş görünüyor. Gözleri titreşiyor. O siyah etek şimdi buruş buruş. Şarap kokuyor, Elsa ta alt kattan alabiliyor kokuyu. Kadının saçları sanki iki kuş bir kavga esnasında o saçlara dolanmış gibi topak topak. Gözlerinin altında mor torbalar var.

Kadın salınıyor. Muhtemelen bağırmaya çalışıyor ama sesi hırlar gibi çıkıyor:

"Geceleri banyo yapmak yasak. Su... Suyu kapa. Herkes boğulacak..."

Sürekli konuşup durduğu beyaz kablo hâlâ kulağında ama diğer ucu kalçasının hizasında sallanıyor, bir yere bağlı değil. Elsa muhtemelen başından beri diğer tarafta hiç kimsenin olmadığını fark ediyor, ki bu neredeyse sekiz yaşına girecek biri için anlaması kolay bir şey değil. Büyükanne ona pek çok konuda pek çok masal anlattı ama komşuları bütün o şarapları kendisine aldığını sanmasın diye basamakları çıkarken telefonla konuşuyormuş gibi yapan siyah etekli insanlarla ilgili bir masal anlatmadı hiç.

Kadının kafası karışmış gibi. Sanki birden nerede olduğunu unutmuş. Gözden kayboluyor ve Elsa az sonra annesinin onu nazikçe basamaklardan çektiğini hissediyor. Ensesinde onun sıcak nefesini, kulaklarında "Hişşş" sesini hissediyor. Sanki karşılarında bir geyik var ve biraz fazla yaklaşmış.

Elsa ağzını açıyor ama annesi bir parmağını dudaklarına götürüyor.

"Sessiz," diye fısıldıyor tekrar ve kızını kollarıyla sımsıkı sarıyor.

Elsa karanlıkta onun kollarına kıvrılıyor ve birlikte siyah etekli kadının aşağıda rüzgârda gönderinden kurtulmuş bir bayrak gibi ileri geri sürüklenmesini izliyorlar. Naylon poşetler dairesinin zemininde darmadağınık. Şarap şişelerinden biri devrilmiş. Son birkaç kırmızı damla parke zemine dökülüyor. Anne, Elsa'nın elinin üzerindeki elini usulca kıpırdatıyor. Sessizce ayağa kalkıp yukarı çıkıyorlar.

Elsa'nın annesi o gece Elsa'ya, doğduğu gün annesiyle babası dışında herkesin konuştuğu meseleyi anlatıyor. Sekiz bin kilometre ötedeki bir sahile vuran ve yolundaki her şeyi alaşağı eden dalgayı. Babalarının peşinden denize açılan ve bir daha geri dönmeyen iki oğlanı.

Elsa, ayyaşın şarkısını söylemeye başladığını duyuyor. Çünkü her canavar ille de canavara benzemez. Bazıları canavarlıklarını içlerinde gizler.

14

TEKERLEK

Elsa'nın doğduğu gün çok fazla kalp kırılmış. Dalganın gücüyle öyle bir parçalanmış ki cam kırıkları dünyanın dört bir yanına dağılmış. Akla hayale sığmayacak felaketler; insanlarda akla hayale sığmayacak davranışlara, akla hayale sığmayacak acılara ve akla hayale sığmayacak kahramanlıklara neden olur. İnsanın havsalasının almayacağı kadar çok ölüme. Annelerini güvenle kıyıya taşıyan ve ardından babaları için geri dönen iki oğlan çocuğu. Çünkü bir aile kimseyi geride bırakmaz. Buna rağmen onların, oğullarının yaptığı tam da bu. Onu bir başına bırakmak.

Elsa'nın büyükannesi diğer insanlardan farklı bir ritimde yaşardı. Farklı çalışıyordu. Gerçek dünyada işleyen her şey karşısında kaotikti. Ama gerçek dünya darmadağın olup da her yeri kaos sardığında Elsa'nın büyükannesi gibi insanlar bazen işlev gösterebilen yegâne varlıklara dönüşebiliyorlardı. Büyükanne'nin süper güçlerinden biri de buydu. Büyükanne

çok uzak bir yere gidiyorsa şundan emin olabilirdiniz ki o yer, muhakkak geri kalan herkesin kaçmaya çalıştığı bir yerdi. Biri çıkıp ona ne yaptığını soracak olursa da, "Tanrı aşkına, doktorum ben! Doktor olduğumdan beri de kendime kimin hayatını kurtaracağımı seçme lüksü tanımadım," diye yanıt verirdi.

Büyükanne verimlilik ve ekonomi konusunda pek iyi değildi ama ortada bir kaos varken herkes onun sözünü dinlerdi. Diğer doktorlar normal zamanlarda onun yüzüne bile bakmazlardı ama dünya parçalara ayrıldığında bir ordu gibi peşine takılırlardı. Çünkü akla hayale sığmayacak trajediler, akla hayale sığmayacak süper kahramanlar yaratır.

Bir keresinde gece geç saatlerde Micama'ya doğru yol alırken Elsa, büyükannesine bu meseleyi, dünyanın altüst olduğu bir yerde olmanın nasıl bir his olduğunu sormuştu. Bir de Bitmeyen Savaş sürerken Uyur Uyanıklar Diyarı'nda olmanın nasıl bir his olduğunu ve bir de dalganın doksan dokuz kar meleğini yok ettiğini görürken neler hissettiklerini. Büyükanne, "Hayal edebileceğin en kötü şeyin, hayal edebileceğin en uğursuz şeyle toplanıp hayal bile edemeyeceğin bir sayıyla çarpılması gibi bir şey," diye yanıtlamıştı. Elsa o gece çok korkmuş ve büyükannesine günün birinde dünya başlarına yıkılırsa ne yapacaklarını sormuştu.

Bunun üzerine Büyükanne onun işaret parmaklarını sertçe sıkarak, "O zaman herkesin yaptığını yapacağız, elimizden ne gelirse yapacağız," demişti. Elsa sürünerek onun kucağına çıkmış, "İyi de ne yapabiliriz ki?" diye sormuştu. Büyükanne onun saçlarını öpüp sıkı, sımsıkı sarılmış ve, "Taşıyabildiğimiz kadar çocuğu kapıp olabildiğince hızlı koşacağız," diye fısıldamıştı.

"Ben iyi koşamam ki," demişti Elsa fısıldayarak.

"Ben de öyle," diye fısıldamıştı Büyükanne de.

Elsa doğduğu gün Büyükanne çok uzaklardaymış. Bir savaştaymış. Aylarca orada kalmış ama artık bir uçağa doğru yoldaymış. Eve dönüş yolunda. Daha da uzaklardaki bir dalgadan da

o sırada haberdar olmuş. Herkesin çaresizce kaçmak istediği bir dalga. Doğal olarak oraya gitmiş çünkü ona ihtiyaçları varmış. Bir sürü çocuğun ölümden kurtulmasına yardım edecek zamanı olmuş ama siyah etekli kadının çocuklarını kurtaramamış. O da onlar yerine siyah etekli kadını getirmiş eve.

"Büyükannenin son yolculuğu o oldu," diyor annesi şimdi. "Ondan sonra eve döndü."

Elsa ve annesi Kia'da oturuyorlar. Sabah saatleri ve trafik sıkışık. Ön cama yastık kılıfı büyüklüğünde kar taneleri vuruyor.

Elsa, annesinin en son ne zaman bu kadar uzun bir hikâye anlattığını hatırlayamıyor. Annesi genelde pek hikâye anlatmaz ama bu seferki o kadar uzundu ki Anne dün gece hikâyenin ortasında uyuyakalmış ve devamını okula giderken arabada getirmek zorunda kalmıştı.

"Neden son yolculuğu oldu?" diye soruyor Elsa.

Anne koca dünyada bir tek kendisinin uzmanlaştığı hüzün ve neşe karışımı bir tebessüm takınıyor.

"Yeni bir işi oldu."

Derken beklenmedik bir şeyi hatırlamış gibi bakıyor. Sanki hatırladığı anı bir anda çatlak bir vazodan fırlayıvermiş gibi.

"Sen prematüre doğmuştun. Kalbin konusunda endişelendikleri için seninle birlikte birkaç hafta hastanede kalmamız gerektiğini söylediler. Büyükannen tam da eve döndüğümüz gün onunla birlikte geri geldi..."

Elsa, annesinin siyah etekli kadından bahsettiğini anlıyor. Anne Kia'nın direksiyonunu sımsıkı kavrıyor.

"Onunla pek fazla konuşmadım. Apartmandaki herhangi birinin çok soru sormak istediğini sanmıyorum. Meseleyi halletmeyi büyükannene bıraktık. Ondan sonra..."

İç geçiriyor. Bakışlarından bir pişmanlık gelip geçiyor.

"... sonra yıllar gelip geçti. Biz meşguldük. O da artık bizim binada yaşayan biriydi. Dürüst olmak gerekirse ilk nasıl

taşındığını bile unutmuşum. Siz ikiniz aynı gün taşındınız binaya..."

Annesi Elsa'ya dönüyor. Beceriksizce gülümsemeye çalışıyor.

"Bunu unutmak beni korkunç bir insan mı yapar?"

Elsa başını iki yana sallıyor. Canavar ve devşahla ilgili bir şeyler söyleyecek oluyor ama annesi öğrenirse bir daha onlarla görüşmesine izin vermez endişesiyle vazgeçiyor. Mesele çocuklarıyla canavarlar ve devşahlar arasındaki sosyal etkileşim oldu mu annelerin bir sürü tuhaf kuralı olabiliyor sonuçta. Elsa herkesin onlardan korktuğunu anlıyor; hepsinin Canavar ve devşahın göründükleri gibi olmadıklarını anlaması uzun zaman alacak, tıpkı ayyaş gibi.

"Büyükanne ne kadar sık uzaklara giderdi?" diye soruyor onun yerine.

Anne önündeki arabayla arasındaki mesafenin biraz açılmasına izin verdiği anda arkalarındaki gümüş renkli araba kornaya asılıyor. Anne freni bırakıyor ve Kia ağır ağır öne doğru ilerliyor.

"Değişirdi. Ona nerede ve ne kadar uzun süre ihtiyaç duyulduğuna bağlıydı."

"Büyükanne'ye sırf ondan hıncını almak için ekonomist olduğunu söylerken bunu mu kastediyordun?"

Arkalarındaki araba bir kez daha kornaya asılıyor.

"Ne?"

Elsa kapıdaki kauçuk contayla oynuyor.

"Sizi duydum. Ama çok acayip uzun zaman önce. Büyükanne sana ergen asiliği nedeniyle ekonomist olduğunu söyledi. Sen de, *Sen nereden bileceksin ki? Hiç burada değildin!* dedin. Bundan bahsediyordun, değil mi?"

"Öfkeliydim, Elsa. İnsan bazen öfkeliyken ağzından çıkanları kontrol etmekte zorlanıyor."

"Sen değil. Sen asla kontrolünü kaybetmezsin."

Anne yine gülümsemeye çalışıyor.

"Büyükannene karşı bu biraz... daha zordu."

"Büyükbabam öldüğünde kaç yaşındaydın?"
"On iki."
"Büyükannem de seni bırakıp gitti mi?"
"Büyükannen ona ihtiyaç duyulan yere gitti, canım."
"Ama senin de ona ihtiyacın yok muydu?"
"Diğerlerinin daha çok ihtiyacı vardı."
"O yüzden mi sürekli tartışıyordunuz?"

Anne ancak kendini hikâyenin hiç ummadığı kadar derinlerine dalmış hâlde bulan bir ebeveynin yapabileceği kadar derin bir iç çekiyor.

"Evet. Evet, bazı tartışmalarımız muhtemelen bu yüzdendi. Ama bazen başka konularda da tartışırdık. Büyükannen ve ben... çok farklıydık."

"Hayır. Siz sadece farklı yönlerden farklıydınız."

"Belki de."

"Başka hangi konuda tartışıyordunuz?"

Kia'nın arkasındaki araba bir kez daha kornaya basıyor. Anne gözlerini kapayıp nefesini tutuyor. Ancak el frenini indirip Kia'nın ilerlemesine müsaade ettikten sonra sanki dudaklarından zorla çıkmış gibi dökülüyor sözcükler.

"Sen. Hep seninle ilgili tartışırdık, canım."

"Neden?"

"Çünkü birini çok sevdiğin zaman onu bir başkasıyla paylaşmayı çok zor öğrenirsin."

"Jean Grey gibi," diyor Elsa sanki durum gün gibi ortadaymışçasına.

"Kim?"

"Bir süper kahraman. *X-Men*'den. Wolverine de Cyclops da onu seviyordu. O yüzden de onunla ilgili tartışıp duruyorlardı, aşırı saçmaydı."

"Ben o X-Men'dekilerin süper kahraman değil de mutant olduklarını sanıyordum. Geçen sefer konuştuğumuzda öyle dememiş miydin?"

"Biraz karmaşık," diyor Elsa. Aslında yeterince nitelikli edebiyat okuyan biri için hiç de öyle değil tabii.

"Peki bu Jean Grey'in ne tür bir süper gücü var?"

"Telepati."

"Güzel süper güçmüş."

"Aşırı." Elsa da başını sallayarak ona katılıyor.

Jean Grey'in aynı zamanda telekinezi de yapabildiğini dile getirmemeye karar veriyor, zira şimdilik işleri annesi için gerekenden daha karmaşık hâle getirmek istemiyor. Sonuçta kadın hamile.

O yüzden de kapıdaki kauçuk contayı çekiştirip boşluğa bakıyor. Kendini çok yorgun hissediyor, neredeyse sekiz yaşına girecek birinin bütün gece öfkeden uyuyamadığında hissedeceği kadar yorgun. Elsa'nın annesinin hiç annesi olmamış çünkü Büyükanne hep başka bir yerde, bir başkasına yardım ediyormuş. Elsa, büyükannesini hiç öyle hayal etmemişti.

"Büyükanne benimle çok zaman geçirdiği ama seninle hiç zaman geçirmediği için bana kızgın mısın?" diye soruyor temkinli bir tavırla.

Anne başını o kadar hızlı ve öyle bir hararetle iki yana sallıyor ki Elsa birazdan söyleyeceklerinin yalan olacağını anlıyor.

"Hayır, canım kızım benim. Asla. Asla!.."

Elsa başıyla onaylıyor ve bir kez daha kapıdaki boşluğa bakıyor.

"Ben ona kızgınım. Gerçeği söylemediği için."

"Herkesin sırları vardır, canım."

"Büyükanne'yle benim de sırlarımız var, sen bana kızgın mısın?" Anne anlamasın diye sürekli kullandıkları gizli dili düşünüyor. Uyur Uyanıklar Diyarı'nı düşünüyor ve büyükannesi Anne'yi oraya hiç götürdü mü diye merak ediyor.

"Hiç kızgın değilim..." diye fısıldıyor anne. Sonra koltuğun üzerinden uzanıp yine fısıldayarak, "Kıskandım," diye ekliyor.

Vicdan azabı, hiç beklemediğiniz anda tepenize inen soğuk su gibi sarıveriyor Elsa'nın içini.

"Büyükanne bundan bahsediyordu yani," diyor.

"Ne dedi ki?" diye soruyor annesi.

Elsa alaycı bir homurtu çıkarıyor.

"Dedi ki ben doğmadan önce kim olduğunu öğrenince on-dan nefret edecekmişim. Bunu kastediyormuş. Kendi çocuğunu ardında bırakan boktan bir anne olduğunu öğrendiğim zama–"

Anne ona döndüğünde gözleri o kadar parlak ki Elsa kendi yansımasını görebiliyor.

"O beni bırakmadı. Büyükannenden nefret etmemelisin, hayatım."

Elsa cevap vermeyince Anne elini onun yanağına götürüyor ve, "Bütün kız çocukları annelerine bir şeyler için kızarlar. Ama o iyi bir büyükanneydi, Elsa. Bir insanın hayal edebileceği en muhteşem büyükanneydi."

Elsa karşı çıkar gibi kauçuk contayı çekiştiriyor.

"Ama seni tek başına bırakmış. Çekip gittiği zamanlarda seni tek başına bıraktı, değil mi?"

"Çocukken büyükbaban yanımdaydı."

"Evet, ölene kadar!"

"O öldükten sonra da komşular vardı."

"Hangi komşular?" diye soruyor Elsa.

Arkadaki araba korna çalıyor. Anne arka cama doğru özür dilercesine bir hareket yapıyor ve Kia biraz daha ilerliyor.

"Britt-Marie," diyor en sonunda.

Elsa kapıdaki kauçuk contayla oynamayı bırakıyor.

"Britt-Marie mi? Nasıl yani?"

"Benimle o ilgilendi."

Elsa'nın kaşları çatılarak V şeklini alıyor.

"O zaman şimdi neden kâbus gibi tepende?"

"Öyle deme, Elsa."

"Ama öyle!"

Anne burnundan derin bir nefes alıyor.

"Britt-Marie her zaman böyle biri değildi. O sadece... çok yalnız."

"Kent var ya!"

Anne gözlerini o kadar ağır hareketlerle kırpıştırıyor ki gözleri kapanıyor.

"Yalnız kalmanın pek çok çeşidi vardır, canım."

Elsa kapıdaki kauçuk contayla oynamaya devam ediyor.

"Yine de aptalın teki."

"Yeterince yalnız kalan insanlar aptallaşabilir," diye onaylıyor Anne.

Arkadaki araba bir kez daha korna çalıyor.

"Evdeki eski fotoğrafların hiçbirinde Büyükanne'nin olmaması bu yüzden mi?" diye soruyor Elsa.

"Ne?"

"Büyükanne ben doğmadan önceki fotoğrafların hiçbirinde yok. Küçükken büyükannem vampir olduğundan öyle sanıyordum çünkü onlar fotoğraflarda görünmez ve boğazları ağrımadan istedikleri kadar sigara içebilirler. Ama o aslında vampir değil, değil mi? Sadece hiç evde olmuyordu."

"Biraz karmaşık bir durum."

"Evet, biri sana açıklayana kadar her şey karmaşıktır! Ama büyükanneme ne zaman bunu sorsam hep konuyu değiştirdi. Babama sorduğumda da, *Iıı... ııı... ne istersin? Dondurma istermisin? Dondurma yiyebilirsin!* diyor."

Anne birden bir kahkaha patlatıyor. Elsa, babasının kaba bir taklidini yapıyor.

"Baban anlaşmazlıklardan pek hoşlanmıyor." Anne kıkırdıyor.

"Büyükanne vampir miydi, değil miydi?"

"Büyükannen çocukların hayatını kurtarmak için bütün dünyayı geziyordu, canım. O bir..."

Anne sanki doğru kelimeyi ararmış gibi bakıyor. Bulduğunda da birden ışıl ışıl oluyor ve kocaman gülümsüyor.

"Süper kahraman! Büyükannen bir süper kahramandı!"

Elsa kapıdaki oyuğa bakıyor.

"Süper kahramanlar kendi çocuklarını bırakmaz."

Anne sessiz kalıyor.

Sonunda, "Bütün süper kahramanların fedakârlıklar yapması gerekir, canım," diyor şansını deneyerek.

Ancak ikisi de bunu inanarak söylemediğinin farkında.

Arkalarındaki araba tekrar kornaya basıyor. Anne'nin elleri özür diler gibi arkaya doğru hareketleniyor ve Kia birkaç metre daha ilerliyor. Elsa birden orada oturmuş annesinin bağırmaya başlamasını umduğunu fark ediyor. Ya da ağlamaya. Herhangi bir şey yapmasını. Yalnızca onun bir şey hissettiğini görmek istiyor.

Elsa herhangi birinin sıkışık trafikte birkaç metre ilerlemek için ne gibi bir acelesi olabileceğini anlayamıyor. Dikiz aynasından arkalarındaki arabada oturan adama bakıyor. Adam, trafiği sıkıştıranın Elsa'nın annesi olduğunu düşünüyormuş gibi görünüyor. Elsa varlığının her zerresiyle Anne'nin Elsa'ya hamileyken yaptığı şeyi yapmasını ve arabadan çıkıp o adama "Yetti artık!" diye bağırmasını istiyor.

O hikâyeyi babası anlatmıştı. Neredeyse hiç hikâye anlatmazdı aslında ama bir yaz dönümü arifesinde –Anne'nin günden güne daha üzgün göründüğü, her geçen gün daha erken yattığı ve babanın geç saatlere kadar mutfakta bir başına oturup Anne'nin bilgisayar ekranındaki ikonları yeniden düzenleyerek ağladığı zamanlar– üçü birlikte bir partidelerdi. Sonra Baba üç bira içmiş ve Anne'nin Elsa'ya hamile olduğu sırada karnı burnundayken arabadan çıkıp gri bir arabadaki adamın yanına giderek onu "bir kez daha korna çalarsa hemen oracıkta, o işe yaramaz kaputunun üstünde doğum yapmakla" tehdit ettiğini anlatmıştı. O hikâyeye herkes çok gülmüştü. Baba dışında elbette. Çünkü o gülmeyi pek sevmezdi. Ama Elsa onun bile bunu komik bulduğunu anlamıştı. Babası o Yaz Dönümü'nde

Anne'yle dans etmişti. Elsa'nın onları dans ederken son görüşü olmuştu bu. Baba dans konusunda inanılmaz berbat, az önce uyanıp yemeğinin uykuya yattığını fark eden kocaman bir ayıya benziyor. Elsa o hâlini özlüyor.

Ayrıca dışarı çıkıp gri arabalardaki adamlara bağıran birilerini de özlüyor.

Arkalarındaki gri arabayı süren adam yine korna çalıyor. Elsa sırt çantasını yerden kaptığı gibi bulabildiği en ağır kitabı çıkarıyor, kapıyı bir hışımla açıyor ve otoyola atlıyor. Anne'nin arkasından bağırarak onu geri çağırdığını duyuyor ama o arkasına bile bakmadan gri arabaya koşup kitabı sertçe kaputa indiriyor. Büyük bir göçük oluşuyor. Elsa'nın elleri titriyor.

Gri arabadaki adam az önce olanlara inanamıyormuş gibi ona bakakalıyor.

"YETER, ahmak herif!"

Adam hemen cevap vermeyince Elsa kitabı üç kez daha kaputa vurarak tehditkâr bir tavırla gözlerini adama dikiyor.

"Annemin HAMİLE olduğunu idrak edebiliyor musun?"

Adam ilk önce kapıyı açacak gibi oluyor ama sonra fikrini değiştiriyor ve Elsa kitabıyla kaportayı döverken hayretle izliyor.

Elsa adamın kapıları kilitlediğini duyuyor.

"Bir kez daha o kornaya basarsan annem gelip Yarımcık'ı SENİN LANET OLASI KAPUTUNDA doğurur!" diye bağırıyor Elsa.

Otoyolda gri arabayla Kia'nın arasında nefes nefese dikiliyor ve sonunda başı ağrıyor. Anne'nin bağırdığını duyuyor ve aslında o da Kia'ya dönme niyetinde, sahiden öyle. Sonuçta tüm bunları planladığı falan yok. Ama o sırada omzunda bir el hissediyor ve bir ses, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

Elsa dönüp baktığında tepesinde bir polisin dikildiğini görüyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diyor adam bir kez daha cana yakın bir sesle.

Çok genç görünüyor. Sanki yazın harçlığını çıkarmak için polislik yapıyormuş gibi. Gelin görün ki mevsim kış.

"Bu bize korna çalıp duruyor!" diyor Elsa savunmaya geçerek.

Yaz stajyeri polis gri arabadaki adama bakıyor. Arabanın içindeki adam polisle göz göze gelmemek için elinden geleni yapıyor.

Elsa, Kia'ya doğru dönüyor ve aslında gerçekten böyle bir şey söylemek gibi bir niyeti olmadığı hâlde sözcükler kazara ağzından dökülüveriyor.

"Annem doğum yapmak üzere ve sahiden de zor bir gün geçiriyoruz..."

Polis gözle görülür bir biçimde gerilirken, "Annen doğum mu yapıyor?" diye soruyor.

"Yani aslında öyle değil..." diye başlıyor Elsa.

Fakat tabii ki çok geç.

Polis memuru Kia'ya doğru koşuyor. Anne yoğun çabalar sonucu arabadan inmeyi başarmış ve bir eli Yarımcık'ın üzerinde, onlara doğru ilerliyor.

Genç polis, "Sürebilecek misiniz? Yoksa..." diye bağırırken sesi o kadar yüksek çıkıyor ki Elsa rahatsız olarak parmaklarıyla kulaklarını tıkıyor ve göstere göstere Kia'nın diğer tarafına doğru ilerliyor.

Anne biraz hazırlıksız yakalanmış gibi.

"Ne? Yoksa ne? Elbette sürebilirim. Ne var? Yanlış bir du–"

Polis memuru cümlenin sonunu bile dinlemeden Anne'yi Kia'ya iterek devriye arabasına koşarken, "Ben önden giderim!" diyor.

Anne yeniden koltuğuna oturuyor. Elsa'ya bakıyor. Elsa annesiyle göz göze gelmemek için bir neden arayarak torpido gözünü karıştırıyor.

Devriye arabası sirenlerini çalıştırarak yanlarından hızla geçiyor. Yaz stajyeri polis memuru elini deliler gibi sallayarak peşine takılmalarını işaret ediyor.

"Galiba onu takip etmeni istiyor," diye mırıldanıyor Elsa başını kaldırıp bakmadan.

Kia dikkatle devriye arabasının ardına takılırken, "Neler oluyor?" diye fısıldıyor Anne.

Elsa torpido gözünün içine içine, "Sanırım bize hastaneye kadar eşlik edecek çünkü senin, nasıl desem, doğum yaptığını düşünüyor," diye mırıldanıyor.

"Ona neden doğum yaptığımı söyledin?"

"Söylemedim! Ama kimse beni dinlemiyor ki!"

"Tamam! Peki sence şimdi ne yapmalıyım?" diyor anne hırlar gibi. Şu an o kadar da kontrollü görünmüyor.

"Eh, epeydir onu takip ediyoruz, artık gerçekten de doğum yapmadığını öğrenirse muhtemelen çok sinirlenir," diye belirtiyor bir öğretmen edasıyla.

"YA, GERÇEKTEN Mİ? ÖYLE Mİ DÜŞÜNÜYORSUN?!" diye bağırıyor Anne. Tavrı ne öğretmen edasında ne de kontrollü.

Elsa, annesinin bunu söylerken ironi mi yaptığı yoksa kinayeli mi konuştuğu konusunda bir tartışmaya girmemeyi tercih ediyor.

Hastanenin acil servis girişinde duruyorlar ve Anne arabadan inip yaz stajyeri polise her şeyi anlatmaya yelteniyor. Fakat adam onu arabaya geri iterek yardım çağırmaya gideceğini haykırıyor. Anne utanç içinde. Burası onun hastanesi. Buranın patronu o.

"Çalışanlara açıklamak kâbus gibi bir şey olacak," diye mırıldanarak alnını çaresizce direksiyona dayıyor.

"Belki bir tür tatbikat olduğunu söyleyebilirsin," diye öneriyor Elsa.

Anne yanıt vermiyor. Elsa bir kez daha boğazını temizliyor.

"Büyükanne bunu çok eğlenceli bulurdu."

Anne belli belirsiz gülümsüyor ve başını hafifçe çevirince kulağı direksiyona dayalı kalıyor. Uzun uzun birbirlerine bakıyorlar.

"Gerçekten de gülmekten altına sıçardı," diye katılıyor Anne.

"Küfretme," diyor Elsa.

"Sen sürekli ediyorsun ama!"

"Ben anne değilim!"

Anne yine gülümsüyor.

"Tamam, pes."

Elsa torpido gözünü birkaç kez açıp kapıyor. Hastanenin cephesine bakıyor. Büyükanne son kez Micama'ya gittiği gece o pencerelerden birinin ardında Büyükanne'yle aynı yatakta uyumuştu. Sanki üzerinden sonsuz zaman geçmiş gibi. Elsa'nın Micama'ya tek başına gitmeyi öğrenmesinin üzerinden sonsuz zaman geçmiş gibi.

"İş neydi?" diye soruyor. Daha çok da üzerine düşünmek zorunda kalmamak için yapıyor bunu.

"Ne?" diyor Anne şaşkınlıkla.

"Tsunami şeysinin Büyükanne'nin son yolculuğu olduğunu çünkü yeni bir iş bulduğunu söyledin ya. Neydi o iş?"

Anne fısıldayarak cevap verirken parmak uçları Elsa'nınkilere değiyor.

"Büyükannelik. Büyükanne olarak işe başladı. Bir daha da hiç uzaklara gitmedi."

Elsa başını ağır ağır, onaylar gibi sallıyor. Anne onun kolunu okşuyor. Elsa torpido gözünü açıp kapıyor. Sonra sanki aklına bir şey gelmiş gibi başını kaldırıyor ama daha çok konuyu değiştirmek istediği için yapıyor bunu çünkü şu an Büyükanne'ye ne kadar kızgın olduğunu düşünmek istemiyor.

"Babamla ikiniz aşkınız bittiği için mi boşandınız?" diye soruyor. Dudaklarından o kadar hızlı dökülüyor ki bu soru, onu bile şaşırtıyor.

Anne arkasına yaslanıyor. Parmaklarını saçlarının arasından geçirip başını iki yana sallıyor.

"Neden soruyorsun?"

Elsa omuz silkiyor.

"Polisin patronu olduğun insanlarla birlikte geri dönmesini ve sonra her şeyin senin için aşırı utanç verici bir hâl almasını beklerken bir şeylerden konuşmamız gerek..."

Anne yine mutsuz bir ifade takınıyor. Elsa kauçuk contayla oynuyor. Bu konuda şaka yapmak için henüz erken olduğunu fark ediyor.

"İnsanlar aşklarından geberdikleri için evlenip sonra aşkları bitince boşanmıyorlar mı?" diyor kısık sesle.

"Okulda mı öğrendin bunu?"

"Kendi teorim."

Anne öncesinde hiçbir belirti vermeden gürültülü bir kahkaha atıyor. Elsa sırıtıyor.

"Büyükbabamla büyükannemin aşkı da mı bitti?" diye soruyor annesi nihayet gülmeyi bıraktığında.

Anne gözlerini kuruluyor.

"Onlar hiç evlenmedi, canım."

"Neden ki?"

"Büyükannen özel biriydi, Elsa. Birlikte yaşaması zor biri."

"Nasıl yani?"

Anne göz kapaklarına masaj yapıyor.

"Açıklaması zor. Ama o zamanlar kadınların onun gibi olması pek yaygın bir şey değildi. Aslında... *herhangi birinin* onun gibi olması da çok yaygın değildi. Mesela o zamanlar kadınlar pek doktor olmazdı. Hele cerrahlık, mümkün değildi. Akademik dünya epey bir farklıydı... yani..."

Anne sessizleşiyor. Elsa ona sadede gelmesini söylemek ister gibi kaşlarını kaldırıyor.

"Sanırım büyükannen kendi neslinde kadın değil de erkek olsaydı ona *zampara* derlerdi.

Elsa uzun bir süre sessiz kalıyor. Sonra ciddiyetle başını sallıyor.

"Çok mu erkek arkadaşı vardı?"

Anne ihtiyatlı bir tavırla, "Evet," diyor.

"Okulda da bir sürü erkek arkadaşı olan biri var," diyor Elsa.

Anne hararetle, "Ah, yok, okulundaki kıza herhangi bir şey söylemek gibi bir niyetim..." diye geri vites yapıyor.

"Kendisi erkek," diye düzeltiyor Elsa.

Anne şaşkınlıkla bakıyor.

Elsa omuz silkiyor. "Biraz karışık," diyor.

Aslında o kadar da değil. Ama Anne pek de kafa karışıklığı geçmiş gibi görünmüyor.

"Büyükbaban, büyükanneni çok sevdi. Ama onlar hiçbir zaman... çift olmadılar. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum," diyor Elsa çünkü interneti var.

Sonra uzanıp Anne'nin işaret parmaklarını tutuyor ve avuçlarının içinde sıkıyor.

"Büyükanne boktan bir anne olduğu için üzgünüm, anne!"

"O şahane bir büyükanneydi, Elsa. Sen onun ikinci şansıydın," diyor Anne. Devam ederken Elsa'nın saçlarını okşuyor: "Bence büyükannen kaotik yerlerde çok iyi iş çıkarıyordu çünkü kendisi de kaotikti. Bir felaketin ortasında her zaman hayranlık uyandırırdı. Nasıl başa çıkamayacağını bildiği şey gündelik yaşam ve normallikti aslında."

"Hem sadece... Yani... Büyükannenin eski fotoğrafları olmamasının nedeni kısmen pek sık evde bulunmamasından. Ama biraz da benim onun olduğu fotoğrafları yırtmam yüzünden."

"Neden?"

"Ergendim. Öfkeliydim. O ikisi birbirlerine epey bağlıdır. Evde sürekli kaos vardı. Faturalar ödenmezdi, yemeğimiz varken dolapta bozulur ve bazen de hiç yemeğimiz olmazdı ve... Tanrı'm Açıklaması çok zor, canım. Sadece öfkeliydim işte."

Elsa kollarını kavuşturarak arkasına yaslanıyor ve pencereden dışarı bakıyor.

"İnsanlar onlara bakmak istemiyorlarsa çocuk yapmamalılar."

Anne uzanıp parmak uçlarıyla Elsa'nın omzuna dokunuyor.

"Büyükannen beni doğurduğunda yaşı ilerlemişti. Ya da şöyle söyleyeyim, beni doğurduğunda, benim seni doğurduğum yaştaydı ama Büyükanne'nin döneminde yaşlı kabul ediliyordu. Çocuğu olabileceğini düşünmüyormuş. Kendine test yaptırmış."

Elsa çenesini köprücük kemiğine dayıyor.

"Yani sen bir hata mısın?"

"Kaza diyelim."

"Bu durumda ben de kaza oluyorum."

Anne dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Dünyada hiç kimse hiçbir şeyi babanla benim seni istediğimiz kadar istememiştir, tatlım. Sen kaza olmaktan öyle uzaksın ki o kadar olur."

Elsa Kia'nın tavanına bakarak gözündeki bulanıklığı dağıtmak için gözlerini kırpıştırıyor.

"Senin süper gücün bu yüzden mi düzen? Büyükanne gibi olmak istemediğin için mi?"

Anne omuz silkiyor. "Ben kendime bir şeyleri kendi başıma düzeltmeyi öğrettim, o kadar. Çünkü büyükannene güvenmiyordum. Doğrusu o buradayken işler hep daha da karışırdı. Uzaklarda olduğu için ona kızardım ama eve döndüğünde daha da çok kızardım."

"Ben de kızgınım... Kızgınım çünkü hastalığı konusunda yalan söyledi ve kimse bana anlatmadı. Üstelik şimdi bildiğim hâlde onu hâlâ özlüyorum ve BU beni kızdırıyor!!!"

Anne göz kapaklarını sımsıkı yumarak alnını Elsa'nınkine dayıyor.

Elsa'nın çenesi titriyor.

"Öldüğü için kızgınım ona. Öldüğü ve benden kaybolduğu için kızgınım," diye fısıldıyor.

"Ben de," diye fısıldıyor Anne.

Yaz stajyeri polis memurunun acilin kapılarından hızla çıkması da o âna denk geliyor. Arkasında sedyeyle koşan iki hemşire var.

Elsa annesine doğru birkaç santim dönüyor. Anne de Elsa'ya doğru birkaç santim dönüyor.

"Sence büyükannen böyle bir durumda ne yapardı?" diye soruyor Anne sakince.

"Tüyerdi," diyor Elsa alnını annesinin alnından çekmeden.

Yaz stajyeri polis ve sedyeli hemşireler yalnızca birkaç metre ötedeyken Anne başını ağır ağır sallıyor. Sonra Kia'yı vitese takıyor ve tekerleklere karda patinaj çektirerek yola doğru kayıp gaza basıyor. Elsa'nın bildiği kadarıyla bu, annesinin şimdiye dek yaptığı en sorumsuzca şey.

Bu yüzden onu daima sevecek.

15

TALAŞ

Uyur Uyanıklar Diyarı'nda, Büyükanne'nin ölçütlerine göre bile en ama en tuhaf yaratıklar belki de pişmancalardır. Sürüler hâlinde yaşarlar, otlaklar hemen Micama'nın dışındadır, bu arazilerde geniş alanlara yayılarak otlanırlar ve şartlar düşünüldüğünde kimse nasıl hayatta kaldıklarına akıl sır erdiremez. Pişmancalar ilk bakışta aşağı yukarı beyaz atlara benzerler ancak çok daha ikirciklidirler ve asla karar verememelerine neden olan biyolojik bir kusurdan mustariptirler. Bu da doğal olarak bazı somut problemlere neden olur, zira pişmancalar sürü hayvanlarıdır ve bu nedenle bir yöne doğru giderken aniden karar değiştirip dönen bir pişmanca sürekli bir başkasına çarpar. Dolayısıyla hepsinin alınlarında kocaman, yumurtayı andıran şişlikler olur ve bu da Micama'dan gerçek dünyaya ulaşan çeşitli masallarda insanların pişmancaları sürekli tekboynuzlarla karıştırmalarına yol açar. Ancak Micama'daki hikâye anlatıcıları, tekboynuzların yerine pişmancaları işe alıp maliyetten kısmamayı zor yoldan

öğrenmişlerdi, zira ne zaman böyle bir şey yapsalar anlattıkları masallar bir türlü asıl konuya gelememe eğilimi gösteriyordu. Ayrıca kimse, gerçekten hiç kimse, öğle yemeği sırasında bir pişmancanın ardında dikilip de kendini iyi hissedemez.

Büyükanne kendi alnına bir şaplak atarak, "Yani habire fikir değiştirip durmanın hiçbir anlamı yok, ancak başını ağrıtır insanın!" derdi. Elsa şimdi okulun hemen önünde, Kia'nın içinde oturmuş, annesine bakarken bunu düşünüyor.

Büyükanne'nin, Anne'yi geride bıraktığı zamanlar için hiç pişmanlık duyup duymadığını merak ediyor. Büyükanne'nin kafası da şişliklerle dolu mu diye merak ediyor. Öyle olduğunu umuyor.

Anne şakaklarını ovuşturarak sıktığı dişlerinin arasından peş peşe küfürleri sıralıyor. Belli ki hastaneden öyle gaza basıp kaçtığı için pişman, zira Elsa'yı okula bıraktıktan sonra yapması gereken ilk şey doğruca hastaneye dönmek çünkü iş yeri orası. Elsa onun omzuna hafifçe vuruyor.

"Belki suçu hamilelik kafasına atabilirsin?"

Anne teslimiyetle gözlerini kapıyor. Son zamanlarda haddinden fazla hamilelik kafası yaşadı ne de olsa. O kadar ki sabah Elsa'nın Gryffindor atkısını bile bulamadı ve hatta o kadar ki telefonunu sürekli tuhaf yerlerde bırakıp duruyor. Buzdolabında, çöp kutusunda çamaşır sepetinde ve hatta bir keresinde George'un koşu ayakkabılarında. Bu sabah Elsa, annesinin telefonunu üç kez aramak zorunda kaldı. Telefonunun ekranı ekmek kızarma makinesi hadisesinden beri epey bulanık olduğundan pek de kolay bir iş olmadı bu. Ancak sonunda telefonun Elsa'nın çantasında çaldığı anlaşıldı. Gryffindor atkısı da oradaydı.

"Görüyorsun ya!" demeye çalışmıştı Anne. "Anneler bulamayana kadar hiçbir şey gerçekten kaybolmuş sayılmaz!" Fakat Elsa gözlerini devirmiş, bunun üzerine Anne de kendinden

utanmış gibi bir ifadeyle, "Hep hamilelik yüzünden," gibi bir şeyler mırıldanmıştı.

Şimdi de kendinden utanmış gibi görünüyor. Ve çok pişman.

"Tatlım, onlara acil girişine kadar polisin refakatinde geldiğimi söylersem beni o hastanenin başında tutacaklarını sanmıyorum."

Elsa uzanıp annesinin yanağına hafifçe vurdu.

"Daha iyi olacak, anne. Her şey iyi olacak."

Elsa sözcükler dudaklarından dökülür dökülmez bunun Büyükanne'nin lafı olduğunu hatırlıyor. Anne elini Yarımcık'ın üstüne koyuyor ve konuyu değiştirmek için yapmacık bir özgüvenle başını sallıyor.

"Öğleden sonra seni baban alacak, unutma. Pazartesi sabahı da okula George'la geleceksin. O gün benim bir konferansım var ve..."

Elsa sabırla Anne'nin saçlarını karıştırıyor.

"Pazartesi okul yok, anne. Noel tatili."

Anne elini Elsa'nınkinin üstüne koyuyor ve birleştikleri noktaya eğilip sanki ciğerlerini Elsa'yla doldurmak istermiş gibi derin bir nefes alıyor. Annelerin fazla hızlı büyüyen kızlarına hep yaptıkları gibi.

"Affedersin, tatlım. Ben... unutmuşum."

"Önemli değil," diyor Elsa.

Ama aslında biraz önemli.

Elsa arabadan inmeden önce birbirlerine kısaca sarılıyorlar. Elsa Kia'nın gözden kaybolmasını bekliyor, ardından çantasını açıp Anne'nin cep telefonunu çıkarıyor ve rehberden Baba'nın adına doğru inip ona bir mesaj gönderiyor: ASLINA BAKARSAN BUGÜN ELSA'YI ALMANA GEREK YOK. BEN HALLEDEBILIRIM! Elsa onunla ilgili böyle konuştuklarını biliyor. O "alınması" ya da "halledilmesi" gereken bir şey. Çamaşır yıkamak gibi. Kötü bir niyetleri olmadığının farkında ama yani! İtalyan mafyasıyla

ilgili filmler izlemiş hiçbir yedi yaş çocuğu ailesi tarafından "halledilmek" istemez.

Anne'nin telefonu Elsa'nın elinde titriyor. Ekranda Baba'nın adını görüyor. Altında da ANLADIM, yazıyor. Elsa mesajı siliyor. Sonra gönderilen mesajlardan ona yolladığı mesajı da siliyor. İşi bitince kaldırımda dikilip yirmiden geriye doğru sayıyor. Yediye geldiğinde Kia lastikleri gıcırdayarak otoparka giriyor ve hafiften soluğu kesilmiş olan Anne camı indiriyor. Elsa telefonu ona veriyor. Anne, "Hep hamilelikten," diye mırıldanıyor. Elsa onu yanağından öpüyor.

Anne boğazına dokunuyor ve Elsa'ya atkısını görüp görmediğini soruyor.

"Montunun sağ cebinde," diyor Elsa.

Anne atkıyı çıkarıyor. Elsa'nın başını ellerinin arasına alıp kendine doğru çekiyor ve alnından kocaman öpüyor. Elsa gözlerini kapıyor.

"Kızın bulamayana kadar hiçbir şey gerçekten kaybolmuş sayılmaz," diye fısıldıyor Anne'nin kulağına.

"Muhteşem bir abla olacaksın," diye fısıldıyor Anne de.

Elsa cevap vermiyor. Orada öylece durup uzaklaşan Kia'ya el sallıyor.. Cevap veremedi çünkü Anne'nin onun abla olmak istemediğini öğrenmesini istemiyor. Kimse onun sırf Yarımcık'ı Elsa'dan daha fazla sevecekler diye kendi yarım kardeşinden nefret eden korkunç bir insan olduğunu öğrensin istemiyor. Kimse onun terk edilmekten korktuğunu bilsin istemiyor.

Arkasına dönüp parka bakıyor. Henüz kimse onu görmedi. Sırt çantasına uzanıp Renault'da bulduğu mektubu çıkarıyor. Adresi bilmiyor ve Büyükanne de yol tarif etme konusunda hep çok kötü olmuştur. Elsa gerçek dünyada böyle bir adresin var olup olmadığından bile emin değil çünkü Büyükanne ne zaman bir şeylerin nerede olduğunu tarif etmeye kalksa artık orada olmayan noktalardan bahsederdi. "Tam da şu muhabbet kuşu olan geri zekâlıların yaşadığı yerin yanında, eskiden ka-

uçuk fabrikası ya da işte her heyse öyle bir şey olan eski tenis kulübünü geçince," diye konuşup dururdu ve insanlar neden bahsettiğini tam olarak anlamayınca da o kadar kızardı ki peş peşe iki sigara içer, ikincisini ilkinin ucuyla yakardı. Sonra biri içeride sigara içemeyeceğini söylediğinde de o kadar öfkelenirdi ki bir daha ondan doğru düzgün herhangi bir adres almak tamamen imkânsız hâle gelirdi. Hatta orta parmak dışında herhangi bir şey almak da.

Elsa'nın asıl istediği mektubu binlerce parçaya ayırarak rüzgârın onu alıp götürmesine izin vermekti. Dün gece öyle karar vermişti. Çünkü büyükannesine kızgındı. Ama şimdi, Anne ona bütün hikâyeyi anlattıktan, Elsa annesinin gözlerindeki o kırgınlığı gördükten sonra bunu yapmamaya karar veriyor. Mektubu yerine ulaştıracak. Bunu ve Büyükanne'nin ona bıraktığı bütün diğer mektupları. Tam da Büyükanne'nin planladığı gibi büyük bir macera ve müthiş bir masal olacak. Fakat Elsa bunu Büyükanne için yapmıyor.

Öncelikle bir bilgisayara ihtiyacı olacak.

Bir kez daha oyun parkına bakıyor. Tam da zil çaldığı ve herkes caddeye arkasını döndüğü anda koşarak çitleri geçip otobüs durağına gidiyor. Birkaç durak sonra inip bir dükkâna giriyor ve doğruca dondurma tezgâhına ilerliyor. Oradan da eve dönüp gizlice bodrumdaki depo alanına iniyor ve yüzünü devşahın kürküne gömüyor. Dünyada en sevdiği yer orası.

Nihayet başını kaldırırken, "Çantamda dondurma var," diyor.

Devşah burnunu ilgiyle havaya dikiyor.

"Ben and Jerry'nin New York Super Fudge Chunk'ı. Benim en sevdiğim," diye açıklıyor Elsa.

Daha cümlesinin sonuna gelmeden devşah dondurmanın yarısını yalayıp yutuyor. Elsa onun kulaklarını okşuyor.

"Bir bilgisayar bulmam gerek. Sen burada bekle ve... bi-liyorsun... gözlerden uzak kalmaya çalış!"

Devşah az önce hatırı sayılır nispette küçük bir devşah gibi davranması istenen devasa bir devşah gibi bakıyor ona.

Elsa ona daha iyi bir saklanma yeri bulacağına söz veriyor. Yakında.

Üst kata koşuyor. Britt-Marie'nin etrafta gezinmediğinden emin olmak için etrafı dikkatle kolaçan ediyor ve orada olmadığından emin olur olmaz Canavar'ın zilini çalıyor. Adam kapıyı açmıyor. Elsa tekrar zili çalıyor. Her şey sessiz. Elsa inliyor, kapıdaki posta deliğini açıp içeri bakıyor. Bütün ışıklar kapalı ama bu onu vazgeçirmiyor.

"Orada olduğunu biliyorum!" diye sesleniyor.

Cevap veren yok. Elsa derin bir nefes alıyor.

"Kapıyı açmazsan içeri hapşırırım! Ayrıca aşırı grip..." diyerek tehditler savurmaya başladığı anda arkasındaki birinin masanın üstünden atlamaya hazırlanan bir kedi gibi tıslad ığını duyuyor.

Arkasına dönüyor. Canavar basamakların gölgesinden çıkıyor. Elsa böyle kocaman bir insanın kendini nasıl sürekli görünmez kılabildiğini anlayamıyor. Canavar ellerini ovuşturuyor. Parmak boğumlarının etrafındaki deri kıpkırmızı olmuş.

"Hapşırma, hapşırma," diyor kaygıyla.

"Bilgisayarını ödünç almam gerek çünkü George evde olabilir ve telefonumdan da internete giremiyorum çünkü Büyükanne onu Fanta ve ekmek kızarma makinesi içeren bir maceraya maruz bıraktığından beri ekranı pert oldu..."

Canavarın başındaki başlık ağır ağır iki yana hareket ediyor.

"Bilgisayar yok."

Elsa, Büyükanne'nin mektubunu havada savurarak, "Bir adresi kontrol edebilmem için ödünç alacağım sadece!" diye sızlanıyor.

Canavar başını bir kez daha iki yana sallıyor.

"İyi, o zaman Wi-Fi şifreni ver de iPad'imi bağlayayım!" diyor ve gözlerini art arda devirmeye başlıyor. Öyle uzun sürüyor ki durduğunda göz bebeklerinin yeri değişecekmiş gibi

geliyor. "iPad'imde 3G yok çünkü iPad'i babam aldı ve annem de o kadar pahalı eşyalarım olmasını istemediğinden çok kızdı. Apple'dan da pek hoşlanmıyor. O yüzden böyle bir ödün verdim! Biraz karmaşık, tamam mı? Sadece Wi-Fi şifreni kullanmam gerek, o kadar! Of ya!"

"Bilgisayar yok," diye tekrarlıyor Canavar.

Elsa müthiş bir inanmazlık içinde, "Bilgisayar... yok mu?" diye tekrar ediyor.

Canavar başını hayır der gibi sallıyor.

"Bilgisayarın mı yok?"

Başlık iki yana hareket ediyor. Elsa sanki adam onu kandırıyormuş ya da hastanelik derecede deliymiş, hatta belki de ikisi birdenmiş gibi bakakalıyor.

"Nasıl BİLGİSAYARIN olmaz?"

Canavar ceketinin ceplerinden küçük, kilitli bir poşet çıkarıyor. İçinde küçük bir dezenfektan şişesi var. İçindekinden eline bir parça döküp avuçlarına yaymaya başlıyor.

"İhtiyaç yok," diye hırlıyor.

Elsa derin, huzursuz nefesler alıyor ve basamaklara şöyle bir göz atıyor. George hâlâ evde olabilir, dolayısıyla eve giremez. Girerse George ona neden okulda olmadığını sorar. Maud'la Lennart'a da gidemez, zira ikisi de yalan söyleyemeyecek kadar nazik, dolayısıyla annesi onlara Elsa'yı görüp görmediklerini sorarsa doğruyu söylerler. Sendromlu oğlan ve annesi gündüzleri evde olmuyor. Britt-Marie'yi zaten aklına bile getirmiyor.

Bu da geriye pek fazla seçenek bırakmıyor. Elsa kendini toparlayıp hazine avlarından çok zor olsalar bile kesinlikle korkmayan bir Micama şövalyesi ne yapardı diye düşünmeye çalışıyor. Sonra merdiveni çıkıyor.

Alf yedinci çalışta kapıyı açıyor. Dairesi talaş kokuyor. Üzerinde berbat bir sabahlık var saçlarından geriye kalanlar bir kasırgadan sonra binaların sallanıp duran son parçalarını andırıyor. Elinde üzerinde "Juventus" yazan kocaman, büyük

bir fincan var ve içinden sert bir kahve kokusu yayılıyor, tıpkı Büyükanne'nin hep içtiği gibi. "Alf kahve yaptı mı sabaha kadar direksiyon başındasın demektir," derdi hep ve Elsa onun ne demek istediğini tam olarak bilemese de ne dediğini anlardı.

"Buyur?" diye homurdanıyor adam.

Elsa, "Burası nerede biliyor musun?" diyerek üzerinde Büyükanne'nin el yazısı olan zarfı uzatıyor.

Alf alabildiğine düşmanca bir tavırla, "Beni lânet olası bir adresi sormak için mi uyandırdın?" diye yanıtlıyor ve ardından kahvesinden kocaman bir yudum alıyor.

"Hâlâ uyuyor muydun?"

Alf bir yudum daha içiyor ve başıyla kol saatini işaret ediyor.

"Takside gece vardiyasındaydım. Dolayısıyla benim gecem şimdi. Ben gecenin köründe kapını çalıp sana rastgele sorular soruyor muyum?"

Elsa fincana bakıyor. Alf'e bakıyor.

"Madem uyuyordun neden kahve içiyorsun?"

Alf fincana bakıyor. Elsa'ya bakıyor. Tamamen kafası karışmış görünüyor. Elsa omuz silkiyor.

"Buranın nerede olduğunu biliyor musun, bilmiyor musun?" diye soruyor Elsa zarfı işaret ederek.

Alf, Elsa'nın sorusunu içinden, üstelik oldukça abartılı ve küçümseyici bir tınıyla tekrar ediyormuş gibi bakıyor. Bir yudum daha kahve içiyor.

"Otuz yıldan fazladır taksi şoförüyüm ben."

'Ee?" diyor Elsa.

"Eesi tabii ki nerede olduğunu biliyorum. Eski su dağıtım deposunun orada," diyor, ardından fincanını kafaya dikiyor.

"Ne?"

Alf bıkkın görünüyor.

"Gençler ve onların tarih bilmezliği işte. Kauçuk fabrikasının taşınmadan önce olduğu yer. Bir de tuğla fabrikasının."

Elsa'nın ifadesi adamın neden bahsettiğine dair hiçbir fikri olmadığını ele veriyor.

Alf saçlarından kalanları avuçlarının arasına alarak dairesinin içinde gözden kayboluyor. Yeniden doldurulmuş fincanı ve bir haritayla geri dönüyor. Kahve fincanını sertçe koridordaki raflardan birine koyuyor ve pilot kalemle haritanın üstündeki bir yeri kalın bir daire içine alıyor.

"Haaa, orası! Alışveriş merkezinin olduğu yer. Neden öyle söylemiyorsun ki?"

Alf, Elsa'nın tam olarak anlayamadığı bir şeyler söyledikten sonra kapıyı suratına kapıyor.

Elsa kapıdaki posta deliğine doğru neşeyle, "Harita bende kalsın!" diye bağırıyor.

Alf cevap vermiyor.

"Bu arada merak ediyorsan, Noel tatili! O yüzden okulda değilim!" diye sesleniyor.

Alf buna da cevap vermiyor.

Elsa depoya girdiği sırada devşah sanki bir pilates egzersizini feci hâlde yanlış anlamış gibi iki ayağı havada, yan dönmüş yatıyor. Canavar dışarıdaki geçitten ellerini ovuşturuyor. Çok huzursuz görünüyor.

Elsa zarfı ona doğru kaldırıyor.

"Geliyor musun?"

Canavar başıyla onaylıyor. Başlık birkaç santim kayınca büyük yara izi floresan ışığında bir anlığına parlıyor. Canavar nereye gittiklerini bile sormuyor. İnsanın ona muhabbet beslememesi çok zor.

Elsa önce ona, ardından devşaha bakıyor. Annesinin okuldan kaçmasına ve ondan izin almadan evden uzaklaşmasına çok kızacağını biliyor ama Elsa ona neden sürekli endişeli olduğunu sorduğunda Anne hep, "Çünkü başına bir şey gelecek diye ödüm kopuyor," diye cevap veriyor. Oysa yanında bir canavar ve bir

devşah varken başına ne gelebilir ki? O yüzden mevcut şartlar altında sorun olmaması gerektiğini düşünüyor.

Devşah depodan çıkarken Canavar'ın elini yalamaya çalışıyor. Canavar dehşetle sıçrayarak elini geri çekiyor ve başka bir deponun duvarına yaslanmış olan bir süpürgeyi kapıveriyor. Devşah sanki onunla dalga geçiyor ve çok eğleniyormuş gibi uzun, kışkırtıcı hareketlerle dilini dışarı çıkarıp geri çekiyor.

"Kes şunu!" diyor Elsa ona.

Canavar süpürgeyi bir mızrak gibi tutuyor, saçaklarını burnuna götürüp ittirerek devşahı uzaklaştırmaya çalışıyor.

"Kesin dedim!" diye çıkışıyor Elsa ikisine birden.

Devşah süpürgeyi ağzıyla kaptığı gibi çiğneyip küçük parçalar hâline getiriyor.

"Kes şu–" diye başlıyor Elsa ama kalan iki harfi söyleyecek zaman bile bulamadan Canavar hem süpürgeyi hem de devşahı tüm gücüyle bodrumun diğer ucuna fırlatıyor ve devasa hayvan birkaç metre ötedeki duvara sertçe çarpıyor.

Devşah yuvarlanıp tek hareketle bedenini esnetiyor ve daha yere değmeden korkunç bir sıçramanın ortasında buluyor kendini. Çenesi ardına kadar açık ve mutfak bıçağı boyutundaki dişleri ortada. Canavar onu göğsünü gererek ve yumruklarını sıkarak karşılıyor.

Elsa küçük bedenini iki hiddetli yaratığın ortasına atarak, "KESİN ŞUNU DEDİM!" diye kükrüyor. Mızrak gibi keskin pençelerle muhtemelen başını gövdesinden ayırmaya yetecek kadar büyük yumrukların arasında korumasız. Neredeyse sekiz yaşına gelmiş bir çocuğun kendi fiziksel yetersizliklerine dair kayıtsızlığı dışında hiçbir silahı olmadan yerini koruyor. Ki o da yeterli bir silah.

Devşah sıçrayışının ortasında durup Elsa'nın hemen yanında usulca yere iniyor. Canavar birkaç adım geriliyor. Kaslar ağır ağır gevşiyor ve ciğerlere hava gidiyor. İkisi de Elsa'nın gözüne bakamıyor.

"Güya *siz* beni koruyacaktınız," diyor Elsa daha kısık bir sesle. Ağlamamaya çalışsa da pek o kadar iyi gitmiyor. "Daha önce hiç arkadaşım olmadı ve şimdi de siz ikiniz, tek arkadaşlarımı öldürmeye çalışıyorsunuz, hem de sizi bulduktan hemen sonra!"

Devşah burnunu eğiyor. Canavar elini ovuşturarak başlığının içinde kayboluyor ve devşaha doğru sarsak bir hareket yapıyor.

"O başlattı," demeyi başarıyor.

Devşah hırlıyor.

"Kesin şunu!" Elsa öfkesini sesine yansıtmaya çalışıyor ama aslında daha çok ağlarmış gibi çıktığını fark ediyor.

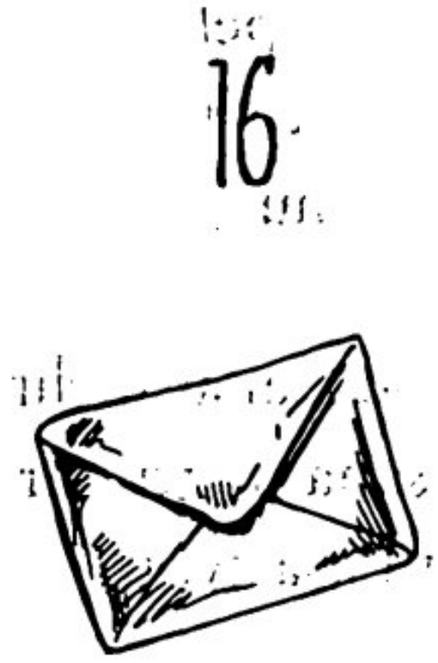
Endişelenen Canavar avucunu Elsa'nın yanında, dokunmadan yaklaştırabileceği kadar yakınında aşağı yukarı kaydırıyor.

"Ö...zür," diye mırıldanıyor. Devşah, Elsa'nın omzuna vuruyor. Elsa alnını onun burnuna dayıyor.

"Şurada önemli bir görevimiz var, didişip durmaya devam edemezsiniz. Bu mektubu yerine ulaştırmamız gerek çünkü sanırım Büyükanne birinden daha özür dilemek istiyor. Bu arada başka mektuplar da var. Bu bizim masalımız: Büyükanne'nin özürlerini tek tek yerlerine ulaştırmak."

Yüzü hâlâ devşahın kürküne gömülüyken derin bir nefes alıp gözlerini kapıyor.

"Annem için yapmalıyız bunu. Çünkü son özür mektubunun ona olduğunu umuyorum."

Destansı bir maceraya dönüşüyor. Müthiş bir masala. Elsa atların ya da buluttan hayvanların bulunmadığı nispeten normal masallardaki normal maceralarda normal şövalyelerin yaptığı gibi önce otobüse binmeleri gerektiğine karar veriyor. Ancak otobüs durağındaki diğer insanlar Canavar'la devşaha bakıp bir sonraki otobüs durağına varmadan onlardan ne kadar uzaklaşabileceklerini görmek ister gibi kıpırdanınca bunun o kadar da kolay olmayacağını fark ediyor.

Sıra otobüse binmeye geldiğinde devşahların toplu taşımayla seyahat etmeye pek de düşkün olmadıkları iyice anlaşılıyor. Etrafı koklayıp insanların ayaklarına bastıktan, kuyruğuyla çantaları devirdikten ve koltuklardan birinin üzerine, Canavar'ın kendini rahat hissedemeyeceği kadar yakınına kazara bir parça salya damlatınca Elsa her şeye boş veriyor ve üçü birlikte otobüsten iniyorlar. Tastamam bir durak sonra.

Elsa Gryffindor atkısını yüzüne iyice sarıp ellerini cebine sokuyor ve karın üstünde onlara yol gösteriyor. Devşah otobüsten indiği için o kadar keyifli ki aşırı heyecanlı bir köpek yavrusu gibi Elsa ile Canavar'ın etrafında daireler çiziyor. Canavar'ın midesi bulanmış gibi. Elsa onun gün ışığında dışarıda olmaya alışık olmadığını fark ediyor. Belki de Kurtyürek Micama'nın dışında yer alan ve gün ışığının giremediği karanlık ormanlarda yaşadığı içindir. En azından Büyükanne'nin masallarında orada yaşıyor ve bu hikâyede herhangi bir düzen varsa durumun mantıksal açıklaması muhakkak bu olmalı.

Onları kaldırımda gören insanlar, küçük bir kız, bir devşah ve bir canavarın yan yana yürüdüğünü görünce genelde ne yaparlarsa onu yapıyorlar: Caddenin karşısına geçiyorlar. Bazıları onlara birden farklı bir yön talimatı verip ters yönde ilerlemelerini söyleyen biriyle telefonda konuşuyormuş gibi yaparak bu hareketlerinin canavarlardan, devşahlardan ve kızlardan korkmalarıyla bir alakası yokmuş gibi davranıyorlar. Elsa'nın babası da bazen yanlış yönde ilerleyip yabancıların onun yanlış yolda giden tiplerden olduğunu anlamasını istemediğinde böyle yapar. Elsa'nın annesinin öyle bir sorunu yok çünkü yanlış tarafa da gitse buluşacağı kişi peşine düşmek zorunda kalana kadar ilerlemeye devam eder. Büyükanne bu sorunu yön levhalarına bağırarak çözerdi. Herkes farklı şekillerde baş ediyor işte sorunla.

Ancak maceraperest üçlüden kaçan diğer insanlar kendilerini o kadar da gizleyemiyorlar ve yolun karşısından Elsa'ya sanki kaçırılmış gibi bakıyorlar. Elsa, Canavar'ın pek çok konuda iyi iş çıkaracağını düşünüyor ama bir hapşırıkla alt edilebilecek bir çocuk hırsızı muhtemelen pek de etkili olmaz. Bir süper kahraman için tuhaf bir zaaf olduğunu düşünüyor bunun. Sümük.

Yürüyüşleri iki saatten biraz daha uzun sürüyor. Elsa keşke Cadılar Bayramı zamanı olsaydı diye düşünüyor; o zaman normal insanları korkutmadan otobüse binebilirlerdi, herkes onların kılık

değiştirdiğini zannederdi. Elsa'nın Cadılar Bayramı'nı sevmesinin nedeni de bu: Cadılar Bayramı'nda farklı olmak normal.

Adresi bulduklarında vakit neredeyse öğlen. Elsa'nın ayakları ağrıyor, karnı aç ve morali bozuk. Bir Micama şövalyesinin asla sızlanmaması ve bir hazine avı için çıktığı büyük maceralardan korkmaması gerektiğini biliyor ama kim demiş şövalyeler acıkmaz ya da huysuzlanmaz diye?

Geldikleri adres yüksek bir bina, caddenin karşısında da bir hamburger restoranı var. Elsa, devşahla Canavar'a beklemelerini söylüyor, ardından neredeyse sekiz yaşına girecek her çocuğun olması gerektiği gibi hamburger zincirlerine karşı katı ahlaki itirazları olsa da karşıya geçiyor. Ama prensipler neredeyse sekiz yaşına girecek çocukların bile karnını doyurmaz, o yüzden istemeye istemeye devşah için dondurma, Canavar için hamburger ve kendi için de bir vejetaryen burger alıyor. Dışarı çıkarken kırmızı uçlu kalemini gizlice çıkarıp dışarıdaki tabelada yazan "Öğle" ve "menüsü" kelimeleri arasına bir çizgi çekiyor.

Yüzlerini ısıran dondurucu soğuğa rağmen yüksek katlı binanın karşısındaki bir banka oturuyorlar. Daha doğrusu Elsa ve devşah oturuyor çünkü Canavar banka sanki bank her an onu yalayacakmış gibi bakıyor. Hamburgerinin etrafındaki yağ geçirmez kâğıda dokunmayı dahi reddettiğinden onu da devşah yiyor. Bir ara devşah bankın üzerine dondurma damlatıp tasasızca yalıyor. Canavar nefessiz alamıyormuş gibi görünüyor. Devşah, Elsa'nın burgerinden bir ısırık aldığı hâlde Elsa aldırmadan yemeye devam edince Canavar'ın kese kâğıdından nefes almasına yardımcı olmak zorunda kalıyor.

Nihayet yemeklerini bitirdiklerinde Elsa başını arkaya atıp binanın cephesine bakıyor. En az on beş kat olmalı. Cebindeki zarfı çıkarıp banktan iniyor ve içeri giriyor. Canavar ve devşah, etraflarını saran güçlü dezenfektan kokusuyla birlikte sessizce onu takip ediyorlar. Elsa duvardaki bina sakinleri panosunu hızla tarıyor ve zarfın üzerinde yazan ismi buluyor ama önünde

"Uzman Psikoterapist" kelimeleri var. Elsa bunun ne anlama geldiğini bilmiyor ama terropistlerin etrafa bombalar bırakıp türlü sıkıntılar çıkardığına dair çok şey duymuştu, o hâlde psikoterropist çok daha pis bir şey olmalı.

Koridorun diğer ucundaki asansöre doğru ilerliyor. Oraya vardıklarında devşah olduğu yerde durup bir adım daha atmayı reddediyor. Elsa omuz silkerek içeri giriyor. Canavar da bir süre tereddüt ettikten sonra peşinden gidiyor ama duvarların hiçbirine değmemeye özen gösteriyor.

Yukarı çıkarlarken Elsa, Canavar'ı ölçüp biçiyor. Sakalı başlığının içinden kocaman, meraklı bir sincap gibi dışarı taşıyor, ki Elsa onu tanıdıkça bu hâli onu gitgide daha az tehlikeli gösteriyor. Canavar incelendiğini fark etmiş olacak ki ellerini huzursuzca birbirine doluyor. Elsa adamın tavrının onun hislerini incittiğini fark edince şaşırıyor.

"Bu seni bu kadar rahatsız ediyorsa aşağıda devşahla birlikte kalabilirdin, biliyorsun. Bir terropiste mektup verirken başıma bir şey geleceği yok sonuçta."

Normal dilde konuşuyor çünkü onunla gizli dilde konuşmayı reddediyor. Büyükanne'nin dilinin en başından beri aslında onun dili olmamasıyla ilgili kıskançlığı henüz geçmedi.

"Her neyse, beni korumak için her an dibimde durmana gerek yok," diyor ama sesi niyetlendiğinden daha içerlemiş çıkıyor. Canavar'ın arkadaşı olduğunu düşünmeye başlamıştı ama şimdi onun yalnızca Büyükanne ondan bunu istediği için yanında olduğunu hatırlıyor. Canavar orada sessizce dikiliyor.

Asansörün kapıları kayarak açılınca Elsa ondan önce dışarı çıkıyor. Terropistin kapısını bulana kadar bir dizi kapının önünden geçiyorlar. Elsa kapıyı o kadar sert çalıyor ki parmak boğumları acıyor. Canavar, kapının diğer tarafındaki şahsın gözetleme deliğinden bakabileceğini düşünmüş gibi dar koridorun karşı duvarına doğru geriliyor. Kendini olabildiğince küçültüp korkutmayıcı göstermeye çalışıyor gibi. Elsa bunu

sevimli bulmamanın güç olduğunu düşünüyor. "Korkutmayıcı" diye bir kelime olmasa bile.

Elsa kapıyı bir daha çalışıyor. Kulağını kilide dayıyor. Bir tıklatma daha. Yine sessizlik.

"Boş," diyor canavar ağır ağır.

"*No shit*, Sherlock!"

Aslında ona öfkelenmek istemiyor çünkü asıl kızgın olduğu Büyükanne. Sadece yorgun. Çok ama çok yorgun. Etrafa bakınıyor ve iki tahta sandalye görüyor.

"Öğle yemeğine çıktılar herhâlde, bekleyelim," diyor somurtarak. Sonra da kendini moralsizce sandalyelerden birine bırakıyor.

Elsa'nın ölçümlerine göre sessizlik aşağı yukarı bir buçuk sonsuzluk içinde önce tatlı gelmeye başlıyor, sonra giderek ağır ve dayanılmaz bir hâl alıyor. Parmaklarını masaya vurarak, kumaştaki küçük bir delikten minderin bütün dolgusunu çıkararak ve işaret parmağının tırnağıyla sandalyenin kolçağına ismini kazıyarak bir süre kendini oyaladıktan sonra niyetlendiğinden çok daha suçlayıcı çıkan bir soruyla sessizliği bozuyor.

"Madem asker değilsin, neden asker pantolonu giyiyorsun?"

Canavar başlığının altından yavaşça nefes alıyor.

"Eski pantolon."

"Eskiden mi askerdin?"

Başlık aşağı yukarı oynuyor.

"Savaş yanlış bir şey. Askerler de yanlış. Askerler insanları öldürüyor!"

"O tür bir asker değil," diyor Canavar.

"Yalnızca bir tür asker vardır!"

Canavar cevap vermiyor. Elsa tırnağını kullanarak tahta kolçağa küfürlü bir sözcük kazıyor. Esasında onu içten içe yiyip bitiren o soruyu sormak istemiyor çünkü Canavar'ın onun ne kadar yaralı olduğunu görmesini istemiyor. Ama kendine engel

olamıyor. Elsa'nın en büyük problemlerinden biri de bu, okulda öyle diyorlar. Kendini kesinlikle kontrol edemiyor.

"Büyükanneme Micama'yı gösteren sen miydin yoksa Büyükanne mi sana gösterdi?"

Sözcükler dudaklarından isteksizce dökülüyor. Başlık kıpırdamıyor ama Elsa onun nefes aldığını görebiliyor. Tam soruyu tekrarlamak üzereyken başlığın içinden cevabı duyuyor.

"Büyükannen. Gösterdi. Çocukken ben."

Bunu da normal dilde söylediği diğer şeyler gibi söylüyor. Sözcükler ağzından cebelleşerek çıkıyor.

"Benim yaşlarımdaydın," diyor Elsa Kurtçocuk'un fotoğraflarını düşünerek.

Başlık aşağı yukarı oynuyor.

"Sana masallar anlattı mı?" diye soruyor sessizce ve aslında cevabı bilse de hayır demesini diliyor.

Başlık aşağı yukarı oynuyor.

"Savaş sırasında mı tanıştınız? O yüzden mi sana Kurtyürek diyor?" Aslında daha soru sormak istemiyor, zira kıskançlığının kabardığını hissedebiliyor. Ama başlık sallanmaya devam ediyor.

"Kampta. Kaçanlar için olan kampta."

"Mülteci kampı. Seni buraya Büyükanne mi getirdi? O dairede yaşamanı o mu ayarladı?"

Başlıktan uzun bir nefes verme sesi yayılıyor.

"Çok yerde yaşandı. Bir sürü evde."

"Koruyucu evler mi?" Canavar başıyla onaylıyor. "Neden orada kalmadın?"

Başlık çok ağır hareketlerle sağa sola kıpırdıyor.

"Kötü evler. Tehlikeli. Büyükannen gelip aldı beni."

"Büyüyünce neden asker oldun? Büyükanne'nin gittiği yerlere gidebilmek için mi?" Canavar başıyla onaylıyor. "Sen de insanlara yardım etmek mi istiyorsun? Onun gibi?" Başlık ağır hareketlerle aşağı yukarı oynuyor. "O zaman neden Büyükanne gibi doktor olmadın?" Canavar ellerini birbirine sürtüyor.

"Kan. Sevmiyor... kan."

"Asker olman da dâhiceymiş. Yetim misin?"

Başlık hareketsiz. Canavar sessiz. Ama Elsa sakalın karanlığın daha da derinlerine çekildiğini fark ediyor. Sonra birden kendi kendine coşkuyla başını sallıyor.

"X-Men gibi!" diye haykırıyor açığa çıkarmak istediğinden biraz daha yoğun bir coşkuyla. Ardından boğazını temizleyip kendini toparlıyor. "X-Men... mutantlar. Ayrıca birçoğu da yetim sayılır. Bayağı havalı."

Başlık kıpırdamıyor. Elsa sandalyenin minderinden biraz daha dolgu malzemesi çıkarıyor ve kendini aptal gibi hissediyor. Harry Potter'ın da yetim olduğunu ve herhangi bir açıdan Harry Potter'a benzemenin sahiden de olabilecek en havalı şey olduğunu söylemek üzereyken Canavar'ın muhtemelen umduğu kadar nitelikli edebiyat okumadığını fark ediyor.

"Micama gizli dilde bir kelime mi?" diye soruyor onun yerine. "Yani senin dilinde bir kelime mi? Gizli dildeki, aman işte, senin dilindeki diğer kelimelere benzemiyor."

Başlık kıpırdamıyor. Ama şimdi sözcükler daha yumuşak. Canavar'ın hazırda tuttuğu diğer sözcüklere benzemiyor. Bu seferkiler âdeta hülyalı.

"Anne dili. *Micama*. Benim... annemin dili."

Elsa başını kaldırıp dikkatle başlığın içindeki karanlığa bakıyor.

"Senin dilin de aynı değil mi?"

Başlık iki yana sallanıyor.

"Annen nereli?" diye soruyor Elsa.

"Başka yer. Başka savaş."

"Peki Micama ne demek o zaman?"

Sözcük bir iç çekiş gibi çıkıyor.

"*Seviyorum.*"

"Yani orası senin krallığın. Adı o yüzden Micama. Ben pijama yerine *micama* dediğim için değil sadece."

Elsa kalan son dolguları da çıkarıp içinde dönüp duran kıskançlıktan başka bir şey düşünebilmek için top hâline getiriyor. *Lanet olası Büyükanne'nin her zamanki olayı işte, senin için Micama diye bir yer uyduruyor ki annenin seni sevdiğini bil,* diye düşünüyor ve bunları yüksek sesle mırıldandığını fark edince kendini birden susturuyor.

Canavar ağırlığını bir ayağından diğerine veriyor. Biraz daha yavaş soluyor. Ellerini ovuşturuyor.

"Micama. Uydurma değil. Sahte değil. Küçükler için... değil. Micama. Çocuklar için... gerçek."

Elsa ona katıldığını göstermekten kaçınmak için gözlerini kaparken Canavar tereddütle devam ediyor:

"Mektupta. Büyükanne'nin özrü. Anneden özür dilemiş," diye fısıldıyor başlığın altından.

Elsa'nın gözleri açılıyor ve kaşlarını çatıyor.

"Ne?"

Canavar'ın göğsü kalkıp iniyor.

"Sormuştun. Büyükanne'nin mektubunu. Büyükanne ne yazdı diye. Anneye özür yazmış. Anneyi... hiç bulamadık."

Gözleri yarı yolda, farklı ifadelerle buluşuyor. Micamalılar olarak aralarında küçük ama karşılıklı bir saygı oluşuveriyor. Elsa onun mektupta ne yazdığını söylemesinin nedeninin insanların sırf çocuk olduğunuz için sizden bir şeyler saklamasının nasıl bir his olduğunu anlaması olduğunu fark ediyor. O yüzden yeniden konuşmaya başladığında sesi eskiye nazaran daha az öfkeli:

"Anneni aradın mı?"

Başlık aşağı yukarı oynuyor.

"Ne kadar zaman?"

"Hep. Kamptan... beri."

Elsa'nın çenesi hafifçe öne düşüyor.

"Yani Büyükanne bütün o gezilere bu yüzden mi gidiyordu? Sen anneni aradığın için mi?"

Canavar ellerini daha da hızlı ovuşturmaya başlıyor. Göğsü şişiyor. Başlığı çok hafifçe aşağı iniyor, sonra tekrar yukarı kalkıyor. Çok ama çok yavaşça. Sonra her şey sessizliğe gömülüyor.

Elsa başıyla onaylıyor, kucağına bakıyor ve içindeki öfke bir kez daha sebepsiz yere kabarıyor.

"Büyükannem de birinin annesiydi! Bu hiç aklına geldi mi?"

Canavar cevap vermiyor.

"Beni korumak zorunda değilsin!" diye çıkışıyor Elsa ve tahta koçağa birkaç küfür daha kazımaya girişiyor.

"Koruma değil," diye hırlıyor Canavar sonunda. Başlığın altından siyah gözleri beliriyor. "Koruma değil. Arkadaş."

Tekrar başlığın içine gömülüyor. Elsa bakışlarını yere indirip topuklarını halıflekse sürterek biraz daha toz kaldırıyor.

"Teşekkürler," diye fısıldıyor huysuzca. Ama bu kez gizli dilde konuşuyor. Canavar bir şey demiyor ama ellerini tekrar ovuşturmaya başladığında hareketleri artık sert ve telaşlı değil.

"Konuşmayı pek sevmiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Ama sen seviyorsun. Sürekli."

Elsa'nın onun gülümsediğine inandığı ilk an bu. Ya da neredeyse gülümsediğine.

"Pes," diye sırıtıyor Elsa.

Elsa ne kadar beklediklerini bilmiyor ama vazgeçmeye karar verdikten çok sonra bile beklemeye devam ediyorlar. Asansör kapısı küçük bir çınlamayla açılıp siyah etekli kadın koridora çıkana kadar bekliyorlar. Kadın uzun adımlarla ofise doğru yaklaşıyor ama devasa, sakallı adamla muhtemelen onun bir avucuna sığacak kadar küçük görünen kızı görünce ayağı havada donakalıyor. Kız ona bakıyor. Siyah etekli kadının elinde küçük bir salata paketi var. Titriyor. Arkasını dönüp kaçmayı düşünüyormuş ya da bir çocukmuşçasına gözlerini kaparsa görünmez olacağına inanıyormuş gibi görünüyor. Ama onlardan birkaç

metre ötede öylece durup kalıyor, elleri sanki bir uçurumun kenarındaymış gibi salata paketinin kenarlarına tutunmuş.

Elsa sandalyesinden kalkıyor. Kurtyürek ikisinden de uzaklaşıyor. Elsa ona bakıyor olsaydı muhtemelen geri çekilirken yüzünde daha önce hiç görmediği bir ifade olduğunu fark ederdi. Uyur Uyanıklar Diyarı'ndaki hiç kimsenin Kurtyürek'ten beklemeyeceği türden bir korkuyla. Ama Elsa sandalyesinden kalkarken ona bakmıyor, yalnızca siyah etekli kadına bakıyor.

Elsa sonunda, "Sanırım sana bir mektubum var," demeyi başarıyor.

Kadın plastik yemek kabının etrafındaki parmakları bembeyaz kesilirken hareketsiz bekliyor. Elsa ısrarla elindeki zarfı ona doğru uzatıyor.

"Büyükannemden. Sanırım bir konuda özür diliyor."

Kadın mektubu alıyor. Elsa ellerini cebine koyuyor çünkü onlarla ne yapacağından pek emin değil. Siyah etekli kadının burada ne işi olduğu belirsiz ama Elsa, Büyükanne'nin ondan mektubu buraya getirmesini istemesinin bir nedeni olduğundan emin. Çünkü Micama'da ya da masallarda tesadüfe yer yoktur. Olan her şeyin mutlaka olması gerekiyordur.

"Zarftaki senin adın değil, biliyorum ama senin için olmalı."

Kadın bugün nane kokuyor, şarap değil. Mektubu usulca açıyor. Dudakları inceliyor; mektup elinde titriyor.

"Ben... Eskiden adım buydu, çok uzun zaman önce. Ama sizin binaya taşınırken bekârlık soyadıma geri döndüm ama şey sırasında... büyükannenle tanıştığımda adım buydu."

"Dalgadan sonra," deyiveriyor Elsa.

Kadının dudakları görünmez olana kadar içe doğru kıvrılıyor.

"Ben... Ben ofisin kapısındaki adımı da değiştirmeyi planlamıştım. Ama... ne bileyim. Hiç... olmadı işte."

Mektup daha da şiddetli titremeye başlıyor.

"Ne yazıyor?" diye soruyor Elsa. Teslim etmeden önce şöyle bir göz atmadığına pişman. Siyah etekli kadın ağlayamaya baş-

layacağını gösteren tüm hareketleri gerçekleştiriyor ama gözyaşlı kalmamış gibi.

"Büyükannen özür dilediğini yazmış," diyor ağır ağır.

Elsa hemen, "Ne için?" diye soruyor.

"Seni buraya gönderdiği için."

Elsa onu düzeltip Kurtyürek'i göstererek "*Bizi* buraya gönderdiği!" diyecek oluyor. Ama başını kaldırıp baktığında onun çoktan gittiğini görüyor. Asansörün ya da kat kapısının sesini duymadı. Adam pat diye ortadan kaybolmuş. Büyükanne'nin işler gerektiği gibi gitmediğinde söylediği gibi, "Açık pencereden uçup giden bir osuruk misali."

Siyah etekli kadın Uzman Psikoterapist sözcükleri ve hemen ardında da eski adının yazdığı kapıya doğru ilerliyor. Anahtarı kilide takıp Elsa'ya hızla içeri gelmesini işaret ediyor ancak aslında bunu istemediği gayet açık.

Siyah etekli kadın, Elsa'nın gözlerinin hâlâ iri yarı arkadaşını aradığını fark edince asık suratla fısıldıyor: "Büyükannen en son onunla birlikte beni ziyarete geldiğinde başka bir ofisteydim. O yüzden bana geldiğinden haberi yoktu. Buraya geldiğini bilse asla seninle gelmezdi. O... o benden korkuyor."

17

TARÇINLI ÇÖREK

Uyur Uyanıklar Diyarı'ndaki masallardan birinde Micama'dan bir kız laneti bozup deniz meleğini serbest bırakıyordu. Fakat Büyükanne bunun nasıl gerçekleştiğini hiç anlatmadı.

Elsa, siyah etekli kadının masasının yanında bulunan ve ziyaretçiler için olduğunu düşündüğü sandalyeye oturuyor. Oturur oturmaz etrafını sanki yanlışlıkla sihirbaz gösterisindeki duman makinesini çalıştırmış gibi bir toz bulutu sarmasına bakarak kadının pek ziyaretçisi olmadığı sonucuna bakıyor. Kadın da huzursuzca masanın karşı tarafına oturuyor ve Büyükanne'den gelen mektubu tekrar tekrar okuyor. Gerçi Elsa artık sırf onunla konuşmaya başlamak zorunda kalmasın diye okuyormuş gibi yaptığından emin. Kadın Elsa'yı içeri davet ettiğine daha ilk andan pişman olmuş gibi. Hani televizyon dizilerindeki insanlar vampirleri içeri davet eder de vampir eşiği geçer geçmez, ısırılmadan hemen önce "Tüh be!" diye düşünürler ya, ona benziyor biraz. En azından Elsa o tür bir

durumda insanların böyle düşüneceğini hayal ediyor. Kadın da aynı öyle görünüyor. Ofisin duvarları kitaplıklarla kaplı. Elsa kütüphane dışında bu kadar kitabı bir arada görmemişti hiç. Siyah etekli kadının iPad diye bir şeyin varlığından haberdar olup olmadığını merak ediyor.

Sonra aklı bir kez daha Büyükanne'ye ve Uyur Uyanıklar Diyarı'na kayıyor. Zira bu kadın deniz meleğiyse, Kurtyürek ve devşahla birlikte Elsa'nın yaşadığı binada yaşayan ve o dünyadan gelen üçüncü yaratık olacak. Elsa bunun, Büyükanne'nin bütün hikâyelerini gerçek hayattan alıp Micama'ya yerleştirdiği anlamına mı geldiğini yoksa Micama'daki hikâyeler gerçeğe dönüştüğü için oradaki yaratıkların gerçek dünyaya mı geçtiğini bilmiyor. Ama belli ki Uyur Uyanıklar Diyarı'yla onun apartmanı bir noktada birleşiyor.

Elsa, Büyükannenin, "En iyi hikâyeler ne tamamen gerçekçidir ne de tamamen uydurmadır," dediğini hatırlıyor. Bazı şeyler için "gerçekliğe meydan okuyan" derken kastettiği buydu. Büyükanne'ye göre hiçbir şey tam olarak şu ya da bu sayılamazdı. Hikâyeler de hem tamamen gerçekti hem de hiç değildi.

Elsa, Büyükanne'nin deniz meleğinin laneti ve o lanetin nasıl bozulacağı konusunda daha fazla şey anlatmış olmasını diliyor. Çünkü Elsa'yı buraya göndermesinin nedeninin bu olduğunu düşünüyor ve ne yapacağını bulamazsa muhtemelen bir sonraki mektubu hiç bulamayacak. O zaman da annesinden dilenen özre hiç ulaşamayacak.

Başını kaldırıp masanın diğer tarafındaki kadına bakıyor ve göstere göstere boğazını temizliyor. Kadının göz kapakları titreşiyor ama mektuba bakmaya devam ediyor.

"Ölene kadar okuyan kadının hikâyesini duymuş muydun?" diye soruyor Elsa.

Kadın bakışlarını kâğıttan kaldırıp Elsa'yla kısacık bir an göz göze geliyor, sonra hemen tekrar mektuba dönüyor.

"Bu dediğini anlamadım," diyor neredeyse korkuyla.

Elsa iç geçiriyor.

"Daha önce bu kadar kitabı bir arada gördüğüm olmamıştı, resmen delilik. iPad diye bir şey duymadın mı?"

Kadının bakışları aniden tekrar kalkıyor. Bu kez Elsa'nın üzerinde daha uzun oyalanıyor.

"Kitapları seviyorum."

"Sence ben sevmiyor muyum? Kitaplarını iPad'de de muhafaza edebilirsin. Ofisinde milyonlarca kitap tutmana gerek yok."

Kadının göz bebekleri telaşla masanın üzerinde geziniyor. Küçük bir kutudan naneli şeker çıkarıp sanki eli ve dili farklı insanlara aitmiş gibi garip hareketlerle dilinin üzerine koyuyor.

"Ben fiziksel kitapları seviyorum."

"iPad'e her tür kitap koyabilirsin."

Kadının elleri hafiften titriyor. Elsa'ya bakıyor, bakışı biraz içeride fazla zaman geçiren biriyle banyonun önünde karşılaşmış gibi.

"*Kitap* derken kastettiğim o değil. Ben şömizi, kapağı, sayfalarıyla falan bir *kitap*tan bahsediyorum."

"Kitap dediğin yazıdır. Yazıyı da iPad'de okuyabilirsin!"

Kadının gözleri devasa yelpazeler gibi kapanıp açılıyor.

"Ben okuduğum kitabı elimde tutmayı seviyorum."

"iPad'i de elinde tutabilirsin."

Kadın, "Demek istediğim sayfaları çevirebilmeyi seviyorum," diye açıklamaya çalışıyor.

"iPad'de de sayfaları çevirebilirsin."

Kadın başıyla onaylıyor. Elsa'nın hayatında gördüğü en ağır baş onayı bu. Kollarını havaya savuruyor.

"Ama boş ver, canın ne isterse onu yap! Milyonlarca kitabın olsun! Ben sadece, nasıl desem, sorüyorum. iPad'de okudukların da kitap yoksa. Hangi kâsenin içinde olursa olsun çorba çorbadır."

Kadının dudaklarının kenarı istikrarsızca kıpırdanarak etrafını saran ciltte çatlaklara neden oluyor.

"Bu atasözünü hiç duymamıştım."

"Micama'dan," diyor Elsa.

Kadın kucağına bakıyor. Cevap vermiyor.

Aslında meleğe benzemiyor, diye düşünüyor Elsa. Ama öte yandan ayyaşa da benzemiyor. Belki ikisi birbirini eşitliyordur. Belki ortada kalmış yaratıklar böyledir.

"Büyükannem Kurtyürek'i neden buraya getirdi?" diye soruyor Elsa.

"Pardon... Kimi?"

"Büyükannemin onu buraya getirdiğini söyledin ya. Hani o yüzden senden korkuyormuş."

"Ona Kurtyürek dediğini bilmiyordum."

"Adı o. Madem kim olduğunu bile bilmiyorsun, senden neden korkuyor?"

Kadın ellerini kucağına indirip sanki ilk kez görüyormuş ve orada ne işleri olduğuna dair hiçbir fikri yokmuş gibi bakıyor.

"Büyükannen onu buraya savaş hakkında konuşması için getirdi. Ona yardımcı olabileceğimi düşündü ama o benden korktu. Bütün sorularımdan korktu ve... sanırım kendi anılarından korktu," diyor sonunda. "Çok ama çok savaş görmüş. Neredeyse bütün ömrü öyle veya böyle savaşın içinde geçmiş. Bu... Bu insana tahammül edilmesi imkânsız şeyler yapar."

"Peki elleri neden savaşı hiç bırakmıyor?"

"Affedersin?"

"Sürekli ellerini yıkıyor. Sanki bir bok kokusunu falan çıkarmaya çalışır gibi."

"Beyin bir trajedinin ardından ilginç şeyler yapar bazen. Belki de lekesini çıkarmaya çalıştığı şey..."

Sessizleşiyor. Başını öne eğiyor.

"Ne?" diye soruyor Elsa.

"...kandır," diye tamamlıyor kadın bomboş bir sesle.

"Birini mi öldürmüş?"

"Bilmiyorum."

"Kafadan mı hasta?"

"Pardon?"

"Sen terropistsin, değil mi?"

"Evet."

"Kafadan hasta insanlar düzeltilemez mi? Belki de onlara hasta demek kabalık sayılabilir. Değil mi? Kafasının içi tamamen arızalı mı?"

"Savaş görmüş herkes arızalıdır."

Elsa omuz silkiyor. "O zaman asker olmamalıydı. Askerler yüzünden savaşlar var."

"Onun o tür bir asker olduğunu sanmıyorum. Barış askeriydi."

"Yalnızca bir tür asker vardır," diye homurdanıyor Elsa.

Bunu söylerken ikiyüzlülük ettiğinin de farkında. Askerlerden de savaştan da nefret ediyor ama biliyor ki Kurtyürek Bitmeyen Savaş'ta gölgelerle savaşmasaydı bütün Uyur Uyanıklar Diyarı ölümün pençesine düşerdi. Bu konuya çok kafa yoruyor aslında. İnsanın savaşabileceği ve savaşamayacağı durumlara. Büyükanne'nin sık sık, "Senin standartların var, benimse çifte standartlarım, dolayısıyla ben kazandım," deyişini hatırlıyor. Ama çifte standartları olması Elsa'ya pek de kazanmışlık hissi vermiyor.

"Belki de öyledir," diyor kadın Elsa'nın düşüncelerini örten kısık bir sesle.

Elsa başıyla odayı işaret ederek, "Burada çok hastan olmuyor, değil mi?" diyor.

Kadın yanıt vermiyor. Elleri Büyükanne'nin mektubuyla oynuyor. Elsa sabırsızca iç çekiyor.

"Büyükanne başka ne yazmış? Aileni kurtaramadığı için özür dilemiş mi?"

Kadının gözleri kararsızca titreşiyor.

"Evet. Diğer... bir sürü şeyin yanında."

Elsa başıyla onaylıyor.

"Bir de beni buraya gönderdiği için mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü bir sürü soru soracağını biliyormuş. Normalde psikolog olarak sorular soran ben olmalıyım."

"*Uzm. Psikoterropist* ne demek?"

"Uzman psikoterapist."

"Ya, ben de bombalarla alakalı bir şey sanmıştım."

Kadın buna nasıl cevap vereceğini bilemiyor. Elsa kollarını savunmacı bir edayla sallayarak, "Tamam, belki şimdi aptalca görünüyor olabilir ama o zaman çok mantıklı gelmişti! Sonradan bakınca her şey daha net görünüyor!" diye homurdanıyor.

Kadın dudaklarının ucuyla Elsa'nın bir çeşit gülümseme olabileceğini düşündüğü bir şey yapıyor. Ama daha çok gergin bir kasılmayı andırıyor; sanki ağzının çevresindeki kaslar bu oyunda yeniymiş gibi. Elsa ofise bir kez daha göz gezdiriyor. Kadının evindekinin aksine burada fotoğraflar yok. Yalnızca kitaplar.

"İyi bir şeylerin var mı peki?" diye soruyor rafları tarayarak.

Kadın dikkatle, "Senin neyi iyi bulduğunu bilmiyorum," diye yanıtlıyor.

"Hiç Harry Potter'ın var mı?"

"Hayır."

"Bir tanecik bile mi?" diye soruyor Elsa inanamayarak.

"Hayır."

"*Bunca kitabın* var ama içlerinde *bir tane bile* Harry Potter yok mu? Bir de senin kafaları arızalı insanları iyileştirmene izin veriyorlar, öyle mi?"

Kadın yanıt vermiyor. Elsa arkasına yaslanıp annesinin hep nefret ettiği şeyi yaparak sandalyenin ucunu kaldırıyor. Kadın masanın üzerindeki kutudan bir naneli şeker daha alıyor. Elsa'ya da ikram eder gibi bir hareket yapıyor ancak Elsa başını iki yana sallıyor.

"Sigara içiyor musun?" diye soruyor kadına.

Kadın şaşırmış gibi. Elsa omuz silkiyor.

"Büyükanne de sigara içemediğinde sürekli şeker yiyordu da. Kapalı mekânlarda içmesine de genelde izin vermezlerdi."

"Bıraktım," diyor kadın.

"Bıraktın mı yoksa ara mı verdin? İkisi farklı şeyler," diye bilgilendiriyor Elsa onu.

Kadın başıyla onaylarken yavaşlıkta yeni bir rekor kırıyor.

"Bu biraz felsefi bir soru. O yüzden de yanıtlaması zor."

Elsa yine omuz silkiyor.

"Büyükanne'yle nerede tanıştın? Dalgadan sonra mıydı? Yoksa bu da mı cevaplaması zor bir soru."

"Uzun hikâye."

"Uzun hikâyelere bayılırım."

Kadın ellerini kucağına gizliyor.

"Tatildeydim. Daha doğrusu... tatildeydik. Ben ve ailem. Tatildeydik. Sonra oldu... bir kaza oldu."

"Tsunami," diyor Elsa usulca.

Kadının bakışları odada geziniyor, ardından hiç düşünmeden, sanki o an aklına gelmiş gibi konuşuyor:

"Büyükannen buldu... beni o buldu..."

Kadın naneli şekeri öyle sert emiyor ki yanakları Büyükanne'nin Elsa'nın babasının Audi'sinden hortumla benzin ödünç aldığı zamanlardaki hâline benziyor.

"Kocam ve... oğullarım..." diye başlıyor kadın. Sonraki sözcükler tökezleyerek diğerleriyle aralarındaki uçuruma düşüyor. Sanki kadın aniden bir cümlenin ortasında olduğunu unutmuş gibi.

"Boğuldu mu?" diye tamamlıyor Elsa. Ancak sonra ailesi boğulmuş birinin karşısında o kelimeyi telaffuz etmenin muhtemelen çok nahoş bir davranış olduğunu fark ederek utanıyor.

Ama kadın başıyla onaylamakla yetiniyor. Kızgın da görünmüyor. Elsa bunun üzerine gizli dile geçerek hızlı hızlı konuşuyor:

"Gizli dilimizi de biliyor musun?"

"Ne dedin?"

Elsa normal dilde, "Ah, yok bir şey," diye mırıldanıyor ve ayakkabılarına bakıyor.

Bu bir sınavdı. Elsa, deniz meleğinin gizli dili bilmemesine şaşırıyor çünkü Uyur Uyanıklar Diyarı'ndaki herkes gizli dili bilir. Gerçi belki de lanetin bir parçasıdır diye düşünüyor.

Kadın saatine bakıyor.

"Senin okulda olman gerekmiyor mu?"

Elsa omuz silkiyor.

"Noel tatili."

Kadın başını sallayarak onaylıyor. Bu sefer hemen hemen normal hızda.

"Hiç Micama'ya gittin mi?" diye soruyor Elsa.

"Bir tür şaka falan mı bu?"

"Şaka yapıyor olsaydım kör bir adam bir bara girmiş derdim. Sonra da masaya. Sonra da sandalyelere."

Kadın yanıt vermiyor. Elsa kollarını açıyor.

"Anladın mı? *Köööör* bir adam bara girmiş. Sonra da ma–"

Kadın Elsa'nın gözlerinin içine bakıyor. Hafifçe gülümsüyor.

"Anladım. Teşekkür ederim."

Elsa yüzünü ekşiterek omuz silkiyor.

"Anladıysan gül."

Kadın öyle derin bir nefes alıyor ki o derinliğe bozuk para atsanız dibe değdiğini bile duyamazsınız.

"Kendin mi buldun bunu?" diye soruyor sonra.

"Neyi?" diye karşılık veriyor Elsa.

"Şu kör adam şakasını."

"Hayır. Büyükanne anlattı."

"Oğullarım da... böyle şakaları severdi. Tuhaf bir şey sorarlardı, cevap vermek zorunda kalırdın, sonra da bir şey der ve gülerlerdi." Gülmelerinden bahsederken ayağa kalkıyor, bacakları kâğıt uçakların kanatları kadar kırılgan.

Sonra her şey hızla değişiyor. Kadının bütün tavrı. Konuşma tarzı. Hatta nefes alışı bile.

"Bence artık gitmelisin," diyor. Şimdi pencerenin kenarında, sırtı Elsa'ya dönük duruyor. Sesi zayıf ama neredeyse düşmanca.

"Neden?"

Kadın sert bir sesle, "Gitmeni istiyorum," diye tekrarlıyor.

"Ama neden? Büyükanne'nin mektubunu sana vermek için şehrin yarısında taban teptim ama sen bana bir şeyler anlatacak zaman bile ayırmadın ve şimdi de gitmemi mi istiyorsun? Dışarısı ne kadar soğuk, haberin var mı senin?"

"Sen... buraya gelmemeliydin."

"Sen Büyükanne'nin arkadaşı olduğun için geldim."

"Merhamete ihtiyacım yok benim! Kendi başıma idare edebilirim," diyor kadın gaddarca.

"Aynen, sahiden müthiş iyi idare ediyorsun. Gerçekten. Ama ben buraya merhametten gelmedim," diye yanıt veriyor Elsa.

Kadın dönüp ona bakmadan, "Çık git o zaman, şımarık velet! Defol git!" diyor tıslarcasına.

Elsa bu ani saldırganlık karşısında korktuğundan ve kadının ona bakmaya bile tenezzül etmemesi karşısında onuru kırıldığından sık ve kesik nefesler almaya başlıyor. Yumruklarını sıkarak sandalyeden atlıyor.

"İyi o zaman! Demek annem senin yalnızca yorgun olduğunu söylerken yanılıyormuş! Büyükanne de haklıymış! Sen sadece lanet olası bir..."

Sonrası bütün öfke krizleri gibi gelişiyor. Yalnızca tek bir öfkeden değil, birçok öfkenin birleşiminden oluşur o krizler. Upuzun bir öfke dizisi insanın göğsündeki volkana atılır ve eriyip birbirine karışır. Elsa siyah etekli kadına öfkeli çünkü

kadın bu aptal masalı daha anlaşılır kılacak hiçbir şey söylemiyor. Kurtyürek'e öfkeli çünkü bu aptal psikoterropistten korktuğu için onu terk etti. En çok da Büyükanne'ye öfkeli. Bu aptal masala da. Bu kadar öfke ona ağır geliyor. Daha dudaklarından dökülmeden çok önce bunu haykırmanın yanlış olduğunu biliyor:

"AYYAŞSIN! BİR AYYAŞTAN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİLSİN SEN!!!"

Bunu der demez pişman oluyor. Ama artık çok geç. Siyah etekli kadın arkasına dönüyor. Yüzü binlerce parçaya ayrılmış bir aynadan yansır gibi çarpışmış.

"Dışarı!"

"Ben öyle deme—" diye söze giriyor Elsa. Bir yandan da ellerini özür diler gibi kaldırarak ofisin zeminine ayaklarını sürüyerek geriliyor. "Özür di—"

Kadın sanki ona fırlatacak bir şeyler ararmış gibi histerik hareketlerle havayı tırmalarken, "DIŞARIIII!" diye çığlık atıyor.

Elsa koşuyor.

Koridor boyunca ilerleyip basamaklardan iniyor, antreye açılan bir kapıdan geçiyor, dengesini kaybedip sendelerken ve kafa üstü yere çakılırken delicesine hıçkırıyor. Sırt çantasının başına çarptığını hissediyor ve elmacık kemikleri yere çarparken acıya kendini hazırlıyor. Ama onun yerine yumuşacık, siyah kürkü hissediyor. Sonra da birden patlıyor. Devasa hayvana öyle sıkı sarılıyor ki hayvanın nefessiz kaldığını hissedebiliyor.

"Elsa." Alf'in sesi giriş kapısından geliyor. Kesinlikle sıradan. Soru sorar gibi değil. "Tanrı aşkına, gel hadi," diye homurdanıyor. "Hadi eve gidelim. Orada öylece yatıp için dışına çıkana kadar ağlayamazsın."

Elsa, Alf'e bütün hikâyeyi bağıra çağıra anlatmak istiyor. Deniz meleğiyle ilgili her şeyi, Büyükanne'nin onu aptalca maceralara gönderdiğini, ondan ne beklendiğini bile bilmediğini, Kurtyürek'in ona en çok ihtiyaç duyduğu anda çekip gittiğini,

annesiyle ilgili kısımları ve Elsa'nın burada bulmayı beklediği "özrü," yakında gelip her şeyi değiştirecek olan Yarımcık'ı. Yalnızlık içinde ne kadar boğulduğunu. Hepsini Alf'in yüzüne haykırmak istiyor. Ama anlamayacağını biliyor. Çünkü neredeyse sekiz yaşınızdayken kimse sizi anlamaz.

"Ne işin var burada?" diye soruyor hıçkırarak.

"Bu kör olası adresi bana veren sensin," diye homurdanıyor Alf. "Birinin gelip seni alması gerekiyordu. Otuz yıldır taksicilik yapıyorum ben, dolayısıyla kaç yaşında olurlarsa olsunlar küçük kızları bir yerde öylece bırakmamak gerektiğini biliyorum." Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra yere bakarak ekliyor: "Hem gelip seni almazsam büyükannen beni eşek sudan gelinceye kadar döverdi."

Elsa başıyla onaylayıp yüzünü devşahın postuna siliyor.

"O şey de mi gelecek?" diye soruyor Alf huysuzlanarak. Devşah ona daha da somurtkan bir ifadeyle bakıyor. Elsa başını onaylar gibi sallarken yeniden ağlamamaya çalışıyor.

Alf kararlılıkla, "O zaman bagajda gelecek," diyor.

Ama tabii ki öyle olmuyor. Elsa eve dönüş yolu boyunca yüzünü onun kürküne gömmeye devam ediyor. Devşahların en şahane özelliklerinden biri de bu: Su geçirmezler.

Arabanın radyosunda opera çalıyor. En azından Elsa opera olması gerektiğini düşünüyor. Daha önce pek opera dinlediği söylenemez ama bahsedildiğini duymuştu ve böyle bir şey olduğunu hayal ediyor. Yolu yarılamışlarken Alf dikiz aynasından endişeyle ona bakıyor.

"İstediğin bir şey var mı?"

"Ne gibi?"

"Ne bileyim. Kahve?"

Elsa başını kaldırıp adama ters ters bakıyor.

"Yedi yaşındayım ben!"

"Ne alakası var bunun şimdi?"

"Sen hiç kahve içen yedi yaşında bir çocuk gördün mü?"

"Yedi yaşında pek tanıdığım yok."

"Orasını anladım."

"İyi, unut gitsin o zaman," diye homurdanıyor adam.

Elsa yüzünü tekrar devşahın postuna gömüyor. Alf ön tarafta biraz daha küfrediyor, ondan sonra da Elsa'ya bir kese kâğıdı uzatıyor. Büyükanne'nin her zaman gittiği pastanenin adı yazılı üstünde.

"Bunun içinde tarçınlı çörek var," diyor. "Ama sakın üstüne ağlayayım deme yoksa tadını bok edersin."

Elsa ağlıyor. Tadı yine de iyi.

Apartmana vardıklarında garajdan doğruca eve koşuyor. Ne Alf'e teşekkür ediyor ne de devşahla vedalaşıyor. Hatta Alf'in artık devşahı gördüğünü, polisi bile arayabileceğini de düşünmüyor. Tek kelime etmeden George'un akşam yemeğini hazırladığı mutfak masasının yanından geçiyor. Annesi eve döndüğünde uyuyormuş numarası yapıyor.

O gece ayyaş merdivenlerde bağırmaya, ardından da tekrar şarkı söylemeye başladığında Elsa hayatında ilk kez diğerlerinin yaptığını yapıyor.

Duymuyormuş gibi davranıyor.

18

DUMAN

Her masalın bir ejderhası vardır. Büyükanne sayesinde tabii...

Elsa o gece korkunç kâbuslar görüyor. Her gözlerini kapadığında bir daha Uyur Uyanıklar Diyarı'na gidememekten korkuyor. Rüyasız bir uykunun en berbat şey olduğunu düşünüyor. Ama bu gece, daha da berbat bir şeyi öğrendiği o gece. Çünkü Uyur Uyanıklar Diyarı'na gidemiyor ama rüyasında görebiliyor. Sanki devasa bir cam kubbenin üzerine yüzüstü uzanmış da içeri bakıyormuş gibi yukarıdan tüm netliğiyle görüyor. Ama ne herhangi bir koku alıyor ne bir kahkaha duyuyor ne de buluttan hayvanlar havalanırken yüzünde hissettiği rüzgârı hissediyor. Bütün sonsuzluklar içinde en korkunç rüya bu.

Micama yanıyor.

Bütün prens ve prenseslerin, devşahların, rüya avcılarının, deniz meleğinin ve Uyur Uyanıklar Diyarı'nın masum halkının canlarını kurtarmak için kaçtığını görüyor. Arkalarından gölgeler yaklaşıyor, hayal gücünü kovalıyor ve geçtikleri yerde

ölümden başka bir şey bırakmıyorlar. Elsa o cehennemin içinde Kurtyürek'i bulmaya çalışıyor ama o çekip gitmiş. Buluttan hayvanlar acımasızca katledilmiş, küllerin içinde yatıyorlar. Büyükanne'nin bütün masalları yanıyor.

Gölgelerin arasında biri dolaşıyor. Sigara dumanıyla sarmalanmış zayıf bir adam. Elsa'nın kubbenin tepesinden alabildiği tek koku bu, Büyükanne'nin tütününün kokusu. Adam aniden başını kaldırıp bakıyor ve iki berrak mavi göz pusu deliyor. İnce dudaklarının arasından bir sis tabakası yayılıyor. Sonra doğruca Elsa'yı işaret ediyor; işaret parmağı deforme olmuş, gri bir pençeye dönüşmüş. Bir şeyler haykırıyor ve hemen ardından yüzlerce gölge yerden fırlayıp Elsa'yı yutuyor.

Elsa yataktan fırlayıp yüzüstü yere düşünce uyanıyor. Orada sinip kalıyor, göğsü inip kalkıyor, elleriyle boğazını tutmuş. Nihayet gerçek dünyaya döndüğüne emin olana kadar sanki milyonlarca sonsuzluk geçmiş gibi. Büyükanne ve buluttan hayvanların onu ilk kez Uyur Uyanıklar Diyarı'na götürmesinden bu yana tek bir kâbus bile görmemişti. Kâbusların nasıl bir şey olduğunu unutmuştu: Ayağa kalkıyor, ter içinde ve bitkin, gölgelerden herhangi biri tarafından ısırılıp ısırılmadığını kontrol ediyor ve düşüncelerini hizaya sokmaya çalışıyor.

Koridorda birinin konuştuğunu duyuyor ve uyku mahmurluğunu atıp neler olduğunu duyabilmesi için bütün konsantrasyonunu toplaması gerekiyor.

"Anladım! Ama sen de onların seni aramasının biraz tuhaf olduğunu anlıyorsundur herhâlde, Ulrika. Neden 'Kent'i aramıyorlar? Bu kiracılar birliğinin başkanı aslında Kent ve ben de bilgi merkezinin başındayım. Muhasebeciler bu tip işler için genelde başkanı ararlar. Herhangi bir eski sakini değil!"

Elsa "herhangi bir eski sakin" kısmının hakaret olduğunu anlıyor. Annesi cevap verirken öyle derin bir iç çekiyor ki Elsa hava akımından çarşafların dalgalandığını hisseder gibi oluyor:

"Neden beni aradıklarını bilmiyorum, Britt-Marie. Ama muhasebeci bugün gelip her şeyi açıklayacağını söyledi."

Elsa yatak odasının kapısını açıp pijamalarıyla eşikte dikiliyor. Koridorda yalnızca Britt-Marie yok, Lennar ile Maud ve Alf de orada. Samantha sahanlıkta uyuyor. Anne'nin üzerinde yalnızca sabahlığı var, beli alelacele bağlanmış. Maud, Elsa'yı görünce tatlılıkla gülümsüyor. Kucağında bir kurabiye kutusu var. Lennart termosundan kahve yudumluyor.

Alf ilk defa o kadar da kötü durumda görünmüyor, ki bu da normal seviyede huzursuz olduğu anlamına geliyor. Sanki Elsa onu bir sırrın içine zorla sürüklemiş gibi kısa bir baş selamı veriyor. Elsa ancak o zaman dün arkasına bile bakmadan eve koşmadan önce Alf'in onunla devşahı garaja bıraktığını hatırlıyor. İçi birden panikle doluyor ama Alf ona bakıyor ve hızlı bir "sakin ol" işareti yapıyor. Elsa da sakinleşmeye çalışıyor. Britt-Marie'ye bakarak acaba bugün devşahı bulduğu için mi telaşlı olduğunu yoksa her zamanki Britt-Marie meseleleri yüzünden kopardığı sıradan yaygaralarla mı kapılarına geldiğini anlamaya çalışıyor. Görünüşe bakılırsa ikincisi geçerli, Tanrı'ya şükür. Ama doğruca Anne'ye yönelik bir öfke.

"Ne yani, mülk sahipleri birden evleri bize satmak isteyebilecekleri fikrine mi kapılmışlar? Kent'in onlara art arda mektuplar yazıp gönderdiği bunca yıldan sonra! Şimdi bir anda karar vermişler! Öylece, pat diye? Sonra da Kent'le değil seninle iletişime geçmişler? Bu çok tuhaf, sence de öyle değil mi, Ulrika?"

Anne sabahlığının kuşağını daha da sıkıyor. "Belki de Kent'e ulaşamamışlardır. Belki de ben burada çok uzun zamandır yaşadığım için düşünmüşlerdir ki..."

"Aslında burada en uzun zamandır yaşayan biziz, Ulrika. Kent ve ben herkesten uzun süredir burada yaşıyoruz!"

"Binada en uzun zamandır yaşayan Alf," diye düzeltiyor Anne onu.

"Burada en uzun Büyükanne yaşadı," diye mırıldanıyor Elsa ama kimse onu duymamış gibi. Özellikle de Britt-Marie.

"Kent sürekli iş gezisinde değil mi?" diye soruyor Anne.

Britt-Marie bunu duyunca duraksıyor, sonra belli belirsiz bir baş onayı veriyor.

"Belki de bu yüzden ona ulaşamamışlardır. Muhasebeciyle konuşup telefonu kapadıktan hemen sonra seni aramamın sebebi de zaten bu..."

"Ama kuşkusuz genel uygulama kiracılar birliğinin başkanıyla iletişime geçmek!" diyor Britt-Marie şaşkınlıkla.

"Henüz kiracılar birliği değil," diye iç geçiriyor Anne.

"Ama olacak."

"Zaten mülk sahibinin muhasebecisinin bugün gelip konuşmak istediği konu da bu. Nihayet aylık kira kontratlarımızı uzun vadeliye çevirmek istediklerini söyledi. Ben de sana bunu söylemeye çalışıyordum. Onunla konuşup telefonu kapar kapamaz seninle iletişime geçtim. Sen de herkesi uyandırdın, şimdi de buradayız işte. Başka ne yapmamı bekliyorsun, Britt-Marie?"

"Kalkıp cumartesi cumartesi buraya gelmek de ne saçmalık? Kimse cumartesi günleri böyle toplantılar yapmaz ki, yapar mı, Ulrika? Sence yapar mı? Belli ki sen yapıyormuşsun, Ulrika!"

Anne şakaklarını ovuşturuyor. Britt-Marie göstere göstere nefes alıp veriyor, ardından destek almak için Lennart, Maud ve Alf'e dönüyor. Maud teşvik edercesine gülümsemeye çalışıyor. Lennart, Britt-Marie'ye beklerlerken biraz kahve içmesini öneriyor. Alf ise her zamanki kötü espri seviyesine yaklaşıyor gibi.

"Eh, Kent olmadan toplantı yapamayız," diyor Britt-Marie tükürükler saçarak.

"Doğru, olmaz. Keşke Kent dönebilmiş olsaydı," diye onaylıyor Anne bitkince. "Neden onu tekrar aramayı denemiyorsun?"

"Uçağı henüz inmedi! Kendisi sahiden bir iş gezisinde, Ulrika!"

Alf arkalarında bir şeyler homurdanıyor. Britt-Marie arkasına dönüyor. Alf ellerini ceketinin cebine sokarak bir şeyler daha homurdanıyor.

"Pardon?" diyor Anne ve Britt-Marie aynı anda ama taban tabana zıt ses tonlarıyla.

"Diyorum ki yirmi dakika önce siz bu boktan curcunayı başlattığınızda Kent'e mesaj attım, o da bana cevap verip yolda olduğunu söyledi," diyor Alf. Sonra, "Çin'deki bütün çayları da verseler o ahmak bunu kaçırmaz," diye ekliyor.

Britt-Marie o son kısmı duymamış gibi. Eteğindeki görünmez tozları silkeleyip ellerini üst üste koyuyor, ardından Alf'e tepeden bir bakış atıyor. Çünkü Kent'in eve varmak üzere olmasının kesinlikle imkânsız olduğunu biliyor, zira uçağı aslında daha iniş yapmadı ve Kent aslında bir iş gezisinde. Ama az sonra zemin kattaki kapının çarptığı ve Kent'in ayak sesleri duyuluyor. Kent'in ayak sesleri olduğu çok açık çünkü biri telefona Amerikan filmlerindeki Naziler gibi Almanca çığlıklar atıyor.

"Ja, Klaus! JA! We will dizcuzz thiz in Frankfurt!"

Britt-Marie ânında onu karşılamak ve yokluğunda yaşanma küstahlığı gösteren küstahlık konusunda onu bilgilendirmek için merdivenlere koşuyor.

O sırada George üzerinde koşu şortu, aşırı yeşil bir kazak ve daha da yeşil bir önlükle mutfaktan çıkıp Anne'nin arkasında dikiliyor. Elinde dumanı tüten bir tava tutarken keyifli bir ifadeyle diğerlerine bakıyor.

"Kahvaltı etmek isteyen var mı? Yumurta yaptım." Bir ara yeni alınmış protein barlarından da ikram edebileceğini ekleyecekmiş gibi görünüyor ama sonra yetmeyeceklerini fark edip kararını değiştiriyor.

"Ben de kurabiye getirdim," diyor Maud coşkuyla. Sonra elindeki kutuyu Elsa'ya verip yanağını şefkatle okşuyor. "Bunları sen al, ben biraz daha getiririm," diye fısıldıyor, sonra içeri giriyor.

Lennart gergin bir tavırla, "Kahve var mı?" diye soruyor. Maud'un peşinden içeri girerken elindeki kahveden bir yudum daha alıyor.

Kent hızlı adımlarla basamakları çıkıp kapıda beliriyor. Üzerinde kot pantolon ve pahalı bir ceket var. Elsa o ceketin pahalı olduğunu biliyor çünkü Kent genelde Eurovision Şarkı Yarışması finalinde ülke puanlarını açıklar gibi kıyafetlerinin fiyatlarını söylüyor ona. Britt-Marie de hemen arkasından telaşla gelirken tekrar tekrar aynı şeyi söylüyor: "Kabalık, seni aramayıp herhangi bir eski sakini aramaları büyük kabalık. Sence de çok kaba değil mi? İşlerin bu şekilde yürümesine izin verilemez, Kent."

Kent karısının abuk subuk laflarına pek kulak asmıyor ama elini dramatik bir tavırla Elsa'nın annesine uzatıyor.

"Muhasebecinin telefonda tam olarak ne dediğini öğrenmek istiyorum."

Fakat Anne daha bir şey söyleyemeden Britt-Marie, kocasının kolundaki görünmez tozları silkeleyip yüz seksen derece değişen bir ses tonuyla fısıldıyor:

"Belki de önce aşağı inip gömleğini değiştirsen iyi olur, Kent."

Kent onu geçiştirmeye çalışır gibi, "Lütfen, Britt-Marie. Şurada iş konuşuyoruz," diyor. Elsa da annesi ondan yeşil bir şeyler giymesini istediğinde aşağı yukarı böyle yapıyor.

Britt-Marie hüsrana uğramış gibi.

"Onu makineye atarım, hadi gel, Kent. Dolabında yeni ütülenmiş gömlekler var. muhasebeci geldiğinde buruşmuş bir gömlekle karşısına çıkamazsın, Kent. O zaman muhasebeci bizim hakkımızda ne düşünür? Gömleklerimizi bile ütülemekten aciz olduğumuzu düşünmez mi?" Gergin bir kahkaha atıyor.

Anne yeniden bir şey söylemek için ağzını açıyor ama o sırada Kent, George'u görüyor.

"Ah! Yumurta mı yaptın?" diye gürlüyor coşkuyla.

George memnuniyetle başını sallayarak onaylıyor. Kent ânında Anne'nin yanından geçerek içeri dalıyor. Britt-Marie de asık suratla peşinden giriyor. Anne'nin yanından geçerken rahatsız olmuş gibi bir ifadeyle, "Ah tabii ya, insan senin gibi kariyeriyle meşgul olunca temizlik yapmaya zamanı olmuyor hâliyle," diyor. Oysa ev fazlasıyla düzenli.

Anne sabahlığının kuşağını biraz daha sıkı bağlıyor ve fazlasıyla kontrollü bir iç çekişle, "Tabii, hepiniz buyurun, rahatınıza bakın," diyor.

Elsa odaya dalıyor ve hemen pijamalarını çıkarıp kotunu giyiyor, böylece herkes burada meşgulken bodruma inip devşaha bakabilir. Kent, mutfakta Anne'yi muhasebeci konusunda sorguya çekiyor ve Britt-Marie de her sözcüğün ardından "hı-hı" diyerek ona destek veriyor.

Koridorda kalan tek kişi Alf. Elsa başparmaklarını kotunun ceplerine getirerek ayak parmaklarıyla eşiği dürtüklüyor ve Alf'le göz göze gelmekten kaçınıyor.

"Kimseye bahsetmediğin için teşekkür ederim. Şeyden..." diye başlıyor ama tam "devşah" diyecekken kendini durduruyor.

Alf huysuzca başını iki yana sallıyor.

"O şekilde kaçmamalıydın. O hayvanı aldıysan sorumluluğunu da üstlenmelisin. Çocuk bile olsan."

"Ben çocuk falan değilim!" diye çıkışıyor Elsa.

"O zaman çocuk gibi davranmayı bırak."

Elsa eşiğe bakarak, "Pes ediyorum," diye fısıldıyor.

"Hayvan depoda. İnsanlar içeriyi göremesin diye birkaç kontrplak tabakası koydum. Hayvana da çenesini kapalı tutmasını söyledim. Bence beni anladı. Ama daha iyi bir saklanma yeri bulman gerek. İnsanlar er ya da geç onu bulur," diyor Alf.

Elsa onun "insanlar" derken Britt-Marie'den bahsettiğini anlıyor. Haklı olduğunu da biliyor. Dün devşahı terk ettiği için vicdanı feci hâlde sızlıyor. Alf polisi arayabilirdi ve polisler de onu burabilirdi. Elsa onu tıpkı Büyükanne'nin Anne'yi

terk ettiği gibi terk etti ve bu onu bütün kâbuslardan daha çok korkutuyor.

Bu düşünceden kurtulmak için başıyla mutfağı işaret ederek, "Neden bahsediyorlar?" diye soruyor Alf'e.

Alf homurdanıyor.

"Lanet olası uzun vadeli kira kontratlarından."

"O ne demek?"

"Tanrı'm burada durup her şeyi açıklayamam ya," diye inliyor. "Kısa vadeli kira kontratları ile uzun vadeliler arasındaki fark o kör olası..."

"Lanet olası uzun vadeli kira kontratının ne olduğunu biliyorum, ahmağın teki değilim," diyor Elsa.

"O zaman neden soruyorsun?" diyor Alf savunmacı bir tavırla.

"Ne anlama geldiğini soruyorum, neden sürekli ondan bahsediyorlar?" diye netleştiriyor Elsa ama bir şeyleri aslında pek de açıklamadan netleştiren insanlar gibi yapıyor bunu.

Alf, yedi yaşındakilerle pek muhabbeti olmayan biri gibi, "Kent buraya geri taşındığından beri o beş para etmez kira kontratlarından bahsedip duruyor, o sıçtığı paralarla kıçını temizleyene kadar tatmin olmayacak," diye açıklıyor. Elsa önce Alf'in "Kent geri taşındığından beri" derken ne demek istediğini soracak oluyor ama sonra her şeyi sırasıyla halletmeye karar veriyor.

"Hepimiz para kazanmayacak mıyız? Sen, annemle George, hepimiz?"

"Daireleri satıp taşınırsak, evet," diye homurdanıyor Alf.

Elsa kafa yoruyor. Alf deri ceketini gıcırdatıyor.

"Kent'in istediği de bu, aşağılık herif. Zaten hep buradan taşınmak istedi."

Elsa o an bütün o kâbusları bu yüzden gördüğünü fark ediyor. Çünkü Uyur Uyanıklar Diyarı'ndaki yaratıklar binada belirmeye başladıysa apartmanın da Uyur Uyanıklar Diyarı'nın

bir parçası olmaya başlayacağından ve hepsi evlerini satmak isterse o zaman da...

"O zaman Micama'dan kaçıyormuş gibi olmayacağız. Kendi isteğimizle ayrılmış olacağız," diyor Elsa kendi kendine yüksek sesle.

"Ne?"

"Hiç," diye mırıldanıyor Elsa.

Apartmanın giriş kapısı çarpıyor ve sesi basamaklarda yankılanıyor. Sonra yukarı çıkan ihtiyatlı ayak sesleri duyuluyor. Gelen muhasebeci.

Britt-Marie mutfakta Kent'in sesini bastırıyor. Gömlek değiştirme konusunda Kent'ten cevap alamadığı için şimdi bunu başka konulardaki bir sürü başka kızgınlıkla telafi ediyor. Konu bakımından sıkıntı çekmiyor. Elbette hangisinin daha sinir bozucu olduğuna karar vermek onun için zor ama Elsa'nın annesi Büyükanne'nin arabasını Britt-Marie'nin garajdaki yerinden hemen çekmezse polisi aramakla tehdit etmekten tutun da hâlâ girişte zincirli duran bebek arabasının kilidini polise kırdıracağına ve binaya girip çıkan insanların ellerini kollarını sallayarak, bilgi merkezinin başkanını bilgilendirmeden notlar asmak gibi yanlış uygulamalarını önlemek adına mülk sahibinin merdivenlere kamera taktırması için baskı yapmaktan hiç çekinmeyeceğine kadar bir dizi konuyu gündeme getiriyor. Kapının eşiğinde belirip çekinerek kapı çerçevesini tıklatan epey kısa boylu, cana yakın yüzlü bir adam Britt-Marie'nin sözünü kesiyor.

"Ben muhasebeciyim," diyor adam dostane bir tınıyla.

Elsa'yı görünce de ona göz kırpıyor. Sanki aralarında bir sır varmış gibi. Yani en azından Elsa öyle olduğunu düşünüyor.

Kent ellerini montunun üzerinden beline koyarak otoriter bir tavırla mutfaktan çıkıyor ve muhasebeciyi baştan ayağa süzüyor.

"Hadi bakalım. Neymiş şimdi bu uzun vadeli kira kontratları?" diye soruyor hemen. "Önerdiğiniz metre kare başı fiyat ne?"

Britt-Marie de kocasının hemen arkasından mutfaktan fırlayıp suçlar gibi parmağını muhasebeciye yöneltiyor.

"Sen nasıl girdin içeri?"

Muhasebeci barışçıl bir tavırla, "Kapı açıktı," diye yanıt veriyor.

Kent sabırsızca araya giriyor. "Ee, kontratlara gelelim: Fiyat ne?"

Muhasebeci dostça çantasını işaret edip sonra da mutfağı işaret ediyor.

"Oturabilir miyiz acaba?"

"Kahve var," diyor Lennart coşkuyla.

Maud başını onaylar gibi sallayarak, "Kurabiye de," diyor.

George mutfaktan, "Yumurta da!" diye haykırıyor.

"Lütfen dağınıklığın kusuruna bakma, bu ailedeki herkes kariyerleriyle fazla meşgul," diyor Britt-Marie iyi niyetle. Anne bunu duymamış gibi davranmak için elinden geleni yapıyor. Hep birlikte mutfağa geçerlerken Britt-Marie durup Elsa'ya dönüyor ve ellerini birleştiriyor.

"Bilirsin ki, tatlım, senin ya da büyükannenin arkadaşlarının keşlerle herhangi bir alakası olacağını asla ve kat'a aklıma getirmem. Dün seni arayan beyefendinin uyuşturucu kullanıp kullanmadığını da bilmiyorum tabii ki. Söylemek istediğim o değil."

Elsa şaşkınlıktan ağzı beş karış açık ona bakıyor.

"Ne? Ne arkadaşı? Dün kim beni sordu ki?"

Az kalsın, "Kurtyürek miydi?" diye soracaktı ama kendine engel oldu, zira Britt-Marie'nin Kurtyürek'le ikisinin arkadaşlığından haberdar olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Dün buraya gelip seni soran arkadaşın. Kendisini binadan dışarı çıkardım. Merdivende sigara içmek yasak, ona bunu iletirsin. Biz bu kiracılar birliğinde bu şekilde davranmıyoruz. Senin ve büyükannenin oldukça tuhaf tanıdıkları olduğunu biliyorum fakat kurallar herkes içindir, sahiden öyledir!" Eteğindeki görünmez bir kırışıklığı düzeltip ellerini karnının üstünde birleştirdikten sonra konuşmaya devam ediyor: "Kimden bahsettiğimi anlamışsındır. Çok zayıftı ve merdivende dikilmiş sigara içiyordu. Bir çocuk arıyormuş, aile dostu olduğunu söyledi, sonra da seni tarif etti. Oldukça tatsız bir tipi vardı aslına bakarsan. Ben de ona bu kiracılar birliğinde içeride sigara içilmesine izin vermediğimizi söyledim."

Elsa'nın kalbi sıkışıyor. Bedenindeki bütün oksijeni tüketiyor. Yere yığılmamak için kapı çerçevesine tutunmak zorunda kalıyor. Kimse görmüyor onu, Alf bile. Ama Elsa bu macerada yaşanmak üzere olan şeyi anlıyor artık.

Çünkü her masalın bir ejderhası vardır.

19

PANDİSPANYA KARIŞIMI

Micama'ya ait masallarda bir ejderhayı bozguna uğratmanın sayısız yolu anlatılır. Ancak bu ejderha bir gölge –insanın hayal edip edebileceği en kötücül tür– olduğu hâlde insana benziyorsa ne olacak? Elsa, Kurtyürek'in bile böyle bir varlığı yenebileceğinden emin değil. Hem de Uyur Uyanıklar Diyarı'ndaki en meşhur savaşçı olmasına rağmen. Peki şimdi? Sümükten korkuyorken ve ellerine bulaşmış kanın düşüncesini yıka yıka geçiremiyorken?

Elsa gölge hakkında hiçbir şey bilmiyor. Tek bildiği onu iki kez gördüğü; ilki cenaze levazımatçısının orada, ikincisi de okula giderken otobüsün dışında. Bir de rüyasında gördü. Şimdi de kalkıp evine onu aramaya gelmiş. Micama'da tesadüflere yer yoktur. Masallarda her şey her zaman tam da olması gerektiği gibidir.

Büyükanne, "Kaleni koru, arkadaşlarını koru," derken muhtemelen bundan bahsediyordu. Elsa, şimdi Büyükanne'nin ona bunu birlikte yapabileceği bir ordu bırakmış olmasını diliyor.

Elsa bodruma inmeden önce gecenin ilerleyen saatlerine, hava bir çocukla bir devşahın Britt-Marie'nin balkonunun altından geçerken görülmeyeceği denli kararana kadar bekliyor. George dışarıda koşuda, Anne hâlâ yarın için her şey hazır olsun diye uğraşıyor. Bu sabah muhasebeciyle yapılan toplantıdan beri sürekli telefonda, bir cenaze levazımatçısındaki balina kadınla konuşuyor bir çiçekçiyle; derken papaz yardımcısıyla, ardından hastaneyle ve tekrar papaz yardımcısıyla. Elsa odasında oturmuş, Örümcek Adam okurken yarını düşünmemek için elinden geleni yapıyor. Pek işe yaramıyor tabii.

Devşaha Maud'un getirdiği kurabiyelerden birkaçını götürüyor ve içindekiler silinip süpürülünce teneke kutuyu öyle hızlı geri çekmek zorunda kalıyor ki kesici dişlerin kurbanı olmaktan son anda kurtuluyor. Büyükanne hep devşah salyasının yıkayarak çıkarılmasının ne kadar zor olduğundan bahsederdi, oysa Elsa teneke kutuyu Maud'a geri vermeyi planlıyor. Ancak devşah her zamanki devşahlığını yapıyor ve aç kurt gibi Elsa'nın sırt çantasını karıştırıyor, belli ki kızın nasıl olup da elinde avuç içi kadar bir kutuyla aşağı inebileceğini anlamakta zorluk çekiyor.

"Sana başka kurabiyeler de getirmeye çalışacağım ama şimdilik bununla idare etmek zorundasın." Bir termosu açıyor. "Bu pandispanya karışımı. Gerçi ben doğru düzgün karıştırmayı bilmiyorum," diye mırıldanıyor özür diler gibi. "Mutfaktaki dolapta buldum, üzerinde hazır pandispanya karışımı yazıyordu ama sadece tozdan ibaretti. Ben de biraz su ekledim. Düzgün bir karışımdan çok vıcık vıcık bir şeye benziyor."

Devşah şüpheli görünüyor ama havlu boyutundaki dili yine de termosun içindeki vıcık vıcık şeyi ânında silip süpürüyor. Ne olur ne olmaz diye. İnanılmaz esnek bir dilleri olması devşahların en öne çıkan süper güçlerinden biri.

"Beni arayan bir adam varmış," diye fısıldıyor Elsa hayvanın kulağına. Cesur görünmeye çalışıyor. "Bana kalırsa gölgelerden biri. Hazırlıklı olmalıyız."

Devşah burnunu Elsa'nın boynuna gömüyor. Elsa hayvanı kollarıyla sarıyor ve postunun altında gerilen kaslarını hissediyor. Devşah oyunbaz görünmeye çalışıyor ama Elsa onun devşahların en iyi yaptığı şeyi yaptığının farkında: Savaş hazırlanmak. Zaten onu bu yüzden seviyor.

"Nereden çıktı hiç bilmiyorum, Büyükanne bana o tür ejderhalardan bahsetmemişti."

Devşah bir kez daha Elsa'nın boğazına gömülüyor, sonra da o kocaman, anlayışlı gözleriyle bakıyor. Elsa, Kurtyürek'in orada olmasını diliyor. Az önce zilini çaldı ama açan olmadı. Britt-Marie bir şeylerden şüphelenir diye seslenmek istemedi ama posta deliğinden içeri doğru gürültüyle burnunu çekerek her şeyi kamuflaj rengine boyayacak yapışkan bir hapşırığın yolda olduğunu ima etti. Onun da etkisi olmadı.

"Kurtyürek kayboldu," diye itiraf ediyor nihayet devşaha.

Cesur olmaya çalışıyor. Bodrumun içinde yürürlerken her şey yolunda gidiyor. Bodrumun merdivenlerini çıkarken de. Ama ana kapının iç tarafındaki antreye geldiklerinde tütün kokusunu alıyor, Büyükanne'nin kullandığı tütünden. Kâbusundan kalma o korku Elsa'yı felç ediyor. Ayakkabıları birden binlerce ton gibi geliyor. Başı sanki içindeki bir şeyler serbest kalmaya çalışıyormuş da çeperden çepere vuruyormuş gibi zonkluyor.

Belirli bir kokunun değerinin, beyinde hangi yolu izleyeceğine bağlı olarak bu kadar hızlı değişmesi ne garip. Sevginin ve korkunun birbirlerine bu kadar yakın komşu olmaları ne garip.

Kendi kendine kafasından uydurduğunu söylüyor ama faydası olmuyor. Devşah yanında sabırla dikiliyor ama Elsa'nın ayakkabıları kıpırdamıyor.

Camın önünden hızla biz gazete geçiyor. Kapınıza "Önemsiz posta bırakmayın, lütfen!" çıkartması yapıştırsanız bile posta

deliğinden atılan o gazetelere benziyor. Elsa'ya Büyükanne'yi hatırlatıyor. Orada öylece, hâlâ donmuş hâlde dikiliyor ve gazeteyi görünce öfkeleniyor çünkü onu bu duruma sokan büyükannesi. Hepsi Büyükanne'nin suçu.

Elsa, Büyükanne'nin gazete ofisini arayıp kapısına şaşırtıcı derecede okunaklı bir yazıyla, "Önemsiz posta bırakmayın sakın. Teşekkürler!" mesajı asmasına rağmen gazeteyi posta deliğinden attıkları için onları bir güzel haşladığı günü hatırlıyor. Mesajın sonunda neden "Teşekkürler!" yazdığına epey kafa yormuştu çünkü annesi hep bir insanın içtenlikle teşekkür etmeyecekse o kelimeyi kullanma zahmetine hiç girmemesini söylerdi. Büyükanne'nin kapısındaki notta da pek içten görünmüyordu.

Ancak gazete ofisinde telefonu açan insanlar Büyükanne'ye onların gazetesinin reklam işletmesi değil "toplumsal bilgi" gazetesi olduğunu, dolayısıyla insanların onlara yapmadıkları için teşekkür etmelerinden bağımsız olarak posta kutularına konabileceğini söylemişlerdi. Büyükanne gazeteyi çıkaran şirketin sahibinin adını sormuş, ardından da onunla konuşmak istemişti. Hattın diğer ucundaki insanlar, gazete sahibinin bu tür saçmalıklara ayıracak vakti olmadığını bittabi anlayabileceğini söylemişti Büyükanne'ye.

Tabii ki böyle bir şey söylememeleri gerekirdi çünkü Büyükannenin "bittabi anlayamayacağı" pek çok şey vardı. Ayrıca ücretsiz gazete basan şirketi olan bir adamın aksine bol bol da boş vakti vardı. "Senden daha fazla boş vakti olan birine sakın bulaşma," derdi Büyükanne hep. Elsa'ysa bunu, "Yaşına göre fazla havai olan birine sakın bulaşma," olarak tercüme ederdi.

Sonraki günlerde Büyükanne Elsa'yı her zamanki gibi okuldan aldı, ardından da ellerinde sarı IKEA torbalarıyla mahallede dolaşıp bütün zilleri çaldılar. İnsanlar bunu biraz tuhaf bulmuş gibiydi, özellikle de o sarı IKEA torbalarını mağazadan çıkarmanın yasak olduğunu herkes bildiği için. Biri gereğinden fazla soru sormaya başlarsa Büyükanne hemen geri dönüştürülebilir

atıkları toplayan bir çevre örgütünden geldiklerini söyleyiveriyordu. Ağzına kadar doldurdukları torbaları Renault'ya koyarken, "İnsanlar çevre örgütlerinden korkuyor, evlerine dalıp onları çöplerini doğru düzgün atmamakla suçlayacağımızı sanıyorlar. Fazla film izliyorlar herhâlde," diye açıklamıştı Büyükanne. Elsa onun ne tür filmler izlediğini ve o tür şeylerin nerede olduğunu hiç anlayamamıştı. Büyükannenin "panda faşistleri" dediği çevre örgütlerinden nefret ettiğini biliyordu.

Her hâlükârda o sarı torbaları kesinlikle mağazadan dışarı çıkarmamalıydınız. Elbette Büyükanne bunu omuz silkerek geçiştirmişti. "Ben o torbaları çalmadım, sadece henüz geri vermedim," diye mırıldandı ve Elsa'ya kalın uçlu bir keçeli kalem verdi. Elsa bu iş için en az dört kutu Ben & Jerry New York Super Pudge Chunk istediğini söyledi. Büyükanne, "Bir!" dedi, Elsa, "Üç!" diye karşılık verdi, Büyükanne "İki!" dedi, Elsa ise, "Üç, yoksa anneme anlatırım!" dedi. Bunun üzerine Büyükanne, "Ben teröristlerle pazarlık yapmam!" diye haykırdı. Elsa ise herhangi biri Vikipedi'de "terörist" kelimesini aratacak olursa çıkan tanımda Büyükanne'ye uyan bir sürü şey olduğunu ancak birinin bile Elsa'yla özdeşleştirilemeyeceğini belirtti. "Teröristlerin amacı kaos çıkarmak ve annem senin bütün gün kaos çıkarmakla meşgul olduğunu söylüyor," dedi Elsa. Büyükanne, keçeli kalemi alır ve çenesini kapalı tutacağına söz verirse Elsa'ya dört kutu almayı kabul etti. Elsa da ondan isteneni yaptı. O gecenin ilerleyen saatlerinde, Elsa şehrin diğer ucuna park edilmiş Renault'nun içinde, karanlıkta oturmuş, nöbet tutuyordu. Büyükanne ise sarı IKEA torbalarıyla binalara girip çıkıyordu. Ertesi gün ücretsiz gazete basan şirketin sahibi olan adam komşularının kapısını çalmasıyla uyandı, çok öfkeliydi, zira belli ki biri asansörü ücretsiz gazetenin yüzlerce nüshasıyla doldurmuştu. Bütün posta kutuları onlarla doluydu ve geniş cam kapının her tarafına o gazeteden bantlanmıştı ve her dairenin dışında kapılar açıldıkça dağılıp basamaklardan

yuvarlanan sallantılı yığınlar vardı. Gazetenin her nüshasında, hemen "Karşılıksz toplumsal bilgi, ii okumlar!!!" yazısının altına keçeli kalemle çizilmiş kocaman harflerle adamın adı yazıyordu.

Büyükanne ile Elsa eve dönerken dondurma almak için benzinliğe uğradılar. Birkaç gün sonra Büyükanne gazeteyi tekrar aradı, ondan sonra da gazete bir kere bile gelmedi.

"Giriyor musun çıkıyor musun?"

Alf'in merdiven boşluğundaki loş bölgeden gelen sesi kahkaha gibi. Elsa arkasına dönüyor ve içgüdüsel olarak kendini onun kollarına atmak istiyor ama kendine engel oluyor çünkü onun da bundan en az Kurtyürek kadar rahatsız olacağını fark ediyor. Adam ellerini ceplerine sokarken deri ceketi gıcırdıyor ve başıyla kapıyı işaret ediyor.

"İçeri mi dışarı mı? Senin dışında kör olası bir yürüyüş hayali kuranlar da var."

Elsa ile devşah ona uzun uzun bakıyorlar. Alf bir şeyler mırıldanarak yanlarından geçip kapıyı açıyor. Onlardan eşlik etmelerini istemediği hâlde Elsa ile devşah da hemen peşine takılıyorlar. Binanın köşesini dönüp Britt-Marie'nin balkonundan görülmeyecekleri bir yere geldiklerinde devşah geri geri bir çalının içine girip bir miktar konsantre olması gereken bir devşahtan beklenebileceği kadar kibarca hırlıyor. Arkalarını dönüyorlar. Davetsiz misafirleri Alf'i pek memnun etmemiş gibi. Elsa boğazını temizleyip onu anda tutmak için konuşulacak havadan sudan bir şeyler arıyor.

"Araba işi nası gidiyo?" diye soruveriyor çünkü babası ne zaman ne yapacağını bilemese hep öyle der.

Alf başını iyi der gibi sallıyor. Başka bir tepki vermiyor. Elsa yüksek sesle nefes alıyor.

"Muhasebeci toplantıda ne dedi?" diye soruyor bu kez. Belki bu, Alf'i kızdırır da en az apartman toplantısındaki kadar konuşkan olur diye umuyor. Elsa insanları sevmedikleri

şeyler hakkında konuşturmanın sevdikleri şeyler hakkında konuşturmaktan daha kolay olduğunu bir süre önce çözmüştü. Üstelik biri konuşurken –neden bahsederse etsin– karanlıktaki gölgelerden korkmamak daha kolay.

"O muhasebeci olacak şerefsiz mülk sahiplerinin kör olası daireleri kiracılar birliğindeki şerefsizlere satmaya karar verdiğini söyledi, tabii binadaki herkes kabul ederse."

Elsa, Alf'in dudaklarının ucunu gözlüyor. Adam gülümsedi gülümseyecek gibi.

"Komik mi bu?"

"Biz aynı binada mı yaşıyoruz? Bu binadaki insanların herhangi bir konuda uzlaşmasını sağlayana kadar İsrail-Filistin çatışması yüz kere çözülür."

"Kira kontratları uzarsa dairesini satmak isteyen var mı ki?" diye soruyor.

Alf'in dudaklarının ucu yeniden düzleşiyor, daha bir kendisine benziyor.

"İsteyen var mı bilmem ama çoğu insan satmak zorunda kalacak."

"Neden?"

"Güzel muhit. Daireler bok gibi pahalı. Binadakilerin çoğu o tarz bir banka kredisini karşılayamaz."

"Taşınmak zorunda mı kalacaksın?"

"Muhtemelen."

"Annem, George ve ben de mi?"

"Ben nereden bileyim?"

Elsa düşünüyor.

"Peki ya Maud ile Lennart?"

"Amma çok sorun varmış."

"Madem konuşmak istemiyordun burada ne işin var?"

Alf'in ceketi çalıdaki devşaha doğru gıcırdıyor.

"Ben sadece boktan bir yürüyüşe çıkacaktım. Ne seni ne de o şeyi davet eden olmadı."

"Bu kadar çok küfretmen resmen delilik, daha önce söyleyen oldu mu? Babam der ki kelime dağarcığının zayıflığına işaretmiş."

Alf ona ters ters bakıyor, sonra ellerini cebine sokuyor.

"Maud ile Lennart da taşınmak zorunda kalacak. Büyük ihtimalle birinci kattaki o kızla çocuğu da. Dün gittiğin o psikolog karı, ne bileyim, belki onun bok gibi parası vardır..."

Birden susuyor. Kendini tutmaya çalışıyor.

"O... hanımefendi. Muhtemelen... bir çuval parası vardır, o... kadın," diye düzeltiyor kendini.

"Peki büyükannem uzun vadeli kiralama hakkında ne düşünüyordu?"

Alf'in dudaklarının ucu bir kez daha kısacık titreşiyor.

"Genelde Britt-Marie ne düşünüyorsa tam tersini."

Elsa ayakkabısıyla minyatür bir kar meleği çiziyor.

"Belki de iyi olur? Uzun vadeli kiralama olursa belki herkes daha... iyi bir yere taşınabilir?" diyor Elsa çekinerek.

"Ben burada iyiyim. Keyfim yerinde. Burası bizim kör olası evimiz."

Elsa itiraz etmiyor. Burası onun da evi.

Rüzgâra kapılmış bir ücretsiz gazete daha geçip gidiyor. Bir süre Elsa'nın ayağına takılıyor, sonra kendini kurtarıp küçük, öfkeli bir denizyıldızı gibi yuvarlanmaya devam ediyor. Bu Elsa'yı yine öfkelendiriyor. Büyükanne'nin o gazeteyi posta kutusuna bırakmalarını engellemek için mücadele etmeye ne kadar istekli olduğunu hatırlatıyor ona. Elsa'yı öfkelendiriyor çünkü bu tam da Büyükanne'nin yapacağı bir şeydi, çünkü Büyükanne bunu yalnızca Elsa için yapıyordu. Büyükanne'nin yaptığı işler hep öyleydi gerçi. Elsa'nın iyiliği için.

Çünkü Büyükanne aslında o gazeteleri severdi, yağmur yağdığında onları ayakkabılarının içine sıkıştırırdı. Ama Elsa bir gün internette bir gazetenin tek bir baskısı için kaç ağacın kesildiğini okuyunca hem kendi kapısına hem de Elsaların ka-

pısına, "Önemsiz posta bırakmayın sakın, teşekkürler!" notları asmıştı, çünkü Elsa tam bir çevreciydi. Gazete gelmeye devam etmiş ve Elsa şirketi aradığında ona gülmüşlerdi. Bunu yapmamaları gerekirdi. Çünkü kimse Büyükanne'nin torununa gülemez.

Büyükanne çevreden nefret ederdi ama bir savaşa girerken mutlaka yanınızda götüreceğiniz cinsten bir insandı. O yüzden de sırf Elsa için terörist olmuştu. Elsa bunun için büyükannesine öfkeli aslında, çünkü Büyükanne'ye öfkelenmek istiyor. Geri kalan her şey için. Söylediği yalanlar için, Anne'yi terk ettiği için, öldüğü için. Ama torunu uğruna terörist olmaya hazır birine öfkeli kalmak neredeyse imkânsız. Öfkelenememek de Elsa'yı öfkelendiriyor.

Büyükanne'ye normal yollardan öfkelenemiyor bile. Onunla ilgili bu bile normal değil.

Alf'in yanında sessizce dikiliyor ve başı ağrıyana kadar gözlerini kırpıştırıyor. Alf ilgisiz görünmeye çalışıyor ama Elsa adamın birini ararmış gibi karanlığı taradığını fark ediyor. Tıpkı Kurtyürek ve devşah gibi çevreyi gözlüyor. Sanki nöbet tutuyormuş gibi. Elsa gözlerini kısıp onu bir yapboz parçası gibi Büyükanne'nin yaşamına yerleştirmeye çalışıyor. Büyükannesinin Alf'ten pek bahsettiğini hatırlamıyor; sadece ayağını kaldırmayı bilmediğini, bu yüzden de ayakkabılarının tabanlarının hep yıprandığını söylemişti.

"Büyükannemi ne kadar iyi tanıyorsun?" diye soruyor Elsa.

Deri ceket gıcırdıyor.

"Tanımak derken ne demek istiyorsun? Komşuyduk işte, o kadar," diye kaçamak bir yanıt veriyor Alf.

"O zaman taksiyle gelip beni aldığında, beni orada bıraksaydın Büyükanne'nin seni asla affetmeyeceğini söylediğinde ne demek istiyordun?"

Biraz daha gıcırtı.

"Bir şey demek istemedim, sadece bokt– Hiç yani. Sadece oralardan geçiyordum. O boktan..."

Sesi sinirli gibi. Elsa başını onaylar gibi sallıyor ve anlamış gibi yapıyor, ki bu da belli ki Alf'in hiç hoşuna gitmiyor.

"Peki şimdi neden buradasın?" diye soruyor Elsa alayla.

"Ne?"

"Neden peşimden dışarı geldin? Senin şu anda taksini sürmen ya da öyle bir şey yapman gerekmiyor mu?"

"Benim bokt– Yürüyüşe çıkmak için özel izin almak gerekmiyor, biliyorsun değil mi?"

"Tabii, tabii."

"Gecenin bir vakti seni ve o iti tek başınıza dışarı salamazdım. Yoksa büyükannen benim ağzıma..."

Kendine engel oluyor. Homurdanıyor. İç geçiriyor.

"Başına bir şey gelirse büyükannen beni asla affetmez."

Bunu söylediğine çoktan pişman olmuş gibi.

Elsa yeterince uzun zaman geçtiğine kanaat getirene kadar bekledikten sonra, "Büyükannemle yasak aşk mı yaşıyordunuz?" diye soruyor. Alf sanki Elsa suratına sarı bir kar topu fırlatmış gibi bakıyor.

"Bunun ne anlama geldiğini bilmek için biraz küçük değil misin sen?"

"Bilmek için küçük olduğum bir sürü şey var ama yine de hepsini biliyorum." Elsa boğazını temizleyip devam ediyor: "Bir keresinde ben küçükken annem bana işinin ne olduğunu açıklayacaktı çünkü babama sormuştum ama o da pek bilmiyordu. Annem o zaman ekonomist olarak çalıştığını söyledi. Ben de 'Ne?' diye sordum ve bunun üzerine annem, 'Hastanenin kaç para kazandığını hesaplıyorum, böylece ne alabileceğimizi biliyoruz,' dedi. Ben de, 'Nasıl yani, mağazadaymış gibi mi?' diye sordum. Annem öyle sayılabileceğini söyledi ve anlamak o kadar da zor olmadı. Yani babam o konuda gerçekten de biraz kalın kafalıydı."

Alf saatini kontrol ediyor.

"Ama sonra iki insanın dükkân işlettiği bir televizyon dizisi izledim. O ikisi bir yasak aşk yaşıyordu ya da ben öyle olduğunu sanmıştım. O yüzden artık ne anlama geldiğini biliyorum, sayılır yani. İşte büyükannemle senin de birbirinizi o şekilde tanıdığınızı düşündüm! Eee... var mıydı, yok muydu?"

"O it işini bitirmemiş midir artık? Bazılarımızın işe gitmesi gerek," diye mırıldanıyor Alf, ki bu da pek cevap sayılmaz. Çalılara doğru dönüyor.

Elsa onu düşünceli düşünceli izliyor.

"Sadece senin Büyükanne'nin tipi olabileceğini düşündüm. Çünkü ondan biraz daha gençsin. Senin yaşlarındaki polislerle hep flört ederdi. Polis olmak için biraz fazla yaşlılardı ama yine de polislerdi işte. Sen polissin demiyorum tabii. Ama sen de biraz... gerçekten yaşlı olmayan yaşlılardansın. Ne demek istediğimi anladın mı?"

Alf pek de anlamış gibi görünmüyor. Daha çok migreni tutmuş gibi görünüyor.

Devşah işini bitirince üçü birlikte içeri giriyorlar. Elsa ikisinin ortasında. Pek büyük bir ordu olmasa da yine de bir ordu, diye düşünüyor Elsa ve karanlıktan biraz daha az korkuyor. Bodrumda garaj kapısıyla depo alanlarına açılan kapının önünde ayrılacakları sırada Elsa ayakkabısını yere sürterek, "Beni almaya geldiğinde arabada dinlediğin o müzik neyi? Opera mıydı?" diye soruyor.

"Tanrı aşkına, gına geldi sorulardan!"

"Sadece sorduk!"

"Başla– Evet. Operaydı, tamam mı?"

"Hangi dildeydi?"

"İtalyanca."

"Sen İtalyanca biliyor musun?"

"Evet."

"Gerçekten mi?"

"Başka hangi şekilde İtalyanca bilinebilir ki?"

"Ama yani akıcı mı?"

"O şey için başka bir saklanma yeri bulman gerekecek, sana söylemiştim," diyor eliyle devşahı işaret ederek. Belli ki konuyu değiştirmeye çalışıyor. "İnsanlar er ya da geç onu bulacaklar."

"İtalyanca biliyor musun, bilmiyor musun?"

"Operaları anlayacak kadar biliyorum. Başka bokt– sorun var mı?"

"Arabadaki opera neyle ilgiliydi peki?" diye üsteliyor Elsa.

Alf garaj kapısını açıyor.

"Aşk. Hepsi aşkla ilgilidir, hepsi."

Aşk kelimesini küçük birinin buzdolabı ya da yıldız tornavida demesi gibi söylüyor.

Elsa arkasından, "BÜYÜKANNEME ÂŞIK MIYDIN YANİ?" diye bağırıyor ama Alf çoktan kapıyı çarpıp gitmiş.

Elsa orada öylece durup sırıtıyor. Devşahın da gülümsediğinden emin gibi. Gülümserken gölgelerden ve karanlıktan korkmak çok daha zor.

"Sanırım Alf artık arkadaşımız," diye fısıldıyor.

Devşah da ona katılır gibi bakıyor.

"Edinebileceğimiz bütün arkadaşlara ihtiyacımız olacak. Çünkü Büyükanne bana bu masalda ne olacağını söylemedi."

Devşah ona doğru kıvrılıyor.

Elsa tüylerinin arasına, "Kurtyürek'i özledim," diye fısıldıyor.

Devşah hiç istemese de buna da katılıyormuş gibi görünüyor.

20

BUTİK

Gün bugün. Üstelik korkunç bir geceyle başlıyor.

Elsa ağzı ardına kadar açık uyanıyor ama çığlıkları odasından ziyade kafasının içini dolduruyor. Sessizce haykırıyor ve yorganı üzerinden atmak için bir elini uzatıyor ancak yorgan çoktan yerde. Evin içinde yürüyor, yumurta kokusu var. George mutfakta ona temkinle gülümsüyor. Elsa karşılık vermiyor. George üzülüyor. Elsa umursamıyor.

O kadar sıcak bir duş alıyor ki derisi etinden mandalina kabuğuymuşçasına soyulacakmış gibi oluyor. Yeniden evde dolaşıyor. Annesi saatler önce çıktı. Her şeyi düzeltmeye gitti çünkü Anne'nin işi bu.

George arkasından seslenerek bir şeyler söylüyor ama Elsa ne dinliyor ne de cevap veriyor. Anne'nin onun için hazırladığı kıyafetleri giyip sahanlığa çıkıyor ve kapıyı arkasından kapıyor. Büyükanne'nin dairesindeki koku hiç doğru gelmiyor ona. İçerisi temiz kokuyor. Eşyaların istiflendiği kutulardan oluşan

kulelerin gölgesi, sanki artık var olmayan her şeyin anıtı gibi hole düşüyor.

Elsa kapının hemen önünde duruyor, daha fazla ilerleyemiyor. Dün gece buradaydı ama gün ışığında daha zor geliyor. Güneş perdelerin arasından içeri sızarken bir şeyleri hatırlamak çok daha güç bir iş. Buluttan hayvanlar gökyüzünde hızla süzülüyor. Güzel bir sabah ama korkunç bir gün.

Elsa'nın teni duş yüzünden hâlâ yanıyor. Büyükanne'yi hatırlatıyor bu ona çünkü Büyükanne'nin duşu bir yıldan uzun süre çalışmamıştı ve ev sahibini arayıp sorunu çözmek yerine Anne ile George'un duşunu kullanmıştı. Bazen evine dönerken de bornozunu bağlamayı unuturdu. Hatta bazen bornozu tamamen unuturdu. Bir keresinde Anne, George'un da orada yaşıyor olmasına zerre saygı göstermediği için ona neredeyse on beş dakika boyunca bağırmıştı. Ama bu, Elsa'nın Charles Dickens'ın toplu eserlerini okumaya başlamasından kısa bir süre sonraydı. Büyükanne'nin kitap okumakla pek arası yoktu, o yüzden de o Renault'yu sürerken Elsa ona yüksek sesle okurdu çünkü sonrasında kitapları tartışacağı biri olsun istiyordu. Özellikle de Bir Noel Şarkısı'nı birkaç kez okumuştu, zira Büyükanne Noel hikâyelerine bayılırdı.

Dolayısıyla Anne, Büyükanne'nin George'a saygı göstermek adına evde çıplak dolaşmamasını söylediğinde Büyükanne hâlâ çıplak olduğu hâlde George'a dönüp, "Nedir bu saygı zırvaları? Sen benim kızımla aynı evi paylaşıyorsun, Tanrı aşkına?" demişti. Sonra da aşırı çıplak hâlde yerlere kadar eğilerek gayet resmî bir tavırla, "Ben gelecek Noellerin ruhuyum, George!" demişti.

Anne bu konuda Büyükanne'ye çok kızgındı ama Elsa'nın iyiliği için bunu belli etmemeye çalıştı. O yüzden Elsa da Anne'nin iyiliği için Büyükanne'nin Charles Dickens'tan alıntı yapabilmesiyle ne kadar gurur duyduğunu belli etmemeye çalıştı.

Elsa ayakkabılarını çıkarmadan içeri giriyor. Parke zemini çizen şu ayakkabılardan var ayağında. O yüzden Anne onları

içeride giyemeyeceğini söylüyor ama Büyükanne'nin evinde giyse de bir şey olmaz çünkü zemin zaten biri üzerinde paten kaymış gibi görünüyor. Kısmen eski olduğundan kısmen de Büyükanne bir zamanlar o parkelerin üstünde sahiden paten kaydığından.

Elsa büyük gardırobun kapağını açıyor. Devşah yüzünü yalıyor. Protein barı ve pandispanya karışımı kokuyor nefesi. Elsa dün gece tam yatağa girmişti ki Anne'nin bugün muhtemelen George'u depoya gönderip yedek sandalyeleri isteyeceğini hatırladı çünkü daha sonra herkes kahveye buraya gelecek. Çünkü gün bugün ve böyle bir günden sonra herkes bir yerlerde kahve içer.

Anne ile George'un deposu, Büyükanne'ninkinin hemen yanında ve Alf her tarafa kontrplak döşediği için devşahın görülebileceği tek yer de orası. O yüzden Elsa gece gizlice, gölgelerden mi hayaletlerden mi yoksa Britt-Marie'den mi daha çok korktuğuna karar veremeden aşağı inip devşahı yukarı çıkardı.

"Büyükanne ölmemiş olsa burada seni saklayacak daha çok yer olurdu," diyor Elsa özür diler gibi çünkü o zaman gardırobun büyümesi durmazdı. "Ama gerçi Büyükanne ölmemiş olsaydı zaten saklanacak bir yere ihtiyacın olmazdı."

Devşah bir kez daha Elsa'nın yüzünü yalıyor ve başını açıklıktan uzatıp sırt çantasını arıyor. Elsa koşup çantayı holden getiriyor ve içinden üç kutu hayaller ile bir kutu süt çıkarıyor.

"Bunları dün gece Maud anneme bırakmış," diye açıklıyor Elsa ama devşah sanki kurabiyeleri kutusuyla birlikte yiyecekmiş gibi ellerini koklamaya başlayınca işaret parmağını uyarırcasına kaldırıyor.

"Sadece iki kutusunu yiyebilirsin! Diğeri cephanemiz için!"

Devşah ona bir iki havlıyor ama sonunda pazarlık yapacak konumda olmadığını kabul ederek teneke kutulardan ikisinin dibini sıyırıp üçüncünün de yarısını yiyor. Sonuçta o bir devşah. Bunlar da kurabiye.

Elsa sütü alıp möobancasını aramaya gidiyor. Bugün jetonu biraz geç düşüyor. Yıllardır kâbus görmediğinden ona ihtiyacı

olabileceği ancak düşüyor aklına. Gölge rüyasına ilk geldiğinde ertesi sabah hepsini unutmaya çalışmıştı. Tıpkı sizin gibi. "Sadece bir kâbus," diyerek kendini ikna etmeye çalışmıştı. Ama daha akıllıca davranmalıydı. Zira Uyur Uyanıklar Diyarı'na ayak basmış herhangi biri öyle olmadığını bilirdi.

Dolayısıyla dün gece de aynı rüyayı gördüğünde kâbuslarla savaşmak için nereye gitmesi gerektiğini anlamıştı. Gecelerini onların elinden geri almak için.

"Mirevas!" diye sesleniyor devşaha kararlılıkla. Silahını Büyükanne'nin küçük gardıroplarından birinde, Anne'nin henüz kutulara kaldırmaya fırsat bulamadığı ıvır zıvırların içinde bulmuştu.

Möbancasını sallayarak, "Mirevas'a gitmemiz gerek!" diyor devşaha.

Micama'nın komşu krallıklarından biri olan Miravas, Uyur Uyanıklar Diyarı'ndaki en küçük ülke ve bu nedenle de neredeyse unutulmuş durumda. Uyur Uyanıklar Diyarı'ndaki çocuklar coğrafya öğrenirken altı krallığın da ismini sıralamak zorunda kaldıklarında Mirevas'ı hep atlarlar. Orada yaşayanlar bile. Çünkü Mirevaslılar müthiş alçakgönüllü, nazik ve ihtiyatlı yaratıklardır ve gereksiz yer kaplamaktan yahut ufacık bir rahatsızlık vermekten kaçınmak için ellerinden geleni yaparlar. Ancak çok önemli bir görevleri vardır, hatta en önemli şeyin hayal gücü olduğu bir krallıktaki en önemli görev budur: Zira kâbus avcıları Mirevas topraklarında eğitilir.

Yalnızca gerçek dünyada yaşayıp hiçbir halttan anlamayan ukalalar, "Altı üstü bir kâbus," diyecek kadar aptal olabilir. "Altı üstü" kâbus diye bir şey yoktur. Onlar yaşayan canlılardır; herkes uyurken evlere sızan, içeri girip bir kargaşaya neden olmak için bütün kapıları ve pencereleri zorlayan küçük, karanlık güvensizlik ve ıstırap bulutlarıdır. Kâbus avcılarının varlık nedeni de budur. Ayrıca herhangi bir şey hakkında herhangi bir bilgisi olan herkes bilir ki kâbusları kovalamak için

mööbanca olmazsa olmazdır. O kadar da iyi bilmeyen biri mööbancayı birinin büyükannesi tarafından tasarlanmış, bir yanına süt kutusu iliştirip tepesine de sapan yapıştırılmış sıradan bir paintball silahı sanabilir. Ancak Elsa elinde ne tuttuğunun gayet farkında. Kutuya süt dolduruyor ve kurabiye tabancasının üzerindeki lastik banda da bir kurabiye yerleştiriyor.

Bir kâbusu öldüremezsiniz ama onu korkutabilirsiniz ve kâbusları süt ile kurabiyeden daha çok korkutan hiçbir şey yoktur.

Tam kendine güveni biraz yerine gelmişken kapının çalmasıyla irkiliyor ve devşahın üzerine süt sıçratsa da peşinden kurabiye gelmediğinden hayvanı hayal kırıklığına uğratıyor. Devşah oflayarak uzaklaşıyor. Elsa bir an için bir kâbusun kapı zili çalıp çalamayacağını merak ediyor ama gelen George. Üzgün görünüyor. Elsa ise umursamıyor.

"Ben depodan yedek sandalyeleri almaya gidiyorum," diyor ve ona üvey babaların kendilerini iyice dış kapının mandalı hissettiği günlere has bir gülümseme takınmaya çalışıyor.

Elsa omuz silkip kapıyı adamın yüzüne kapıyor. Devşah tekrar ortaya çıkınca Elsa onun sırtına binip gözetleme deliğinden bakıyor. George'un neredeyse bir dakika boyunca orada oyalanmasını izliyor. Adam üzgün görünüyor. Elsa bu yüzden ondan nefret ediyor. Anne, hep George'un Elsa tarafından sevilmek istediğini, çünkü onu umursadığını söylüyor. Sanki Elsa bunu anlamıyormuş gibi. George'un umursadığını biliyor, zaten bu yüzden onu sevemiyor. Denese bile sevemeyeceğinden değil, daha çok kesinlikle seveceğini bildiğinden. Çünkü herkes George'u sever. Onun süper gücü bu.

Hem Elsa, George'u severse Yarımcık doğup da George onu unutunca hayal kırıklığına uğrayacağını biliyor. O yüzden en başından sevmemek en iyisi.

İnsanları sevmezseniz canınızı yakamazlar. Genellikle "farklı" olarak adlandırılan, neredeyse sekiz yaşına basacak çocuklar bunu çok çabuk öğrenir.

Elsa devşahın sırtından iniyor. Devşah dişlerini möobancaya geçiriyor ve usulca ama kararlılıkla Elsa'nın elinden alıyor. Sonra sürükleyerek götürüp bir taburenin üstüne, Elsa'nın tetiği çeken parmağının ulaşamayacağı bir yere koyuyor. Ancak kurabiyeye dokunmuyor, ki bu da devşahların kurabiyeleri ne kadar sevdiğini bilen herkesin anlayacağı üzere Elsa'ya ne kadar saygı duyduğunun göstergesi.

Kapı bir kez daha çalışıyor. Elsa gidip açıyor ve tam sabırsızca George'a çıkışacakken karşısındakinin o olmadığını fark ediyor.

Sessizlik herhâlde beş altı sonsuzluk kadar uzuyor.

"Merhaba, Elsa," diyor siyah etekli kadın düşüncelere dalmış gibi. Gerçi bugün siyah etek yerine kot pantolon giymiş. Nane kokuyor ve korkmuş gibi görünüyor. O kadar ağır nefes alıyor ki Elsa onun oksijen eksikliğinden öleceğinden korkuyor.

"Ben... Ben ofisimde sana bağırdığım için çok özür dilerim," diye başlıyor.

Birbirlerinin ayakkabılarını inceliyorlar.

Elsa nihayet, "Dert değil," diyor.

Kadının dudaklarının ucu usulca titreşiyor.

"Senin ofise gelmene biraz hazırlıksız yakalandım. Orada ziyaretime gelen olmaz pek. Ben... Ben ziyaretlerde pek iyi değilim."

Elsa bakışlarını kadının ayakkabılarından ayırmadan, suçluluk duygusuyla başını sallıyor.

"Önemli değil. Ben de şey dediğim için özür dilerim... şey..." diye fısıldıyor ama gerisini getirmeyi başaramıyor.

Kadın elini geçiştirir gibi sallıyor.

"Benim hatamdı. Ailemden bahsetmek benim için zor. Büyükannen beni zorlamayı denemişti ama... beni öfkelendirmekten başka bir işe yaramadı."

Elsa ayakkabısının ucuyla yeri eşeliyor.

"İnsanlar zor şeyleri unutmak için şarap içiyor, değil mi?"

"Ya da hatırlayabilecek kadar güçlenmek için. Galiba."
Elsa burnunu çekiyor.
"Sen de yaralısın, değil mi? Kurtyürek gibi?"
"Yaralıyım... ama farklı bir biçimde galiba."
"Kendini düzeltemedin mi peki?"
"Psikolog olduğum için mi?"

Elsa başıyla onaylıyor. "İşe yaramadı mı?"

"Cerrahlar da kendilerini ameliyat edemez. Aşağı yukarı aynı şey bence."

Elsa yine başıyla onaylıyor. Kot pantolonlu kadın bir an ona uzanacakmış gibi oluyor ama sonra kendine hâkim oluyor ve dalgın dalgın avucunu kaşımaya başlıyor.

"Büyükannen mektubundan benden sana göz kulak olmamı istemiş," diye fısıldıyor.

Elsa başıyla onaylıyor.

"Bütün mektuplara yazmış bunu demek ki."

"Öfkeli gibisin."

"Bana hiç mektup yazmadı."

Kadın yerde duran bir çantaya uzanıp içinden bir şey çıkarıyor.

"Ben... Bu Harry Potter kitaplarını aldım dün. Ama henüz çok ilerleyecek vaktim olmadı."

"Fikrini neden değiştirdin?"

"Ben... Anladığım kadarıyla Harry Potter senin için önemli.

"Harry Potter herkes için önemlidir!"

Kadının ağzının etrafı yine kırışıyor. Yeniden uzun, derin bir nefes alıp Elsa'nın gözlerinin içine bakıyor.

"Ben de onu çok sevdim, onu söylemek istemiştim. Bu kadar şahane bir okuma keyfi yaşamayalı epey olmuştu. İnsan yetişkin olunca neredeyse hiç yaşayamıyor bunu. Çocukken bir zirveye çıkıyorsun ve sonra her şey yokuş aşağı sürüklenmeye başlıyor. Alaycılık yüzünden sanırım. Sadece bana eskiden bir şeylerin nasıl olduğunu hatırlattığın için teşekkür etmek istedim."

Elsa daha önce kadının kekelemeden bu kadar çok şey söylediğini hiç duymamıştı. Kadın çantadaki diğer şeyi ona uzatıyor. Elsa alıyor. Bu da bir kitap. Bir masal. Astrid Lindgren'in *Aslanyürekli Kardeşler* kitabı. Elsa kitabı biliyor çünkü Uyur Uyanıklar Diyarı'ndan olmayan hikâyeler için en sevdiklerinden biri. Renault'yu süren Büyükanne'ye kaç kere yüksek sesle okumuştu. Ölen ve Nangijala'ya gelen, orada zalim hükümdar Tengil ve ejderha Katla'yla savaşmak zorunda kalan Karl ve Jonatan'ın hikâyesini anlatıyor.

Kadının bakışları yine odağını kaybediyor.

"Büyükanneleri öldüğünde çocuklarıma bu kitabı okurdum. Sen okudun mu bilmiyorum. Muhtemelen okumuşsundur."

Elsa başını iki yana sallayarak kitabı sımsıkı tutuyor.

"Hayır," diye yalan söylüyor. Çünkü biri size bir kitap verdiğinde o insana kitabı okumamış gibi yapmanız gerektiğini bilecek kadar kibar.

Kot pantolonlu kadın rahatlamış görünüyor. Öyle derin bir nefes alıyor ki Elsa kadının köprücük kemiğinin kırılacağından korkuyor.

"Hani... hastanede mi tanıştık diye sormuştun ya. Büyükannenle ben. Tsunamiden sonra ben... onlar... bütün cesetleri küçük bir meydanda topladılar. Böylece aileler ve arkadaşlar şeye bakabileceklerdi... işte... şey... Beni orada buldu büyükannen. Meydanda. Orada oturuyordum öyle... Ne kadar zaman oturdum bilmiyorum. Birkaç hafta sanırım. Beni uçağa bindirip eve getirdi ve nereye... gideceğime karar verene kadar burada yaşayabileceğimi söyledi."

Dudakları arka arkaya, sanki elektrik almış gibi açılıp kapanıyor.

"Ben de burada kaldım. Kaldım işte."

Elsa bu kez kendi ayakkabılarına bakıyor.

"Bugün gelecek misin?" diye soruyor.

"Bence ben... Bence büyükanneni çok hayal kırıklığına uğrattım ben."

"Belki de sen kendini hayal kırıklığına uğrattığın için o da hayal kırıklığına uğramıştır."

Kadının boğazından boğulur gibi bir ses çıkıyor. Elsa'nın bunun muhtemelen kahkaha olduğunu anlaması biraz zaman alıyor. Sanki kadının boğazının o kısmı uzun süredir kullanılmamış da anahtarını az önce kendi kendine bulup eski bir elektrik düğmesi çevirmiş gibi.

"Sen gerçekten de çok değişik bir ufaklıksın," diyor kadın.

"Ben ufaklık değilim. Neredeyse sekiz olacağım!"

"Doğru, kusura bakma. Yeni doğmuştun. Ben buraya taşındığımda yani. Miniciktin."

"Farklı olmak yanlış bir şey değil. Büyükanne sadece farklı insanların dünyayı değiştirebileceğini söylüyor."

"Doğru. Özür dilerim. Benim... Benim gitmem gerek. Ben sadece... özür dilemek istemiştim."

"Sorun değil. Kitap için teşekkürler."

Kadının gözleri bir an bocalıyor, sonra dosdoğru Elsa'ya bakıyor.

"Arkadaşın döndü mü? Kurt.... Ne diyordun sen ona?"

Elsa başını iki yana sallıyor. Kadının gözlerinde samimi bir endişeyi andıran bir ifade var.

"Arada yapar bunu. Kaybolur. Endişelenmemelisin. O... insanlardan korkuyor. Bir süre kayboluyor. Ama hep geri dönüyor. Sadece zamana ihtiyacı var."

"Bence onun yardıma ihtiyacı var."

"Kendilerine yardım edilmesini istemeyen insanlara yardım etmek zordur."

Elsa, "Zaten başkalarının yardımını isteyen biri muhtemelen başkalarının yardımına en çok ihtiyaç duyan kişi değildir," diye karşı çıkıyor.

Kadın cevap vermiyor ama başını onaylar gibi sallıyor.

"Benim gitmem gerek," diye tekrarlıyor.

Elsa onu durdurmak istiyor ama kadın merdivenleri yarılamış bile. Tam alt kata inip gözden kaybolmak üzereyken Elsa korkuluktan sarkıyor, cesaretini topluyor ve sesleniyor:

"Onları buldun mu? Meydanda oğullarını buldun mu?"

Kadın duruyor. Tırabzanı sımsıkı tutuyor.

"Evet."

Elsa dudaklarını ısırıyor.

"Ölümden sonraki yaşama inanır mısın?"

Kadın başını kaldırıp ona bakıyor.

"Zor bir soru."

"Yani, bilirsin işte, Tanrı'ya inanıyor musun?" diye soruyor Elsa.

Kadın, "Bazen Tanrı'ya inanmak çok zor oluyor," diye yanıtlıyor.

"Tanrı'nın tsunamiyi neden durdurmadığını mı merak ettiğin için mi?"

"Neden tsunami diye bir şey var diye merak ettiğim için."

Elsa başıyla onaylıyor.

"Bir keresinde bir filmde, İnanç dağları yerinden oynatır, diye bir laf duymuştum," diye devam ediyor Elsa. Nedenini bilmiyor ama büyük ihtimalle gerçekten sormak istediği soruyu sorana kadar kadını gözden kaybetmemek istediği için.

"Ben de öyle duydum," diyor kadın.

Elsa başını iki yana sallıyor.

"Ama bu gerçekten doğru, biliyorsun değil mi? Çünkü Micama'dan gelen bir şey. İnanç adındaki bir devden. O kadar güçlü ki aklını yitirirsin. Ayrıca sahiden de dağları yerinden oynatabiliyor!"

Kadın sanki basamaklarda gözden kaybolmak için bir neden bulmaya çalışıyormuş gibi görünüyor. Elsa hızla bir nefes alıyor.

"Herkes Büyükanne'yi özleyeceğimi ama sonra geçeceğini söylüyor. Ben geçeceğini hiç sanmıyorum."

Kadın tekrar ona bakıyor. Gözlerinde anlayış var.
"Neden?"
"Senin için geçmemiş."
Kadın gözlerini hafifçe kapıyor.
"Belki de bu farklıdır."
"Nasıl farklı?"
"Büyükannen yaşlıydı."
"Benim için değildi. Ben onu sadece yedi yıldır tanıyordum. Neredeyse sekiz."
Kadın cevap vermiyor. Elsa ellerini tıpkı Kurtyürek'in yaptığı gibi ovuşturuyor.
"Bugün gelmelisin!" diye sesleniyor Elsa arkasından ama kadın çoktan gözden kaybolmuş.
Elsa dairesinin kapısının kapandığını duyuyor, sonra her şey sessizliğe gömülüyor. Ta ki en alttaki kapıdan Baba'nın sesini duyana kadar.
Kendini toparlıyor, gözyaşlarını siliyor ve devşahı yeniden gardıroba saklanmaya zorluyor. Bunun için möobanca cephaneliğinin yarısını rüşvet olarak vermek zorunda kalıyor. Sonra Büyükanne'nin dairesinin kapısını kapıyor ama kilitlemiyor ve merdivenden aşağı koşuyor. Birkaç dakika sonra Audi'de koltuğu alabildiğine arkaya yatırmış, uzanıyor ve cam tavandan dışarı bakıyor.
Buluttan hayvanlar şimdi alçaktan süzülüyor. Baba takım elbise giymiş ve sessiz. Tuhaf geliyor çünkü Baba neredeyse hiç takım elbise giymez. Ama bugün o gün.
"Sen Tanrı'ya inanıyor musun, baba?" diye soruyor Elsa. Babasını balkondan atılan su dolu balonlar gibi gafil avlıyor yine. Elsa bunu biliyor çünkü Büyükanne su dolu balonları severdi ve Baba, onun balkonunun altından geçmemeyi öğrenmişti.
"Bilmem," diye yanıtlıyor Baba.

Elsa bir cevabı olmadığı için ondan nefret etse de yalan söylemediği için de biraz seviyor. Audi siyah, çelik bir kapının önünde duruyor. Bir süre oturup bekliyorlar.

"Ben büyükanneme benziyor muyum?" diye soruyor Elsa bakışlarını gökyüzünden ayırmadan.

Baba çekinerek, "Fiziksel olarak mı?" diye soruyor.

Elsa iç çekerek, "Hayır, ne bileyim, kişilik olarak," diyor.

Baba bir an sekiz yaşına girecek bir kızı olan her baba gibi bocalıyor. Gören de Elsa ona bebeklerin nereden geldiğini sormuş zanneder. Yine.

Baba, "Sürekli, ne bileyim ya da gibi gibi demeyi bırakmalısın. Yalnızca kelime dağarcığı zayıf olan insanlar..." diye lafa giriyor çünkü kendine engel olamıyor. O da böyle biri işte. "Birisi" yerine "biri" demenin çok önemli olduğuna inananlardan biri.

"Uğraşmasana o zaman!" diye çıkışıyor Elsa. Sesi niyetlendiğinden çok daha hiddetli çıkıyor çünkü bugün hiç babasının düzeltmeleriyle uğraşacak havada değil.

Genelde onların olayı budur, birbirlerini düzeltmek. Tek olayları. Baba'nın bir kelime kavanozu var, Elsa "veciz" ve "gayretkeş" gibi zor kelimeler ya da "Buzdolabım resmen bir taco sosu mezarlığı" gibi karmaşık ifadeler öğrendiğinde onları bir kâğıda yazıp kavanoza atıyor. Kavanozun her doluşunda iPad'e kitap indirebilmek için bir hediye çeki kazanıyor. Bütün Harry Potter serisini kelime kavanozu sayesinde aldı. Gerçi babasının Harry Potter konusunda gülünç şüpheleri olduğunun da farkında, zira babası gerçekliğe dayanmayan hikâyeleri kafasında oturtamıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Elsa.

Baba koltuğuna gömülmüş. Kim daha çok utanıyor yarışmasına girmiş gibiler. Sonra Baba hafiften çekinerek konuşmaya başlıyor:

"Evet. Ona çok benziyorsun. Bütün iyi yanlarını ondan ve annenden almışsın."

Elsa yanıt vermiyor çünkü istediği cevabın bu olup olmadığını bilmiyor. Baba da bir şey demiyor çünkü söylemesi gerekenin bu olup olmadığından emin değil. Elsa babasına onunla biraz daha zaman geçirmek istediğini söylemek istiyor. İki haftada bir hafta sonları yetmiyor. Yarımcık gayet normal bir çocuk olarak dünyaya geldiğinde George'la Anne'nin artık Elsa'yı evde istemeyeceğini haykırmak istiyor. Çünkü bütün anne babalar normal çocuklar ister, farklı çocuklar değil. Yarımcık da Elsa'yla yan yana durdukça aralarındaki farklılıkları hatırlatacak onlara. Büyükanne'nin yanıldığını, farklı olmanın her zaman iyi olmadığını, farklı olmanın bir mutasyon olduğunu ve X-Men'deki neredeyse hiç kimsenin bir ailesi olmadığını haykırmak istiyor.

Her şeyi haykırmak istiyor. Ama yapmıyor. Çünkü anlamayacağını biliyor. Hem babasının da onun Lisette'le birlikte yaşadıkları evde kalmasını istemeyeceğini biliyor çünkü Lisette'in kendi çocukları var. Farklı olmayan çocuklar.

Baba, takım elbise giyme havasında olmayan biri gibi sessizce oturuyor. Ama tam Elsa Audi'nin kapısını açıp inmek üzereyken tereddütle kızına dönüp kısık sesle konuşmaya başlıyor:

"... Ama bazen içtenlikle BÜTÜN iyi yanlarının büyükannenden ve annenden gelmemiş olmasını umuyorum, Elsa."

Elsa bunun üzerine gözlerini sımsıkı kapayıp başını babasının omzuna yaslıyor ve parmaklarını kendi ceketinin cebine sokarak küçükken babasının kendi noktalama işaretlerini kendi koyabilsin diye ona verdiği kırmızı uçlu kalemin kapağını çeviriyor. Şimdiye kadar babasının ona verdiği en güzel hediye bu. Ya da herhangi birinin.

"Sen bana sözcüklerini verdin," diye fısıldıyor.

Baba gururunu gözlerinden akıtmaya çalışıyor. Elsa bunu görüyor. Babasına cuma günü ona yalan söylediğini anlatmak

istiyor. Anne'nin telefonundan onu okuldan almasına gerek olmadığını mesaj atanın kendisi olduğunu söylemek. Ama babasını hayal kırıklığına uğratmak istemediği için susuyor. Çünkü sessiz kalarak birini hayal kırıklığına uğratmanız zordur. Sekiz yaşına girmek üzere olan herkes bilir bunu.

Baba onun saçlarını öpüyor. Elsa başını kaldırıp sanki öylesine konuşurmuş gibi, "Lisette'le ikinizin çocuğu olacak mı?"

Baba hüzünle, sanki apaçık ortadaymış gibi, "Sanmıyorum," diye yanıtlıyor.

"Neden?"

"Bir sürü çocuğumuz var zaten."

Sanki, "Gereğinden fazla çocuğumuz var," diyecekmiş de son anda kendini durdurmuş gibi çıkıyor sesi. Ya da en azından Elsa'ya öyle geliyor.

"Benim yüzümden mi başka çocuk istemiyorsun?" diye soruyor, babasının hayır demesini umarak.

Babası, "Evet," diyor.

"Ben farklı olduğum için mi?" diye fısıldıyor Elsa.

Babası cevap vermiyor. Elsa da bir cevap beklemiyor. Ama tam dışarıdan Audi'nin kapısını kapayacakken Baba koltuğun üzerinden uzanıp Elsa'nın parmaklarını tutuyor. Elsa onun gözlerine baktığında babasının bakışları her zaman olduğu gibi tereddütlü.

Ama sonra, "Sen mükemmel olduğun için," diye fısıldıyor.

Elsa daha önce onun bu kadar tereddütsüzlü bir cümle kurduğunu hiç duymadı. Bunu yüksek sesle dile getirirse babası kesin öyle bir kelime olmadığını söyler ona. O da babasını bu yüzden seviyor.

George kapının yanında dikiliyor ve üzgün görünüyor. O da takım elbise giymiş. Elsa onun yanından koşarak geçiyor. Anne onu yakalıyor, rimeli akmış. Elsa yüzünü Yarımcık'a bastırı-

yor. Anne'nin elbisesi butik gibi kokuyor. Buluttan hayvanlar alçaktan uçuyor.

İşte bugün, Elsa'nın büyükannesini gömdükleri gün.

21

MUM YAĞI

Uyur Uyanıklar Diyarı'nda hepimizin bize ne yapmamız gerektiğini söyleyen iç seslerimiz olduğunu ve tek yapmamız gerekenin onlara kulak vermek olduğunu söyleyen hikâye anlatıcıları vardır. Elsa buna hiç gerçekten inanmadı çünkü içinde başka birinin sesi olması fikri hoşuna gitmiyor, hem Büyükanne de hep yalnızca psikologların ve katillerin "iç sesi" olduğunu söylerdi. Büyükanne normal psikolojiyi hiç sevmemişti. Yine de siyah etekli kadın için gerçekten denemişti.

Ancak, her şeye rağmen, Elsa bir noktada kafasının içinde gayet anlaşılır bir ses duyacaktı. O ses fısıldamayacak, haykıracaktı. "Koş!" diye haykıracaktı ve Elsa da hayatını kurtarmak için koşacaktı. Peşinde gölgeyle.

Elbette kiliseye girerken bunu henüz bilmiyor. Yüzlerce yabancının sessiz mırıltıları, bozuk bir araba radyosunun cızırtıları gibi tavana doğru yükseliyor. Ukalalar sürüsü onu işaret edip fısıldaşıyorlar. Gözleri nasıl da bunaltıcı.

Elsa onların kim olduklarını bilmiyor ve bu yüzden kendini tuzağa düşmüş gibi hissediyor. Büyükanne'yi başkalarıyla paylaşmak istemiyor. Büyükanne'nin yüzlerce başka arkadaşı varken onun tek arkadaşının Büyükanne olduğunun yüzüne vurulmasını istemiyor.

Kalabalığın ortasında sırtı dimdik yürümeye odaklanıyor, diğerlerinin onun her an yıkılacakmış, daha fazla üzülmeye mecali kalmamış gibi hissettiğini görmelerini istemiyor. Kilisenin zemini ayaklarını içine çekiyor sanki, karşıdaki tabut gözlerini yakıyor.

Ölümün en etkili gücü insanları öldürebilmesi değil, geride kalan insanların yaşamaktan vazgeçmeyi arzulamasına neden olmasıdır, diye düşünüyor ama bunu nereden duyduğunu hatırlayamıyor. Bir kez daha düşününce muhtemelen Uyur Uyanıklar Diyarı'ndan gelen bir söz olduğuna karar veriyor. Gerçi Büyükanne'nin ölümle ilgili düşüncelerini hatırlayınca biraz düşük bir ihtimal gibi. Ölüm, Büyükanne'nin baş düşmanıydı. Bu yüzden hiç bahsetmek istemezdi ondan. Cerrah olmasının nedeni de buydu aslında, ölüme elinden geldiği kadar çok sıkıntı çıkarmak.

Ama pekâlâ Mipolaris'ten gelmiş olabilir, diye düşünüyor bu kez Elsa. Büyükanne, Uyur Uyanıklar Diyarı'na gittiklerinde Mipolaris'e uğramayı hiç istemezdi ama bazen sırf Elsa'nın dırdırını çekmemek için giderdi. Bazen de Elsa oraya tek başına gider, Büyükanne'yi Micama'daki bir handa bir trolle poker oynamaya ya da bir kar meleğiyle şarap üzerine tartışmaya bırakırdı.

Mipolaris, Uyur Uyanıklar Diyarı'ndaki bütün krallıkların en güzeli. Orada ağaçlar şarkı söyler, otlar ayak tabanlarınıza masaj yapar ve daima yeni pişmiş ekmek kokar. Evler o kadar güzeldir ki onlara bakarken ne olur ne olmaz diye muhakkak oturmanız gerekir. Ama o evlerde kimse yaşamaz, yalnızca depo olarak kullanılır. Zira Mipolaris bütün masal yaratıklarının

acılarını getirdikleri ve kalan bütün acıların depolandığı yerdir. Bütün masalların sonsuzluğu boyunca.

Gerçek dünyada insanlar, korkunç bir şey olduğunda üzüntünün, kaybın ve yürek sızısının "zaman geçtikçe azalacağını" söylerler hep ama bu doğru değildir. Acı ve kayıp daimidir ama hayatımız boyunca her an onları taşımak zorunda kalırsak dayanamayız. Üzüntü bizi felce uğratır. O yüzden sonunda onu paketler ve bırakacak bir yer buluruz.

Mipolaris budur işte: Yalnız hikâye anlatıcısı gezginlerin peşlerinde acı dolu bavullarını sürükleyerek gelip her karışını aheste aheste dolaştığı bir krallık. Hüznünüzü bırakıp yaşama geri dönebileceğiniz bir yer. Gezginler geri dönerken adımları hafifler, zira Mipolaris öyle bir inşa edilmiştir ki hangi yönden çıkarsanız çıkın, güneşi önünüzde ve rüzgârı sırtınızda bulursunuz daima.

Mipolarisliler bırakılan bütün hüzün dolu bavulları, çuvalları ve torbaları toplar ve hepsini küçük defterlere titizlikle not ederler. Her türden üzüntü ve kederi ihtimamla listelerler. Mipolaris'te her şey müthiş bir düzen içindedir, her türden acı için ayrıntılı bir kurallar sistemi ve son derece net sorumluluk alanları vardır. Büyükanne, oraya bırakılacak hüzünler için doldurulması gereken onca form yüzünden Mipolarislilere "Bürokratik piç kuruları," derdi. Oysa Mipolarisliler, mesele hüzün oldu mu düzensizliğe katlanılmayacağı iddiasında.

Mipolaris eskiden Uyur Uyanıklar Diyarı'ndaki en küçük krallıktı ama Bitmeyen Savaş'tan sonra en büyüğü oldu. Büyükanne oraya gitmeyi bu yüzden sevmiyor çünkü bir sürü deponun önündeki tabelalarda onun adı da var. Elsa şimdi Mipolaris'teki insanların da iç seslerden bahsettiğini hatırlıyor. Mipolarisliler o iç seslerin sevdiklerinin yardımına koşan ölülere ait olduğuna inanıyor.

Elsa, babasının nazik dokunuşunu omzunda hissedince gerçek dünyaya dönüyor. Babasının Anne'ye, "Her şeyi çok iyi

ayarlamışsın, Ulrika," diyen fısıltılı sesini duyuyor. Gözünün ucuyla Anne'nin gülümsediğini ve başıyla kilise sıralarındaki programı işaret ettiğini, sonra da Baba'ya cevap verdiğini görüyor: "Programları yaptığın için teşekkürler. Font çok hoş."

Elsa şapelin ön tarafındaki ahşap sıranın en ucuna oturuyor ve mırıltılar dinene kadar yere bakıyor. Kilise o kadar kalabalık ki duvar kenarında ayakta dikilen insanlar da var. Çoğu yıkama talimatlarının yazdığı etiketleri okuyamayan biriyle kıyafet ruleti oynamış gibi acayip tuhaf kıyafetler giymiş.

Elsa "kıyafet ruleti"ni kelime kavanozuna koyacağını düşünüyor. Bu düşünceye odaklanmaya çalışıyor. Ama anlayamadığı diller duyuyor, kendi adının tuhaf bir telaffuzla söylendiğini fark ediyor ve bu onu daldığı düşüncelerden uyandırıyor. Yabancıların onu işaret ettiğini görüyor, kimi fazla kimi az temkinli bunu yaparken. Hepsinin onu tanıdığını anlıyor ve bu onu kızdırıyor, dolayısıyla duvarlardan birinin dibinde tanıdık bir yüz görünce ilk başta nereden tanıdığını çıkarmakta sıkıntı yaşıyor. Hani kafenin birinde ünlü birini görürsünüz de beyninizin size "Hey, bak, muhtemelen tanıdığın biri, bir selam versene," demesine güvenerek içgüdüsel olarak, "Ah, merhaba!" diye atılırsınız ama sonra beyniniz, "Dur, dur, şu televizyondaki adam bu!" der ya, aynen öyle işte. Çünkü beyniniz sizi aptal durumuna düşürmeye bayılır.

Adamın yüzü bir süre bir başkasının omzunun ardında kalıyor ama yeniden ortaya çıktığında doğruca Elsa'ya bakıyor. Dün şu uzun vadeli kiralama dönüşümüyle ilgili konuşmaya gelen muhasebeci bu. Ama bugün papaz gibi giyinmiş. Elsa'ya göz kırpıyor.

Başka bir papaz önce Büyükanne'den, sonra Tanrı'dan bahsetmeye başlıyor ama Elsa dinlemiyor. Büyükanne acaba bunu mu isterdi diye düşünüyor. Onun kiliseyi çok sevdiğinden pek emin değil. Büyükanne ile Elsa, Tanrı'dan hiç bahsetmezlerdi çünkü Büyükanne onu ölümle özdeşleştirirdi.

Hem bunların hepsi sahte. Plastik ve yapmacık. Sanki sırf cenaze töreni yaptıkları için her şey yoluna girecekmiş gibi. Elsa için hiçbir şey yoluna girmeyecek, bunun farkında. Soğuk terler dökmeye başlıyor. Tuhaf kıyafetler içindeki birkaç yabancı mikrofona yaklaşıp konuşuyorlar. Bazıları başka dillerde konuşuyor, başka bir mikrofon kullanarak onların sözlerini tercüme eden minyon bir hanımefendi var. Ama kimse "ölüm" demiyor. Herkes Büyükanne'nin "hayata gözlerini yumduğunu" ya da "onu kaybettiklerini" söylüyorlar. Kurutma makinesinde kaybolmuş bir çorap teki gibi. Birkaçı ağlıyor ama Elsa onların ağlamaya hakkı olduğunu düşünmüyor. Sonuçta o, onların büyükannesi değildi ve Elsa'ya Büyükanne'nin onu hiç götürmediği başka ülkeleri ve krallıkları olduğunu hissettirmeye hakları yok.

Dolayısıyla saçlarını tost makinesiyle taramış gibi görünen şişman bir hanım şiir okumaya başladığında Elsa bu kadarının yettiğini düşünerek sıraların arasından ilerlemeye başlıyor. Annesinin arkadan bir şeyler fısıldadığını duyuyor ama parlak taşlı zeminin üzerinde ayaklarını sürüyerek ilerleyip kimse peşinden gelemeden kilisenin kapısından çıkıyor.

Kış havası Elsa'nın tenini ısırıyor, sanki kaynar suyla dolu bir küvetten saçlarından tutulup çekiliyormuş gibi hissediyor. Bulutan hayvanlar alçaktan süzülüyor ve epey tekinsiz görünüyorlar. Elsa ağır ağır yürüyor ve aralık havasını öyle derin nefeslerle içine çekiyor ki gözleri kararmaya başlıyor. Storm'u düşünüyor. Storm, Elsa'nın en gözde süper kahramanlarından biri olmuştur hep, çünkü onun süper gücü havayı değiştirebilmek. Süper güçler konusu açıldığında Büyükanne bile bunun epey havalı olduğunu kabul ederdi.

Elsa, Storm'un gelip bütün bu kör olası kiliseyi uçurmasını diliyor. Bütün o kör olası kilise avlusunu. Her şeyi.

İçerideki yüzler zihninde dönüp duruyor. Muhasebeciyi gerçekten gördü mü? Alf de orada dikiliyor muydu? Öyle olduğunu düşünüyor. Tanıdığı bir yüz daha vardı, yeşil gözlü kadın polis. Adımlarını hızlandırıyor, kiliseden uzaklaşıyor çünkü hiçbirinin peşinden gelmesini, ona iyi olup olmadığını sormasını istemiyor. Çünkü iyi değil. Bunların hiçbiri hiçbir zaman iyi olmayacak. Onların mırıldanmalarını dinlemek ya da onun hakkında konuştuklarını kabullenmek istemiyor. Ondan bahsettiklerini. Arkasından konuştuklarını. Büyükanne asla onun arkasından konuşmazdı.

Burnuna sigara kokusu çalındığında mezar taşları arasında en fazla elli metre ilerlemiş durumda. İlk başta tanıdık bir şey buluyor bu kokuda, âdeta özgürleştirici bir şey. Elsa'nın arkasını dönüp kucaklamak, burnunu bir pazar sabahı yeni yıkanmış çamaşır kokan yastığa dayar gibi dayamak istediği bir şey. Ama sonra başka bir şey daha beliriyor.

Derken iç sesini duyuyor.

Daha arkasını bile dönmeden mezar taşları arasındaki adamın nerede olduğunu biliyor. Aralarında sadece birkaç metre var. Sigarasını parmaklarının arasında gevşekçe tutmuş. Elsa çığlık atsa kiliseden duyulmayacak kadar uzaktalar ve adam sakin, soğukkanlı hareketlerle onun dönüş yolunu kesiyor.

Elsa omzunun üzerinden yola açılan kapıya bakıyor. Yirmi metre uzakta. Tekrar önüne döndüğünde adam ona doğru uzun bir adım atmış.

İşte iç ses o sırada devreye giriyor. Büyükanne'nin sesi üstelik. Ama fısıldamıyor. Bağırıyor.

Koş.

Elsa adamın haşin elinin kolunu kavradığını hissediyor ama kendini ondan kurtarıyor. Rüzgâr buz tutmuş bir araba camına sürtünen çivi gibi gözlerini çizmeye başlayana kadar koşuyor. Ne kadar süre koştuğunu bilmiyor. Sonsuzluklar boyunca. Nihayet adamın gözlerinin ve sigarasının anısı zihninde netleştiğinde,

her nefesi ciğerlerini yumrukluyormuş gibi gelmeye başladığında adamın topalladığını fark ediyor. Bu yüzden kaçabildi. Bir saniye daha tereddüt etse adam onu elbisesinden tutabilirdi ama Elsa kaçmaya çok alışkın. Bu konuda iyi. Gözlerini yakanın rüzgâr mı yoksa keder mi olduğundan emin olamayacak hâle gelene kadar koşuyor. Neredeyse okuluna varana kadar koşuyor.

Yavaşlıyor. Etrafa bakınıyor. Tereddüt ediyor. Ardından elbisesi etrafında savrulurken caddenin diğer tarafındaki karanlık parka doğru koşuyor. Ağaçlar bile düşman gibi orada. Güneş alçalamayacak kadar bitkin görünüyor. Dağınık sesler duyuyor, rüzgâr dalların arasından çığlıklar atarak geçiyor, trafiğin gürültüsü gitgide uzaklaşıyor. Nefes nefese ve öfkeyle parkın içlerine doğru ilerliyor. Sesler duyuyor. Bazılarının ona seslendiğini fark ediyor. "Hey! Küçük kız!" diye sesleniyorlar.

Bitkin düşerek duruyor. Bir banka yığılıyor. "Küçük kız" diyen sesin yaklaştığını duyuyor. Ona zarar vermek istediğini anlıyor. Park bir battaniyenin altında yavaş yavaş ilerliyormuş gibi. İlkinin yanında bir ses daha duyuyor, kelimelerin sanki ayakkabılarını yanlış giymiş gibi birbirine dolaştığı bir ses. İki ses de ona doğru yaklaştıkça hızlanıyor sanki. Elsa tehlikeyi fark ederek bir anda ayağa fırlayıp koşmaya başlıyor. Peşine düşüyorlar. Ani bir çaresizlikle kış loşluğunun parktaki her şeyi birbirine benzettiğini ve hangi yoldan çıkabileceğini bilmediğini fark ediyor. Tanrı aşkına, deli gibi televizyon izleyen yedi yaşında bir kız o, nasıl bu kadar aptallık edebilir? İnsanların resimleri süt kutularının yan tarafına böyle düşüyor işte. Ya da bugünlerde kayıp çocukların ilanlarını nereye veriyorlarsa oraya.

Ama artık çok geç. Dar bir koridor oluşturan iki yoğun, siyah çalının arasına dalıyor. Kalbi ağzında. Neden parka girdiğini bilmiyor. Okuldaki herkesin söylediği gibi müptelalar onu yakalayacak. Belki de bundandır, diye düşünüyor. Belki de birisi onu yakalayıp öldürsün istiyordur.

Ölümün en etkili gücü insanları öldürebilmesi değil, geride kalan insanların yaşamaktan vazgeçmeyi arzulamasına neden olmasıdır.

Çalının dallarının kırıldığını duymuyor. Ayaklarının altındaki buzların çatladığını duymuyor. Ama arkasındaki o birbirine dolanan sesler birden kesiliyor. Kulakları onu çığlık atacak duruma getirene kadar çınlıyor. Ardından her şey tekrar sessizliğe gömülüyor. Ağır ağır yerden havalanıyor. Gözlerini kapıyor. Parktan dışarı taşınana kadar da bir daha açmıyor.

Kurtyürek ona bakıyor. Elsa da adamın kollarından ona bakıyor. Bilinci gidip geliyor gibi. İçten içe uykusunda Kurtyürek'in üzerine salyasını akıtırsa dünyada adamın içinde nefes alabileceği kadar çok kese kâğıdı olmadığını fark etmese muhtemelen oracıkta uyuyuverirdi. Uyanık kalmak için mücadele ediyor. Ne de olsa Kurtyürek onu kurtardıktan sonra –hem de yine– uyumak biraz kabalık olur.

"Yalnız koşma. Sakın yalnız koşma," diye gürlüyor Kurtyürek.

Elsa kurtarılmak isteyip istemediğinden hâlâ emin değil ama onu gördüğüne mutlu. Hatta beklediğinden çok daha mutlu. Ona kızgın olacağını sanıyordu.

"Tehlikeli yer," diye gürlüyor Kurtyürek parka doğru, sonra onu tekrar yere indiriyor.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor Elsa.

Kurtyürek, "Bir daha sakın!" diye emrediyor. Elsa onun sesinde korkuyu duyabiliyor.

Kollarını adamın boynuna dolayıp adamın o devasa benini doğrultmasına izin vermeden gizli dilde, "Teşekkürler," diyor. Sonra bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini fark edip hemen geri çekiliyor.

"Ellerimi çok dikkatle yıkadım, bu sabah aşırı uzun bir duş aldım!" diye fısıldıyor.

Kurtyürek cevap vermiyor ama Elsa adamın eve gittiğinde dezenfektanla banyo yapacağını gözlerinden anlayabiliyor.

Etrafına bakınıyor. Kurtyürek bunu fark edince ellerini birbirine sürterek başını iki yana sallıyor.

"Artık yok," diyor usulca.

Elsa başıyla onaylıyor.

"Benim burada olduğumu nereden bildin?"

Kurtyürek'in bakışları asfalta çevriliyor.

"Seni koru. Büyükannen söyledi... seni koru."

Elsa başıyla onaylıyor.

"Ben senin yakınlarda olduğunu hep bilmesem de mi?"

Kurtyürek'in başlığı aşağı yukarı oynuyor. Elsa bacakları onu taşımayacakmış gibi hissediyor.

"Niye ortadan kayboldun?" diye fısıldıyor suçlarcasına. "Neden beni o terropistle bırakıp gittin?" Kurtyürek'in yüzü başlığının altında kayboluyor.

"Psikologlar konuşmak ister. Hep konuşmak. Savaş hakkında. Sürekli. Ben... istemiyorum."

"Belki konuşsan kendini daha iyi hissederdin?"

Kurtyürek ellerini sessizce ovuşturuyor. Sanki bir şeyler görmeyi beklermiş gibi caddeyi izliyor.

Elsa kollarını bedenine sarıyor ve hem ceketini hem de Gryffindor atkısını kilisede unuttuğunu fark ediyor. Gryffindor atkısını herhangi bir yerde ilk unutuşu bu.

İnsan bir Gryffindor atkısına bunu nasıl yapar?

O da caddeye göz gezdirerek ne olduğunu bilmediği bir şey arıyor. Sonra omuzlarına bir şeyin değdiğini hissediyor ve döndüğünde Kurtyürek'in kendi montunu onun omuzlarına bıraktığını fark ediyor. Ayaklarının etrafında yere değiyor mont. Deterjan kokuyor. Elsa Kurtyürek'i ilk kez başlıksız görüyor. Tuhaftır, onsuz daha bile büyük görünüyor. Uzun saçları ve siyah sakalı rüzgârda uçuşuyor.

"Micama'nın annenin dilinde seviyorum demek olduğunu söylemiştin, değil mi?" diye soruyor Elsa. Gözünü yarasına

dikmemeye çalışıyor çünkü o tarafa baktığında adamın ellerini daha hızlı ovuşturduğunu görebiliyor.

Kurtyürek başıyla onaylıyor. Caddeyi tarıyor.

"Mipolaris ne demek?" diye soruyor Elsa.

Adam cevap vermeyince soruyu anlamadığını düşünerek açıklıyor:

"Uyur Uyanıklar Diyarı'ndaki altı krallıktan birinin adı Mipolaris. Bütün hüzünlerin depolandığı yer. Büyükanne hiç oraya gi–"

Kurtyürek onun sözünü kesiyor ama nazikçe.

"Yas tutuyorum."

Elsa başıyla onaylıyor.

"Peki Mirevas?"

"Hayal kuruyorum."

"Peki Miaudacas?"

"Cesaret ediyorum."

"Peki Mimovas?"

"Dans. Dans ediyorum."

Elsa son krallığı sormadan önce sözcükleri sindirmek için bekliyor. Büyükanne'nin Kurtyürek'le ilgili söyleyip durduklarını düşünüyor. Gölgeleri hezimete uğratan yenilmez bir savaşçı olduğunu, bunu ancak onun yapabileceğini çünkü bir savaşçının kalbini ve bir hikâye anlatıcısının ruhunu taşıdığını. Micama'da doğduğunu ama Mibatalos'ta büyüdüğünü.

"Mibatalos ne demek?" diye soruyor.

Elsa bunu sorunca adam dönüp ona bakıyor. Mipolaris'te tutulan her şeyi sığdırdığı o koca, siyah gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Mibatalos... Savaşıyorum. Mibatalos... gitti artık. Artık Mibatalos yok."

"Biliyorum! Bitmeyen Savaş'ta gölgeler onu ve senin dışındaki bütün Mibatalosluları yok etti, sen de halkından kalan

son insan olduğundan ve..." diye başladı Elsa ama Kurtyürek ellerini o kadar hızlı ovuşturuyordu ki cümlesini yarıda kesti.

Kurtyürek'in saçları yüzüne düştü. Bir adım geriledi.

"Mibatalos yok. Ben savaşmam. Artık savaş yok."

Elsa bazı şeyleri söyleyenlerin gözlerinde görür görmez anladığınız gibi anlıyor ki Kurtyürek Uyur Uyanıklar Diyarı'nın ücra köşelerindeki ormana gölgelerden korktuğu için değil kendinden korktuğu için saklandı. Mibatalos'ta onu dönüştürdükleri şeyden korktuğu için.

Kurtyürek'in gözleri Elsa'nın arkasına kayıyor, derken Elsa, Alf'in sesini duyuyor. Arkasına döndüğünde Taksi'nin motoru çalışır hâlde kaldırım kenarına çekildiğini görüyor. Alf'in ayakkabıları karın içinde ilerliyor. Polis kadın Taksi'nin yanında kalıyor, gözleri şahin gibi hızla parkı tarıyor. Alf hâlâ Kurtyürek'in uyku tulumu boyutundaki montuna sarılmış olan Elsa'yı kucaklarken sakince konuşuyor: "Hadi eve gidelim, olur mu? Soğuktan kıçımız donarken burada kalamayız!" Fakat Elsa sesinden onun korktuğunu anlıyor; ancak kilisenin bahçesinde Elsa'yı kovalayanın ne olduğunu bilen birinin duyabileceği bir korku bu. Polisin yeşil gözlerindeki o temkinli ifadeye bakılırsa o da biliyor. Hepsi ortaya döktüklerinden çok daha fazlasını biliyor.

Alf onu Taksi'ye taşırken Elsa arkasına bakmıyor. Kurtyürek'in çoktan gittiğinin farkında. Kiliseye döndüklerinde kendini annesinin kollarına attığında onun da ortaya döktüğünden çok daha fazlasını bildiğini anlıyor. Zaten Elsa da hep gösterdiğinden fazlasını biliyor.

Elsa Aslanyürekli Kardeşlerin hikâyesini düşünüyor. Herhangi bir insan tarafından mağlup edilemeyen ejderha Katla'yı. Bir de sonunda Katla'yı yok edebilen tek varlık olan korkunç boa yılanı Karm'ı. Çünkü bazen masallarda korkunç bir ejderhayı yok edebilecek tek şey, ejderhadan daha da korkunç bir şeydir.

Bir canavar.

22

KAKAOLU SÜT

Elsa daha önce yüzlerce kez kovalandı ama hiçbiri kilisenin avlusundakine benzemiyordu. Şu an duyduğu korku da bambaşka bir şey. Çünkü kaçmadan önce adamın gözlerini görecek vakti oldu ve öyle kararlı, öyle soğuk görünüyorlardı ki... Sanki onu oracıkta öldürmeye hazırmış gibi. Bu, neredeyse sekiz yaşına girecek bir çocuğun kaldıramayacağı kadar ağır.

Büyükanne hayattayken Elsa hiç korkmamayı denemişti. Ya da en azından korkusunu göstermemeyi denemişti. Çünkü Büyükanne korkulardan nefret ederdi. Korkular, Uyur Uyanıklar Diyarı'ndan gelen ve tesadüf bu ya, kurutma makinesindeki mavi tüy topaklarına çok benzer haşin pöstekileri olan küçük, coşkulu yaratıklardır ve onlara ufacık bir fırsat verdiğiniz anda üzerinize atlayıp derinizi kemirir, gözlerinizi oymaya çalışırlar. Korkular sigara gibidir, derdi Büyükanne: Zor olan bırakmak değil, hiç başlamamaktır.

Korkuları Uyur Uyanıklar Diyarı'na Şimdican getirmiş. Büyükanne'nin diğer masallarından birinde, kimsenin gerçekten hesaplayamayacağı kadar çok sonsuzluk önce. O kadar uzun zaman önceymiş ki o zamanlar yalnızca beş krallık varmış, altı değil.

Şimdican, her şeyin hemen olmasını isteyen tarih öncesi bir canavar. Bir çocuk ne zaman "beş dakikaya", "sonra" yahut "birazdan..." dese Şimdican var gücüyle kükrer: "Olmaaaaaz! HEMEN ŞİMDİ YAPILMALI!" Şimdican çocuklardan nefret eder çünkü onlar Şimdican'ın zamanın lineer olduğuyla ilgili yalanına inanmayı reddeder. Çocuklar zamanın yalnızca bir duygudan ibaret olduğunu bilir, dolayısıyla "şimdi" kelimesi onlar için hiçbir şey ifade etmez, tıpkı Büyükanne için de etmediği gibi. George, Büyükanne'nin zaman-iyimseri değil, zaman-ateisti olduğunu ve inandığı tek dinin Sonra-Hallederiz-Budizmi olduğunu söylerdi.

Şimdican çocukları yakalamak için Uyur Uyanıklar Diyarı'na korkuları getirmiş çünkü bir Şimdican bir çocuğu ele geçirdiğinde o çocuğun geleceği sarsılır; kurban hemen şimdi yiyip, hemen şimdi uyuyup hemen ortalığı topladığı koca bir yaşam karşısında çaresiz kalır. Söz konusu çocuk bir daha asla sıkıcı bir şeyi sonraya erteleyip onun yerine eğlenceli bir şey yapamaz. Geriye yalnızca şimdi kalır. Büyükanne hep bunun ölümden bile beter bir kader olduğunu söylerdi. Dolayısıyla Şimdican'ın masalı da onun masallardan nefret ettiğini belirterek başlıyordu. Çünkü bir çocuğun bir şeyi ertelemesi için tek bir masal yeter de artar. O yüzden Şimdican bir gece düşe kalka Uyur Uyanıklar Diyarı'nın en yüksek zirvesi olan Anlatı Dağı'na çıkmış, orada büyük bir heyelana sebebiyet vererek zirveyi tamamen yok etmiş. Ardından karanlık bir mağarada saklanıp beklemiş. Çünkü minnaklar masalları gerçek dünyaya doğru salmak için Anlatı Dağı'na çıkmak zorundadır ve şayet masallar Anlatı Dağı'ndan ayrılamazsa bütün Micama Krallığı

boğulur, ondan sonra Uyur Uyanıklar Diyarı da tamamen boğulur. Çünkü çocuklar onları dinlemediği sürece hiçbir hikâye yaşamaz.

Şafak sökerken Mibatalos'un bütün cesur savaşçıları dağa tırmanıp Şimdican'i alt etmeyi denemiş ama kimse başaramamış. Çünkü Şimdican mağaralardaki korkularla besleniyormuş. Korkuların büyük bir dikkatle ele alınması gerekir çünkü tehditler onları daha da büyütmekten başka bir işe yaramaz. Yani ne zaman bir yerlerde bir anne baba çocuklarını tehdit etse bu ancak gübre vazifesi görmüş. "Birazdan," dermiş çocuğun biri bir yerde ve hemen ardından bir ebeveyn bağırırmış: "Hayır, şimdiiii! Yoksa..." Derken bam, Şimdican'ın mağaralarından birinde bir korku daha beliriverirmiş.

Mibatalos'tan gelen savaşçılar dağa tırmandığında Şimdican korkuları serbest bırakmış ve onlar da bir anda her askerin en kötü kâbusuna dönüşüvermişler. Çünkü yaşayan herkesin, Mibataloslu savaşçıların bile fani korkuları vardır. Böylece Uyur Uyanıklar Diyarı'nın havası gittikçe seyrelmiş. Hikâye anlatıcıları nefes almakta giderek zorlanır olmuşlar.

(Elsa tabii ki bu noktada Büyükanne'nin sözünü kesmişti çünkü korkuların kendilerini karşısındakinin en çekindiği şeye dönüştürmesi aslında Harry Potter'dan araklanmıştı, çünkü bu, böcürtlerin olayıydı. Büyükanne bunun üzerine homurdanmış ve, "Belki de Harry denen o soytarı benden araklamıştır?" diye cevap vermişti. Elsa'ysa alay eder gibi gülerek, "Harry Potter çalmaz bi' kere!" demişti. Sonra uzunca bir süre bu konuda tartıştılar ve Büyükanne en sonunda pes ederek, "İyi madem! Unut gitsin hepsini, tamam mı? Korkular hiçbir şeye dönüşmüyorlar, sadece gözlerini oymaya çalışıyorlar, oldu mu şimdi? TATMİN oldun mu?" diye mırıldandı. Elsa da konuyu kapadı ve masala devam ettiler.)

İki altın şövalye işte o sırada ortaya çıkmış. Herkes onları dağa tırmanmamaları konusunda uyarmaya çalışmış ama tabii

ki kulak asmamışlar. Şövalyelerin bazen keçi inadı tutar öyle. Ama dağa tırmanıp da büyük korkular mağaralardan fırladığında altın şövalyeler dövüşmemiş. Diğer savaşçıların yaptığı gibi bağırıp çağırmamış ya da küfretmemişler. Onun yerine bir insanın korkular karşısında yapabileceği tek şeyi yapmışlar: Onlara gülmüşler. Gürültülü, küstahça bir kahkaha. Bunun üzerine bütün korkular teker teker taşa dönüşmüş.

Büyükanne masalların sonunda bir şeyleri taşa dönüştürmeye bayılırdı çünkü sonlar konusunda pek iyi değildi. Elsa'nın da pek şikâyeti yoktu bundan geçti. Şimdican hâliyle belirsiz bir zaman için hapse tıkılmış, ki bu da onu çok kızdırmış. Uyur Uyanıklar Diyarı'nın yönetici konseyi, Mibatalos'un savaşçıları, Mirevas'ın rüya avcıları, Mipolaris'in hüzün emanetçileri, Mimovas'ın müzisyenleri ve Micama'nın hikâye anlatıcılarından küçük bir grup oluşturarak Anlatı Dağı'nda nöbet tutulmasına karar vermiş. Korku taşları, zirveyi eskisinden de yüksek hâle getirmek için kullanılmış ve dağın eteklerine altıncı krallık kurulmuş: Miaudacas. Miaudacas'ın tarlalarına cesaret ekilip biçilmiş ki bir daha kimse korkulardan korkmak zorunda kalmasın.

Tamam, peki. Bir yere kadar yapmışlar bunu, Büyükanne'nin bir keresinde Elsa'ya anlattığı üzere hasattan sonra bütün cesaret bitkilerini toplayıp onlardan özel bir içecek yapana kadar. İnsan ondan biraz içti mi inanılmaz cesaretli oluyormuş. Elsa daha sonra Google'da biraz araştırma yaptı, ardından da Büyükanne'ye bir çocuk karşısında böyle bir benzetme yapmanın biraz sorumsuzluk olduğunu belirtti. Büyükanne bunun üzerine inleyerek, "Aman, tamam, peki, içmiyorlarmış o zaman, sadece ORADA duruyormuş, tamam mı?!" demişti. Korkuları alt eden iki şövalyenin hikâyesi bu işte. Elsa ne vakit bir şeylerden korksa Büyükanne bunu anlatırdı ve her ne kadar Elsa, büyükannesinin hikâye anlatıcılığı tekniğiyle ilgili eleştirisinde tamamen haklı olsa da masal her seferinde işe yarardı. Elsa onu dinledikten sonra hiç korkmazdı.

Masalın işe yaramadığı tek şey Büyükanne'nin ölüm korkusuydu. Üstelik şimdi Elsa'da da işe yaramıyor. Çünkü masallar bile gölgeleri alt edemez.

"Korkuyor musun?" diye soruyor Anne.

"Evet," diyor Elsa itiraf eder gibi.

Anne, Elsa'ya korkmamasını söylemiyor, korkmaması gerektiğine inandırmaya da çalışmıyor. Elsa annesini bu yüzden seviyor.

Garajdalar ve Renault'nun arkalığını indirmişler. Devşah aralarındaki her şeyin üzerinde süzülürken Anne kaygısızca onun tüylerini okşuyor. Elsa onu depoda sakladığını itiraf ettiğinde kızmadı bile. Elsa onu tanıttığında da korkmadı. Sanki bir kedi yavrusuymuş gibi kulaklarını okşamaya başladı hemen.

Elsa uzanıp Anne'nin karnına dokunuyor ve Yarımcık içeride mutlulukla tekme atıyor. Yarımcık da korkmuyor çünkü o tamamen Anne ve George, Elsa'nınsa yarısı babası ve Elsa'nın babası her şeyden korkuyor. O yüzden Elsa da her şeyin hemen hemen yarısından korkuyor.

En çok da gölgelerden.

"Onun kim olduğunu biliyor musun? Beni kovalayan adamın?" diye soruyor.

Devşah başını onunkine yaslıyor. Anne usulca kızının yanağını okşuyor.

"Evet. Kim olduğunu biliyoruz."

"Biz dediğin kim?"

Anne derin bir nefes alıyor.

"Lennart ile Maud. Alf. Bir de ben." Sanki birkaç isim daha sayacakmış da son anda kendini durdurmuş gibi çıkıyor sesi.

"Lennart ile Maud mu?" diye haykırıyor Elsa.

Anne başıyla onaylıyor. "Korkarım en iyi onlar biliyor."

"O zaman neden bana ondan hiç bahsetmedin?" diye soruyor Elsa.

"Seni korkutmak istemedim."

"Eh, pek işe yaramadı, öyle değil mi?"

Anne iç geçiriyor. Devşahın postunu kaşıyor. Devşah da karşılığında Elsa'nın yüzünü yalıyor. Ağzı pandispanya karışımı kokuyor. Ne yazık ki ağzı pandispanya karışımı kokan biri yüzünü yalarken insan kızgın kalamıyor.

"O bir gölge," diye fısıldıyor Elsa.

"Biliyorum," diye fısıldıyor Anne.

"Gerçekten mi?"

"Büyükannen masalları bana da anlatmayı denedi, hayatım. Uyur Uyanıklar Diyarı ve gölgelerle ilgili olanları."

Elsa, "Peki Micama?" diye soruyor.

Anne başını iki yana sallıyor.

"Hayır. Orada bana hiç göstermediği bazı şeyleriniz olduğunu biliyorum. Hem üzerinden çok zaman geçti. Hemen hemen senin yaşlarındaydım. O zamanlar Uyur Uyanıklar Diyarı çok küçük bir yerdi. Krallıkların adları bile yoktu."

Elsa sabırsızca araya giriyor:

"Biliyorum! Büyükanne'nin Kurtyürek'le tanışmasından sonra isimlendirilmişler. Büyükanne onlara Kurtyürek'in annesinin dilinden isimler vermiş. Sonra onun dilini alıp gizli dile dönüştürmüş. Onunla konuşabilsin diye Kurtyürek öğretmiş ona. Peki ama seni neden yanında götürmemiş ki o zaman? Büyükanne sana neden Uyur Uyanıklar Diyarı'nı göstermedi?"

Anne usulca dudaklarını ısırıyor.

"O beni götürmek istedi, hayatım. Hem de kaç kere. Ama ben gitmek istemedim."

"Neden ki?"

"Büyüyordum. Öfkeli bir ergendim ve artık annemin bana telefonda masallar anlatmasını istemiyordum, onun yanımda olmasını istiyordum. Onu gerçek dünyada istiyordum."

Elsa, annesinin ona "annem" dediğini pek sık duymaz. Neredeyse hep "büyükannen" der.

"Ben kolay bir çocuk değildim, hayatım. Çok itiraz ederdim. Her şeye hayır derdim. Büyükannen bana hep hayır diyen kız derdi."

Elsa'nın gözleri fal taşı gibi açılıyor. Anne aynı anda hem iç çekip hem de gülümsüyor, sanki bir duygunun ifadesi diğerini yutmaya çalışırmış gibi görünüyor.

"Yani muhtemelen büyükannenin masallarında bir sürü şey beni temsil ediyor. Hem kız hem de kraliçe, sanırım. Sonunda hayallerin nerede bittiğini ve gerçekliğin nerede başladığını ayırt edemez hâle geldim. Bana kalırsa bazen büyükannen bile ayırt edemiyordu."

Elsa sessizce uzanıp tavana bakıyor, devşah yanında nefesini usulca kulağına üflüyor. Elsa yıllardır komşuları olan ama kimsenin haklarında bir şey bilmediği Kurtyürek'i ve deniz meleğini düşünüyor. Apartmanın duvarlarına ve zeminlere delikler açılsa bütün komşular uzanıp bir diğerine dokunabilir, yaşamları o kadar iç içe ama yine de diğerleri hakkında kimse hiçbir şey bilmeden yıllar akıp geçmiş.

Elsa, Renault'nun ön panelini göstererek, "Anahtarları buldun mu?" diye soruyor.

Anne başını iki yana sallıyor.

"Bence büyükannen onları sakladı. Muhtemelen sırf Britt-Marie'yle dalga geçmek için. Onun yerine de bu yüzden park etmiş olmalı..."

"Britt-Marie'nin kendi arabası var mı ki?" diye soruyor Elsa. Çünkü uzandığı yerden Kent'in gereksiz büyük arabası BMW'yi görebiliyor.

"Hayır ama uzun yıllar önce vardı. Beyaz bir arabaydı. Hem burası yine de onun park yeri. Sanırım prensip meselesi Söz konusu Britt-Marie oldu mu genelde her şey prensip meselesidir," diyor Anne sırıtarak.

Elsa bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlayamıyor. Anlayıp anlamaması bir şey değiştirir mi, ondan da emin değil.

Annesinin cevap veremeyeceğini, onun da bilgisi olmadığını bile bile yüksek sesle düşünerek, "Renault buraya nasıl geldi peki? Madem anahtar kimsede değil?" diyor. Sonra da Anne'den ona gölgeyi anlatmasını istiyor. Anne elini tekrar Elsa'nın yanağında gezdiriyor ve bir eli Yarımcık'ın üzerinde, büyük bir çaba göstererek doğruluyor.

"Bence sana onu Maud ile Lennart anlatmalı, hayatım."

Elsa itiraz etmek istiyor ama Anne çoktan Renault'dan inmiş, dolayısıyla Elsa'nın da onun peşine düşmekten başka bir çaresi kalmıyor. Sonuçta Anne'nin süper gücü de bu. Anne, Kurtyürek'in montunu alıyor. Eve döndüğünde ona vermek için yıkayacağını söylüyor. Elsa'nın hoşuna gidiyor bunu düşünmek. Eve döneceğini.

Arka koltuktaki devşahın üzerinde battaniyeler örtüyorlar ve Anne sakince birinin geldiğini duyarsa hareketsiz yatmasını tembihliyor. Hayvan onaylıyor. Elsa ona kaç kere daha iyi bir saklanma yeri bulacağına söz verdi ama hayvan bunun neden gerekli olduğunu anlayamıyor gibi. Öte yandan Elsa'nın ona biraz daha kurabiye getirmeye gitmesinden gayet memnun görünüyor.

Alf bodrumun basamaklarında dikilmiş, nöbet tutuyor.

"Kahve yaptım," diye mırıldanıyor.

Anne minnetle bir fincan alıyor. Alf diğer fincanı Elsa'ya uzatıyor.

"Sana kahve içmediğimi söylemiştim," diyor Elsa bıkkınlıkla.

Alf incinmiş bir tavırla, "Kahve değil bu, şu kakaolu süt tozlarıyla yapılan boklardan biri," diye yanıtlıyor.

Elsa şaşkınlıkla fincanın içine bakıyor.

"Nereden buldun bunu?" diye soruyor. Annesi eve o kakao tozundan hiç aldırmıyor çünkü içinde çok şeker var.

"Evden," diyor Alf.

Elsa şüpheci bir tavırla, "Senin evinde kakao mu var?" diye soruyor.

"Boktan bir market alışverişi de yapabilirim herhâlde, değil mi?" diyor Alf huysuzca.

Elsa ona sırıtıyor. Alf'e Ağzı Bozuklar Şövalyesi deneyi düşünüyor çünkü Vikipedi'de ağzı bozukları okudu ve bunu temsil eden çok az şövalye olduğuna inanıyor. Sonra içeceğinden büyük bir yudum alıyor ve Alf'in deri ceketine püskürtmenin eşiğinden dönüyor.

"Kaç kaşık karışık attın sen bunun içine?"

"Ne bileyim. On dört ya da on beş herhâlde," diye mırıldanıyor Alf savunmacı bir tavırla.

"Üç kaşık falan koymak gerekiyordu!"

Alf alınmış gibi. En azından Elsa'ya öyle geliyor. Bir keresinde Baba'nın kelime kavanozuna "alıngan" kelimesini koymuştu ve şimdi nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyor.

"O boktan şeyin tadı biraz yerinde olmalı ama, değil mi?"

Elsa geri kalanını kaşıkla yiyor.

"Sen de kilisenin avlusunda beni kovalayanın kim olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye soruyor Alf'e. Fincandaki içeceğin yarısı ağzının kenarlarında ve burnunun ucunda şimdi.

"Peşinde olduğu sen değilsin."

"Aloo, iyi misin? Adam beni kovalıyordu."

Alf başını ağır ağır iki yana sallamakla yetiniyor.

"Evet. Ama avlamak istediği sen değilsin."

23

BULAŞIK BEZİ

Alf'in az önce söylediği şeyle ilgili binlerce soru var Elsa'nın aklında. Fakat hiçbirini sormuyor çünkü Anne o kadar yorgun ki eve girer girmez Yarımcık'la birlikte doğruca yatağa gitmek zorunda kalıyor. Anne son günlerde hep böyle, sanki biri fişini çekmiş gibi hep yorgun. Belli ki Yarımcık'ın suçu bu. George, Yarımcık'ın önümüzdeki on sekiz yıl boyunca onları uyutmayacak olmasını telafi etmek için ilk dokuz ayı boyunca Anne'yi sürekli uyuttuğunu söylüyor. Elsa yatağın kenarına oturup annesinin saçlarını okşuyor. Anne onun ellerini öpüp, "Düzelecek, canım. Düzelecek," diyor. Tıpkı eskiden Büyükanne'nin dediği gibi. Elsa buna inanmayı o kadar çok istiyor ki... Anne uykulu uykulu gülümsüyor.

Başıyla kapıyı işaret ederek, "Britt-Marie hâlâ burada mı?" diye soruyor.

Mutfaktan Britt-Marie'nin dırdır eden sesi geliyor, dolayısıyla Anne'nin sorusu ânında cevap istemeyen bir soruya dönüşü-

yor. Britt-Marie, George'dan hâlâ garajda Britt-Marie'nin park yerinde duran Renault konusunda bir karar vermesini istiyor. ("Kurallar olmadan yaşayamayız, George! Ulrika'nın bile bunu anlaması gerek!") George neşeli bir sesle gayet iyi anladığını söylüyor çünkü George herkesin bakış açısını anlayabiliyor. En sinir bozucu yanlarından biri de bu ve belli ki Britt-Marie'yi de kızdırıyor. Derken George ona yumurta ikram ediyor ancak Britt-Marie geri çevirerek bütün bina sakinlerinin hâlâ basamakların dibinde kilitli duran bebek arabasıyla ilgili "tam teşekküllü bir soruşturma yürütmesi" gerektiği konusunda ısrar ediyor.

Anne yarı uykulu bir sesle, "Sen kaygılanma, hayatım, yarın arkadaşın için daha iyi bir saklanma yeri bulacağız," diye mırıldanıyor. Sonra gülümseyerek, "Belki de bebek arabasına saklayabiliriz?" diye ekliyor.

Elsa kahkaha atıyor. Ama sadece biraz. Sonra kilitli bebek arabası gizeminin acayip korkunç bir Agatha Christie romanının açılışına benzediğini düşünüyor. Elsa bunu biliyor çünkü Agatha Christie'nin neredeyse bütün kitapları iPad'den okunabiliyor. Agatha Christie'nin Britt-Marie gibi klişe kötü karakterleri olmamış hiç. Onun hikâyelerinde Britt-Marie'nin kurban olması daha olası. Elsa, birinin Britt-Marie'yi kütüphanede bir şamdanla öldüresiye dövdüğü bir cinayet romanını aklında canlandırabiliyor. Nihayetinde tanıdığı herkes şüpheli durumuna düşüyor çünkü hepsinin cinayeti işlemek için bir niyeti var: "O cadı karı tam bir kâbustu!" Sonra Elsa böyle şeyler düşündüğü için biraz utanıyor. Ama sadece biraz.

"Britt-Marie'nin kötü bir niyeti yok, sadece kendini önemli hissetmeye ihtiyaç duyuyor," diye açıklamaya çalışıyor Anne.

"Yine de dırdır edip duran yaşlı bir işgüzar," diye mırıldanıyor Elsa.

Anne gülümsüyor.

Sonra yastıklara iyice yerleşiyor ve Elsa, annesinin yastıklardan birini sırtının altına koymasına yardım ediyor. Anne onun yanağını okşuyor ve fısıldıyor:

"Sorun değilse artık o hikâyeleri dinlemek istiyorum. Micama'dan gelen masalları duymak istiyorum."

Elsa bunun üzerine Anne'ye sakince gözlerini yarıya kadar kapamasını söylüyor ve Anne dediğini yapıyor. Elsa'nın aklında binlerce soru var ama hiçbirini sormuyor. Onun yerine bulutan hayvanlardan, minnaklardan, pişmancalardan, aslanlardan, trollerden, şövalyelerden, Şimdican'dan, Kurtyürek'ten, kar melekleriyle deniz meleğinden ve rüya avcılarından bahsediyor. Ardından Mipolaris Prensesi ve onun aşkı uğruna savaşa tutuşan iki prensten, prensesin hazinesini çalan cadıdan bahsetmeye başlıyor ama o sırada Anne ile Yarımcık çoktan uyuyakalmışlar.

Elsa'nın aklında hâlâ binlerce soru var ama hiçbirini sormuyor. Anne ile Yarımcık'ın üzerine bir battaniye örtüp Anne'yi yanağından öpüyor ve kendini cesur olmaya zorluyor. Çünkü Büyükanne'nin ona söz verdirdiği şeyi yapmak zorunda: Kaleyi korumak, ailesini korumak, arkadaşlarını korumak.

Elsa tam kalkmış gidecekken annesi el yordamıyla onu durduruyor ve yarı uykulu bir sesle fısıldıyor:

"Büyükannenin yatak odasının tavanındaki bütün o fotoğraflar, hayatım. O fotoğraflardaki bütün çocuklar. Bugün cenazeye gelenler onlardı. Artık birer yetişkinler. Yetişkin olabildiler çünkü büyükannen onların hayatlarını kurtardı..."

Sonra Anne tekrar uykuya dalıyor. Gerçi hiç uyandı mı, Elsa ondan da emin değil.

Lambayı kaparken, "*No shit*, Sherlock," diye fısıldıyor. Çünkü o yabancıların kim olduğunu çözmek o kadar da zor değildi. Asıl zor olan onları affetmekti.

Anne dudaklarında bir gülümsemeyle uyuyor. Elsa dikkatle kapıyı örtüyor.

Ev bulaşık bezi kokuyor ve George boş kahve fincanlarını topluyor. Yabancılar cenazeden sonra bütün gün burada oturup kahve içtiler. Elsa'ya anlayışla gülümsediler ve Elsa bu yüzden onlardan nefret ediyor. Büyükanne'yi ondan daha önce tanımalarından nefret ediyor. Büyükanne'nin dairesine gidip onun yatağına uzanıyor. Dışarıdaki sokak lambası tavandaki fotoğrafların üzerinde titreşiyor ve Elsa onları izlerken başka çocukları kurtarabilmek adına Anne'yi bir başına bıraktığı için büyükannesini affedip affedemeyeceğini hâlâ bilmiyor. Anne bunu affedebilir mi, onu da bilmiyor. Affetmeye çalışıyormuş gibi görünse bile.

Kapıdan çıkıp basamaklara gidiyor, kendi kendine garaja, devşahın yanına ineceğini söylüyor. Ama onu yerine pat diye yere çöküyor. Upuzun bir süre oturuyor orada. Düşünmeye çalışıyor ama normalde düşüncelerin olduğu yerde boşluk ve sessizlikten başka bir şey bulamıyor.

İki kat aşağıdan gelen ayak seslerini duyabiliyor. Sanki kaybolmuş gibi yumuşacık, narin sesler. Siyah etekli kadının nane kokarken ve beyaz kabloya konuşurken attığı o enerjik, kendinden emin adımlarla alakası yok. Şimdi üzerinde kot pantolon var. Beyaz kablodan da iz yok. Elsa'dan on basamak kadar aşağıda duruyor.

"Merhaba," diyor kadın.

Küçücük görünüyor. Sesi yorgun geliyor ama her zamankinden farklı bir yorgunluk. Bu sefer daha iyi bir yorgunluk. Ne nane kokuyor ne de şarap. Sadece şampuan kokusu geliyor.

"Merhaba," diyor Elsa.

"Bugün kilisenin avlusuna gittim," diyor kadın yavaşça.

"Cenazede miydin?"

Kadın başını özür diler gibi iki yana sallıyor. "Orada değildim. Üzgünüm. Ben... Ben yapamadım. Ama ben..." Sözcükleri yutuyor. Başını eğip ellerine bakıyor. "Ben.... oğullarımın mezarına gittim. Çok uzun zamandır uğramamıştım."

"Faydası oldu mu?" diye soruyor Elsa.

Kadının dudakları kayboluyor.

"Bilmem."

Elsa başıyla onaylıyor. Basamakların ışığı sönüyor. Elsa gözlerinin karanlığa alışmasını bekliyor. Kadın nihayet kendinde gülümseyecek gücü buluyor ve dudaklarının etrafındaki deri artık eskisi kadar kırışmıyor.

"Cenaze nasıldı?" diye soruyor.

Elsa omuz silkiyor.

"Sıradan bir cenaze işte. Çok fazla insan vardı."

"Bazen insanın tanımadığı insanlarla acısını paylaşması zordur. Ama galiba... büyükanneni seven çok fazla insan varmış."

Elsa saçlarının yüzüne düşmesine izin veriyor. Kadın boynunu kaşıyor.

"Bu... Zor olduğunu biliyorum. Büyükannenin evden ayrılıp başka yerlerdeki yabancılara yardım etmeye gittiğini bilmek.... Mesela bana."

Elsa hafif bir kuşkuyla bakıyor. Kadın sanki düşüncelerini okumuş gibi.

"Buna tramvay problemi denir. Etikte. Yani öğrenciler için. Üniversitede. Bu... Bu bir sürü başka insanı kurtarmak için bir insanı feda etmenin etik olarak doğru olup olmadığına dair bir tartışma. Belki Vikipedi'de bununla ilgili bir şeyler okuyabilirsin."

Elsa cevap vermiyor. Kadın biraz huzursuz görünüyor.

"Öfkeli görünüyorsun."

Elsa omuz silkiyor ve en çok neye öfkeli olduğuna karar vermeye çalışıyor. Epey uzun bir listesi var.

Sonunda, "Sana kızgın değilim. O salak Britt-Marie'ye kızgınım," demeye karar veriyor.

Kadının kafası biraz karışmış gibi. Başını eğip elinde tuttuğu şeye bakıyor. Parmaklarıyla o şeyin üzerinde ritim tutuyor.

"Canavarlarla savaşma, zira sen de onlardan birine dönüşebilirsin. Karanlığa uzun süre bakarsan karanlık da sana bakar."

"Ne diyorsun sen?" diye patlıyor Elsa. İçten içe kadının Elsa'yla çocukmuş gibi konuşmamasından memnun.

"Affedersin. Bu... Nietzsche'nin bir sözü. Kendisi Alman bir filozof. Diyor ki... Ah, muhtemelen yanlış alıntıladım. Ama bana kalırsa nefret eden birinden nefret edersen senin de nefret ettiğin o kişiye dönüşme riskin olduğundan bahsediyor olabilir."

Elsa omuzlarını kulaklarına kadar kaldırıyor.

"Büyükanne hep derdi ki, Boka tekme atma, her yere bulaşır!"

Elsa artık kot pantolon giyen siyah etekli kadının gerçekten yüksek sesle kahkaha attığını ilk kez o an duyuyor.

"Evet, evet, sanırım böyle ifade etmek çok daha doğru."

Güldüğü zaman çok güzel oluyor. Ona yakışıyor. Sonra iki basamak daha ilerleyip Elsa'ya yaklaşıyor ve elinde tuttuğu zarfı daha fazla yaklaşmadan Elsa'ya verebilmek için elinden geldiğince uzanıyor.

"Bu oğullarımın... onların... mezar taşının üstündeydi. Ben... onu oraya kim koydu bilmiyorum. Ama büyükannen... belki de tahmin etmiştir şeyi... benim..."

Elsa zarfı alıyor. Kot pantolonlu kadın, Elsa daha zarfa bakacak fırsat bulamadan aşağı inip gözden kayboluyor. Zarfın üzerinde, "Elsa'ya! Bunu Lennart'la Maud'a ver!" yazıyor.

İşte Elsa, Büyükanne'nin üçüncü mektubunu böyle buluyor.

Lennart kapıyı açtığında elinde bir kahve fincanı var. Maud ve Samantha da hemen onun arkasında. İkisi de çok tatlı görünüyor. Kurabiye kokuyorlar.

"Size bir mektubum var," diyor Elsa duyuru yapar gibi.

Lennart mektubu alıyor. Tam bir şey söyleyecekken Elsa devam ediyor:

"Büyükannemden! Muhtemelen size selamlarını gönderiyor ve özür diliyordur çünkü diğer mektuplarda hep öyle yaptı."

Lennart uysalca başını sallıyor. Maud'un başını eğişi daha da uysalca.

"Büyükannenle ilgili bu yaşananlar karşısında gerçekten çok ama çok üzgünüz, sevgili Elsa. Fakat o kadar güzel, öyle şahane bir cenazeydi ki bizce... Davet edildiğimiz için mutluyuz. İçeri gel de bir hayal al. Alf de şu çikolatalı içecekten biraz bırakmıştı," diyor Maud ışıldayarak.

Samantha havlıyor. Havlaması bile dostane. Elsa ağzına kadar dolu teneke kutudan bir hayal alıyor. Maud'a tatlı tatlı gülümsüyor.

"Hayalleri çok seven bir arkadaşım var. Üstelik bütün gün tek başına. Onu yukarı getirsem sizin için sorun olur mu?"

Maud ile Lennart, sormasına bile gerek yokmuş gibi başlarıyla onaylıyorlar.

24

HAYALLER

Birkaç dakika sonra devşahı mutfak halısının üstünde otururken gördüğünde Maud pek de ikna olmuşa benzemiyor. Özellikle de hayvan gerçekten bütün mutfak halısını kapladığı için.

"Size onun hayallere bayıldığını söylemiştim, değil mi?" diyor Elsa neşeyle.

Maud sessizce başını sallayarak onaylıyor. Lennart masanın diğer ucuna oturmuş, Samantha kucağında ve köpeğin yüzünde inanılmaz dehşete düşmüş bir ifade var. Devşah hayalleri onar onar yutuyor.

Lennart sanki devşahın alınmasından korkarmış gibi çok kısık bir sesle, "Cinsi ne bunun?" diye soruyor Elsa'ya.

"Devşah!" diyor Elsa memnuniyetle.

Lennart bir şeyin ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri olmayan insanların yaptığı gibi başını onaylarcasına sallıyor. Maud bir teneke daha hayaller açıp kutuyu ayaklarıyla yerde dikkatle ittiriyor. Devşah onu da üç koca lokmada bitirdikten

sonra başını kaldırıp jant kapağı gibi kocaman gözlerini Maud'a dikiyor. Maud yere iki teneke daha bırakırken gururu okşanmamış gibi görünmeye çalışıyor. Pek beceremiyor.

Elsa, Büyükanne'den gelen mektuba bakıyor. Masanın üstünde açık hâlde duruyor. Lennart ile Maud, o devşahı almak için bodruma indiğinde okumuş olmalı mektubu. Lennart onun bakışlarını fark edince bir elini Elsa'nın omzuna koyuyor.

"Haklıymışsın, Elsa. Büyükannen özür diliyor."

"Ne için?"

Maud devşaha birkaç tarçınlı çörekle yarım bir kek veriyor.

"Eh, kalabalık bir liste. Büyükannen kesinlikle..."

"Farklıydı," diye araya giriyor Elsa.

Maud sıcak bir kahkaha atarak devşahın başını seviyor.

Lennart başıyla mektubu işaret ediyor.

"Öncelikle bizi sık sık yerin dibine soktuğu için özür diliyor. Bir de çok sık öfkelendiği için. Bir de itiraz edip sorun çıkardığı için. Aslında özür dilenecek bir şey değil, bütün insanlar zaman zaman yapar bunu!" diyor. Büyükanne özür dilediği için özür dilermiş gibi.

"Siz yapmıyorsunuz," diyor Elsa ve onları bu yüzden seviyor. Maud kıkırdamaya başlıyor. "Sonra ara sıra kendi balkonundan Lennart'ı şu, ne diyorlardı ona, boya bombası silahlarından biriyle vurduğu için özür diliyor!"

Birden utanmış gibi bir ifade takınıyor.

"Öyle mi deniyor onlara? Boya bombası?"

Elsa başıyla onaylıyor. Oysa aslında öyle denmiyor. Maud gururlu görünüyor.

"Bir keresinde büyükannen, Britt-Marie'yi bile vurmuştu. O çiçek baskılı ceketinde kocaman, pembe bir leke olmuştu ve o Britt-Marie'nin en sevdiği ceket. Leke çıkarıcı bile işe yaramadı! Düşünebiliyor musun?"

Maud kıkır kıkır gülüyor. Sonra birden suçluluk duyarmış gibi bakıyor.

Elsa birilerinin Britt-Marie'yi paintball silahıyla vurmasına dair başka hikâyeler dinlemeyi umarak, "Peki Büyükanne başka ne için özür dilemiş?" diye soruyor. Ancak Lennart'ın çenesi göğsüne düşüyor. Maud'a bakıyor, o başıyla onaylayınca yeniden Elsa'ya dönüp konuşmaya başlıyor:

"Büyükannen bizden sana hikâyenin tamamını anlatmamızı istediği için özür diliyor. Bilmen gereken her şeyi."

"Hangi hikâye?" diye soracak oluyor Elsa ama sonra aniden arkasında birinin durduğunu fark ediyor. Sandalyesinde dönünce sendromlu oğlanın kucağında sevimli bir aslanla yatak odasının eşiğinde dikildiğini görüyor.

Oğlan, Elsa'ya bakıyor ama Elsa ona bakınca saçlarının alnına düşmesine izin veriyor. Zaman zaman Elsa da yapıyor bunu. Oğlan ondan bir yaş küçük ama aynı boydalar. Saç stilleri aynı ve renkleri de çok yakın. Onları birbirinden ayıran tek şey Elsa'nın farklı, oğlanın da sendromlu olması, ki bu da farklılığın özel bir türü.

Oğlan bir şey söylemiyor, hiç konuşmaz zaten. Maud onu alnından öpüyor ve "Kâbus mu?" diye fısıldıyor. Oğlan başıyla onaylıyor. Maud ona koca bir bardak süt ve bir teneke dolusu hayaller hazırlıyor, elinden tutup onu yeniden yatak odasına yönlendiriyor. Bu esnada da gür bir sesle, "Hadi gel, kovalayalım şu kâbusu!" diyor.

Lennart, Elsa'ya dönüyor.

"Sanırım büyükannen en başından başlamamı isterdi."

İşte Elsa sendromlu çocuğun hikâyesini o gün öğreniyor. Daha önce hiç dinlemediği bir masal. O kadar korkunç bir masal ki insanda kendine sımsıkı sarılma arzusu doğuruyor. Lennart ona çocuğun babasından bahsediyor. Bu adamın içinde öyle büyük bir nefret varmış ki bir insanın içine o kadarının sığacağını düşünemezmiş insan. Baba uyuşturucu kullanıyormuş. Lennart susuyor, Elsa'yı korkutmaktan endişeleniyor ama Elsa sırtını dikleştirip ellerini devşahın tüylerine daldırıyor ve

önemli olmadığını söylüyor. Lennart ona uyuşturucunun ne olduğunu bilip bilmediğini soruyor ve Elsa Vikipedi'de okuduğunu söylüyor.

Lennar babanın uyuşturucu kullandığında nasıl farklı bir adama dönüştüğünü anlatıyor. Ruhunun nasıl karardığını. Hamile kaldığında çocuğun annesini dövdüğünü, çünkü kimsenin babası olmak istemediğini. Lennart gözlerini daha sık ve daha yavaş kırpıştırmaya başlıyor ve bunun belki de babanın çocuğun da kendisi gibi olacağından korkmasından kaynaklandığını söylüyor. Nefret ve şiddetle dolu biri olmasından. O yüzden çocuk doğup da doktorlar onda bir sendrom olduğunu söylediğinde baba çok öfkelenmiş. Çocuğun farklı olmasını kabullenememiş. Belki de farklı olan her şeyden nefret ettiğindenmiş. Ama belki oğlana baktığında kendindeki farklılıkları gördüğü için de olabilirmiş.

O yüzden içki içmiş, Vikipedi'deki o şeyden daha fazla kullanmaya başlamış ve geceleri ortadan kaybolmaya başlamış. Hatta bazen haftalarca kaybolurmuş ve kimse nerede olduğunu bilmezmiş. Bazen de sakin ve içine kapanmış bir hâlde eve dönermiş. Bazen ağlar, içindeki öfkeyi söküp atana kadar ortalarda olmaması gerektiğini söylermiş. Sanki içinde karanlık bir şey yaşıyor, onu dönüştürmeye çalışıyormuş da adam ona karşı mücadele ediyormuş gibi. Ondan sonra haftalarca sakin kalabiliyormuş. Ya da aylarca.

Sonra bir gece karanlık onu ele geçirmiş. Onlara vurmuş, vurmuş, vurmuş. Öyle ki sonunda ikisi de hareketsiz kalmış. Adam da kaçmış.

Mutfakta Lennart'ın ardında bıraktığı sessizliğin içinde Maud'un sesi usulca hareketleniyor. Sendromlu çocuk yatak odasında horluyor, ki Elsa çocuğun ilk kez bir ses çıkardığını duyuyor. Maud'un parmak uçları mutfak tezgâhındaki boş kurabiye kutusunun etrafında geziniyor.

"Onları biz bulduk. Çok uzun zamandır kadının çocuğu alıp gitmesini sağlamaya çalışıyorduk ama çok korkuyordu. Hepimiz korkuyorduk. Müthiş tehlikeli bir adamdı o," diye fısıldıyor.

Elsa devşaha daha da sıkı tutunuyor.

"Sonra ne yaptınız?"

Maud mutfak masasının yanına çöküyor. Elinde bir zarf var, tıpkı Elsa'nın getirdiğine benziyor.

"Büyükanneni tanıyorduk. Hastaneden. O zamanlar doktorların geldiği bir kafe işletiyorduk ve büyükannen de her gün oraya gelirdi. Bir düzine hayaller ve bir düzine tarçınlı çörek, her gün! Nasıl başladı, hiç hatırlamıyorum. Ama büyükannen birilerinin derdini anlatabildiği insanlardandı, ne demek istediğimi anlatabiliyor musun? Sam'le ilgili ne yapacağımı bilmiyordum. Kime başvuracağımı kestiremiyordum. Hepimiz çok korkuyorduk ama sonunda onu aradım. Gecenin bir vakti o paslı külüstürüyle geldi..."

"Renault!" diye haykırıyor Elsa çünkü onları kurtarmaya onunla gidildiyse arabanın da bu masalda adının anılmasını hak ettiğini düşünüyor. Lennart hüzünlü bir tebessümle boğazını temizliyor.

"Renault'suyla, evet. Çocukla annesini yanımıza aldık ve büyükannen bizi buraya getirdi. Bize evin anahtarlarını verdi. Onları nereden buldu hiç bilmiyorum ama binanın sahipleriyle konuşup ayarladığını söyledi. O zamandan beri de burada yaşıyoruz."

"Peki ya baba? Herkesin gittiğini fark edince o ne yaptı?" diye soruyor Elsa ama aslında öğrenmek istediği falan yok.

Lennart'ın elleri Maud'un parmaklarına uzanıyor.

"Bilmiyoruz. Ama büyükannen Alf'le birlikte yanımıza geldi, bize onu tanıttı ve gidip çocuğun eşyalarını getireceğini söyledi. Sonra Alf'le birlikte oraya dönmüş, oğlanın babası

çıkagelmiş ve o sırada... tamamen karanlıktan ibaretmiş. Çok derinlerden gelen bir karanlık. Alf'e korkunç bir şeyle vurmuş..."

Lennart bir anda karşısındakinin bir çocuk olduğunu hatırlayanlar gibi cümlenin ortasında duruyor. Hikâyeyi ileri sarıyor.

"Eh, doğal olarak polis geldiğinde adam çoktan kaçmış. Alf'e gelince de, off, bilmiyorum. Hastanede tedavi edildi, eve kendi arabasını kullanarak döndü ve bir daha da o konuyu hiç açmadı. İki gün sonra da tekrar taksisinin direksiyonuna geçti. O adam resmen çelikten yapılma."

"Peki ya baba?" diye üsteliyor Elsa.

"Ortadan kayboldu. Yıllarca görünmedi. Bizim peşimizi hiç bırakmayacağını düşünmüştük ama o kadar uzun zamandır ortalarda yoktu ki sonunda umudumuz..." diyor Lennart ama sonra sanki sözcükler birden ağır gelmiş gibi susuyor.

"Ama şimdi bizi buldu," diye tamamlıyor Maud.

"Nasıl?" diye soruyor Elsa.

Lennart'ın gözleri masanın üstünde geziniyor.

"Alf, onun büyükannenin ölüm ilanını gördüğünü söylüyor, bilirsin. O ilan üzerinden cenaze evini bulmuş. Oradan da..." diye başlıyor ama sonra yine kendine bir şeyleri hatırlatmak zorunda kalmış gibi susuyor.

"Beni mi?" diye yutkunuyor Elsa.

Lennart başıyla onaylıyor ve Maud onun elini bırakıp masanın üzerinden uzanarak Elsa'yı kucaklıyor.

"Canım, canım Elsa! O adam oğlanı yıllardır görmedi, bunu anlamalısın. Sen de onunla hemen hemen aynı boydasın ve saçlarınız da aynı. Seni bizim torunumuz sanıyor."

Elsa gözlerini kapıyor. Şakakları yanıyor ve hayatında ilk kez uykuyla uzaktan yakından alakası olmadığı hâlde saf ve öfkeli irade gücünü kullanarak Uyur Uyanıklar Diyarı'na gidiyor. Bir araya getirebildiği en kuvvetli hayal gücünü kullanarak buluttan hayvanları çağırıp Miaudacas'a gidiyor. Taşıyabileceği

kadar cesaret topluyor. Sonra gözlerini açıp Lennart'la Maud'a bakıyor ve soruyor:

"Yani siz çocuğun annesinin ailesi misiniz?"

Lennart'ın gözyaşları arabanın ön camına vuran yağmur damlaları gibi masa örtüsüne dökülüyor.

"Hayır. Biz babasının ailesiyiz."

Elsa gözlerini kısıyor.

"Babanın ailesi misiniz?"

Maud'un göğsü kalkıp iniyor, devşahın kafasını seviyor, sonra çikolatalı pasta getirmeye gidiyor. Samantha temkinli bir ifadeyle devşaha bakıyor. Lennart gidip biraz daha kahve alıyor. Fincanı o kadar titriyor ki tezgâhın üstüne kahve dökülüyor.

"Bir çocuğu babasından koparmanın kulağa korkunç geldiğini biliyorum, Elsa. Kendi oğluna bunu yapmak... Ama insan büyükanne ve büyükbaba olunca ilk ve en önemli işin o oluyor..." diye fısıldıyor hüzünle.

Maud sarsılmaz bir meydan okumayla, "Büyükanne ve büyükbaba olmak her şeyden ağır basıyor! Her zaman! Her zaman!" diye ekliyor ve gözlerinde Elsa'nın Maud'da görebileceğini hiç düşünmediği bir ateş var.

Sonra Elsa'ya yatak odasından getirdiği zarfı veriyor.

Üzerinde Büyükanne'nin el yazısı var. Elsa ismi tanımıyor ama mektubun oğlanın annesine yazıldığını anlıyor.

"Buraya taşındığımızda adını değiştirdi," diye açıklıyor Maud mümkün olabilecek en yumuşak sesle. "Büyükannen bu mektubu bize aylar önce bıraktı. Almaya geleceğini söyledi. Geleceğini biliyordu."

Lennart mutsuzca iç geçiriyor. Maud'la tekrar göz göze geliyorlar. Sonra Lennart açıklamaya başlıyor:

"Ama korkarım her şeyden önce sana oğlumuzdan bahsetmemiz gerek, Elsa. Sana Sam'den bahsetmeliyiz. Büyükannenin mektubunda özür dilediği şeylerden biri de bu. Sam'in hayatını kurtardığı için üzgün olduğunu yazmış..."

Maud'un sesi çatlıyor, sonra sözcükleri küçük ıslıklar gibi dökülüyor ağzından:

"Sonra da bu konuda üzgün olduğunu yazdığı için üzgün olduğunu yazmış, oğlumuzun hayatını kurtardığına pişman olduğu için üzgün olduğunu. Artık onun yaşamayı hak edip etmediğinden emin olmadığı için üzgün olduğunu. Doktor olmasına rağmen..."

Pencerenin dışında caddelere gece çöküyor. Mutfak kahve ve çikolatalı pasta kokuyor. Elsa ise Sam'in hikâyesini dinliyor.

Dünyanın en nazik çiftinin, kimsenin anlam veremediği kadar kötü biri olan oğlu. Nihayetinde sanki babası bütün kötülükleri kendi omzuna yüklenmiş de ona hiçbir şey bırakmamış gibi içinde zerre kötülük barındırmayan sendromlu bir çocuğun babası olan adam. Sam'in bir zamanlar küçük bir çocuk olduğunu, çok uzun zaman çocuk bekleyen Maud ile Lennart'ın onu bütün ebeveynlerin çocuklarını sevdiği gibi sevdiğini dinliyor. Zira bütün ebeveynler, hatta en ama en kötüleri bile bir noktada çocuklarını muhakkak sever. Maud öyle diyor. "Çünkü aksi hâlde insan olamazsın, birinin başka türlü insan olabileceğini sanmıyorum," diye fısıldıyor. Sonra bunun muhtemelen kendi hatası olduğunda diretiyor çünkü hiçbir çocuğun kötü doğacağına da inanmıyor. Bir zamanlar küçücük ve çaresiz olan bir oğlan büyüdüğünde korkunç birine dönüşmüşse bu muhakkak annenin hatasıdır, Maud bundan emin. Büyükanne hep bazı insanların kendiliğinden beş para etmez olduğunu ve bunun o beş para etmez insan dışında kimsenin suçu olmadığını söylerdi. Elsa ona bunu hatırlatıyor ama nafile.

"Ama Sam hep çok öfkeliydi, o kadar öfke nereden geliyordu hiç bilmiyorum. Benim içimde, benden ona geçen bir karanlık vardı herhâlde ama onun nereden geldiğini de bilmiyorum," diye fısıldıyor Maud. Çok mutsuz.

Sonra büyüyen, hep kavga eden, okuldaki diğer çocuklara sürekli işkence eden, farklı olanları kovalayan bir oğlandan

bahsediyor. Derken yetişkin bir adam olunca orduya katılıp savaşa susadığı için uzak diyarlara gittiğinden ve orada biriyle tanıştığından bahsediyor. İlk gerçek arkadaşı. Bunu gören herkesin bu arkadaşlığın onu değiştirdiğinden, onun içindeki iyi bir şeyleri gün yüzüne çıkarttığından söz ettiğini anlatıyor. Arkadaşı da bir askermiş ama o kana susamışlıktan yoksun, başka türlü bir asker. Can ciğer olmuşlar. Sam, arkadaşının hayatta gördüğü en cesur savaşçı olduğunu söylüyormuş.

Birlikte eve gitmişler ve arkadaşı Sam'i tanıdığı bir kızla tanıştırmış ve kız, Sam'de bir şeyler bulmuş. Lennart ve Maud da kısacık bir an başka birini görür gibi olmuşlar. Karanlığın ötesindeki bir Sam'i.

"O kız onu kurtardı sandık, onu kurtarmış olmasını öyle çok diledik ki. Çünkü o zaman tıpkı bir masal gibi olacaktı ve insan çok uzun süre karanlığın içinde yaşayınca masallara inanmamak çok zordur," diyor Maud, Lennart onun elini avuçlarının arasına alırken.

"Ama sonra hayatın o küçük uğraşları ortaya çıktı," diye iç çekiyor Lennart. "Bir sürü masalda da olduğu gibi. Belki Sam'in suçu değildir. Belki de tamamen bunun suçudur. Belki de her insanın eylemlerinden tamamen sorumlu olup olmadığına karar vermek çok daha bilge insanların işidir. Ama Sam tekrar savaşlara gitti. Eve her dönüşünde daha da karanlık biri oldu."

"Eskiden idealistti," diye araya giriyor Maud hüzünle. "Bütün o nefretine ve öfkesine rağmen bir idealistti. Zaten o yüzden asker olmak istemişti."

Elsa bunun üzerine Maud'la Lennart'ın bilgisayarlarını kullanıp kullanamayacağını soruyor.

"Bilgisayarınız varsa tabii," diye ekliyor özür diler gibi. Çünkü aklına Kurtyürek'ten aynı şeyi istediğinde duyduğu palavralar geliyor.

"Elbette bilgisayarımız var," diyor Lennart şaşkınlıkla. "Bugünlerde kimin yok ki?"

Aynen öyle, diye düşünüyor Elsa ve tekrar ortaya çıktığında bunu Kurtyürek'e de iletmeye karar veriyor. Çıkarsa tabii.

Lennart onu yatak odasının önünden geçiriyor. Evin en dibindeki küçük bir çalışma odasına girdiklerinde bilgisayarlarının doğal olarak çok eski olduğunu, dolayısıyla Elsa'nın biraz sabretmesi gerekeceğini açıklıyor. İçerideki bir masanın üstünde Elsa'nın şimdiye dek gördüğü en hantal bilgisayar duruyor ve gerçek bilgisayarın arkasında devasa bir kutu, yerde ise başka bir kutu vat.

"Bu ne?" diye soruyor Elsa yerdeki kutuyu işaret ederek.

Lennart, "O asıl bilgisayar," diyor.

"Peki ya şu?" diye soruyor Elsa diğer kutuyu işaret ederek.

Lennart, "O da monitör," diyor ve yerdeki kutunun üstündeki büyük bir düğmeye basıyor. Sonra, "Açılması bir dakika kadar sürer, biraz beklemek gerekecek," diye ekliyor.

"BİR DAKİKA MI?!" diye haykırıyor Elsa. Sonra mırıldanarak, "Vay be. Sahiden de eskiymiş," diye mırıldanıyor.

Eski bilgisayar nihayet açılıp da Lennar birkaç mazeretin ardından nihayet internete bağlandığında Elsa aradığı şeyi buluyor, mutfağa geri dönüyor ve Maud'un karşısına oturuyor.

"Hayalperest demekmiş. İdealist yani. Hayalperest demekmiş."

"Evet, evet, öyle de denebilir," diyor Maud dostane bir tebessümle.

"Denebilir diye bir şey yok. Anlamı buymuş," diye düzeltiyor Elsa.

Bunun üzerine Maud daha da dostane bir tavırla başını sallayarak onaylıyor. Ardından da kinik birine dönüşen idealistin hikâyesini anlatıyor. Elsa onun ne demek olduğunu biliyor çünkü Elsa anaokulundayken bir öğretmeni bir keresinde Elsa'ya öyle demişti. Elsa'nın annesi bunu duyduğunda bir curcuna kopmuştu ama öğretmen geri adım atmamıştı. Elsa bütün detayları hatırlayamıyor ama galiba anaokulundaki diğer veletlere sosislerin nasıl yapıldığını anlattığı zaman yaşanmıştı bunlar.

Bu tür şeyleri bir savunma mekanizması olarak düşünüp düşünmediğini merak ediyor. Çünkü bu hikâyenin içinde çok fazla gerçeklik var. İnsan sekiz yaşındayken genelde böyle olur, fazla gerçeklik bulaşır.

Maud, Sam'in yeni bir savaşa gidişini anlatıyor. Arkadaşı da yanındaymış ve birkaç hafta boyunca bir köyü, Maud'un bilmediği bazı nedenlerden ötürü orada yaşayan herkesi öldürmek isteyen insanların saldırılarından korumuşlar. Sonunda bölgeyi terk etme emri almışlar ama Sam'in arkadaşı emre uymayı reddetmiş. Sam'i ve diğer askerleri köyün güvenliği sağlanana kadar orada kalmaya ve arabalarına sığdırabildikleri kadar yaralı çocuğu en yakın hastaneye –ki o da kilometrelerce uzaktaymış– götürme konusunda ikna etmiş. Sam'in arkadaşı o hastanede doktor olarak çalışan bir kadını tanıyormuş ve herkes o kadının dünyanın en becerikli cerrahı olduğunu söylüyormuş.

Çölün içindeki yolda ilerlerken mayına denk gelmişler. Patlama amansızmış. Her tarafta ateş ve kan yağmuru varmış.

"Ölen olmuş mu?" diye soruyor Elsa ama cevabı bilmek istediğinden emin değil.

Lennart yüksek sesle dillendirmeyi hiç istemese de, "Hepsi," diyor. Sam ve arkadaşı dışında. Sam'in bilinci kapalıymış ama arkadaşı onu ateşin içinden sürükleyerek çıkarmış. Sam'den başkasını da kurtarmaya vakti olmamış. Arkadaşının yüzüne şarapnel parçası gelmiş ve korkunç yanıklara maruz kalmış ama silah seslerini duyunca pusuya düşürüldüklerini anlamış, tüfeğini kaptığı gibi çöle koşmuş ve o çölde Sam ve kendisi dışında nefes alan ve kanı akan başka kimse kalmayana kadar ateş etmiş.

Onlara ateş edenler oğlan çocuklarıymış. Tıpkı askerlerin korumaya çalıştıkları çocuklar gibi. Sam'in arkadaşı cesetlerin başında dikilirken fark etmiş bunu. Hepsinin kanı ellerindeymiş. Bir daha da hiç eskisi gibi olamamış.

Nasıl başardıysa Sam'i çöl boyunca taşımayı başarmış ve hastaneye varana kadar da durmamış. Elsa'nın büyükannesi koşarak onlara doğru gelmiş. Sam'in hayatını kurtarmış. Bir bacağı hep aksayacakmış ama ölmeyecekmiş. Sam'in Büyükanne'nin içtiği marka sigara içmeye başlaması da o hastanede olmuş. Büyükanne mektubunda bunun için de özür dilemiş.

Maud fotoğraf albümünü sanki hisleri olan küçük bir yaratıkmış gibi özenle Elsa'nın önüne koyuyor. Sendromlu çocuğun annesinin fotoğrafını gösteriyor. Kadın üzerinde bir gelinlikle Lennart ile Maud'un arasında duruyor ve üçü de gülüyorlar.

"Sanırım Sam'in arkadaşı ona âşıkmış. Ama onu Sam'le tanıştırınca onlar birbirlerine âşık olmuş. Sam'in arkadaşının ağzını açıp bir şey söylediğini sanmıyorum. O ikisi kardeş gibilerdi, düşünebiliyor musun? Bence arkadaşı, kendi duygularından bahsetmeyecek kadar kibardı, anlıyor musun?"

Elsa anlıyor. Maud gülümsüyor.

"Sam'in arkadaşı hep çok yumuşak başlı bir çocuktu. Onda hep bir şairin ruhu olduğunu düşünmüşümdür. Sam'le ikisi o kadar farklılardı ki... Sam'in hayatını kurtarmak için yaptığı o şeyleri yapabileceğini aklına bile getiremiyor insan. İçinde bulundukları yerin onu öyle ürkek birine dönüştürebileceği..."

Uzunca bir süre hüznüne yenik düşerek sessiz kalıyor.

"Savaşçı," diye fısıldıyor albümün sayfasını çevirerek.

Elsa'nın, kim olduğunu anlamak için fotoğrafa bakmasına gerek yok.

Fotoğraftaki Sam. Bir çölün ortasında, üniformasıyla duruyor. Koltuk değneklerine yaslanmış. Hemen yanında boynunda stetoskobuyla Elsa'nın büyükannesi duruyor. İkisinin arasındaysa Sam'in en iyi arkadaşı var. Kurtyürek.

25

LADİN AĞACI

Gölgeler onu kaçırmak için gizlice Mimovas Krallığı'na geldiğinde Seçilmiş'i kurtaran buluttan hayvanlarmış. Zira Micama hayallerden yapılmayken Mimovas sevgiden yapılmıştır. Sevgi olmadan müzik de olmaz ve müzik olmadan Mimovas olmaz. Seçilmiş, bütün krallıktaki en sevilen kişiymiş. Dolayısıyla gölgelerin onu ele geçirmesi eninde sonunda Uyur Uyanıklar Diyarı'nın çökmesine neden olurmuş. Mimovas düşerse Mirevas da düşer ve Mirevas düşerse Micama da düşer ve Micama düşerse Miaudacas da düşer ve Miaudacas düşerse Mipolaris de düşermiş. Çünkü müzik olmadan hayaller de olmaz, hayaller olmadan masallar da olmaz, masallar olmadan cesaret de olmaz, cesaret olmadan kimse hiçbir acıyı taşıyamazmış; müzik, hayaller, masallar, cesaret ve acı olmazsa da Uyur Uyanıklar Diyarı'nda geriye yalnızca tek bir krallık kalırmış: Mibatalos. Ama Mibatalos da tek başına varlığını sürdüremez çünkü diğer

krallıklar olmadan savaşçıların hiçbir kıymetiharbiyesi kalmaz çünkü uğruna savaşacakları bir şey kalmaz.

Büyükanne bunu da Harry Potter'dan çalmıştı, hani şu uğruna savaşacak bir şey olması kısmı. Ama epey iyi bir parça olduğundan Elsa onu bağışlamıştı. İyi olan şeyler araklanabilir.

Gölgelerin Mimovas'taki evlerin arasında sinsice dolaştığını gören de buluttan hayvanlar olmuş ve buluttan hayvanlar ne yaparsa onu yapmışlar: ok gibi aşağı fırlamış ve görkemli gemiler gibi tekrar doğrulmuş, kendilerini tek hörgüçlü develere, elmalara, puro içen ihtiyar balıkçılara dönüştürmüşler ve gölgeler de onların tuzağına düşmüş. Çünkü çok geçmeden neyin ya da kimin peşinde olduklarını unutmuşlar. Sonra buluttan hayvanlar birdenbire ortadan kaybolmuş ve içlerinden biri Seçilmiş'i de taşımış. Ta Micama'ya kadar.

İşte Bitmeyen Savaş böyle başlamış. Buluttan hayvanlar olmasa o gün oracıkta bitecek ve gölgeler kazanacakmış.

Elsa bütün gece Uyur Uyanıklar Diyarı'nda kalıyor. Artık sanki daha önce hiç zorlanmamış gibi ne zaman istese oraya gidebiliyor. Nedenini bilmiyor ama artık kaybedecek bir şeyi kalmadığından böyle olduğunu düşünüyor. Artık gölgeler gerçek dünyada, Elsa onun kim olduğunu biliyor. Büyükannenin ve Kurtyürek'in kim olduğunu, hepsinin nasıl bir araya geldiğini biliyor. Artık korkmuyor. Savaşın yaklaştığını, kaçınılmaz olduğunu biliyor ve bunu yalnızca bilmek bile tuhaf bir sükûnete neden oluyor onda.

Uyur Uyanıklar Diyarı rüyasındaki gibi alev alev değil. Nereye giderse gitsin her zamanki gibi güzel ve huzurlu. Micama'ya gitmekten kaçındığını ancak uyandığında fark ediyor. Diğer beş krallığın hepsine, hatta Bitmeyen Savaş'tan önce Mibatalos olan yerin harabelerine bile gitti. Ancak Micama'ya ayak basmadı. Çünkü Büyükanne'nin orada olup olmadığını bilmek istemiyor. Büyükanne'nin orada olmadığını öğrenmek istemiyor.

Baba, Elsa'nın odasının kapısında dikiliyor. Elsa sanki biri burnuna mentollü bir şey sürmüş gibi ânında ayılıyor. (Bu arada birini uyandırmak istiyorsanız bu acayip işe yarar. Sizin de Elsa'nınki gibi bir büyükanneniz olsaydı bilirdiniz.)

"Sorun ne? Annem mi hasta? Yarımcık mı?"

Baba tedirgin görünüyor. Biraz da şaşkın. Elsa gözlerini kırpıştırarak uykuyu defediyor ve Anne'nin hastanede bir toplantıya gittiğini hatırlıyor. Gitmeden önce Elsa'yı uyandırmaya çalışmıştı ama Elsa uyuyormuş numarası yapmıştı. George da mutfakta. Bir süre önce gelip yumurta ister mi diye sormuştu ama Elsa uyuyormuş numarası yapmıştı. O yüzden şimdi babasına kafası karışmış gibi bakıyor.

"Benimle zaman geçirme günün değil, değil mi?"

Baba boğazını temizliyor. Vakti zamanında sırf kızları için önemli olduğundan yaptıkları bir şeyin, şimdilerde sırf babaları için önemli diye kızlarının yaptığı bir şeye dönüştüğünü ansızın idrak eden babalara benziyor. Çok ince bir çizgi bu. Ne babalar ne de kızlar o çizgiyi geçtiklerini unutabilir.

Elsa kafasında günleri hesaplıyor, aniden hatırlıyor ve hemen özür diliyor. Haklı, bugün Baba günü değil. Ama yanılıyor da çünkü bugün Noel Arifesi'nin bir gün öncesi, ki unutması büyük ayıp. Çünkü Noel Arifesi'nden hemen önceki gün onunla babasının günü. Noel ağacı günü.

İsmin de azıcık ima ettiği gibi Elsa ile babasının Noel ağacı aldıkları gün bugün. Plastik olanlardan elbette çünkü Elsa gerçek bir ağaç almayı reddediyor. Ama Baba bu gelenekten çok keyif aldığı için de Elsa her sene yeni bir plastik ağaç alma konusunda ısrar ediyor. Bazıları bu geleneği biraz tuhaf bulsa da Büyükanne hep, "anne babası boşanmış çocukların ara sıra biraz tuhaf davranmaya hakkı olduğunu" söylerdi.

Anne gerçek ladin ağacının kokusuna bayıldığından, doğal olarak, bu plastik ağaç meselesi yüzünden Büyükanne'ye çok kızar, Elsa'yı o konuda dolduranın Büyükanne olduğunu söy-

lerdi hep. Çünkü Elsa'ya Micama'da dans eden Noel ağacını Büyükanne anlatmıştı ve o hikâyeyi duyan hiç kimse birilerinin kolunu bacağını kesip köle olarak sattığı bir ladin ağacı almak istemez. Micama'da ladin ağaçları canlı ve düşünen canlılar olup –kozalaklı ağaçlar oldukları düşünülürse– ev tasarımına müthiş büyük bir ilgi duyarlar.

Ormanda değil, Micama'nın son yıllarda epey popülerleşen güney bölgelerinde yaşarlar ve genelde reklam sektöründe çalışır, iç mekânda atkı takarlar. Senede bir defa, ilk karın düşmesinden kısa bir süre sonra, kalenin hemen altındaki büyük meydanda toplanır ve Noel boyunca birinin evinde kalma hakkı elde etmek için yarışırlar. Ladin ağaçları evleri seçer, evler ladin ağaçlarını değil. Seçim de bir dans yarışmasıyla yapılır. Eskiden bu konuda düellolar yaparlarmış ama ladin ağaçları genelde çok kötü nişancılar olduğundan çok uzun sürermiş. Şimdilerde ladin ağaçlarının ayakları olmadığından biraz sıra dışı görünen ladin dansı yapıyorlar. Ladin olmayan bir ağaç, dans eden ladin ağacı taklidi yapmak isterse zıplayıp durması yeter. Epey işe yarar bir şeydir, özellikle de kalabalık dans pistlerinde.

Elsa bunu biliyor çünkü Baba, Yılbaşı gecesi bir buçuk kadeh şampanya içtiğinde bazen mutfakta Lisette'le ladin dansı yapar. Ama Baba o yaptığını sadece "dans etmek" sanıyor.

"Affedersin, baba, bugünün hangi gün olduğunu biliyorum!" diye haykırıyor Elsa kotunu giyip üzerine kazağını ve ceketini geçirerek koridora koşarken. "Önce halletmem gereken bir iş var!"

Elsa dün gece devşahı Renault'ya sakladı. Maud'dan aldığı bir koca tarçınlı çöreği aşağı götürdü ve devşaha, garaja biri gelecek olursa battaniyelerin altına saklanması gerektiğini söyledi. "Kıyafet yığını ya da televizyon falan gibi bir şeymişsin gibi davranman gerek!" dedi Elsa. Gerçi devşah buna pek ikna olmuşa benzemiyordu. Dolayısıyla Elsa gidip Maud'dan

bir çuval hayaller almak zorunda kaldı, devşah ancak bunun üzerine pes edip battaniyelerin altına girdi. Gerçi televizyona pek benzediği söylenemezdi.

Elsa ona iyi geceler demiş, gizlice yukarı çıkmış ve sendromlu çocukla annesinin yaşadığı evin önünde durup karanlıkta öylece dikilmişti. Zili çalacaktı ama bir türlü yapamadı. Daha fazla hikâye duymak istemedi. Gölgeler ve karanlık hakkında daha fazlasını öğrenmek istemedi. O yüzden mektubu kapıdaki posta deliğinden atıp kaçtı.

Bugün evin kapısı kapalı ve kilitli. Diğer bütün kapılar da öyle. Uyanan herkes evden çıkmış, geri kalanlar da hâlâ uyuyor. Elsa, merdivenlerin akustiğinden dolayı fısıldayarak konuşmasına rağmen birkaç kat yukarıdan Kent'in sesinin geldiğini duyuyor. Elsa bunu biliyor çünkü "akustik" kelime kavanozundaki kelimelerden biriydi. Kent'in "Evet, söz veriyorum bu akşam döneceğim," diye fısıldadığını duyuyor. Ama son basamakları da inip devşahla Kurtyürek'in, ardından oğlanla annesinin dairesinin önünden geçerken Kent birden yüksek sesle konuşmaya ve "Evet, Klaus! Franfkfurt'ta! *Yez, yez, yez*!" diye bağırmaya başlıyor. Sonra arkasına dönüyor ve Elsa'nın arkasında olduğunu yeni fark etmiş gibi yapıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor Elsa kuşkuyla.

Kent, tıpkı karşıda aslında Klaus falan olmadığında yapacağınız gibi, Klaus'a hatta beklemesini söylüyor. Üzerinde sayılar ve göğsünde atı üstünde küçük bir adam bulunan bir ragbi gömlek giymiş. Kent, Elsa'ya bu tarz gömleklerin bin krondan daha pahalı olduğunu söylemişti. Büyükanne'yse hep o gömleklerin çok faydalı olduğunu, zira üreticinin o atı oraya gömleğin içindeki şahsın çok yüksek ihtimalle ahmağın teki olduğuna dair bir uyarı olarak koyduğunu söylerdi.

"Ne istiyorsun?" diye çıkışıyor Kent.

Elsa gözlerini dikip ona bakıyor. Sonra da bakışlarını basamaklara bıraktığı küçük, kırmızı et kâselerine çeviriyor.

"Onlar ne?"

Kent ellerini o kadar hızlı kaldırıyor ki neredeyse Klaus'u duvara çarpacak.

"O tazı hâlâ buralarda dolanıyor, uzun vadeli kira dönüşümünün değerini düşürüyor!"

Elsa gözlerini et kâselerinden ayırmadan dikkatle geriliyor. Kent kendini biraz beceriksizce ifade ettiğini anlamış olacak ki yeni bir girişimde bulunuyor ve Kent'in yaşındaki adamların Elsa'nın yaşındaki kızlarla konuşurken takınması gerektiğini, ancak o zaman anlayabileceklerini düşündüğü bir ses tonuyla devam ediyor:

"Britt-Marie basamaklarda köpek tüyü bulmuş, anladın mı canım? Binada vahşi hayvanların gezinmesine izin veremeyiz; uzun vadeli kira dönüşümünün değerini düşürür, tamam mı?" Küçümser gibi gülümsüyor, Elsa adamın güvensizce telefona baktığını görüyor. "Onu öldürecek değiliz tabii! Sadece biraz uyuyacak, tamam mı? Şimdi uslu bir kız olup eve, annenin yanına dön, hadi bakalım."

Elsa pek de uslu hissetmiyor kendini. Ayrıca Kent'in "biraz uyuyacak" derken elleriyle havada yaptığı tırnaklardan da hiç hoşlanmıyor. "Telefonda konuştuğun kim?"

Ortada öyle biri yokken yapılacağı gibi, "Klaus, Almanya'dan bir iş bağlantım," diye yanıtlıyor Kent.

"Tabii," diyor Elsa.

Kent'in kaşları düşüyor.

"Bana tavır mı yapıyorsun sen?"

Elsa omuz silkiyor.

"Bence hemen eve, annene koşmalısın," diye tekrarlıyor Kent biraz daha tehditkâr bir tavırla.

Elsa kâseleri işaret ediyor. "Onların içinde zehir mi var?"

"Dinle, güzelim, sokak köpekleri haşerattır. Burada haşeratın gezinmesine, garajda paslı külüstürlerin ve diğer ıvır zıvırların

birikmesine izin veremeyiz. Değeri düşürür, anlamıyor musun bunu? Böylesi herkes için daha iyi."

Ama Elsa "paslı külüstürler" derken adamın sesinde tekinsiz bir şeyler hissediyor, o yüzden yanından hızla geçip son sürat bodruma doğru iniyor. Garajın kapısını itip açıyor ve elleri deli gibi titrer, kalbi küt küt atarken öylece dikiliyor. Geri çıkarken her adımda dizleri titriyor.

"RENAULT NEREDE?! RENAULT'YA NE HALT ETTİN?!" diye bağırıyor Kent'e. Yumruklarını ona doğru savuruyor ama yalnızca Klaus'u yakalamayı başarıyor. Klaus'u tuttuğu gibi bodrumun merdivenlerine doğru fırlatıyor. Telefonun cam ekranı ve plastik kapağı kırılıp paramparça olarak depolardaki minyatür elektronik çığına doğru yuvarlanıyor.

"Sen o si– lanet... lanet aklını mı kaybettin, aptal çocuk? O telefon kaç para biliyor musun sen?" diye bağırıyor Kent, sonra da Elsa'ya tam tamına sekiz bin kron olduğunu söylüyor.

Elsa onu telefonun kaç para olduğunun zerre umurunda olmadığı konusunda bilgilendiriyor. Bunun üzerine Kent de gözünde sadistçe bir parıltıyla Renault'ya tam olarak ne yaptığı konusunda Elsa'yı bilgilendiriyor.

Elsa babasını getirmek için basamaklara koşuyor ama sonra bir önceki katta pat diye duruyor. Britt-Marie kapının eşiğinde. Ellerini karnının üzerinde birleştirmiş. Elsa onun ter içinde olduğunu görüyor. Arkasındaki mutfaktan Noel yemeklerinin kokusu yayılıyor ve Britt-Marie'nin üzerinde kocaman bir broş taktığı çiçek desenli ceketi var. Pembe boya lekesi neredeyse hiç görünmüyor.

"Kent'in onu öldürmesine izin veremezsin," diye yalvarıyor Elsa gözlerini kocaman açarak. "Lütfen, Britt-Marie. O benim arkadaşım..."

Britt-Marie onun gözlerine bakıyor ve bir an için gözlerinde bir insanlık parçası titreşiyor. Elsa görüyor bunu. Ama sonra Kent'in sesi duyuluyor, merdiven boşluğundan Britt-Marie'ye

biraz daha zehir getirmesi için sesleniyor ve eski Britt-Marie geri dönüyor.

"Yarın Kent'in çocukları gelecek. Köpeklerden korkuyorlar," diye açıklıyor kararlılıkla.

Eteğindeki olmayan bir kırışıklığı düzeltiyor, sonra çiçek desenli ceketindeki görünmez bir şeyi silkeliyor.

"Yarın bizim evde geleneksel Noel yemeği yenecek. Normal Noel yemekleri olacak. Biz medeni bir aileyiz. Barbar değiliz yani."

Sonra kapıyı çarpıyor. Elsa olduğu yerde kalakalıyor ve babasının bunu çözemeyeceğini, zira bu tip acil durumlarda çekingenliğin pek de faydalı bir süper güç olmadığını fark ediyor. Onun takviye güce ihtiyacı var.

Alf'in ayaklarını sürüdüğünü duyana kadar bir dakikadan daha uzun bir süre kapıyı yumrukluyor. Alf elinde bir fincan kahveyle kapıyı açıyor. Kahve öyle sert kokuyor ki Elsa kaşığın o kahvenin içinde sıkışıp kalacağına emin.

"Uyuyorum," diye homurdanıyor.

"Renault'yu öldürecek!" diyor Elsa hıçkırarak.

"Öldürmek ki? Burada ölecek bir şey göremiyorum. Kör olası bir araba işte," diyor Alf. Kahvesinden koca bir yudum alıyor ve esniyor.

"Sadece bir araba değil! RENAULT o!"

"Sana onun Renault'yu öldüreceğini kim söyledi?"

"Kent!"

Elsa daha Renault'nun arka koltuğunda ne olduğunu açıklamaya fırsat bulamadan Alf kahvesini bırakıp ayakkabılarını giyiyor ve basamaklardan aşağı koşuyor. Elsa, Alf ve Kent'in birbirlerine bağırdıklarını duyuyor. Ses o kadar korkunç ki kulaklarını örtmek zorunda kalıyor. Ne dediklerini duyamıyor, sadece birkaç küfür çalınıyor kulağına ve Kent bağırarak uzun vadeli kiralamalardan, garaja "paslı külüstürlerin" park edilemeyeceğinden, aksi hâlde insanların bu binanın "sosyalistlerle"

dolu olduğunu düşüneceğinden bahsediyor. Elsa, o kelimenin Kent'in "kahrolası ahmaklar" deme biçimi olduğunu biliyor. Bunun üzerine Alf, "Kahrolası ahmak," diye bağırıyor, ki bu da onun tam olarak kastettiğini söyleme biçimi, zira Alf işleri karmaşıklaştırmaktan pek hoşlanmaz.

Sonra Alf ayaklarını vura vura yukarı geri çıkıyor. Gözleri fal taşı gibi açılmış.

"O şerefsiz arabayı çekmeleri için birini getirmiş. Baban burada mı?" diye mırıldanıyor.

Elsa başıyla onaylıyor. Alf tek kelime etmeden koşar adım yukarı çıkıyor ve birkaç dakika sonra Elsa ve babası, babası hiç istememesine rağmen kendilerini Taksi'de buluyorlar.

"Bunu yapmak istediğimden emin değilim," diyor Baba.

"O boktan Renault'yu eve getirmek için birilerinin o boktan direksiyonun başına geçmesi gerek," diye homurdanıyor Alf.

"Peki Kent'in onu nereye götürdüğünü nasıl bulacağız?" diye soruyor Elsa. O esnada Baba tamamen çekingen görünmemek için elinden geleni yapıyor.

"Ben otuz yıldır bok gibi direksiyon sallıyorum," diyor Alf.

"Yani?" diye soruyor Elsa.

"Yanisi, çekilen bir Renault'nun nerede bulunacağını bilirim!"

Yirmi dakika sonra şehrin dışındaki bir hurdalığın kapısında duruyorlar. Elsa, Renault'nun kaputuna bir buluttan hayvana sarılır gibi sarılmış: Tüm bedeniyle. Arka koltuktaki televizyonun kıpırdandığını görebiliyor, Elsa'nın ilk önce ona sarılmamış olmasına pek sevinmediği açık ama insan sekizine girmek üzereyse ve bir Renault'nun içindeki devşaha sarılmayı unuttuysa bu muhtemelen devşahtan ziyade onu bulacak zavallı hurdalık çalışanı için endişelendiğindendir.

Alf ile epey şişman bir usta kısa bir süre Renault'yu alıp götürmenin bedelinin ne olacağı konusunda tartışıyorlar. Ardından Alf ile Elsa da uzunca bir süre Elsa'nın Renault'nun anahtarının olmadığından neden bahsetmediği konusunda tar-

tışıyorlar. Ardından şişman adam daha önce mobiletini oraya bıraktığını ama şimdi bulamadığını mırıldanarak etrafta dolanıyor. Derken Alf ve şişman adam, Renault'yu çekiciyle eve geri götürmenin ne kadar tutacağını konuşuyorlar. Hepsini Baba ödemek zorunda kalıyor.

Şimdiye kadar Elsa'ya verdiği en iyi hediye bu. Kırmızı uçlu kalemden bile iyi.

Alf, Renault'nun garajda Britt-Marie'nin değil Büyükanne'nin yerine park edildiğinden emin oluyor. Elsa onları tanıştırdığında Baba, devşaha kök kanal tedavisine hazırlanan bir adam gibi bakıyor. Devşah da kendini beğenmiş bir tavırla Baba'ya bakıyor. Elsa biraz fazla kibirli olduğunu düşündüğünden hurdalıktaki ustanın onu fırçalayarak hurdalıktaki ustanın mobiletini yiyip yemediğini soruyor. Bunun üzerine devşah kibirli tavrını bir kenara bırakarak battaniyelerin altına siniyor ve insanların, onun mobiletleri yemesini istemiyorlarsa tarçınlı çörekler konusunda daha cömert olmaları gerektiğini düşünürmüş gibi bakıyor.

Elsa ona isterse gidip Audi'de bekleyebileceğini söyleyince Baba çok rahatlıyor. Sonra Elsa ile Alf basamaklardaki kırmızı kâseleri toplayarak kocaman, siyah bir çöp poşetinin içine atıyorlar. Kent onları yakalıyor ve o zehrin ona altı yüz krona patladığını söyleyerek onlara kızıyor. Britt-Marie orada öylece duruyor.

Sonra Elsa, Baba'yla birlikte plastik ağaç almaya gidiyor. Çünkü Britt-Marie yanılıyor, Elsa'nın ailesi barbar değil. Hem zaten onun doğrusu da "baa-baarlar" çünkü Micama'da ladin ağaçları gerçek dünyada yaşayan ağaçları kesip götüren, sonra da köle olarak satan mankafalara öyle diyorlar.

"Üç yüz veririm," diyor Elsa dükkândaki adama.

"Canım, bu dükkânda pazarlık yok," diyor dükkândaki adam, tam da dükkândaki adamlardan beklenecek bir ses tonuyla. "Fiyatı dört yüz doksan beş kron."

"İki yüz elli veririm."

Adam dalga geçer gibi gülümsüyor.

"Artık yalnızca iki yüz veririm," diye bilgilendiriyor Elsa adamı.

Adam, Elsa'nın babasına bakıyor. Baba ayakkabılarına bakıyor. Elsa adama bakıyor ve başını ciddiyetle iki yana sallıyor.

"Babam sana yardımcı olmayacak. İki yüz veriyorum."

Adamın yüzünde muhtemelen karşısındaki çocuğun sevimli ama aptal olduğunu düşünen insanlarınkine benzer bir ifade beliriyor.

"O iş öyle olmuyor, canım."

Elsa omuz silkiyor. "Bugün kaçta kapanıyorsunuz?"

"Beş dakikaya," diyor adam iç geçirerek.

"Peki burada büyük bir deponuz var mı?"

"Ne alakası var?"

"Sadece merak ettim."

"Hayır. Hiç depo alanımız yok."

"Peki Noel Arifesi'nde açık mısınız?"

Adam duraksıyor. "Hayır."

Elsa dudaklarını şaşırmış gibi büzüyor.

"Yani burada bir ağacınız var, deponuz da yok. Yarın neydi bu arada?"

Elsa ağacı iki yüz krona alıyor. Aynı fiyata bir kutu da balkon ışığı ve inanılmaz büyük bir Noel geyiği de alıyor.

Baba aldıkları her şeyi Audi'ye koyarken Elsa, "İçeri girip o adama fazladan para VERMEMELİSİN!" diye uyarıyor onu. Baba iç geçiriyor.

"Onu yalnızca bir kere yaptım, Elsa. Sadece tek bir kere. O zaman da satış görevlisine çok tatsız davranmıştın."

"Pazarlık yapman gerek!"

Bunu yapmayı Elsa'ya Büyükanne öğretmişti. Baba onunla mağazalara girmekten de nefret ederdi.

Audi evin önünde duruyor. Baba her zamanki gibi radyonun sesini kısmış ki Elsa onun müziklerini dinlemek zorunda

kalmasın. Alf dışarı çıkıp Baba'nın kutuyu yukarı taşımasına yardımcı olmak istiyor ancak Baba kendi taşımakta diretiyor. Çünkü kızı için ağacı eve getirmesi de bir gelenek. Baba gitmeden önce Elsa ona Yarımcık doğduktan sonra onun yanında daha çok kalmak istediğini söylemek istiyor. Ama babasını üzmek de istemiyor, o yüzden hiçbir şey söylemiyor. Sadece, "Ağaç için teşekkürler, baba," diye fısıldıyor. Baba mutlu oluyor, sonra da evine, Lisette'le çocuklarının yanına dönüyor. Elsa orada durup babasının gidişini izliyor.

Çünkü hiçbir şey söylemezseniz kimse üzülmez. Sekizine girmek üzere olan hemen herkes bilir bunu.

26

PİZZA

Micama'da Noel bir gece önce kutlanır, tıpkı İsveç'teki gibi. Ama bunun tek sebebi Noel hikâyelerinin o zaman anlatılması. Micama'da bütün hikâyeler hazine muamelesi görür ama Noel hikâyeleri gerçekten özel parçalardır. Normal bir hikâye ya komik ya hüzünlü ya heyecan verici ya korkutucu ya dramatik ya da duygusal olur ama Noel hikâyelerinin bunların hepsi birden olması gerekir. "Bir Noel hikâyesini elinde ne kadar kalem varsa hepsini kullanarak yazman gerekir," derdi Büyükanne. Ayrıca sonları mutlu olmalı, ki bu Elsa'nın tamamen kendi kendine karar verdiği bir şey.

Çünkü Elsa aptal değil. Bir hikâyenin başında ejderha varsa, o ejderhanın hikâye bitmeden tekrar ortaya çıkacağını biliyor. Sonunda her şey yoluna girmeden önce hikâyenin daha karanlık ve korkunç bir hâl alması gerektiğini biliyor. Çünkü bütün iyi hikâyeler öyle ilerler.

Savaşmaktan yorgun düşmüş olsa da savaşmak zorunda kalacağını biliyor. Bu masalın mutlu sonla bitmesi gerek.

Muhakkak.

Aşağı indiğinde pizza kokusunu özlüyor. Büyükanne, Micama'da Noel Arifesi'nde pizza yeme zorunluluğuyla ilgili bir yasa olduğunu söylemişti. Büyükanne böyle saçmalıklarla dolu bir insandı, evet ama Elsa bu sefer kabul etmişti çünkü pizzaya bayılıyor ve insan vejetaryen olunca Noel yemekleri biraz can sıkıcı olabiliyor.

Pizzanın bir artısı da pişerken merdiven boşluğuna yaydığı kokunun Britt-Marie'yi çılgına çevirmesiydi. Çünkü Britt-Marie, Kent'le evlerinin kapısına Noel süsleri asıyor, çünkü Noel'de hep Kent'in çocukları geliyor ve Britt-Marie "merdivenleri herkes için hoş görünecek hâle getirmek" istiyor. Sonra da o Noel süslemeleri bütün sene pizza kokuyor, ki bu da Britt-Marie'yi kışkırtarak Büyükanne'yi "medeniyetsiz" diye ayıplamasına neden oluyordu.

Büyükanne her sene gizlice dışarı çıkıp gelenek olduğu üzere Britt-Marie'nin Noel süslemelerinin her tarafına küçük calzone parçaları asarken, "O ihtiyar yarasa medeniyetsizlikten bahsedebilirmiş gibi?! Kimse benden daha medeni olamaz!" diye homurdanırdı. Britt-Marie, Noel Arifesi sabahı tüm huysuzluğuyla Anne ile George'un kapısında biterek âdeti olduğu üzere her şeyi iki defa söylediğinde de Büyükanne onların "pizza Noel süslemesi" olduğunu ve aslında sadece "etrafı herkes için hoş görünecek hâle getirmek" istediğini söyleyerek kendini savunurdu. Bir keresinde Britt-Marie ile Kent'in posta deliğinden içeri bütün bir calzone atmıştı ve bu Britt-Marie'yi o kadar kızdırmıştı ki Noel sabahı çiçek desenli ceketini giymeyi unutmuştu.

Kimse koca bir calzonenin birinin posta deliğinden içeri nasıl atıldığını açıklayamamıştı.

Elsa basamaklarda derin, kontrollü birkaç nefes alıyor çünkü Anne, sinirlendiğinde böyle yapmasını söylemişti. Anne gerçekten de Büyükanne'nin hiç yapmadığı ne varsa yapıyor. Mesela Elsa'dan Britt-Marie ile Kent'i diğer komşularla yenecek Noel yemeğine davet etmesini istemek gibi. Büyükanne böyle bir şeyi asla yapmazdı. Anne böyle bir şey önerecek olsa, "Cesedimi çiğnersiniz!" diye kükrerdi. Tabii artık diyemez çünkü artık gerçekten de ceset, diye fark ediyor Elsa ama işte... Prensip meselesi. Burada olsa Büyükanne böyle derdi.

Ama Elsa şu an annesine hayır diyemez çünkü yoğun tartışmaların ardından Anne, devşahın Noel boyunca Büyükanne'nin dairesinde kalmasına izin verdi. Eve devşah getirmenize izin veren bir anneye hayır demek epey zordur. Gerçi Elsa, Kent'in onu öldürmeye çalıştığını söylediğinde Anne hâlâ iç geçirerek Elsa'nın abarttığını ima ediyor ama olsun.

Öte yandan Elsa, devşahın görür görmez George'a gıcık olmasından dolayı çok mutlu. Aslında Elsa birilerinin George'tan nefret etmesi gerektiğini düşünmüyor ama sahiden de kimse ondan nefret etmediği için küçük bir değişiklik hoşuna gidiyor.

Sendromlu çocuk ve annesi Büyükanne'nin dairesine taşınmak üzere. Elsa bunu biliyor çünkü o bütün öğleden sonra oğlanla anahtar saklamaca oynarken Anne, George, Alf, Lennart, Maud ve oğlanın annesi mutfakta gizli bir şeyler konuştu. Onlar bunu inkâr ediyorlar elbette ancak Elsa insanların sırlardan bahsederken seslerinin nasıl çıktığını biliyor. İnsan neredeyse sekizinde olunca anlıyor. Anne'nin ondan sır saklamasından nefret ediyor. Birinin sizden bir sır sakladığını bilince kendinizi aptal gibi hissediyorsunuz ve kimse kendini aptal gibi hissetmekten hoşlanmaz. Herkes bir yana, Anne bunu çok iyi biliyor olmalı.

Elsa, Sam gelirse Büyükanne'nin dairesini korumanın daha kolay olacağından konuştuklarını biliyor. Sam'in er ya da geç geleceğini ve Anne'nin Büyükanne'nin ordusunu en üst katta

toplayacağını biliyor. Anne, Maud'a pek de ciddi bir şeyden bahsetmiyormuş gibi davranmaya çalışarak sadece "gerekli şeyleri paketlemesini" söylediğinde Elsa da devşahla birlikte Lennart ile Maud'un evindeydi. Sonra Maud ve devşah bulabildikleri bütün kurabiye kutularını büyük torbalara koydular ve Anne bunu görünce iç geçirerek, "Lütfen, Maud, sadece gerekli şeyler dedim!" dedi. Maud şaşkınlıkla Anne'ye bakarak, "Kurabiyeler *gerekli* ama," dedi.

Bunu duyan devşah mutlulukla homurdandı, ardından öfkelenmekten ziyade hayal kırıklığına uğramış gibi Anne'ye bakarak çikolatalı ve fındıklı bir kutu kurabiyeyi daha göstere göstere torbaya itti. Sonra hepsini üst kata, Büyükanne'nin dairesine taşıdılar. George da herkesi sıcak şarap içmeye davet etti. En çok sıcak şarabı devşah içti. Şimdiyse bütün yetişkinler Anne ile George'un mutfağında oturmuş, bazı sırları paylaşıyorlar.

Britt-Marie ile Kent'in kapısı Noel süslemeleriyle dolu olduğu hâlde Elsa zili çaldığında kimse açmıyor. Britt-Marie'yi alt katın koridorunda, giriş kapısının hemen yanında buluyor. Ellerini karnında birleştirmiş, kederli bir ifadeyle hâlâ korkuluğa bağlı duran bebek arabasına bakıyor. Çiçek desenli ceketini giyip broşunu takmış. Duvardaysa yeni bir duyuru var.

İlk duyuruda buraya bebek arabası bırakmanın yasak olduğu yazıyordu. Sonra biri o duyuruyu indirdi. Şimdiyse biri yenisini asmış. Üstelik bebek arabası da hâlâ orada. Elsa biraz yaklaşınca duvardakinin aslında bir duyuru değil de çapraz bulmaca olduğunu fark ediyor.

Britt-Marie onu görünce irkiliyor.

"Komik buldun galiba," diye başlıyor. "Sen ve ailen. Bu binadaki herkesi aptal yerine koyuyorsunuz. Ama ben bu işin köküne kadar inip ardında kim olduğunu bulacağım, emin olabilirsin. Merdiven boşluğunda bebek arabası bulundurmak ve duvarlara duyuru asıp durmak yangın riskine davetiye çıkarıyor! Kâğıt bir anda tutuşabilir!"

Broşundaki görünmez bir lekeyi ovuşturuyor.

"Ben aslında aptal değilim, sahiden değilim. Bu kiracılar birliğinde arkamdan konuştuğunuzu biliyorum. Biliyorum, konuşuyorsunuz!"

Elsa o anda Britt-Marie'nin içinde neler olduğunu hiç anlayamıyor ama muhtemelen "aptal değilim" ve "arkamdan" kelimelerinin bir kombinasyonu olması gerektiğini düşünüyor. Elsa'nın boğazında hiç hoş olmayan, asitsi ve kötü kokulu bir şey yükseliyor. Kendi kendine tiksinti içinde bunun anlayış olduğunu itiraf etmesi epey uzun zaman alıyor.

Kimse kendini aptal gibi hissetmeyi sevmez.

O yüzden Britt-Marie'nin, insanların onunla konuşmasını istiyorsa belki de sürekli herkesin işine burnunu sokmaktan vazgeçmeyi deneyebileceğini söylemiyor. Buranın aslında bir kiracılar birliği olmadığından bile bahsetmiyor. Gururunu bastırıp mırıldanıyor:

"Annemle George seni ve Kent'i yarınki Noel yemeğine davet ediyor. Binadaki herkes katılacak."

Britt-Marie'nin bakışları yalnızca bir anlığına dalgalanıyor. Elsa bir ara sabahki bakışını, insan bakışını hatırlıyor ama sonra bunu aklından çıkarıyor.

"Bak sen. Ama ben böyle davetlere pat diye cevap veremem çünkü Kent şu an ofiste, eh bu binadaki bazı insanların ilgilenmesi gereken *işleri* var. Annene bunu aynen söyle. Herkesin Noel *izni* olmuyor. Üstelik yarın Kent'in çocukları gelecek ve onlar oradan oraya koşturmaktan, başka insanların partilerine gitmekten hoşlanmaz, evde benimle ve Kent'le vakit geçirmeyi seviyorlar. Ayrıca medeni bir aile gibi sıradan Noel yemekleri yiyoruz. Annene bunu aynen söyle!"

Britt-Marie hızla çekip gidiyor; Elsa olduğu yerde kalıyor, başını iki yana sallayarak, "Aptal, aptal, aptal," diye mırıldanıyor. Bebek arabasının üstündeki çapraz bulmacaya bakıyor;

onu oraya kimin koyduğunu bilmiyor ama kendi akıl edebilmiş olmayı diliyor çünkü belli ki Britt-Marie'yi deli etmiş.

Elsa üst kata geri dönüp siyah etekli kadının kapısını tıklatıyor.

"Yarın bizim evde Noel yemeği olacak. İstersen sen de gelebilirsin," diyor Elsa. Sonra da, "Aslında bayağı güzel olabilir çünkü Britt-Marie ile Kent gelmeyecek!"

Kadın donup kalıyor.

"Ben... Ben insanlarla bir araya gelme konusunda pek iyi sayılmam."

"Biliyorum. Ama kendi başına kalma konusunda da pek iyi olduğun söylenemez."

Kadın ona uzun uzun bakıyor, bir elini ağır ağır saçlarının arasından geçiriyor. Elsa da kararlılıkla ona bakıyor.

"Ben... belki gelirim. Kısa... kısa süreliğine."

"Pizza alabiliriz! Yani işte Noel yemeklerini falan sevmiyorsan," diyor Elsa umutla.

Kadın gülümsüyor. Elsa da ona gülümsüyor.

Elsa basamakları tırmanırken Alf, Büyükanne'nin dairesinden çıkıyor. Sendromlu oğlan mutlulukla Alf'in etrafında dönerek kendince dans ediyor ve Alf'in bir elinde devasa bir alet çantası var. Elsa'yı görünce onu saklamaya çalışıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor Elsa.

Alf kaçamak bir yanıt veriyor. "Hiç."

Oğlan Anne ile George'un dairesine sıçrayarak giriyor ve Noel Baba çikolatalarıyla dolu büyük kâseye doğru ilerliyor. Alf basamaklarda Elsa'nın yanından geçip gitmeye çalışıyor ama Elsa onun önüne dikiliyor.

Alet çantasını işaret ederek, "O ne?" diye soruyor.

"Hiç!" diye tekrarlıyor Alf. Sonra da çantayı arkasına saklamaya çalışıyor.

Elsa adamın üzerinden yoğun bir talaş kokusu yayıldığını fark ediyor.

"Eminim öyledir!" diyor huysuzlanarak.

Kendini aptal gibi hissetmeyi bırakmak istiyor. Pek beceremiyor.

Evin içindeki oğlana bakıyor. Kocaman Noel Baba çikolatası kâsesinin önünde dururken ancak neredeyse yedi yaşına girecek birinin olabileceği kadar mutlu görünüyor. Elsa onun çikolatadan yapılmamış gerçek Noel Baba'yı bekleyip beklemediğini merak ediyor. Elsa tabii ki Noel Baba'ya inanmıyor ama ona inanan insanlara inancı tam. Eskiden her Noel'de ona mektuplar yazardı. Öyle istek listesi falan değil, adamakıllı mektuplar. Noel'le pek alakaları olmaz, daha çok siyasetten bahsederdi. Çünkü Elsa genelde Noel Baba'nın toplumsal problemlere yeterince eğilmediğini düşünür ve her sene bütün çocuklardan aldığı o açgözlü mektup yığını arasında bu konularda bilgilendirilmesi gerektiğine inanırdı. Birilerinin biraz sorumluluk alması gerekiyordu. Bir sene Coca-Cola reklamını gördü ve o sene mektubunda Noel Baba'nın "değerlerini para için satan ruhsuz biri" olduğundan dem vurup durdu. Bir sene de çocuk işçiliğiyle ilgili bir belgesel, hemen arkasından da birkaç Amerikan Noel komedisi izledi ve Noel Baba'nın "elf" tanımıyla Eski İskandinav mitolojisinde bahsi geçen ya da Tolkien'in dünyasındaki ormanlarda yaşayan ya da genel anlamda şu ufak tefek mahluklar olan "elflerin" aynı kategoriye girip girmediğinden emin olamadığı için Noel Baba'dan ona acil cevap yazarak net bir tanım yapmasını talep etti.

Noel Baba'dan cevap gelmemesi üzerine Elsa çok uzun ve öfke dolu bir mektup daha gönderdi. Sonraki sene ise Google'ı kullanmayı öğrendi ve Noel Baba'nın ona hiç cevap yazmamasının sebebinin aslında var olmaması olduğunu anladı. O yüzden de bir daha mektup yazmadı. Ertesi gün annesiyle büyükannesine Noel Baba'nın var olmadığından bahsetti. Anne'nin keyfi o kadar kaçtı ki sıcak şarabı boğazına kaçtı ve Büyükanne bunu görünce dramatik bir tavırla Elsa'ya dönerek daha da keyfi

kaçmış gibi davranarak, "SAKIN böyle konuşayım deme, Elsa! Konuşursan gerçekliğe meydan okursun!" diye paylamıştı.

Anne bunlara pek gülmemiş, Büyükanne de hiç üzülmemişti ama Elsa epey bir gülmüş ve bu da Büyükanne'yi inanılmaz mutlu etmişti. Elsa, Noel'den bir gün önce Noel Baba'dan "tavırlarına dikkat etmesi" hususunda onu azarladığı, hemen ardından "seni nankör şımarık velet" diye başlayıp bir paragraf boyunca ardı ardına hakaretler yağdırdığı, sonra da sırf Elsa Noel Baba'ya inanmayı bıraktığı için elflerin o sene maaşlar konusunda müşterek bir zeminde buluşamadığını bildirdiği bir mektup aldı.

"Bunu senin yazdığını biliyorum," diye fısıldadı Elsa, Büyükanne'ye.

Büyükanne abartılı bir öfkeyle, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü Noel Baba bile *müşterek* kelimesini iki t ile yazacak kadar ahmak değildir!"

Büyükanne bunu duyunca biraz daha az öfkeli baktı ve özür diledi. Sonra da Elsa'yı koşarak markete gidip çakmak almaya göndermeye çalıştı, Büyükanne de "zaman tutacaktı." Fakat Elsa oltaya gelmedi.

Sonra Büyükanne huysuzlanarak yeni aldığı Noel Baba kıyafetini ortaya çıkardı ve Büyükanne'nin arkadaşının çalıştığı çocuk hastanesine gittiler. Büyükanne bütün gün korkunç hastalıklarla boğuşan çocuklara masallar anlatırken Elsa da peşinden gidip oyuncak dağıttı. Elsa'nın en şahane Noel'iydi o. Büyükanne bunu gelenekselleştireceklerine söz vermişti ama cidden berbat bir gelenek oldu çünkü sadece bir kere yapabildiler, sonra Büyükanne'nin gidip ölesi tuttu.

Elsa oğlana, sonra da Alf'e bakıyor ve gözlerini onun üzerinden ayırmıyor. Oğlan Noel Baba çikolatası kâsesi gözüne ilişip de ortadan kaybolunca Elsa evin holüne girip oradaki

sandığı açıyor ve Noel Baba kıyafetini çıkarıyor. Sahanlığa geri dönüp kıyafeti Alf'in eline tutuşturuyor.

Alf sanki Elsa onu gıdıklamaya çalışmış gibi bakıyor.

"Bu ne?"

"Neye benziyor?" diye soruyor Elsa.

"Aklından bile geçirme!" diyor Alf ilgisizce kostümü Elsa'ya geri verirken.

Elsa, "Aklımdan bile geçirmememi aklından bile geçirme," diyor ve kostümü bir kez daha onun ellerine tutuşturuyor.

"Büyükannen senin o kör olasıca Noel Baba'ya inanmadığını söylemişti," diye mırıldanıyor Alf.

Elsa gözlerini deviriyor.

"İnanmıyorum ama dünya benim etrafımda dönmüyor, değil mi?"

Evi işaret ediyor. Oğlan televizyonun karşısında yere oturmuş. Alf ona bakıp homurdanıyor.

"Neden Lennart Noel Baba olmuyor?"

Elsa sabırsızlıkla, "Çünkü Lennart, Maud'dan sır saklayamaz," diyor.

"Ne alakası var şimdi?"

"Alakası şu ki Maud da kimseden sır saklayamaz!"

Alf gözlerini kısarak Elsa'ya bakıyor. Sonra gönülsüzce Elsa'nın sözlerinin doğruluğunu tasdik eden bir şeyler mırıldanıyor. Çünkü Maud gerçekten de avuçlarına yapışkanla tutturulmuş olsa bile sır tutamaz. Daha önce George içeride Elsa ve sendromlu oğlanla anahtar saklamaca oynarken Maud sürekli arkalarından gelip tekrar tekrar, "Belki de kitaplıktaki saksıya bakabilirsin," diye fısıldayıp duruyordu ve Elsa'nın annesi Maud'a olayın amacının tamamen anahtarın nereye gizlendiğini kendi başına bulmaları olduğunu anlatmaya çalıştığında Maud çok üzülmüş ve, "Çocuklar ararken çok üzgün görünüyorlar, onların üzülmesini istemiyorum," demişti.

"Noel Baba sen olmalısın," diyor Elsa tartışmaya yer bırakmayan bir tavırla.

Alf şansını zorlayarak, "George olsa?" diyor.

"O fazla uzun. Hem zaten kendini çok belli eder çünkü Noel Baba kostümünün üstüne de koşu şortunu giyer."

Alf bu onun için pek sorun teşkil etmeyecekmiş gibi bakıyor. Sahanlıktan hole doğru hoşnutsuz birkaç adım atıyor, sonra daha iyi bir seçenek bulmayı umar gibi sandığın içine bakıyor. Ama orada tek görebildiği çarşaflar ve Elsa'nın Örümcek Adam kostümü.

"Bu ne?" diye soruyor Alf. Sanki kostüm de onu dürtebilirmiş gibi tedirgin bir tavırla kostümü dürtüyor.

Elsa sandığın kapağını örtmeye çalışarak, "Benim Örümcek Adam kostümüm," diyor.

"Ne zaman giyiyorsun ki?" diye soruyor Alf. Belli ki Örümcek Adam gününün her yıl hangi gün kutlandığını öğrenmeyi bekliyor.

"Okul tekrar açıldığında giyecektim. Bir sınıf projemiz vardı." Sandığı çarparak kapıyor. Alf elinde Noel Baba kostümüyle öylece kalakalıyor ve pek de ilgilenmiş gibi görünmüyor. Hem de hiç. Elsa inliyor.

"*İlle* öğrenmek istiyorsan Örümcek Adam olmayacağım çünkü anlaşılan kızların Örümcek Adam olmasına izin verilmiyormuş! Ama umurumda bile değil çünkü sürekli herkesle boktan kavgalara tutuşacak enerjim yok!"

Alf çoktan basamaklara doğru ilerlemeye başlamış bile. Elsa, Alf duymasın diye gözyaşlarını bastırıyor. Ama belki yine de duyuyordur. Çünkü tırabzanın köşesinde duruyor. Noel Baba kostümünü kırıştırarak yumruğunu sıkıyor. İç geçiriyor. Elsa'nın duyamadığı bir şeyler söylüyor.

"Ne?" diye soruyor Elsa sinirle.

Alf bir kez daha iç geçiriyor. Bu kez daha kuvvetli.

"Dedim ki büyükannen senin canın ne bok isterse onu giymeni isterdi," diye tekrarlıyor homurdanarak ve arkasına dönmeden.

Elsa ellerini ceplerine sokuyor ve yere bakıyor.

"Okuldakiler kızların Örümcek Adam olamayacağını söylüyorlar..."

Alf ayaklarını sürüyerek iki basamak iniyor. Duruyor. Ona bakıyor.

"Sence büyükannene de bir sürü şerefsiz aynı şeyi söylemedi mi?"

Elsa ona dikkatle bakıyor.

"O da mı Örümcek Adam gibi giyinmiş?"

"Hayır."

"Neden bahsediyorsun sen o zaman?"

"Doktor gibi giyindi."

"Ona da doktor olamayacağını mı söylemişler? Sırf kız olduğu için?"

Alf alet çantasındaki bir şeylerin yerini değiştirip Noel Baba kostümünü çantaya tıkıyor.

"Büyük ihtimalle ona da bir sürü lanet olası şeyi bir sürü farklı nedenle yapamayacağını söylemişlerdir. O doğduktan birkaç yıl sonra hâlâ kızların o boktan seçimlerde oy kullanamayacağını söylüyorlardı ama bak, şimdi kızlar yine de oy kullanıyor. İşte sana ne yapıp ne yapamayacağını söyleyen şerefsizlere karşı böyle dik durulur. O boktan şeyleri her şeye rağmen yaparsın."

Elsa ayakkabılarına bakıyor. Alf alet çantasına bakıyor. Sonra Elsa hole dönüyor, iki tane Noel Baba çikolatası alıyor, birini yiyor, diğeriniyse Alf'e atıyor. Alf boştaki eliyle çikolatayı yakalayıp hafifçe omuz silkiyor.

"Bence büyükannen canın ne bok isterse onu giymeni isterdi."

Bunu söyledikten sonra çekip gidiyor, evinin kapısını açıp kaparken içeriden İtalyanca opera müzikleri duyuluyor. Elsa hole gidip Noel Baba çikolatası kâsesini alıyor. Sonra oğlanın elinden

tutup devşaha sesleniyor. Üçü birlikte karşıya, Büyükanne'nin evine geçiyorlar ve Büyükanne ölünce büyümesi duran büyülü gardıroba giriyorlar. İçerisi talaş kokuyor. Hatta sanki büyü yapılmış gibi tam da iki çocuk ve bir devşahın sığabileceği kadar büyümüş.

Sendromlu oğlan gözlerini çoğunlukla kapalı tutuyor ve Elsa onu Uyur Uyanıklar Diyarı'na götürüyor. Altı krallığın da üstünden uçarak geçiyorlar ve Mimovas'a doğru yol aldıkları esnada çocuk nerede olduğunu anlıyor. Buluttan hayvandan atlayıp koşmaya başlıyor. Mimovas'ın müziğinin yayıldığı şehir kapılarına ulaşınca dans etmeye girişiyor. Çok güzel dans ediyor ve Elsa da ona eşlik ediyor.

27

SICAK ŞARAP

Devşah o gecenin ilerleyen saatlerinde, işemesi gerektiği için Elsa'yı uyandırıyor. Elsa uykulu uykulu devşahın belki de o kadar çok sıcak şarap içmemesi gerektiğini mırıldanıp tekrar uyumaya çalışıyor. Ancak ne yazık ki devşah, bir Gryffindor atkısına işemeyi planlayan devşahları andırmaya başlıyor ve Elsa bunun üzerine atkıyı çekip uzaklaştırarak hayvanı dışarı çıkarmaya gönülsüzce razı oluyor.

Gardıroptan çıktıklarında Elsa'nın annesiyle sendromlu oğlanın annesi hâlâ yatakları yapmakla meşgul.

Elsa bitkince, "İşemesi gerek," diye açıklıyor. Anne istek-sizce başını sallayarak onaylıyor ama Alf'i de yanına alması gerektiğini söylüyor.

Elsa başıyla onaylıyor. Sendromlu oğlanın annesi ona gülümsüyor.

"Maud'dan duyduğum kadarıyla dün posta kutumuza büyükannenin mektubunu bırakan sen olabilirmişsin."

Elsa bakışlarını çoraplarına çeviriyor.

"Aslında zili çalacaktım ama şey yapmak istemedim, işte şey. Rahatsız etmek. Falan filan."

Oğlanın annesi yine gülümsüyor.

"Özür dilediğini yazmış. Büyükannen yani. Bizi artık koruyamayacağı için özür dilemiş. Sonra sana güvenebileceğimi yazmış. Her zaman. Ardından da senin bana güvenmek için çabalamamı istemiş."

"Sana biraz nezaketsizce sayılabilecek bir şey sorabilir miyim?" diyor Elsa bir cesaret. Bir yandan da avucuyla oynuyor.

"Kesinlikle."

"Nasıl oluyor da sürekli korku içinde yaşayabiliyorsun? Yani dışarıda Sam gibi birinin peşinde olduğunu bile bile?"

Elsa'nın annesi, "Elsa, canım..." diye fısıldıyor, sonra oğlanın annesine özür diler gibi gülümsüyor. Beriki, önemli olmadığını belirtmek ister gibi elini sallıyor.

"Büyükannen hep derdi ki bazen tehlikeli şeyler yapmamız gerekir çünkü aksi hâlde gerçekten insan olamayız."

"Bunu *Aslanyürekli Kardeşler*'den araklamış," diyor Elsa.

Oğlanın annesi, Elsa'nın annesine dönüyor. Konuyu değiştirmek istermiş gibi bir hâli var. Belki de kendinden ziyade Elsa'nın iyiliği için. "Erkek mi olacak kız mı? Öğrendiniz mi?"

Anne suçluluğa benzer bir ifadeyle sırıtıyor ve başını iki yana sallıyor.

"Doğuma kadar beklemek istedik."

"Ne idüğü belirsiz bir şey olacak," diye bilgilendiriyor Elsa kadını. Annesi utanmışa benziyor.

"Ben de oğlum doğana kadar öğrenmek istememiştim," diyor oğlanın annesi samimiyetle. "Ama bir yandan da ona dair her şeyi bir an önce öğrenmek istiyordum!"

"Evet, aynen, ben de öyle hissediyorum. Sağlıklı olduğu sürece cinsiyetinin bir önemi yok!"

Cümlesi biter bitmez Anne'nin yüzünde suçluluk dolu bir ifade beliriyor. Bakışları Elsa'nın ardındaki gardıroba, oğlanın uyuduğu noktaya kayıyor.

"Özür dilerim. Ben öyle demek..." diye başlıyor ama oğlanın annesi ânında araya giriyor.

"Ah, özür dileme lütfen. Sorun değil. İnsanların ne dediğini biliyorum. Ama o sağlıklı. Her şeyi biraz daha fazla diyebiliriz."

"Ben fazlalıklara bayılırım!" diye haykırıyor Elsa sevinçle ama sonra o da birden utanca kapılıyor ve, "Vejetaryen burgerler hariç. Domatesleri hep çıkartırım."

İki anne de o kadar çok gülüyorlar ki kahkahaları evde yankılanıyor. O an ikisinin de en çok ihtiyacı olan şey buymuş gibi görünüyor. Dolayısıyla, niyeti güldürmek olmasa da Elsa mevcut durumdan kendine pay çıkarmaya karar veriyor.

Alf basamaklarda onu ve devşahı bekliyor. Elsa adamın onların geldiğini nereden anladığını çözemiyor. Binanın dışındaki karanlık öyle yoğun ki bir kar topu fırlatmaya kalksalar kar taneleri daha eldivenle teması kesilmeden gözden kaybolur. Devşahı yakalatmamak için Britt-Marie'nin balkonunun altından sessizce geçiyorlar. Devşah bir çalının içine geri geri giriyor ve yanında bir gazete ya da ona benzer bir şey olsa makbule geçermiş gibi bakıyor.

Elsa ile Alf ona saygı göstermek adına başka tarafa bakıyorlar. Elsa boğazını temizliyor.

"Renault konusunda bana yardımcı olduğun için teşekkürler."

Alf homurdanıyor. Elsa elini montunun cebine sokuyor.

"Kent tam bir tuvalet kâğıdı. Asıl *onu* zehirlemek gerek!"

Alf'in başı yavaşça dönüyor.

"Öyle deme."

"Ne?"

"Öyle boktan laflar etme."

"Ne? Tuvalet kâğıdı işte, değil mi?"
"Olabilir. Ama benim yanımda ona öyle deme!"
"E sen de ona sürekli kör olası aptal diyorsun ya?"
"Evet. Ben diyebilirim. Sen diyemezsin."
"Nedenmiş?"
Alf'in deri ceketi gıcırdıyor.

"Çünkü ben küçük kardeşimle ilgili kötü şeyler söyleyebilirim. Sen söyleyemezsin."

Elsa'nın bu bilgiyi idrak etmesi farklı türden bir sürü sonsuzluk kadar sürüyor.

"Ben bilmiyordum," demeyi başarıyor en sonunda. "Madem kardeşsiniz birbirinize neden o kadar korkunç davranıyorsunuz?"

"İnsan kardeşini seçemiyor," diye mırıldanıyor Alf.

Elsa buna nasıl cevap vereceğini hiç bilmiyor. Yarımcık'ı düşünüyor. Sonra düşünmemeyi tercih ettiğinden konuyu değiştiriyor:

"Senin neden kız arkadaşın yok?"
"Seni alakadar etmez."
"Hiç âşık oldun mu?"
"Eşek kadar adamım. Tabii ki âşık oldum. Herkes bir noktada âşık olur."
"Kaç yaşındaydın?"
"İlk seferinde mi?"
"Evet."
"On."
"Peki ikincisinde?"

Alf'in deri ceketi gıcırdıyor. Saatine bakıp binaya doğru ilerlemeye başlıyor.

"İkincisi olmadı."

Elsa başka bir şey sormak üzere. Ama tam o sırada sesi duyuyorlar. Daha doğrusu devşah duyuyor. Çığlığı. Çalıların arasından fırlayıp kara bir mızrak gibi karanlığın içine dalıyor. Az sonra Elsa onun ilk kez havladığını duyuyor. Daha önce

havlayışını duyduğunu sanıyordu ama yanılmış. O duydukları şimdikine kıyasla mızırdanmalardan ve ciyaklamalardan ibaretmiş. Bu öyle bir ses ki binayı temelinden sarsıyor. Bir savaş narası resmen.

Yanına ilk varan Elsa oluyor. Alf'ten daha iyi bir koşucu.

Britt-Marie kapıdan birkaç metre ötede bembeyaz bir suratla dikiliyor. Karın içine düşmüş yiyecek dolu bir torba var. Lolipoplar ve çizgi romanlar etrafa saçılmış. İki adım ötesinde Sam duruyor.

Elinde bir bıçakla.

Devşah kararlılıkla ikisinin arasında duruyor, ön patileri betondan sütunlar gibi kara saplanmış, dişleri dışarıda. Sam kıpırdamıyor ama Elsa onun tereddüt ettiğinin farkında. Adam ağır ağır dönünce Elsa'yı görüyor ve bakışları Elsa'nın içini delip geçiyor. Dizleri işlevlerini yerine getirmeyi bırakmak, onu karın üstünde bırakıp ortadan kaybolmak istiyor. Bıçak sokak lambalarının ışığında parlıyor. Sam'in eli havada duruyor, bedeni düşmanca bir duruşla katılaşmış. O buz gibi savaşçı gözleri Elsa'ya saplanıp kalmış. Ama bıçak ona doğrultulmuş değil, onun da farkında.

Elsa, Britt-Marie'nin hıçkırdığını duyabiliyor. O içgüdü, belki cesaret ya da belki sadece aptallık –Büyükanne hep Elsa'yla ikisinin içten içe biraz kafasız olduğunu ve bunun eninde sonunda başlarına dert açacağını söylerdi– nereden geldi hiç bilmiyor ama koşmaya başlıyor. Doğruca Sam'e doğru koşuyor. Adamın bıçağı kendine güvenle birkaç santim indirdiğini ve diğer elinin de sıçrarken onu yakalamak için pençe gibi kalktığını görebiliyor.

Ancak oraya ulaşacak kadar zamanı olmuyor. Kuru ve siyah bir şeye çarpıyor. Kuru deri kokusunu alıyor. Alf'in ceketinin gıcırtısını duyuyor.

Alf, aynı düşmanca beden diliyle Sam'in karşısında duruyor. Elsa adamın ceketinin cebinden avucuna doğru kayan çekici

görüyor. Alf çekici sakince iki yana sallıyor. Sam'in bıçağı kıpırdamıyor. Gözlerini birbirlerinden ayırmıyorlar.

Elsa orada öyle ne kadar dikildiklerini bilmiyor. Kim bilir kaç masal sonsuzluğu boyunca. Sanki tamamıymış gibi geliyor. Sanki ölmeye bile zamanı olacakmış gibi hissediyor. Korku kalbini paramparça ediyormuş gibi.

Alf nihayet kısık bir sesle, "Polis yolda," diyor. Sesi buna üzülürmüş gibi çıkıyor. Bu işi hemen burada bitiremediklerine.

Sam'in gözleri sakince Alf'ten devşaha çevriliyor. Devşahın tüyleri kabarmış. Ciğerlerinde bir gök gürültüsü koparmış gibi hırlıyor. Sam'in dudaklarında tahammül edilmesi güç bir süre boyunca belli belirsiz bir gülümseme dolanıyor. Sonra bir adım geriliyor ve karanlık onu sarmalıyor

Polis arabası sokağa dalıyor fakat Sam çoktan çekip gitmiş. Elsa içi boşalan bir çuval gibi yere yığılıyor. Alf'in onu yakaladığını hissediyor. Adam bir yandan da devşaha polis onu görmeden yukarı çıkmasını fısıldıyor. Elsa, Britt-Marie'nin güçlükle nefes aldığını ve polislerin karları ezen ayaklarının sesini duyuyor. Ama bilinci çoktan kapanmaya, uzaklaşmaya başlamış. Bundan utanıyor, gözlerini kapayıp kendi zihninin derinliklerine kaçacak kadar korktuğu için utanıyor. Hiçbir Micama şövalyesi korkudan böyle donup kalmazdı. Gerçek bir şövalye dimdik durmayı sürdürür, uykuya iltica etmezdi. Ama Elsa kendine engel olamıyor. Neredeyse sekizine girecek biri için bu kadar gerçeklik fazla.

Büyükanne'nin odasındaki yatakta uyanıyor. Yatak sıcacık. Omzunda devşahın boynunu hissediyor ve başını okşuyor.

"Çok cesurdun," diye fısıldıyor.

Devşah belki de bir kurabiyeyi hak ettiğini söylemek ister gibi bakıyor. Elsa terli örtülerin altından çıkıp yere basıyor. Kapı eşiğinden bakınca annenin kireç gibi bir suratla holde dikildiğini görüyor. Alf'e öfkeyle bağırıyor, o kadar kızgın ki

ağlıyor. Alf orada sessizce durmuş dinliyor. Elsa, annesinin kollarına koşuyor.

"Onların suçu değildi, onlar beni korumaya çalışıyorlardı!" diyor hıçkırarak.

Britt-Marie'nin sesi giriyor araya.

"Hayır, benim suçum olduğu çok açık! Benim suçumdu, evet. Her şey belli ki benim suçumdu, Ulrika.".

Elsa, Britt-Marie'ye dönüyor. Dönerken de Maud ile Lennart'ın ve sendromlu oğlanın annesinin de holde olduğunu görüyor. Herkes Britt-Marie'ye bakıyor. Britt-Marie ellerini karnının üzerinde birleştiriyor.

"Kapının dışında saklanmıştı ama ben o sigaranın kokusunu aldım, sahiden. Sonra da ona bu kiracılar birliğinde sigara içilmediğini söyledim! O da birden o şeyi çıkardı... şeyi..."

Britt-Marie bir türlü "bıçak" diyemiyor, sesi titriyor. Bir sırrı en son öğrenen insanların güçenikliği var üzerinde.

"Hepiniz onun kim olduğunu biliyordunuz, tabii! Ama belli ki biriniz bile bu konuda beni uyarmayı aklından geçirmemiş. Hah. Üstelik ben bu kiracılar birliğinin bilgi merkezinden sorumluyum!"

Eteğindeki bir kırışıklığı düzeltiyor. Bu kez gerçek bir kırışıklı. Ayağının dibinde lolipop ve çizgi roman dolu bir torba var. Maud elini nazikçe Britt-Marie'nin koluna koymaya çalışıyor ama Britt-Marie kolunu çekiyor. Maud hüzünle gülümsüyor.

"Kent nerede?" diye soruyor usulca.

Britt-Marie, "İş toplantısında!" diye çıkışıyor.

Alf bir ona bir yerdeki market torbasına, sonra yine ona bakıyor.

"Bu saatte dışarıda ne yapıyordun?" diye soruyor Anne.

"Kent'in çocukları Noel'e geldiklerinde lolipop ve çizgi roman isterler! Her zaman! Marketteydim!"

"Affedersin, Britt-Marie. Biz sadece ne diyeceğimizi bilemedik. Baksana, en azından bu geceliğine burada kalsan? Hepimizin bir arada olması daha güvenli olabilir."

Britt-Marie burnunun üzerinden onları inceliyor.

"Ben evimde uyuyacağım. Kent bu akşam dönecek. O döndüğünde ben mutlaka evde olurum. Her zaman."

Yeşil gözlü kadın polis yukarı çıkıp onun arkasında duruyor. Britt-Marie arkasına dönüyor. Yeşil gözler dikkatle ona dikiliyor.

"Tam zamanında çıkıp geldiniz!" diyor Britt-Marie. Yeşil gözlü polis bir şey demiyor. Onun arkasında da başka bir polis duruyor ve Elsa onun Elsa ile Anne'yi görünce afalladığını fark ediyor. Galiba onlara hastaneye kadar eşlik ettiğini ancak ikisinin oraya varınca kaçtıklarını hatırlıyor.

Lennart ikisini de kahveye davet ediyor ve yaz stajyeri polis bunu köpeklerle etrafı aramaya yeğleyecekmiş gibi duruyor ama amirinden gelen sert bir bakıştan sonra yere bakarak başını iki yana sallıyor. Yeşil gözlü polis pek de zahmete girmesine gerek kalmadan her yerden duyulabilen bir sesle konuşuyor.

"Onu bulacağız," diyor bakışları hâlâ Britt-Marie'ye odaklanmış hâlde. "Ayrıca Kent'in dün arayıp bahsettiği şu köpek, Britt-Marie? Basamaklarda köpek kılı bulduğunu söylemişti. Bu gece köpeği gördün mü?"

Elsa'nın soluğu kesiliyor. O kadar ki Yeşil Göz'ün Kent ve Britt-Marie'ye neden ilk isimleriyle hitap ettiğini merak etmek bile aklına gelmiyor. Britt-Marie odaya göz gezdiriyor, Elsa ile annesine, Maud ile Lennart'a ve sendromlu oğlanın annesine bakıyor. Son olarak da Alf'e. Alf'in yüzü ifadesiz. Yeşil gözlü kadın hole göz gezdiriyor. Elsa'nın titremesinler diye kapayıp açtığı avuçları ter içinde. Devşahın birkaç metre arkasında, Büyükanne'nin odasında uyuduğunu biliyor. Her şeyin rayından çıktığının farkında ve bunu durdurmak için ne yapacağını bilmiyor. Alt kattan sesleri duyulan onca polisin arasından devşahı asla kaçıramaz, bir devşah bile o kadarının

altından kalkamaz. Onu vururlar. Öldürürler. Acaba gölgenin başından beri planladığı bu mu diye merak ediyor. Çünkü devşahla dövüşmeye cesaret edemedi. Devşah ve Kurtyürek yokken kale savunmasız.

Britt-Marie, Elsa'nın ona baktığını görünce dudaklarını büzüyor. Karnının üzerindeki ellerinin konumunu değiştirerek ani, yeni kazanılmış bir özgüvenle Yeşil Göz'e gülüyor.

"Galiba biz durumu yanlış anladık, Kent ve ben. Onlar köpek tüyü değil de başka bir şey olabilir. Son zamanlarda bu merdivenlerden o kadar çok tuhaf insan geçiyor ki doğaldır," diyor. Biraz özür diler, biraz suçlar gibi konuşuyor, ardından çiçekli ceketinin üstündeki broşu düzeltiyor.

Yeşil Göz, Elsa'ya kaçamak bir bakış atıyor. Sonra mesele halledilmiş gibi başını hızlıca sallıyor ve herkese binanın gece boyunca gözetim altında tutulacağı konusunda güvence veriyor. İki polis, kimsenin başka bir şey demesine fırsat vermeden aşağı iniyorlar. Elsa'nın annesi çok yavaş nefes alıyor. Bir elini Britt-Marie'ye uzatıyor ama Britt-Marie uzaklaşıyor.

"Belli ki benden sır saklamak hoşunuza gidiyor. Beni aptal yerine koymak eğlenceli, öyle düşünüyorsunuz!"

"Lütfen, Britt-Marie," diye lafa girmeye çalışıyor Maud ama Britt-Marie başını iki yana sallıyor, torbasını alıyor ve kapıdan fırlayıp çıkıyor. İyi niyetle.

Ama Elsa, Britt-Marie giderken Alf'in ona nasıl baktığını görüyor. Devşah da aynı ifadeyle yatak odasının kapısında duruyor. Elsa, artık Britt-Marie'nin kim olduğunu biliyor.

Anne de alt kata iniyor ama Elsa nedenini bilmiyor. Lennart kahve yapıyor. George yumurta çıkarıp biraz daha sıcak şarap hazırlıyor. Maud kurabiye dağıtıyor. Sendromlu çocuğun annesi oğlunu bulmak için emekleyerek gardıroba giriyor ve Elsa oğlanın kahkaha attığını duyuyor. Oğlan için şahane bir süper güç.

Alf balkona çıkınca Elsa da peşinden gidiyor. Yanına gidip korkuluklardan aşağı bakmadan önce uzunca bir süre arkasında tereddütle dikiliyor. Yeşil Göz karın altında durmuş Elsa'nın annesiyle konuşuyor. Karakolda Büyükanne'ye gülümsediği gibi gülümsüyor.

"Tanışıyorlar mı?" diye soruyor Elsa şaşkınlıkla. Alf başıyla onaylıyor.

"En azından eskiden. Senin yaşındayken çok yakın arkadaşlardı."

Elsa annesine bakıyor ve onun hâlâ öfkeli olduğunu görüyor. Sonra Alf'in balkonun bir köşesine koyduğu çekice bakıyor.

"Sam'i öldürecek miydin?"

Alf'in bakışları mahcup ama dürüst.

"Hayır."

"O zaman annem sana neden kızdı?"

Alf'in deri ceketi hafifçe kabarıyor.

"Orada olup çekici tutamadığı için öfkelendi."

Elsa'nın omuzları düşüyor, soğuktan korunmak için kendine sarılıyor. Alf deri ceketini onun omuzlarına koyuyor. Elsa ceketin içine büzülüyor.

"Bazen biri Sam'i öldürse sevinirim gibi geliyor."

Alf cevap vermiyor. Elsa çekice bakıyor.

"Yani... öldürmese de öyle bir şey işte. Başkalarının ölümü hak ettiğini düşünmememiz gerek, biliyorum. Ama bazen onun gibilerin yaşamayı hak edip etmediğinden emin olamıyorum..."

Alf korkuluklara yaslanıyor.

"İnsani bir şey."

"İnsanların ölmesini istemek insani mi?"

Alf başını sakince iki yana sallıyor.

"Emin olamamak insani."

Elsa ceketin içinde biraz daha büzülüyor. Cesaretini hissetmeye çalışıyor.

"Korkuyorum," diye fısıldıyor.

"Ben de," diyor Alf.

Başka da bir şey söylemiyorlar. Herkes uykuya çekildikten sonra devşahla birlikte gizlice dışarı kaçıyorlar ama Elsa, annesinin onların gidişini gördüğünü biliyor. Yeşil Göz'ün gördüğünden de emin. Karanlığın içinde bir yerlerde onlara göz kulak olduğunu da biliyor. Tıpkı burada olsa Kurtyürek'in de yapacağı gibi. Elsa, burada olmadığı, hep yanında olacağına söz verdiği hâlde onu yüzüstü bıraktığı için Kurtyürek'e sitem etmek istiyor ama pek beceremiyor.

Alf'le konuşmuyor. Adam da bir şey söylemiyor. Noel Arifesi'nden hemen önceki gece ama her şey çok tuhaf geliyor.

Tekrar yukarı çıktıkları esnada Alf, Britt-Marie'nin kapısının önünde kısacık bir an duruyor. Elsa onun kapıya nasıl baktığını görüyor. Bir zamanlar ilki olan ama ikincisi kesinlikle olmayan ve bir daha da hiç olmayacakmış gibi duran bir şeye bakar gibi bakıyor. Elsa da ilk kez pizza kokmayan Noel süslemelerine bakıyor.

"Kent'in çocukları kaç yaşında?" diye soruyor.

"Koca insanlar," diyor Alf sertçe.

"Peki Britt-Marie neden onların çizgi roman ve lolipop istediğini söyledi ki o zaman?"

"Britt-Marie her Noel onları davet eder. Hiç gelmezler. Son geldiklerinde daha çocuklardı. O zamanlar lolipoplarla çizgi romanlara bayılırlardı," diye yanıtlıyor Alf önemsiz bir şeyden bahsedermiş gibi.

O ayaklarını sürüyerek yukarı çıkarken Elsa da peşinden gidiyor ama devşah olduğu yerde kalıyor. Ne kadar zeki olduğu düşünülürse, Elsa'nın bunun nedenini anlaması epey bir uzun sürüyor.

İki prens, Mipolaris Prensesi'ni o kadar çok sevmiş ki onun aşkı için kavgaya tutuşmuşlar. Ta ki birbirlerinden nefret edene kadar. Mipolaris Prensesi'nin bir hazinesi varmış bir zamanlar,

cadının biri çalmış. Prenses o zamandan beri acı krallığında yaşıyor.

Devşah da onun kalesinin kapısını koruyor. Çünkü devşahlar öyle yapar.

28

PATATES

Elsa kulak falan kabartmıyordu. O başkalarının konuşmalarına kulak kabartacak biri değildir. Hele de Noel Arifesi'nin sabahında.

Ertesi sabah erken saatlerde tesadüfen basamaklarda dikilmişti ve o esnada Britt-Marie ile Kent'in konuşmalarını duydu. Kasti bir şey değildi, devşahı ve Gryffindor atkısını arıyordu. Kent ile Britt-Marie'nin evlerinin kapısı da açıktı. Bir süre orada durup dinledikten sonra kapılarının önünden geçerse onu görecekleri ve bu durumda da basamaklarda *kasten* durup konuşmalara kulak kabarttığı düşünülebilirdi. O yüzden kıpırdamadan durdu.

"*Britt-Marie!*" diye gürledi Kent içeriden. Yankıya bakılırsa banyodaydı ve sesinin yüksekliğine bakılırsa Britt-Marie epey uzaktaydı.

"Evet?" diye yanıtladı Britt-Marie. Sesi kocasının hemen yanında duruyormuş gibi gelmişti.

Kent bağırdığı için özür bile dilemeden, "Nerede bu sıçtığım ıraş makinesi?" diye bağırdı. Elsa bu yüzden ona uyuz oldu. Çünkü ona "sıçtığımın" denir, "sıçtığım" değil.

"İkinci çekmece," diye yanıtladı Britt-Marie.

"Neden oraya koydun? Hep birinci çekmecede durur!"

"Hep ikinci çekmecedeydi."

İkinci çekmece açıldı, ardından tıraş makinesinin sesi geldi. Ama gelen seslerin hiçbirinde Kent'in teşekkür ettiğine dair bir belirti yoktu. Britt-Marie antreye girdi ve elinde Kent'in çantasıyla kapının dışına doğru eğildi. Kolundaki görünmez bir tüyü silkeledi. Elsa'yı görmedi ya da Elsa görmediğini sandı. Tam olarak emin olamadığı için de olduğu yerde kalıp zaten orada olması gerekiyormuş gibi görünmesi gerektiğine karar verdi. Sanki korkulukların kalitesini denetlemeye ya da işte ona benzer bir şeyler yapmaya çıkmış gibi. Kesinlikle kulak kabartıyor gibi görünmemeliydi. Bütün işi iyice karman çorman ederdi böyle bir şey.

Britt-Marie yeniden içeri girdi.

"David ve Pernilla'yla konuştun mu?" diye sordu tatlılıkla.

"Evet, evet."

"Ee, ne zaman geliyorlarmış?"

"Biliyorsam ne olayım."

"Ama yemek olayını planlamam gerek, Kent..."

"Onlar gelince yeriz işte. Altı ya da belki yedi gibi," dedi Kent geçiştirir gibi.

Britt-Marie endişeli bir sesle, "Hangisi, Kent?" diye sordu. "Altı mı, yedi mi?"

"Tanrı aşkına, Britt-Marie, ne fark eder ki?"

"Madem fark etmiyor o zaman altı buçuk diyelim mi?"

"İyi, nasıl istersen."

"Onlara normalde altıda yediğimizi söyledin mi?"

"Biz *hep* altıda yeriz."

"Evet de işte sen bunu David'le Pernilla'ya söyledin mi?"

"Yemeğimizi ezelden beri altıda yeriz biz, muhtemelen şimdiye kadar bunu çözmüşlerdir," dedi Kent iç geçirerek.

"Anladım. Şimdi birdenbire sorun mu oldu bu?"

"Hayır, hayır. Tamam, altı diyelim o zaman. Gelmezlerse de keyifleri bilir," dedi Kent ama sesi zaten gelmeyeceklerinden gayet emin gibi çıkıyordu. "Benim şimdi gitmem gerek, Almanya'yla bir toplantım var," diye ekledi banyodan çıkarken.

Britt-Marie moralsizce, "Ben yalnızca bütün aile için hoş bir Noel olsun diye uğraşıyorum," dedi.

"Onlar geldiğinde şu lanet yemeği ısıtsak olmuyor mu?!"

"Ne zaman geleceklerini bilsem geldiklerinde önlerine sıcak yemek koyarım," dedi Britt-Marie.

"Madem o kadar önemli o zaman herkes geldiğinde yiyelim."

"Peki herkes ne zaman burada olacak?"

"Lanet olsun, Britt-Marie! Bilmiyorum! Nasıl olduklarını biliyorsun. Altıda da gelebilirler sekiz buçukta da!"

Britt-Marie birkaç saniye boyunca sessizce dikiliyor. Sonra derin bir nefes alarak içten içe haykırdığınız belli olmasın istediğinizde yaptığınız gibi sesinin sabit çıkması için uğraşıyor.

"Noel yemeğini sekiz buçukta yiyemeyiz, Kent."

"Biliyorum! O zaman çocuklar kıçlarını kaldırıp buraya geldiklerinde yemek zorundalar, öyle değil mi?"

"Terslemene gerek yok," dedi Britt-Marie biraz tersler gibi bir sesle.

"Nerde bu sıçtığım kol düğmeleri?" diye sordu Kent. Sonra yarım bağlanmış kravatı arkasında süzülürken evin içinde dolanmaya başladı.

"Şifonyerin ikinci çekmecesinde," diye yanıtladı Britt-Marie.

"Genelde birinci çekmecede durmazlar mı?"

"Hep ikinci çekmecede dururlar..."

Elsa orada öylece dikiliyor. Tabii ki kulak kabartmıyor. Ama antrede, giriş kapısının hemen iç tarafında asılı duran kocaman bir ayna var ve Elsa basamaklarda dikilirken o aynadan Kent'in

yansımasını görebiliyor. Britt-Marie, adamın yakasını düzgünce kravatının üstüne gelecek şekilde düzeltiyor ve nazikçe takım ceketinin klapasını silkeliyor.

"Eve ne zaman döneceksin?" diye soruyor kısık sesle.

"Ne bileyim ben, Almanlar nasıldır bilirsin. Sen beni bekleme," diye kaçamak bir yanıt veriyor Kent. Sonra kendini kurtarıp kapıya doğru ilerliyor.

"Döndüğünde gömleğini doğruca çamaşır makinesine at lütfen," diyor Britt-Marie. Kent'in peşinden gelip pantolonundaki bir şeyleri silkeliyor.

Kent, çok pahalı saatler kullanan adamları andıran tavırlarla saatine bakıyor. Elsa bunu biliyor çünkü Kent, Elsa'nın annesine saatinin Kia'dan pahalı olduğunu söylemişti.

Britt-Marie, "Çamaşır makinesine, lütfen, Kent! Eve döner dönmez, hemen!" diye sesleniyor.

Kent cevap vermeden dışarı çıkıyor. Elsa'yı görüyor. Onun konuşmalarına kulak kabarttığını düşünürmüş gibi bir hâli yok ama onu gördüğüne pek memnun olmuş gibi de görünmüyor.

"Heyo!" diyor sırıtarak, tıpkı çocukların öyle konuştuğunu sandıkları için onlara sürekli "heyo" diyen yetişkin adamlar gibi.

Elsa cevap vermiyor. Çünkü öyle konuşmayı sevmiyor. Kent'in telefonu çalıyor. Elsa onun telefonunu yenilediğini fark ediyor. Kent her an telefonun fiyatını söylemek istermiş gibi duruyor.

"Almanya'dan arıyorlar!" diyor Elsa'ya. Sonra Elsa'nın, bir gün önce son telefonunun pert olmasına neden olan bodrum merdivenleri hadisesiyle yakın bir bağlantısı olduğunu yeni hatırlamış gibi bakıyor.

Hemen arkasından o zehri ve onun ne kadara mal olduğunu da hatırlamış gibi duruyor. Elsa ona meydan okur gibi omuz silkiyor. Kent yeni telefonuna, "*Yez* Klaus!" diye bağırarak merdivenden inmeye başlıyor.

Elsa da basamaklara doğru birkaç adım iniyor ama kapı eşiğinde duruyor. Holdeki aynadan banyoyu görüyor. Britt-Marie

orada durmuş, dikkatle Kent'in tıraş makinesinin kordonunu sarıp üçüncü çekmeceye koyuyor.

Hole çıkıyor. Elsa'yı görüyor. Ellerini karnının üstünde birleştiriyor.

"Ooo, bakın hele..." diye başlıyor.

"Sizi dinlemiyordum!" deyiveriyor Elsa ânında.

Britt-Marie holdeki askıda duran montları düzeltiyor ve elinin tersiyle Kent'in bütün montlarını ve ceketlerini dikkatle temizliyor. Elsa parmak uçlarını kotunun cebine sokarak mırıldanıyor:

"Teşekkürler."

Britt-Marie şaşkınlıkla ona dönüyor.

"Affedersin?"

Elsa sekizine basmak üzere olup da ikinci kez teşekkür etmek zorunda kalan herkes gibi inliyor.

"Teşekkürler dedim. Polise bir şey demediğin için. Şeyle ilgili..." diye lafa giriyor ama *devşah* demeden önce dilini tutmayı başarıyor.

Britt-Marie anlamış gibi görünüyor.

"O korkunç yaratık konusunda beni bilgilendirmeliydin, genç hanım."

"O korkunç bir yaratık değil."

"Birini ısırana kadar değildir tabii."

"Kimseyi ısırmaz o! Hem seni Sam'den kurtardı!" diye kükrüyor Elsa.

Britt-Marie bir şey söyleyecek oluyor, sonra vazgeçiyor. Çünkü Elsa'nın sözlerinin doğru olduğunu biliyor. Elsa da bir şey söyleyecek oluyor ama o da vazgeçiyor. Çünkü Britt-Marie'nin aslında gördüğü iyiliğin karşılığını verdiğinin farkında.

Aynadan dairenin içine bakıyor.

"Makineyi neden yanlış çekmeceye koydun?" diye soruyor.

Britt-Marie eteğini arka arkaya silkeliyor. Ellerini birleştiriyor.

"Neden bahsettiğini anlamıyorum," diyor ama Elsa onun ne yaptığını gayet iyi anlıyor.

"Kent makinenin hep birinci çekmecede durduğunu söyledi. Sen de hep ikinci çekmecede durduğunu söyledin. O gittikten sonra da makineyi üçüncü çekmeceye koydun," diyor Elsa.

Britt-Marie bir süreliğine dikkati dağılmış gibi görünüyor. Sonra başka bir hâl alıyor. Yalnız gibi, belki. Sonra mırıldanıyor:

"Evet, evet, yapmışımdır. Yapmışımdır belki."

Elsa başını yana eğiyor.

"Neden?"

Masal sessizlikleri sonsuzluğunda bir sessizlik çöküyor aralarına. Derken Britt-Marie sanki Elsa'nın karşısında dikildiğini unutmuş gibi fısıldıyor:

"Çünkü adımı haykırması hoşuma gidiyor."

Ardından da kapıyı kapıyor.

Elsa kapının önünde dikilip ona uyuz olmaya çalışıyor. Pek beceremiyor.

29

İSVEÇ BEZESİ

İnanmak zorundasın. Büyükanne hep öyle derdi. Masalları anlamak için bir şeylere inanmak zorundasın. "Neye inandığının bir önemi yok ama bir şeyler olmalı yoksa sen de o kör olasıca masalı unutur gidersin."

Belki de nihayetinde her şey, tüm bunlar aslında bununla ilgilidir.

Elsa Gryffindor atkısını hemen dışarıda, karların üstünde buluyor, bir gece önce Sam'e doğru atılırken düşürdüğü yerde. Yeşil gözlü polis memuru birkaç metre ötede duruyor. Güneş daha yeni yeni doğuyor. Üzerinde yürürken karlar patlayan mısırlar gibi ses çıkarıyor.

"Merhaba," diye selam veriyor Elsa.

Yeşil Göz başını sessizce sallayarak alıyor selamını.

"Konuşmayı pek sevmiyorsun, değil mi?"

Yeşil Göz gülümsüyor. Elsa atkısını boynuna sarıyor.

"Büyükannemi tanıyor muydun?"

Polis gözleriyle binanın duvarını ve sokağın bir kısmını tarıyor.

"Büyükanneni herkes tanırdı."

"Peki annemi?" Yeşil Göz yine başıyla onaylıyor. Elsa ona gözlerini kısarak bakıyor. "Alf sizin eskiden en iyi arkadaşlar olduğunuzu söyledi." Kadın yine başını sallıyor. Elsa bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyor. Kendi yaşında yakın bir arkadaşı olmasının. Sonra polisin yanında sessizce durup güneşin yükselişini izliyor. Yaşanan her şeye rağmen güzel bir Noel Arifesi olacak. Boğazını temizliyor ve tekrar binanın kapısına doğru ilerliyor. Elini kapının koluna atarken duruyor.

"Bütün gece burada nöbet mi tuttun?"

Kadın başıyla onaylıyor.

"Sam geri gelirse onu öldürecek misin?"

"Umarım hayır."

"Neden?"

"Çünkü benim işim öldürmek değil."

"Ne peki işin?"

"Korumak."

Elsa sitem eder gibi, "Onu mu bizi mi?" diye soruyor.

"İki tarafı da."

"Tehlikeli olan o. Biz değiliz."

Yeşil Göz gülümsüyor ama pek mutlu görünmüyor.

"Ben küçükken büyükannen, bir gün polis olursan kimi koruyacağını seçemezsin derdi. Herkesi korumaya çalışman gerekir."

"Senin polis olmak istediğini biliyor muydu?" diye soruyor Elsa.

"Polis olmak istememin nedeni oydu."

"Neden?"

Yeşil Göz gülümsüyor. Bu kez sahici.

"Çünkü küçükken her şeyden korkardım. O da bana en çok korktuğum şeyi yapmamı söyledi. Korkularıma gülmemi."

Elsa zaten bildiği bir şeyin onayını almış gibi başını salladı.

"Annemle ikinizdiniz, değil mi? Anlatı Dağı'nı Şimdican ve korkulardan kurtaran altın şövalyeler. Sonra da Miaudacas'ı kuran. Sen ve annem yaptınız."

Polis kaşlarını belli belirsiz kaldırıyor.

"Galiba büyükannenin masallarında bir sürü şey olduk."

Elsa kapıyı açıyor, ayağını aralığa sokup oracıkta duruyor.

"Önce annemle mi tanıştın, büyükannemle mi?"

"Büyünannenle."

"Sen de yatak odasının tavanındaki o çocuklardan birisin, değil mi?"

Yeşil Göz onun gözlerinin içine bakıyor. Bir kez daha samimi bir tebessüm beliriyor yüzünde.

"Zekisin. Büyükannen hep senin gördüğü en zeki kız olduğunu söylerdi."

Elsa başını onaylar gibi sallıyor. Kapı arkasından kapanıyor. Güzel bir Noel Arifesi oluyor. Her şeye rağmen.

Bodrumdaki depoda ve Renault'nun içinde devşahı arıyor ama ikisi de boş. Büyükanne'nin evindeki gardırobun da boş olduğunu biliyor. Devşahın Anne ile George'un dairesinde olmadığı da kesin çünkü aklı başında hiçbir yaratık bir Noel sabahı orada olmaya katlanamaz. Anne, Noel zamanları normalden çok daha verimlidir.

Normalde her sene Noel alışverişine mayısta başlar. Bunun "düzenli" olmasından kaynaklandığını söyler. Fakat Büyükanne ona pek katılmaz ve daha çok "kılı kırk yaran" bir tip olmasından kaynaklandığını söylerdi. Bunun üzerine Elsa kulaklıklarını epey uzun süre takmak zorunda kalırdı. Ama bu sene Anne bir çılgınlık yapıp özgür takılmaya karar vermiş, Elsa'ya Noel'de ne istediğini sormak için ağustosun ilk gününe kadar beklemişti. Elsa ona söylemeyi reddedince çok sinirlendi, oysa Elsa ona gayet açık bir ifadeyle neredeyse sekizine girecek bir insanın yarım yıl içinde ne çok değiştiğine dair bir fikri olup

olmadığını sormuştu. Bunun üzerine Anne de her zamanki Anneliğini yapmış, gidip kendi inisiyatifiyle bir hediye seçmişti. O hediyenin de her zamanki gibi cehenneme kadar yolu vardı. Elsa öyle düşüneceğinden emindi çünkü Anne'nin hediyeleri sakladığı yeri biliyordu. Neredeyse sekizine girecek birine beş ay önceden hediye alırsanız ne olmasını bekleyebilirsiniz ki?

Yani Elsa bu sene öyle veya böyle bir noktada Harry Potter kitaplarındaki karakterlerden esinlenmiş, farklı konuları olan üç kitap alacak. Elsa'nın çok sevdiği bir kâğıda sarılmış durumdalar. Elsa bunu da biliyor çünkü Anne'nin ilk hediyesi tamamen bomboş bir şeydi ve Elsa ekim ayında annesini bu konuda bilgilendirdiğinde neredeyse bir ay kadar tartışmışlar ve sonunda Elsa'nın annesi pes ederek ona para verip, "Git ne istersen al, o zaman!" demişti. Elsa da aldıklarını çok sevdiği kâğıtlara sarmış ve paketi Anne'nin pek de o kadar gizli olmayan yerine koymuştu. Ardından da annesini bu kadar düşünceli ve Elsa'nın bu sene ne istediğini pat diye çözecek kadar hassas olduğu için övgülere boğdu. Anne bunun üzerine Elsa'ya "Grinch" demişti.

Elsa bu geleneğe fazlasıyla bağlanmıştı.

Elsa, Alf kapıyı açana kadar beş altı kez arka arkaya ziline basıyor. Alf'in üzerinde sabahlığı, yüzünde o huysuz ifadesi ve elinde Juventus yazılı kahve fincanı var.

"Ne var?" diye gürlüyor.

Elsa onun sorusunu cevapsız bırakarak, "Mutlu Noeller!" diyor.

"Uyuyorum," diye homurdanıyor Alf.

"Noel Arifesi'nin sabahındayız," diye bilgilendiriyor Elsa onu.

"Biliyorum herhâlde," diyor Alf.

"Niye uyuyorsun o zaman?"

"Gece çok geç yattım."

"Ne yaptın ki?"

Alf kahvesinden bir yudum alıyor.

"Senin ne işin var burada?"

Elsa, "Önce ben sordum," diye diretiyor.

"Gecenin bir vakti kapına dikilen ben değilim!"

"Gecenin bir vakti falan değil. Hem bugün *Noel!*"

Alf biraz daha kahve içiyor. Elsa huzursuzca paspası tekmeliyor.

"Devşahı bulamıyorum."

"Onu da biliyorum." Alf başını üstünkörü sallıyor.

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü burada."

Elsa'nın kaşları birden yukarı kalkıyor.

"Devşah burada mı?"

"Evet."

"Niye söylemiyorsun?"

"Az önce söyledim ya."

"Neden burada?"

"Kent bu sabah saat beşte geldi, bıraksaydım da hayvanı merdivende mi görseydi? O bok herif hayvanın hâlâ binada olduğunu öğrendiği an polisi arar."

Elsa, Alf'in evine şöyle bir göz atıyor. Devşah yere oturmuş, önündeki büyük, metal kâseden bir şeyler yiyor. Üzerinde Juventus yazıyor. Metal kâsenin yani.

"Kent'in eve o saatte döndüğünü nereden biliyorsun?"

"Çünkü o aşağılık BMW'siyle geldiğinde garajdaydım," diyor Alf sabırsızca.

Elsa sabırla, "Garajda ne yapıyordun?" diye soruyor.

Alf, *Bu ne aptalca soru,* der gibi bakıyor.

"Onu bekliyordum."

"Ne kadar bekledin."

"Az önce dedim ya, beşe kadar," diye homurdanıyor Alf.

Elsa ona sarılmak istiyor ama vazgeçiyor. Devşah başını metal kâseden kaldırıp bakıyor, hâlinden çok memnun görünüyor. Burnundan siyah bir şeyler damlıyor. Elsa, Alf'e dönüyor.

"Alf, sen devşaha... kahve mi verdin?"

"Evet," diyor Alf. Sonra da bunda ne gibi bir yanlış olabileceğini anlayamıyormuş gibi bakıyor.

"O bir HAYVAN! Ne demeye ona KAHVE verdin ki?"

Alf kafasını kaşıyor, ki bu onun için saçını kaşımakla hemen hemen aynı şey. Ardından sabahlığını düzeltiyor. Elsa, adamın göğsü boyunca uzanan kalın bir yara izi olduğunu görüyor. Alf de onun gördüğünü fark ediyor ve huysuzlanıyor.

Yatak odasına gidip kapıyı kapıyor ve tekrar dışarı çıktığında üzerinde taksi rozetli deri ceketi var. Noel Arifesi olmasına rağmen. Devşahın garaja işemesine izin vermek zorunda kalıyorlar çünkü şimdi binanın önünde daha da fazla polis var ve bir devşah bile bir kâse kahve içtikten sonra çişini o kadar tutamaz.

Büyükanne bunu görse hoşuna giderdi. Garaja işediğini. Britt-Marie'nin tepesi fena atacak.

Yukarı çıktıklarında Anne ile George'un evi İsveç bezesi ve bearnez soslu fırın makarna kokuyor çünkü Anne bu sene apartmandaki herkesin Noel'i birlikte kutlamasına karar verdi. Kimse de ona karşı çıkmadı. Kısmen iyi bir fikir olduğundan kısmen de kimse hiçbir zaman Anne'ye karşı çıkmadığından. Sonra George herkesin Noel açık büfesi için kendi favori yemeğini yapması fikrini attı ortaya. George bu tip konularda iyi, ki bu da Elsa'yı kızdırıyor.

Sendromlu oğlanın en sevdiği yemek İsveç bezesi olduğundan annesi ondan yapmış. Daha doğrusu oğlanın annesi bütün malzemeleri çıkardı, Lennart bütün bezeleri topladı ve Maud da gerçek İsveç bezelerini yaptı. O sırada oğlan ve annesi dans ediyordu.

Sonra Maud ve Lennart siyah etekli kadının da dâhil edildiğini hissetmesinin önemli olduğunu düşündüler çünkü onlar öyle iyi insanlar. Dolayısıyla da özel bir şey hazırlamak isteyip istemediğini sordular ona. Kadın evin en ucundaki koltuğuna

yapışmış gibi oturdu, çok utanmış gibiydi. Yıllardır hiç yemek pişirmediğine dair bir şeyler mırıldandı. "İnsan tek başına yaşayınca pek yemek yapmıyor," diye açıkladı. Maud bunu duyunca çok üzüldü ve bu kadar duyarsız davrandığı için özür diledi. Siyah etekli kadın da Maud'un üzülmesine çok üzüldüğü için bearnez soslu fırın makarna yaptı. Çünkü bu oğullarının en sevdiği yemekti. Yani ellerinde yalnızca İsveç bezesiyle bearnez soslu fırın makarna var çünkü bu da böyle bir Noel işte. Her şeye rağmen.

Devşah, Maud'dan iki kova tarçınlı çörek alıyor ve George da bodruma inerek Elsa'nın küçüklüğünden kalma çocuk küvetini getirip içini sıcak şarapla dolduruyor. Devşah bunlarla teşvik edilince bir saatliğine Büyükanne'nin gardırobuna saklanmayı kabul ediyor ve Anne de aşağı inip binanın dışındaki polisleri yukarı davet ediyor. Yeşil Göz, Anne'nin yanına oturuyor. Gülüyorlar. Yaz stajyeri de orada. En çok İsveç bezesini o yiyor ve kanepede uyuyakalıyor.

Siyah etekli kadın masanın en ucunda sessizce oturuyor. Yemeklerini yedikten sonra George bulaşıkları yıkar, Maud masayı siler ve Lennart elinde boş bir kahve bardağıyla taburede oturmuş filtrenin bir yamuk yapmayacağından emin olmak için beklerken sendromlu oğlan evden koşarak çıkıp sahanlığı geçiyor ve Büyükanne'nin dairesine giriyor. Geri döndüğünde ağzının her tarafında tarçınlı çörek kırıntıları var ve kazağına o kadar çok devşah kılı yapışmış ki sanki biri onu kostümlü bir partiye davet etmiş de oğlan da halı kılığına girmeye karar vermiş gibi. Elsa'nın odasından bir battaniye alıp siyah etekli kadının yanına gidiyor, ona uzun uzun bakıyor, sonra parmak uçlarında yükselerek uzanıp kadının burnunu sıkıyor. Kadın şaşkınlıkla yerinden sıçrıyor ve oğlanın annesi, çocukları hiç tanımadıkları birinin burnunu sıkan annelere has bir çığlıkla oğluna doğru koşuyor. Ama Maud, kolunu usulca tutarak onu durduruyor. Oğlan siyah etekli kadına bakarak başparmağını

işaret parmağıyla orta parmağının ortasına yerleştirirken Maud keyifle açıklıyor:

"Oyun oynuyor. Burnunu çalmış gibi yapıyor."

Kadın, Maud'a bakıyor. Oğlana bakıyor. Buruna bakıyor. Sonra da oğlanın burnunu çalıyor. Oğlan o kadar yüksek sesle gülüyor ki pencereler takırdamaya başlıyor. Siyah etekli kadının kucağında, battaniyeyle sarmalanmış hâlde uyuyakalıyor. Oğlanın annesi mahcup bir tebessümle oğlanı kaldırmaya çalışırken bir yandan da "aslında bu kadar doğrudan iletişim kurmanın ondan hiç beklenmeyecek bir şey olduğu" konusundaki gözlemini paylaşıyor. Siyah etekli kadın ürkekçe diğer kadının eline dokunarak fısıldıyor:

"Eğer... eğer sorun olmazsa ben... biraz daha kucağımda kalabilir mi?.."

Oğlanın annesi, kadının elini avuçlarının arasına alıyor ve başıyla onaylıyor. Kadın alnını oğlanın saçlarına dayayarak, "Teşekkürler," diye fısıldıyor.

George biraz daha sıcak şarap yapıyor ve herkes kendini fazlasıyla normal ve korkudan çok uzak hissediyor. Polisler onlara misafirperverlikleri için teşekkür edip yeniden aşağı indiklerinde Maud mutsuz bir ifadeyle Elsa'ya bakarak Noel Arifesi'nde evde polislerin olmasının bir çocuk için korkutucu olabileceğini anladığını söylüyor. Ama Elsa onun elini tutuyor.

"Endişelenme, Maud," diyor. "Bu bir Noel masalı. Daima mutlu sonla biter."

Belli ki Maud da buna inanıyor.

Çünkü inanmak zorundasın.

30

PARFÜM

Noel Arifesi'nin ilerleyen saatlerinde yalnızca bir kişi kalp krizi geçirerek yere yığılıyor ama iki kalp birden kırılıyor. Apartmansa bir daha asla eskisi gibi olmuyor.

Her şey oğlanın ikindiye doğru uyanıp acıkmasıyla başlıyor. Sıcak şarap bittiği için devşahla Samantha sendeleyerek gardıroptan çıkıyor. Elsa Alf'in etrafında dönerek Noel Baba kıyafetini giymenin vaktinin geldiğini söylüyor. Elsa ve devşah, Alf'in peşinden garaja gidiyorlar. Alf Taksi'ye biniyor. Elsa yolcu kapısını açıp kafasını içeri sokarak ona ne yaptığını sorunca Alf arabayı çalıştırıp homurdanıyor:

"Madem günün geri kalanında Noel Baba kılığında olacağım, önce gazete almak için sıvışacağım."

"Annemin bir yere gitmeme izin vereceğini sanmıyorum."

"Seni davet eden olmadı!"

Elsa ile devşah onu duymazdan gelerek arabaya biniyor. Alf onu insanların arabalarına öylece atlayamayacaklarını söy-

leyerek azarlamaya başlayınca Elsa bu arabanın Taksi olduğunu ve Taksi'ye tam olarak böyle yapıldığını söylüyor. Bunun üzerine Alf huysuzca taksimetreye dokunup taksi yolculuğunun bir bedeli olduğunu belirtiyor, Elsa ise bu taksi yolculuğunu seve seve Noel hediyesi olarak kabul edebileceğini söylüyor. Alf uzunca bir süre surat asıyor, sonra da Elsa'nın Noel hediyesi olarak yola koyuluyorlar.

Alf, Noel Arifesi'nde bile açık olan bir büfe biliyor. O gazete alıyor, Elsa da iki tane dondurma. Devşah kendi dondurmasının tamamını, Elsa'nınkinin de yarısını yiyor. Ki devşahların dondurmayı ne kadar sevdiği düşünülürse ne kadar düşünceli davrandığı anlaşılabilir. Dondurmanın bir kısmını arka koltuğa döküyor ancak Alf ona aşağı yukarı on dakika kadar kızıyor sadece. Ki Alf'in devşahların Taksi'nin arka koltuğuna dondurma dökmesinden ne kadar hoşlanmadığı düşünülürse ne kadar düşünceli davrandığı anlaşılabilir.

"Bir şey sorabilir miyim?" diye soruyor Elsa ağzından çıkanın da bir soru olduğunu gayet iyi bildiği hâlde. "Britt-Marie neden devşahı polise ispiyonlamadı?"

"Zaman zaman dırdırcının teki olabilir ama kötü biri değil," diye açıklıyor Alf.

"Ama köpeklerden nefret ediyor," diye diretiyor Elsa.

"Hayır, sadece onlardan korkuyor. Büyükannen buraya ilk taşındığında sürekli sokak hayvanlarını apartmana getirip dururdu. O zamanlar küçük veletlerdik. Britt-Marie, Kent ve ben. Köpeklerden biri Britt-Marie'yi ısırdı, annesi de epey yaygara kopardı," diyor Alf. Onun dudaklarından döküldüğü düşünülünce şaşırtıcı derecede uzun bir açıklama.

Taksi caddeye çıkıyor. Elsa, Büyükanne'nin Mipolaris Prensesi'yle ilgili masallarını düşünüyor.

"Yani Britt-Marie'ye on yaşından beri âşık mısın?" diye soruyor.

Alf sanki bu gayet aşikârmış gibi, "Evet," diyor. Elsa ağzı bir karış açık, dönüp ona bakıyor ve bekliyor. Çünkü biliyor ki ancak bekleyerek hikâyenin tamamını anlattırabilir ona. İnsan neredeyse sekizine girecek yaşa geldiğinde bu gibi şeyleri biliyor.

Ne kadar gerekirse o kadar uzun bekliyor.

Derken iki kırmızı ışık sonra Alf, aslında hikâye anlatmayı hiç sevmediği hâlde bir hikâye anlatmaya hazırlanan insanlar gibi teslimiyetle iç çekiyor. Sonra da Britt-Marie'nin hikâyesini anlatmaya başlıyor. Ve kendininkini. Gerçi o ikinci kısım aslında çok hesapta yok. İçinde epey küfürlü kelime geçiyor ve Elsa dilbilgisi hatalarını düzeltmemek için kendini epey bir zorlamak zorunda kalıyor. Ancak bir sürü "şayet" ve "ama" ile epeyce bir "kör olasıca"nın ardından Alf, Kent'le birlikte şimdi Alf'in oturduğu dairede yaşayan anneleriyle büyüdüklerini anlatıyor. Alf on yaşındayken onların hemen üstüne başka bir aile taşınmış. Alf ve Kent'le aynı yaşlarda iki kızları varmış. Anne meşhur bir şarkıcıymış ve baba da takım elbise giyer, sürekli işe gidermiş. Kızlardan büyük olanı Ingrid'in şarkı söyleme konusunda göz kamaştırıcı bir yeteneği varmış. Kızların annesi Alf ile Kent'in annesine kızının bir yıldız olacağını söylemiş. Diğer kızı Britt-Marie hakkındaysa hiçbir şey söylememiş. Alf ile Kent yine de onu fark etmişler. Fark etmemek imkânsızmış.

Tıp eğitimi alan genç kadının apartmana ilk ne zaman geldiğini kimse tam olarak hatırlamıyormuş. Bir gün pat diye o zamanlar apartmanın en üst katını tamamen kaplayan o kocaman dairede bitivermiş ve Alf ile Kent'in annesi böyle büyük bir dairede neden tek başına yaşadığı konusunda ağzını arayınca tıp eğitimi alan genç kadın daireyi "pokerde kazandığını" söylemiş. Elbette çoğu zaman evde olmuyormuş ve geldiği zamanlarda da ona sürekli acayip acayip arkadaşlar ve zaman zaman da sokak köpekleri eşlik ediyormuş. Bir akşam eve belli ki yine pokerde kazandığı kocaman, siyah bir sokak köpeği getirdi, diye devam ediyor Alf. Alf, Kent ve komşu ailenin kızları köpekle

oynamak istemişler sadece, uyuduğunun farkında değillermiş. Alf, hayvanın aslında Britt-Marie'yi ısırmak istemediğinden çok eminmiş, sadece gafil avlanmış. Britt-Marie de öyle.

Köpek o günden sonra ortadan kaybolmuş. Fakat Britt-Marie'nin annesi tıp eğitimi alan genç kadından nefret etmeye devam etmiş ve kim ne söylerse söylesin fikri değişmemiş. Sonra apartmanın hemen önündeki o trafik kazası yaşanmış. Britt-Marie'nin annesi kamyonu görmemiş. Çarpışmanın etkisiyle bütün bina sallanmış. Anne arabanın ön camından fırlamış ancak birkaç çizik ve sıyrık dışında bir şeyi yokmuş, biraz da kafası karışmış. Ama arka koltuktan kimse çıkmamış. Anne onca kanı görünce kalbi sökülürcesine çığlıklar atmaya başlamış. Tıp eğitimi alan genç kadın üzerinde geceliği ve yüzünün her yanında tarçınlı çörek kırıntılarıyla dışarı fırlamış ve arka koltuktaki iki kızı görmüş. Kendi arabası yokmuş ve kızlardan sadece birini taşıyabilirmiş. Kapıyı çekip açmış ve birinin nefes aldığını, diğerininse almadığını görmüş. Hâlâ nefes alan kızı kaptığı gibi koşmaya başlamış. Hastaneye kadar koşmuş.

Alf sessizleşiyor. Elsa diğer kız kardeşe ne olduğunu soruyor. Alf üç kırmızı ışık boyunca sessiz kalıyor. Sonra kederle ağırlaşmış bir sesle konuşmaya başlıyor:

"Bir annenin evladını kaybetmesi kadar boktan bir şey yok. O aile bir daha asla bir bütün olamadı. Annenin hiçbir suçu yoktu. Boktan bir trafik kazasıydı işte, kimsenin suçu değildi. Ama o kadın bunu hiç anlamadı galiba. Üstelik büyükanneni de hiç affetmedi."

"Neden?"

"Çünkü büyükannenin yanlış kızı kurtardığını düşünüyordu."

Elsa yüz kırmızı ışık gibi gelen bir süre sessiz kalıyor.

"Kent de Britt-Marie'ye âşık mıydı?" diye soruyor sonunda.

"Biz kardeşiz. Kardeşler sürekli rekabet eder."

"Kent mi kazandı yani?"

Alf'in boğazından değişik bir ses çıkıyor, Elsa öksürük mü yoksa kahkaha mı çözemiyor.

"Çok beklersin. Ben kazandım."

"Sonra ne oldu?"

"Kent taşındı. Gencecik yaşında kaba saba bir kadınla evlendi. İkiz çocukları oldu: David ve Pernilla. Çocuklarını çok seviyor ama o kadın onu çok mutsuz etti."

"Peki ya senle Britt-Marie?"

Bir kırmızı ışık. Sonra bir tane daha.

"Gençtik. İnsanlar gençken bok beyinli oluyor. Ben uzaklara gittim. O burada kaldı."

"Sen nereye gittin?"

"Savaşa."

Elsa gözlerini dikip ona bakıyor.

"Sen de mi askerdin?"

Alf elini saçlarının döküldüğü yerden geçiriyor.

"Ben yaşlıyım, Elsa. Bir sürü şey oldum."

"Britt-Marie'ye ne oldu peki?"

"Ben eve dönüyordum. O da bana sürpriz yapmaya geliyormuş. Beni başka bir kadınla gördü."

"Gizli bir ilişkin mi vardı?"

"Evet."

"Neden?"

"Çünkü insanlar gençken bok beyinli oluyor."

Kırmızı ışık.

"Sonra ne yaptın peki?" diye soruyor Elsa.

Alf, "Uzaklara gittim," diye yanıtlıyor.

"Ne kadarlığına?"

"Çok uzun, bok gibi uzun."

"Peki Kent?"

"Boşandı. Annemin yanına geri döndü. Britt-Marie hâlâ oradaydı. Neyse ne işte, zaten Kent ona hep âşıktı. Britt-Marie'nin annesiyle babası ölünce onların dairesine taşındılar. Kent mülk

sahiplerinin bütün binayı uzun vadeli kira kontratına uygun olacak şekilde satabilecekleri duyumunu almış. O yüzden binada kalıp ellerine para geçmesini beklediler. Evlendiler ve Britt-Marie muhtemelen çocuk istedi ama Kent kendi çocuklarının ona yettiğini düşündü. Şimdi nasıl olduğunu da biliyorsun işte."

Elsa Taksi'nin torpido gözünü açıp kapıyor.

"Sen neden savaşları bırakıp geri döndün peki?"

"Bazı savaşlar biter. Annem de hastalandı. Birinin ona bakması gerekiyordu."

"Kent bakmadı mı?"

Alf'in tırnakları, sanki hatıraların arasında dolanıp uzun zamandır kapalı duran kapıları açar gibi alnında dolanıyor.

"Annem hayattayken Kent onunla ilgilendi. Aptalın teki olabilir ama her zaman iyi bir evlat oldu, o konuda o şerefsizin hakkını yiyemem. Annem hayattayken Kent hiçbir şeyini eksik etmedi. Ölürken de bakımını ben üstlendim."

"Peki sonra?"

Alf başını kaşıyor. Bunun cevabını kendi de tam olarak bilmiyor gibi.

"Sonra da işte... kalmış bulundum."

Elsa ciddi bir ifadeyle ona bakıyor. Derin, bir sonuca vardığını belli eden bir nefes alıp konuşmaya başlıyor:

"Seni çok severim, Alf. Ama uzaklardayken tam bir pislik gibi davranmışsın."

Alf yine öksürme mi kahkaha mı olduğu anlaşılamayan o sesi çıkarıyor.

Bir sonraki kırmızı ışığı da geçtikten sonra konuşuyor:

"Babası öldükten sonra annene Britt-Marie baktı. Büyükannenin sürekli seyahat ettiği dönemlerde işte, bilirsin. Her zaman şimdiki gibi huysuzun teki değildi."

"Biliyorum," diyor Elsa.

"Büyükannen mi söyledi?"

"Sayılır. Bana acılarla ilgili bir krallıktaki bir prensesin masalını ve onu çok seven iki prensin birbirlerinden nefret etmeye başladıklarını anlatmıştı. Devşahlar prensesin ailesi tarafından sürgüne gönderilmiş ama savaş başlayınca prenses onları geri getirmiş. Bir de prensesin hazinesini çalan bir cadıdan bahsetmişti."

Sessizleşiyor. Kollarını kavuşturuyor. Alf'e dönüyor.

"Hazine bendim, değil mi?"

Alf iç geçiriyor.

"Ben masallardan pek anlamam."

"Biraz çabalayabilirsin!"

"Britt-Marie bütün hayatını hiç evde olmayan bir adamı hazır bekleyerek ve bir başkasının çocuklarına kendini sevdirmeye çalışarak geçirdi. Büyükbaban ölüp de annenle o ilgilenmeye başladığında belki de hayatında ilk kez kendini..."

Doğru sözcüğü arar gibi bir hâli var. Elsa ona aradığını veriyor.

"Gerekli hissetti."

"Evet."

"Peki annem büyüyünce?"

"Taşındı. Üniversiteye gitti. Binaya boktan bir sessizlik çöktü, hem de çok uzun zaman. Sonra babanla birlikte çıkageldi ve hamileydi."

Elsa başını öne doğru sallayarak, "Ben Britt-Marie'nin ikinci şansı olacaktım," diyor kısık sesle.

"Ama sonra büyükannen çıkageldi," diyor Alf ve bir dur levhasının yanında duruyor.

Bu konudan daha fazla bahsetmiyorlar. Söylenecek çok bir şey kalmadığında hepimiz susarız zaten. Alf, sanki ceketinin altında bir yerler kaşınırmış gibi elini kısa bir anlığına göğsüne götürüyor.

Elsa fermuara bakıyor.

"O yara savaşta mı oldu?"

Alf'in bakışları savunmacı bir hâl alıyor. Elsa omuz silkiyor.

"Göğsünde kocaman bir yara izi var. Üstünde sabahlığın varken gördüm. Bu arada kendine cidden yeni bir sabahlık almalısın."

"Ben hiçbir zaman öyle bir savaşta yer almadım. Kimse beni vurmadı."

"O yüzden mi arızalı değilsin?"

"Kim arızalı?"

"Sam. Bir de Kurtyürek."

"Sam asker olmadan önce de arızalıydı. Hem bütün askerler öyle olacak diye bir kaide yok. Ama o çocukların gördüğü rezillikleri sen de görseydin döndüğünde yardıma ihtiyaç duyardın. Üstelik bu ülke milyarlarca silah ve savaş jeti üretmeye çok meraklı ama o çocuklar görecekleri rezillikleri görüp eve döndüklerinde kimse onları beş dakika dinlemeye tahammül edemiyor."

Hüzünle Elsa'ya bakıyor.

"İnsanların hikâyelerini anlatmaları gerek, Elsa. Yoksa boğulurlar."

"O yara nerede oldu peki?"

"O kalp pili."

"Ya?"

Alf şüpheyle, "Ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor.

Elsa gücenmiş gibi bakıyor.

"Sen gerçekten de farklı bir veletsin."

"Farklı olmak iyidir."

"Biliyorum."

Elsa, Alf'e kalp piline benzer bir şey takan Iron Man diye bir süper kahramandan bahsederken otoyolda ilerliyorlar. Ama o pil aslında daha çok elektromıknatıs çünkü Demir Adam'ın kalbinde bir şarapnel parçası var, o mıknatıs olmazsa şarapnel parçası kalbini parçalar ve Iron Man ölür. Alf hikâyenin en iyi kısımlarını anlamamış gibi görünse de hiç kesmeden dinliyor.

"Ama üçüncü filmin sonunda onu ameliyat edip mıknatısı çıkarıyorlar!" diyor Elsa heyecanla, sonra boğazını temizleyip hafif mahcup bir ifadeyle, "*Spoiler* verdim. Özür dilerim," diyor.

Alf pek de canı sıkılmış gibi görünmüyor. Dürüst olmak gerekirse, öyle bir araba parçası yoksa "*spoiler*"ın ne olduğunu bilmiyormuş gibi.

Yeniden kar atıştırmaya başlıyor ve Elsa sevdiği insanlar eskiden bazı pislikler yapmış olsa bile onları sevmeye devam etmeyi öğrenmesi gerektiğine karar veriyor. Hayatının bir noktasında pislik olmuş herkesi elersek çevremizde insan kalmaz çünkü. Belki de bu hikâyenin hissesi budur diye düşünüyor. Bütün Noel hikâyelerinin bir hissesi olması gerekir.

Koltukların arasındaki bölmede Alf'in telefonu çalıyor. Alf ekrana bakıyor fakat telefonu açmıyor. Telefon yine çalıyor.

"Açmayacak mısın?" diye soruyor Elsa.

"Kent arıyor. Muhtemelen muhasebeciyle ve şu uzun vadeli kiralama dönüşümü isteyen şerefsizlerle ilgili boş boş konuşacak. Başka bir bok düşündüğü yok. Yarın konuşuruz," diye mırıldanıyor Alf.

Telefon tekrar çalıyor, Alf açmıyor. Üçüncü kez çaldığında Elsa gıcık olarak telefonu alıyor ve Alf ona küfretse de açıyor. Hattın diğer ucunda bir kadın var. Ağlıyor. Elsa, telefonu Alf'e uzatıyor. Telefon adamın kulağında titriyor. Alf'in yüzü kireç gibi oluyor.

Günlerden Noel Arifesi. Taksi bir U dönüşü yapıyor. Hastaneye gidiyorlar.

Alf kırmızı ışıkların hiçbirinde durmuyor.

Elsa koridordaki bir sıraya oturmuş, telefonda annesiyle konuşuyor. Alf de bir odada doktorla konuşuyor. Hemşireler Elsa'nın torun olduğunu düşünerek hastanın kalp krizi geçirdiğini ama iyileşeceğini anlatıyorlar. Kent yaşayacak.

Odanın önünde genç bir kadın var. Ağlıyor. Güzel bir kadın. Etrafa yoğun bir parfüm kokusu yayıyor. Kadın, Elsa'ya belli belirsiz gülümsüyor, Elsa da karşılık veriyor. Alf odadan çıkıyor ve kadına gülümsemeden başıyla bir işaret veriyor. Kadın onun gözlerine bakmadan kapıdan çıkıp gözden kayboluyor.

Alf tek kelime etmiyor. Peşinde Elsa'yla hastane girişine doğru ilerleyip oradan da otoparka geçiyor. Elsa, Britt-Marie'yi ancak o zaman görüyor. Banklardan birinde hiç kıpırdamadan oturuyor. Hava dondurucu olmasına rağmen üzerinde sadece çiçek desenli ceketi var. Broşunu unutmuş. Boya lekesi parlıyor. Britt-Marie'nin yanakları morarmış ve parmağındaki alyansla oynuyor. Kucağında Kent'in gömleklerinden biri var, yeni yıkanmış ve kusursuzca ütülenmiş gibi kokuyor.

"Britt-Marie?" Alf'in sesi akşam loşluğunda yankılanıyor ve kadının bir metre önünde duruyor.

Britt-Marie cevap vermiyor. Ellerini kucağındaki gömleğin yakasında gezdiriyor sadece. Katlardan birinden görünmez bir şeyleri silkeliyor usulca. Kol düğmelerinden birini dikkatle diğerinin altına getiriyor. Olmayan bir kırışıklığı düzeltiyor.

Sonra çenesini kaldırıyor. Yaşlanmış gibi. Ağzından çıkan her sözcük yüzünde küçük bir iz bırakıyor sanki.

"Aslında *mış gibi* yapmakta kesinlikle çok iyiyimdir, Alf," diye fısıldıyor.

Alf yanıt vermiyor. Britt-Marie kara bakarak alyansını döndürüyor.

"David ve Pernilla küçükken bana hep hikâye uydurmayı beceremediğimi söylerlerdi. Ben onlara kitaplardaki hikâyeleri okumak isterdim. Onlar da bana, *Kendin uydur!*, derlerdi ama ben birinin oturup kafasından öylece bir şeyler uydurmasına hiç anlam vermemişimdir. Sonuçta her şeyin baştan sona yazıldığı kitaplar var. Gerçekten anlamıyorum."

Sesi biraz daha yükseliyor. Karşısında ikna edilmesi gereken biri varmış gibi.

"Britt-Marie..." diyor Alf sessizce ama Britt-Marie soğuk bir tavırla sözünü kesiyor.

"Kent çocuklara benim hikâye uyduramadığımı çünkü hayal gücümün olmadığını söyledi ama bu doğru değil. Hiç değil. Benim kesinlikle muhteşem bir hayal gücüm var. *Mış gibi* yapmakta çok iyiyim." Alf elini başında gezdiriyor ve uzun uzun gözlerini kırpıştırıyor. Britt-Marie kucağındaki gömleği sanki uyumak üzere olan bir çocukmuş gibi okşuyor. "Onunla ne zaman başka bir yerde buluşacak olsam yanımda yeni yıkanmış bir gömlek getiririm. Çünkü ben parfüm kullanmıyorum."

Sesi yavaş yavaş kısılıyor. "David ve Pernilla Noel yemeğine hiç gelmediler. Meşgullermiş, öyle dediler. Meşgul olmalarını anlayabilirim, yıllardır öyleler zaten. Sonra Kent aradı ve birkaç saat daha ofiste kalacağını söyledi. Sadece birkaç saat, Almanya'yla bir konferans görüşmesi daha yapacakmış. Oysa aslında Almanya'da da Noel. Neyse, eve gelmedi. Aradım ama açmadı. Mesaj bıraktım. Sonunda telefon çaldı ama arayan Kent değildi."

Alt dudağı titriyor.

"Ben parfüm kullanmıyorum ama o kadın kullanıyor. O yüzden sürekli gömleğini değiştirmesini söylüyorum. Tek istediğim bu, eve gelir gelmez gömleğini doğruca çamaşır makinesine atması. Çok şey mi istiyorum?"

"Lütfen, Britt-Marie..."

Britt-Marie düzensizce yutkunup alyansını çeviriyor.

"Kalp kriziymiş. Öğrendim çünkü o kadın arayıp söyledi, Alf. O kadın beni aradı. Çünkü içi el vermemiş, yapamamış. Kent'in belki de benim haberim bile olmadan bu hastanede ölüp gidebileceğini düşünerek oturamamış burada. İçi el vermemiş..." Bir elini diğerinin içine alıp gözlerini kapıyor ve titrek bir sesle ekliyor:

"Aslında benim mükemmel bir hayal gücüm var. Fazlasıyla iyi bir hayal gücü. Kent hep Almanlarla yemeğe gittiğini ya da uçağın kar yüzünden rötar yaptığını, bazen de bir süreliğine ofise

uğrayacağını söyleyip duruyordu. Ben de hepsine inanmış gibi yapıyordum. O kadar güzel rol yaptım ki kendim bile inandım."

Oturduğu yerden kalkıp arkasına dönüyor ve gömleği özenle bankın kenarına seriyor. Şimdi bile duygularını yeni ütülenmiş bir şeyden çıkarmaya gönlü el vermiyormuş gibi bakıyor.

"Ben *mış gibi* yapmakta çok iyiyim," diye fısıldıyor.

"Biliyorum," diye fısıldıyor Alf de.

Sonra gömleği bankın üstünde bırakarak eve dönüyorlar.

Kar durmuş. Yol boyunca konuşmuyorlar. Anne onları binanın girişinde karşılıyor. Elsa'ya sarılıyor. Britt-Marie'ye de sarılmak istiyor ama Britt-Marie mesafesini koruyor. Hiddetle değil, sadece kararlılıkla.

"Ondan nefret etmiyorum, Ulrika," diyor.

Anne başını ağır ağır sallayarak, "Biliyorum," diyor.

"Ondan nefret etmiyorum, köpekten de nefret etmiyorum, onun arabasından da nefret etmiyorum."

Anne başıyla onaylıyor ve onun elini tutuyor. Britt-Marie gözlerini kapıyor.

"Hiçbirinden nefret etmiyorum, Ulrika. Gerçekten etmiyorum. Sadece bana kulak vermeni istedim. Çok şey mi istiyorum? Tek isteğim arabayı benim yerime bırakmamandı. Sadece gelip benim yerimi almanı istemedim aslında." Alyansını çeviriyor.

Anne onu basamaklardan çıkarırken bir eli sımsıkı ama şefkatli bir tavırla çiçek desenli ceketi sarıyor. Alf daireye gelmiyor ama Noel Baba geliyor. Sendromlu oğlanın gözleri parlıyor. Birileri dondurmadan, havai fişeklerden, ağaçlara tırmanmaktan ve su birikintilerine dalmaktan bahsedince gözleri parlayan çocuklar gibi.

Maud masaya bir tabak daha koyuyor ve biraz daha fırında makarna çıkarıyor. Lennart biraz daha kahve koyuyor. George bulaşık yıkıyor. Hediyeler elden ele gezdikten sonra oğlanla siyah etekli kadın yere oturup televizyonda *Kül Kedisi* izliyorlar.

Britt-Marie kanepede Elsa'nın yanında otururken huzursuz gibi. Birbirlerine bakıyorlar. Bir şey demiyorlar ama muhtemelen düşmanlıkları burada noktalanıyor. Belki de bu yüzden, Elsa'nın annesi ona artık Noel Baba çikolatalarından yemeyi bırakması gerektiğini, yoksa karnının ağrıyacağını söylediğinde ve Elsa buna rağmen yemeye devam ettiğinde Britt-Marie hiçbir şey demiyor.

Kül Kedisi'ndeki kötü üvey anne sahnesi geldiğinde ve Britt-Marie çaktırmadan kalkıp eteğindeki bir kırışıklığı düzelttikten sonra ağlamak için koridora çıktığında Elsa da peşinden gidiyor.

Birlikte sandığın üstüne oturup Noel Baba çikolatası yiyorlar.

Çünkü insan Noel Baba çikolatası yerken de üzülebilir ama çok, çok, çok daha zor bir iştir.

31

FISTIKLI KEK

Beşinci mektup Elsa'nın kucağına düşüyor. Kelimenin tam anlamıyla.

Ertesi sabah Büyükanne'nin sihirli gardırobunda uyanıyor. Oğlan kollarında möobancayla hâlâ rüyalar âleminde. Devşahın salyası Elsa'nın kazağına damlamış ve çimento gibi katılaşmış.

Karanlıkta uzunca bir süre uzanıyor. Talaş kokusunu içine çekiyor. Büyükanne'nin Uyur Uyanıklar Diyarı'ndaki masallardan birinde kullanmak için arakladığı Harry Potter alıntılarından birini düşünüyor. *Harry Potter ve Zümrüdüanka Kardeşliği*'nden bir alıntı, ki bu da kendi içinde ironik. Ancak bunu anlamak için Harry Potter kitaplarıyla Harry Potter filmleri arasındaki farklar kadar, "ironik" kelimesinin anlamı konusunda da epey bilgili olmak gerek.

Çünkü *Harry Potter ve Zümrüdüanka Kardeşliği* Elsa'nın en az sevdiği film, hem de en çok sevdiği Harry Potter alıntılarından birini içermesine rağmen. Hani şu Harry'nin kendisinin

ve arkadaşlarının Voldemort'la yaklaşan savaşta bir avantajları olduğunu çünkü Voldemort'ta onlarda olan bir şeyin eksik olduğunu söylediği kısım: "Uğruna savaşılacak bir şey."

İronik çünkü bu alıntı kitaptan değil, ki en sevdiği Harry Potter kitaplarından biri olmasa da kitabı filmden çok daha fazla seviyor. Şimdi tekrar düşünürken belki o kadar da ironik olmayabileceği geliyor aklına. Bunu Vikipedi'de adamakıllı araştırması gerektiğini düşünerek doğruluyor. İşte mektup da kucağına tam o anda düşüyor. Gardırobun tavanına bantlanmış. Elsa mektubun ne kadar zamandır orada olduğunu hiç bilmiyor.

Ama masallarda bu tip şeyler gayet mantıklıdır.

Bir dakika sonra Alf evinin kapısında dikiliyor. Kahvesini yudumluyor ve bütün gece uyumamış gibi görünüyor. Zarfa bakıyor. Üzerinde gereksiz büyüklükte harflerle yalnızca "ALF" yazıyor.

"Bunu gardırobun içinde buldum. Büyükannemden. Sanırım bir şey için senden özür dilemek istiyor," diyor Elsa.

Alf *şşşşt* diyerek onu susturup arkasındaki radyoyu işaret ediyor ama Elsa bundan pek hoşlanmıyor. Radyoda trafik haberleri var. "Otoyolda pis bir kaza olmuş. Bütün şehirde saatlerdir trafik tıkalı," diyor sanki bu Elsa'yı alakadar edecek bir şeymiş gibi. Etmiyor. O yalnızca mektupla alakadar. Alf ancak Elsa başının etini yedikten sonra okuyor mektubu.

Elsa, adam mektubu bitirir bitirmez, "Ne diyor peki?" diye soruyor.

"Özür diliyor."

"Tamam ama *ne* için özür diliyor?"

Alf, son zamanlarda Elsa'nın karşısında hep yaptığı gibi iç çekiyor.

"Bu kör olasıca şey benim mektubum, değil mi?"

"Yürürken ayaklarını kaldırmadığın için ayakkabılarının hep yıprandığını söyleyip durduğu için mi özür dilemiş?"

"Ayakkabılarımın nesi varmış?" diyor Alf ayakkabılarına bakarak. Belli ki mektupta ele alınan konulardan biri değil bu.

"Hiç. Ayakkabılarının bir şeyi yok," diye mırıldanıyor Elsa.

"Bu ayakkabıları beş yıldan fazladır giyiyorum!"

"Çok güzel ayakkabılar," diye yalan söylüyor Elsa.

Alf ona pek güvenmiyormuş gibi. Bir kez daha şüpheyle mektuba bakıyor.

"Büyükannenle ben, o ölmeden önce çok boktan bir kavga ettik, tamam mı? Onun o boktan hastaneye yatmak zorunda kalmasından hemen önce. Benim kör olasıca şarjlı tornavidamı ödünç aldı ve geri vermedi ama verdim diye tutturdu, oysa ben kıçını kaldırıp vermediğini gayet iyi biliyordum."

Elsa son zamanlarda Alf'in karşısında hep yaptığı gibi iç çekiyor.

"Sen ölümüne küfreden adamı duymuş muydun ki?"

Alf sanki Elsa cidden bir soru sormuş gibi, "Hayır," diyor.

Elsa gözlerini deviriyor.

"Peki Büyükanne şarjlı tornavidayla ilgili ne yazmış?"

"Kaybettiği için özür dilemiş."

Alf mektubu katlayıp zarfın içine geri koyuyor. Elsa inatla olduğu yerde dikiliyor.

"Başka? Mektupta başka şeyler de yazıyor, gördüm. Ben aptal değilim, tamam mı?"

Alf zarfı şapkaların durduğu rafa koyuyor.

"Bir sürü şey için özür diliyor."

"Karmaşık mı?"

"Büyükannenin hayatında karmaşık olmayan bir bok yok ki."

Elsa ellerini iyice ceplerine daldırıyor. Çenesini atkısındaki Gryffindor amblemine doğru eğiyor. Okuldaki kızlar yırttıktan sonra annesinin onardığı yerdeki dikişlerin üstüne. Anne hâlâ atkının Büyükanne'yle hayvanat bahçesinin çitlerinden atlarken yırtıldığını sanıyor.

Elsa, Alf'e hiç bakmadan, "Ölümden sonraki yaşama inanır mısın?" diye soruyor.

"Hiçbir fikrim yok," diyor Alf. Bunu söylerken ne hoşnutsuz bir tavrı var ne de hoşnut. Her zamanki Alf işte.

"Yani cennet falan... o tarz şeylere inanır mısın?"

Alf kahvesini içerken bunu düşünüyor.

"Acayip karmaşık olurdu. Lojistik olarak yani. Cennet o kadar çok kör olasıca insanın bulunmadığı bir yer olmalı," diye mırıldanıyor en sonunda.

Elsa bunu düşünüyor. Mantığını anlıyor. Ne de olsa Elsa için cennet Büyükanne'nin olduğu bir yer ama Britt-Marie için cennet muhtemelen tamamen Büyükanne'nin orada olmamasına bağlı.

"Bazen çok derin bir adam oluyorsun," diyor Alf'e.

Alf kahvesini içiyor ve bunun neredeyse sekizine girecek biri için büyük bir cümle olduğunu düşünürmüş gibi bakıyor.

Elsa ona mektupla ilgili başka bir şeyler sormak istiyor aslında ama vakit bulamıyor. Sonradan dönüp baktığında, acaba farklı bazı tercihler yapsa gün yine bu kadar korkunç biter miydi diye düşünecek. Ama o esnada bunun için çok geç kalmış durumda artık.

Baba arkasındaki basamaklarda duruyor. Soluk soluğa.

Ki bu hiç Babalık bir durum değil.

Elsa onu görünce gözleri fal taşı gibi açılıyor, ardından Alf'in evinin içine bakıyor. Radyoya. Çünkü masallarda tesadüflere yer yoktur. Hem Rus oyun yazarlarından biri bir zamanlar ilk perdede duvarda asılı bir tabanca varsa o tabancanın son perdeden önce ateş alması gerektiğini söylemiş. Elsa bunu biliyor. Şimdiye kadar Elsa'nın böyle şeyleri nasıl anladığını hâlâ anlamamış olan varsa belli ki yeterince dikkatli okumamış. Dolayısıyla Elsa radyo ve otoyoldaki kazanın içinde bulundukları masalla bir ilgisi olması gerektiğini anlıyor.

"Annem... mi?" diyebiliyor güç bela.

Baba başıyla onaylarken Alf'e gergin bir ifadeyle bakıyor. Elsa'nın yüzü titriyor.

"Hastanede mi?"

"Evet, bu sabah bir toplantıya katılması için arayıp çağırdılar. Bir tür kriz çık–" diye başlıyor Baba ama Elsa onun sözünü kesiyor:

"Trafik kazasına karıştı, değil mi? Şu otoyoldaki?"

Baba inanılmaz şaşırmış gibi.

"Ne kazası?"

"Trafik kazası!" diye tekrarlıyor Elsa kendini kaybederek.

"Hayır... Hayır!" Sonra gülümsüyor. "Abla oldun artık. Annen toplantıdayken suyu gelmiş!"

Bu Elsa'nın kafasında bir türlü bir yere oturmuyor, sahiden oturmuyor. Kabak gibi ortada. Oysa birinin suyu geldiğinde neler olduğuna da aşina.

"Peki trafik kazası? Bunun trafik kazasıyla ne alakası var?" diye mırıldanıyor.

Baba insanın nefesini kesecek kadar tedirgin görünüyor.

"Hiçbir alakası yok sanırım. Ya da, ne bileyim, ne demek istiyorsun?"

Elsa dönüp Alf'e bakıyor. Sonra tekrar babasına dönüyor. O kadar yoğun düşünüyor ki sinüslerinin gerildiğini hissediyor.

"George nerede?" diye soruyor.

"Hastanede," diye yanıtlıyor babası.

"Oraya nasıl gitmiş? Radyoda otoyolda trafiğin durduğunu söylediler!"

Baba, babaların yeni adamla ilgili olumlu bir şey söylemek zorunda kaldıklarında hissettiği incecik bir sızıyla, "Koşmuş," diyor.

İşte Elsa ancak o zaman gülümsüyor. "George o işte bayağı iyi," diye fısıldıyor.

"Evet," diye onaylıyor baba.

Sonra belki de radyonun her şeye rağmen şimdiye kadar bu masaldaki yerini bir şekilde hak etmiş olduğuna karar veriyor. Derken birden kaygıyla haykırıyor:

"Peki otoyol kapalıysa biz hastaneye nasıl gideceğiz?"

"Eski lanet yoldan gideceksiniz," diyor Alf sabırsızca.

Baba da Elsa da Alf sanki hayalî bir dilde konuşmuş gibi dönüp ona bakıyorlar. "Eski yol, kahretsin. Eski kesimhaneyi geçin. Hani eskiden, şerefsiz herifler her şeyi Asya'ya taşımadan önce eşanjör üreten fabrikanın olduğu yer. O yoldan hastaneye gidebilirsiniz. Ah, zamane gençleri. Bütün dünyanın o kör olasıca otoyoldan oluştuğunu sanıyor."

Elsa'nın devşahla ikisinin Taksi'yle gideceğini düşündüğü an tam da bu. Ama sonra fikrini değiştiriyor ve Audi'yle gitmeye karar veriyor çünkü Baba'nın üzülmesini istemiyor. Muhtemelen fikrini değiştirmemiş olsaydı gün birazdan yaşayacakları kadar iğrenç ve korkutucu bir hâl almayacaktı. Çünkü ne zaman korkunç şeyler olsa insan hep, "Acaba öyle yapmasaydım..." diye düşünür. İşte sonradan bunun da o anlardan biri olduğu çıkacak ortaya.

Maud ile Lennart da hastaneye gelmeye karar veriyorlar. Maud kurabiye getirmiş. Lennart da tam binanın kapısından çıkacakken hastanede bulunmadığından endişelenerek filtre kahve makinesini almaya karar veriyor. Hem hastanede makine varsa bile kesin şu bir sürü tuşu olan modern kahve makinelerindendir diye düşünüyor. Lennart'ın filtre kahve makinesinin sadece bir tuşu var. Lennart da o tuşa çok düşkün.

Sendromlu oğlan ile annesi de geliyorlar. Kot pantolonlu kadın da. Çünkü onlar artık ekip sayılırlar, ki bu da Elsa'yı epey memnun ediyor. Annesi dün Elsa'ya Büyükanne'nin dairesinde bu kadar çok insan yaşarken bütün binanın, Elsa'nın bahsettiği şu bütün X-Men'lerin yaşadığı eve benzediğini söyledi. Elsa, Britt-Marie'nin zilini de çalıyor ama açan olmuyor.

Elsa sonradan durup düşününce merdiven boşluğunda kilitli duran bebek arabasının yanında kısacık bir an duraksadığını

hatırlayacak. Üzerinde bulmaca olan duyuru hâlâ duvarın üstündeydi. Biri tarafından çözülmüştü. Bütün kareler doldurulmuştu. Kurşun kalemle.

Elsa biraz durup bunun üzerine düşünseydi belki de her şey farklı olacaktı. Ama düşünmedi. O yüzden hiçbir şey farklı olmadı. Devşah da Britt-Marie'nin dairesinin önünde bir an duraksamış olabilirdi. Öyleyse bile Elsa bunu anlayışla karşılardı, neticede devşahların zaman zaman bu masala hangi karakteri korumaya gönderildiklerinden emin olmadıklarında tereddüde düşmeleri normaldir. Devşahlar normal masallarda prensesleri korur aslında ve Elsa, Uyur Uyanıklar Diyarı'nda bile bir şövalyeden fazlası olmadı hiçbir zaman. Yine de devşah tereddüde düştüyse bile bunu belli etmedi. Elsa'yla birlikte gitti. Çünkü o öyle bir arkadaş işte.

O Elsa'yla birlikte gitmese belki işler farklı bir hâl alabilirdi.

Alf polisleri "her şeyin güvende olduğundan emin olmak için" mahallede bir tur atmaya ikna ediyor. Elsa adamın onlara ne söylediğini hiç öğrenemiyor ama Alf canı istediğinde gerçekten çok ikna edici olabiliyor. Belki de karda ayak izleri gördüğünü söylemiştir. Ya da caddenin diğer tarafındaki evlerden birinde yaşayan birinin ona bir şeyler söylediğini duymuştur. Elsa bilmiyor ama yaz stajyeri polis memurunun arabaya bindiğini ve Yeşil Göz'ün de uzun uzun düşündükten sonra aynısını yaptığını görüyor. Elsa onunla bir an göz göze geliyor. Belki Yeşil Göz'e devşahla ilgili gerçeği söylese her şey farklı gelişirdi. Ama söylemedi. Çünkü devşahı korumak istedi. Çünkü o öyle bir arkadaş işte.

Alf binaya geri giriyor ve Taksi'yi getirmek için garaja iniyor.

Polis arabası sokağın sonunda köşeyi dönünce Elsa, devşah ve sendromlu çocuk ön kapıdan koşarak çıkıp caddenin karşısına geçerek orada park etmiş olan Audi'ye biniyorlar. Önce çocuklar atlıyor.

Devşah ayağını havaya kaldırıp duruyor. Boynundaki tüyler dikiliyor.

Muhtemelen sadece birkaç saniye sürüyor ama sonsuzluk gibi geliyor. Elsa sonradan o an aklından hem milyarlarca düşünce geçmiş gibi hissettiğini hem de hiçbir şey düşünecek zamanı olmamış gibi geldiğini hatırlayacak.

Audi'nin içinde ona huzur veren bir koku var. Nedenini hiç bilmiyor. Açık kapıdan devşaha bakıyor ve neler olacağını anlamadan hemen önce, acaba canı acıdığı için mi arabaya atlamıyor diye merak ediyor. Onun da acı çektiğini biliyor, son zamanlarda Büyükanne'nin vücudunun her yerinde hissettiği gibi bir acı.

Elsa cebinden bir kurabiye çıkarmaya başlıyor. Çünkü hiçbir gerçek devşah dostu yanına acil durumlar için kurabiye almadan evden çıkmaz. Ama elbette zamanı olmuyor çünkü Audi'nin içindeki kokunun kaynağını fark ediyor.

Sam arka koltuktan fırlıyor ve Elsa adamın ağzına kapanan elinin soğukluğunu dudaklarında hissediyor. Sam'in kasları Elsa'nın boğazının etrafında geriliyor. Sakalları, Gryffindor atkısının boşluklarından geçerek tenini çiziyor. Oğlanı görünce Sam'in gözlerinde kısacık bir an beliren şaşkınlığı fark ediyor. Yanlış çocuğun peşinde dolaştığını idrak ettiği an bu. Elsa'nın, masaldaki gölgelerin Seçilmiş'i neden öldürmek istemediklerini anlayacak kadar zamanı oluyor. Yalnızca kaçırmak istiyorlar onu. Kendilerine ait kılmak. Yollarına çıkan herkesi de öldürmek.

İşte o esnada devşahın çenesi, Sam'in tam da oğlana uzanmak üzere olan diğer bileğini kavrıyor. Sam kükrüyor. Adam onu bıraktığında Elsa'nın tepki vermek için kısacık bir zamanı oluyor. Dikiz aynasından bıçağı görüyor.

Ondan sonra her şey kararıyor.

Elsa koştuğunu hissedebiliyor, oğlanın elinin avucunun içinde olduğunu hissediyor ve binanın girişine ulaşmaları gerektiğini biliyor. Baba ve Alf'in onları duyabilmesi için çığlık atacak zamanları olmalı.

Ayaklarının hareket ettiğini görüyor ama onları yönlendiren kendisi değil. Bedeni içgüdüsel olarak koşuyor. Oğlanla birlikte

basamakların birkaçını çıkacak zaman bulmuşken devşahın dehşetli bir acıyla uluduğunu duyuyor ve o mu oğlanın elini bıraktı, oğlan mı onun elini bıraktı bilmiyor. Nabzı o kadar hızlı atıyor ki gözlerinde bile hissedebiliyor. Oğlan kayıp yere düşüyor. Elsa Audi'nin arka kapısının açıldığını duyuyor ve Sam'in elindeki bıçağı görüyor. Bıçağın üzerindeki kanı da. Yapabileceği tek şeyi yapıyor: Oğlanı elinden geldiğince kaldırıp koşabildiği kadar hızla koşuyor.

Koşma işinde çok iyi. Ama bunun yetmeyeceğinin farkında. Sam'in arkasından gelmeye çalıştığını duyuyor, çocuk kucağından kaymaya başlarken kolunun çekiştirildiğini hissediyor. Kalbi tekliyor, gözlerini kapıyor ve ondan sonra hatırladığı ilk şey alnındaki acı. Bir de Maud'un çığlığı. Ve babasının elleri. Merdiven boşluğunun sert zemini. Dünya bir süre dönüyor, gözünün önünde altüst oluyor ve Elsa, *Demek ölürken böyle oluyormuş*, diye düşünüyor. İçeri, kim bilir neye doğru bir düşme hâli.

Nereden geldiğini anlamadığı bir gümbürtü duyuyor. Sonra da yankıyı. "Yankı," diye düşünecek zamanı oluyor ve o an içeride olduğunu fark ediyor. Göz kapaklarının altında çakıl taşları varmış gibi hissediyor. Oğlanın ancak ayakları yıllardır bunun olabileceğini bilen bir oğlan gibi yukarı çıkan küçücük ayaklarının sesini duyuyor. Oğlanın annesinin dehşet içindeki sesini duyuyor, çocuğun peşinden koşarken sakin kalmaya ve ancak korkuyu doğal bir hâl olarak benimsemiş bir annenin yapabileceği gibi metodik hareket etmeye çalışıyor.

Büyükanne'nin evinin kapısı arkalarından kapanıp kilitleniyor. Elsa, babasının ellerinin onu kaldırmadığını, geride tutmaya çalıştığını hissediyor. Neden olduğunu bilmiyor. Ta ki giriş kapısındaki camdan gölgeyi görene kadar. Diğer taraftaki Sam'i görüyor. Hareketsiz duruyor. Yüzünde hiç onluk olmayan bir şey var. Öyle ki Elsa ilk başta gördüğü şeyi kafasında uydurduğu hissini üzerinden atamıyor.

Sam korkuyor.

Bir anda üzerine başka bir gölge düşüyor. O kadar kocaman ki Sam'in gölgesi o gölgenin içinde kayboluyor. Kurtyürek'in ağır yumrukları öfkeyle iniyor. Hiçbir masalın tanımlayamayacağı bir şiddet ve karanlıkla. Sam'a vurmuyor, onu resmen karın içine çakıyor. Onu etkisiz hâle getirmek için değil. Korumak için değil. Yok etmek için.

Elsa'nın babası onu kaptığı gibi yukarı koşuyor. Olanları görmesin diye yüzünü ceketine bastırıyor. Elsa kapının içeriden açıldığını ve Maud ile Lennart'ın Kurtyürek'e vurmayı kesmesi için yalvardığını, yalvardığını, yalvardığını duyuyor. Ama süt kutularının yere düşünce çıkardığı sese benzer bir sesin gelmeye devam ettiğine bakılırsa Kurtyürek durmuyor. Onları duymuyor bile. Masallarda Kurtyürek, Bitmeyen Savaş'tan çok önceleri karanlık ormana kaçmıştı çünkü neler yapabileceğini biliyordu.

Elsa kendini babasının elinden kurtarıp merdivenlerden aşağı koşuyor. O aşağı inene kadar Maud ve Lennart'ın çığlıkları kesiliyor. Kurtyürek'in tokmağı andıran yumruğu Sam'den o kadar yukarıda ki dönüp hızla inmeden önce parmaklarını uzatsa buluttan hayvanlara değecek gibi.

Ama Kurtyürek yarı yolda duruveriyor. Onunla her tarafı kana bulanmış adam arasında çok küçük, çok kırılgan, her an rüzgâra kapılıp gidecekmiş gibi görünen bir kadın duruyor. Elinde kurutma makinesinden çıkmış minicik, mavi bir tüy yumağı ve eskiden alyansının olduğu parmağında ince, beyaz bir çizgi var. Varlığının her zerresi ona hayatını kurtarmak için kaçmasını haykırıyor gibi. Ama kadın olduğu yerde duruyor, kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış birinin kararlılığıyla Kurtyürek'e bakıyor.

Tüy yumağını bir avucunda yuvarlayıp diğer elini de onun üstüne götürüyor ve karnının üzerinde birleştiriyor. Sonra kararlılıkla Kurtyürek'e bakıp otoriter bir tavırla konuşuyor:

"Biz bu kiracılar birliğinde insanları öldüresiye dövmüyoruz."

Kurtyürek'in yumruğu havada hâlâ titreşiyor. Göğsü kalkıp iniyor. Ama kolları yavaş yavaş iki yanına düşüyor.

Polis arabası hızla sokağa girdiğinde kadın hâlâ Kurtyürek ile Sam'in, canavar ile gölgenin arasında duruyor. Yeşil gözlü polis memuru daha araba durmadan silahını çekip caddeye atlıyor. Kurtyürek karın ortasında dizlerinin üstüne çöküyor.

Elsa kapıyı itip açıyor ve dışarı fırlıyor. Polis, Kurtyürek'e bağırıyor. Elsa'yı durdurmaya çalışıyorlar ama suyu avuçlarında tutmaya çalışmaktan farksız bir çaba bu: Elsa parmaklarının arasından kayıp gidiyor. Kendisinin de yıllar boyunca anlayamayacağı nedenlerle, annesinin bir keresinde onun uyuduğunu zannederken George'a söylediği bir şeyi hatırlıyor. Büyümeye başlayan bir kızın annesi olmanın böyle bir şey olduğunu.

Devşah Audi ile giriş kapısının ortasında hareketsiz yatıyor. Kar kırmızı. Devşah ona ulaşmaya çalışmış. Audi'den çıkıp yere yığılana kadar sürüklenmiş. Elsa montuyla Gryffindor atkısını çıkarıp ikisini de hayvanın bedeninin üstüne seriyor, kara uzanıp yanına kıvrılıyor ve ona sımsıkı sarılıyor. Nefesinden yayılan fındıklı kek kokusunu alıyor ve hayvanın kulağına tekrar tekrar, "Korkma, korkma," diye fısıldıyor. "Korkma, korkma, Kurtyürek ejderhayı yendi ve ejderha alt edilene kadar hiçbir masal bitmez."

Babasının yumuşacık ellerinin onu yerden kaldırdığını hissedince öyle yüksek sesle bağırıyor ki devşah Uyur Uyanıklar Diyarı'nın yolunu yarılamış olsa bile onu duyardı:

"ÖLEMEZSİN! DUYDUN MU?! ÖLEMEZSİN ÇÜNKÜ BÜTÜN NOEL MASALLARI MUTLU SONLA BİTER!"

32

CAM

Ölümün mantığını anlamak zordur. Sevdiğiniz birini uğurlamak.

Büyükanne ile Elsa akşam haberlerini birlikte izlerlerdi. Elsa ara sıra Büyükanne'ye yetişkinlerin birbirlerine neden sürekli böyle aptalca şeyler yaptıklarını sorardı. Büyükanne de yetişkinlerin genelde insan olduğunu ve insanların da genelde pislik olduğunu söylerdi. Elsa buna yetişkinlerin onca aptallık içinde bir sürü güzel şeyden de sorumlu olduğunu söyleyerek karşılık verirdi. Mesela uzayın keşfi, Birleşmiş Milletler, aşılar ve peynir dilimleyiciler. Büyükanne bunun üzerine hayatın asıl sırrının bu olduğunu söylerdi: Hemen hemen hiç kimse tamamen pislik değildir, yine hemen hemen hiç kimse tamamen pislik-olmayanlardan değildir. Hayatın zor kısmı, insanın olabildiğince pislik-olmayan tarafta kalmaya çalışmasıdır.

Bir keresinde Elsa neden her yerde bu kadar çok pislik-olmayanın öldüğünü ve neden bu kadar çok pisliğin ölmediğini sormuştu. Bir de pislik olsun ya da olmasın insanın neden

öldüğünü. Büyükanne, dondurmayla Elsa'nın dikkatini dağıtıp konuyu değiştirmeye çalışmıştı çünkü kendisi de dondurmayı ölüme tercih ederdi. Ancak Elsa şaşırtıcı derecede dikkafalı bir çocuk olabiliyordu. Büyükanne sonunda pes etmiş, bazı şeylerin, yeni bir şeylere yer açabilmek için kendi yerlerinden feragat etmesi gerektiğini söylemişti.

"Otobüsteyken yaşlı biri bindiğinde yaptığımız gibi mi?" diye sormuştu Elsa. Büyükanne ise "Evet," diye cevap verirse Elsa'nın biraz daha dondurma ve konu değişikliğini kabul edip etmeyeceğini sormuş, Elsa da kabul edebileceğini söylemişti.

Micama'daki en eski masallar, bir devşahın yalnızca kalp kırıklığından ölebileceğini söyler. Onun dışında ölümsüzdürler. Prensesi ısırmaları ardından Uyur Uyanıklar Diyarı'ndan sürüldükten sonra öldürülebilir hâle gelmeleri de bu yüzdendir: Çünkü onları sürgüne gönderen, koruduklarını ve sevdikleri insanlardı. "İşte bu yüzden Bitmeyen Savaş'ın son muharebesinde öldürülebildiler," diye açıklamıştı Büyükanne. O son muharebede yüzlerce devşah ölmüştü. "Çünkü savaşta bütün canlı varlıkların kalbi kırılır."

Elsa veteriner kliniğinin bekleme odasında otururken bunu düşünüyor. İçerisi kuş yemi kokuyor. Britt-Marie, ellerini kucağında kavuşturmuş, Elsa'nın yanında oturuyor ve odanın karşısındaki kafesinde oturan papağanı izliyor. Britt-Marie papağanları pek sevmezmiş gibi görünüyor. Elsa papağanların duygularına tam olarak hâkim değil ama hislerinin karşılıklı olduğunu düşünüyor.

"Benimle burada beklemene gerek yok," diyor Elsa. Sesi acı ve öfkeyle tıkanmış.

Britt-Marie ceketindeki görünmez yerleri silkeliyor ve gözlerini papağandan ayırmadan cevap veriyor: "Hiç sıkıntı değil, sevgili Elsa. Böyle hissetmene gerek yok. Hiç sıkıntı değil."

Elsa onun kötü bir niyeti olmadığını anlıyor. Polis yaşananlarla ilgili Baba ile Alf'i sorguluyor. İlk önce Britt-Marie'yi

sorguladılar, o da Elsa'yla birlikte klinikte oturup veteriner cerrahın çıkmasını ve devşahla ilgili bir şey söylemesini beklemeyi teklif etti. Yani Elsa bunda nahoş bir şey olmadığını anlıyor. Sadece Britt-Marie için herhangi bir şeyi söylerken farklı ifade etmek zor.

Elsa elini Gryffindor atkısına sarıyor. Derin derin nefes alıyor.

"Kurtyürek'le Sam'in arasına girmen çok cesurcaydı," diyor kısık bir sesle.

Britt-Marie görünmez yemleri ve önündeki masadaki görünmez birkaç kırıntıyı avucuna topluyor. Orada, ellerini onların etrafına kapamış, sanki etrafta onları atabileceği görünmez bir çöp kutusu ararmış gibi bakınıyor.

Sonra da Elsa'nın onu ele geçiren duygusallığı duymaması için, "Dediğim gibi, biz bu kiracılar birliğinde insanları ölümüne dövmeyiz," diye yanıtlıyor hızla.

Sessizleşiyorlar. İki gün içinde iki defa barış yapıp bunu diğer insana doğrudan dile getirmek istemediğiniz zamanlarda yaptığınız gibi. Britt-Marie bekleme odasının kanepesindeki bir minderi kabartıyor.

"Büyükannenden nefret etmiyordum," diyor Elsa'ya bakmadan.

"O da senden nefret etmiyordu," diyor Elsa. O da ona bakmıyor.

"Ayrıca aslında dairelerin uzun vadeli kiralamaya dönüşmesini de hiç istemedim. Kent istiyor. Ben de Kent'in mutlu olmasını istiyorum. Ama o daireyi satıp para kazanmak ve taşınmak istiyor. Ben taşınmak istemiyorum."

"Neden?"

"Orası benim evim."

Bunu duyunca onu sevmemek zor.

"Büyükannemle neden sürekli kavga ediyordunuz?" diye soruyor Elsa. Oysa cevabı zaten biliyor.

"O benim biraz... dırdırcı bir işgüzar olduğumu düşünüyordu," diyor Britt-Marie. Gerçek sebebi söylemiyor.

Elsa aklından prensesi, cadıyı ve hazineyi geçirerek, "Peki o zaman neden öylesin?" diye soruyor.

"Çünkü *bir şeyleri* umursaman gerek, Elsa. Ama büyükannen, birileri bu dünyada bir şeyleri umursadığı anda bunu sürekli *dırdırcılık* diye yaftalıyordu. Ama hiçbir şeyi umursamazsan yaşıyor sayılmazsın ki. Sadece var olursun..."

"Bayağı derin bir insansın aslında, Britt-Marie."

"Teşekkürler." Elsa'nın montunun kolundaki görünmez bir şeyleri silkeleme dürtüsüne direndiği çok açık. Kanepenin minderini tekrar kabartarak kendini oyalıyor. O minderin içindeki şeyler kabartılmayalı yıllar olmuştur herhâlde. Elsa atkısını tek tek parmaklarına sarıyor.

"Sevilemeyeceğini söyleyen, bu yüzden de bir anlamda sevilmemeyi umursamayan bir adamla ilgili bir şiir var. Birileri onu gördüğü sürece..." diyor Elsa.

"*Doktor Glas*," diyor Britt-Marie başını onaylar gibi sallayarak.

"Vikipedi," diye düzeltiyor Elsa.

"Hayır, o dediğin *Doktor Glas*'tan bir alıntı," diye diretiyor Britt-Marie.

"Site mi o?"

"Oyun."

"Ya?"

"Vikipedi ne?"

"Site."

Britt-Marie ellerini kucağında birleştiriyor.

"Aslında *Doktor Glas* anladığım kadarıyla bir roman. Ben okumadım. Ama tiyatroda sergilediler," diyor duraksayarak.

"Ya," diyor Elsa.

"Tiyatroyu severim."

"Ben de."

İkisi de başlarını onaylar gibi sallıyorlar.

"Aslında *Doktor Glas* çok iyi süper kahraman adı olurmuş," diyor Elsa.

Aslında bir süper kahramanın baş düşmanı için çok daha uygun bir isim olacağını düşünüyor ama Britt-Marie düzenli olarak nitelikli edebiyat okuyan birine benzemediğinden Elsa onun için işleri karmaşıklaştırmak istemiyor.

"*Sevilmek isteriz,*" diye alıntılıyor Britt-Marie. "*Olmazsa bize hayranlık duyulmasını, o da olmazsa bizden korkulmasını, o da olmazsa bizden nefret edilmesini ve küçümsenmeyi. Her ne pahasına olursa olsun, başkalarında birtakım hisler uyandırmak isteriz. Ruh boşluktan tiksinir. Ne pahasına olursa olsun bir temas arar.*"

Elsa bunun ne anlama geldiğinden pek emin olmasa da başını onaylar gibi sallıyor. "Sen ne olmak istiyorsun peki?"

"Yetişkin olmak bazen karmaşıktır, Elsa," diye kaçamak bir yanıt veriyor Britt-Marie.

"Çocuk olmak da öyle çok kolay sayılmaz," diye yanıtlıyor Elsa agresif bir tavırla.

Britt-Marie'nin parmaklarının ucu yüzük parmağındaki beyaz izin etrafında dikkatle dolanıyor.

"Sabah erken saatlerde balkona çıkardım. Kent uyanmadan önce. Büyükannen de bunu bilirdi, o kardan adamları o yüzden yapıyordu. Ben de bu yüzden o kadar öfkelenmiştim. Çünkü o benim sırrımı biliyordu ve sanki o da kardan adamlar da sırrımla dalga geçiyormuş gibi geliyordu bana."

"Hangi sır?"

Britt-Marie ellerini sımsıkı birleştiriyor.

"Ben hiçbir zaman büyükannen gibi olmadım. Hiç seyahat etmedim. Hep buradaydım. Ama bazen, hava rüzgârlıyken sabahları balkona çıkmak hoşuma giderdi. Aptalca, biliyorum, herkes de bunun aptalca olduğunu düşünüyor. Elbette öyle düşünüyorlar." Dudaklarını büzüyor. "Ama rüzgârı saçımda hissetmeyi seviyorum."

Elsa, Britt-Marie'nin her şeye rağmen tam olarak bir pislik olmadığını düşünüyor.

"Soruyu cevaplamadın. Ne olmak istiyorsun?" diyor atkısını parmaklarının arasında çevirerek.

Britt-Marie'nin parmak uçları eteğinin üstünde birilerini dansa kaldırmak üzere dans pistine doğru hareket eden bir insan gibi tedirgince geziniyor. Sonra temkinli bir sesle, tane tane konuşuyor.

"Var olduğu hatırlanan biri olmak istiyorum. Birileri burada olduğumu bilsin istiyorum."

Ne yazık ki Elsa son kısmı duymuyor çünkü tam o sırada veteriner cerrah, yüzünde Elsa'nın zihninde dalgalı bir ses yaratan bir ifadeyle kapıdan çıkıyor. Adam daha ağzını açmaya fırsat bulamadan Elsa koşarak onun yanından geçip gidiyor. Koridor boyunca koşup ardı ardına kapıları açarken birilerinin arkasından bağırdığını duruyor. Hemşirenin biri onu yakalamaya çalışıyor ama o koşmaya devam ederek birkaç kapı daha açıyor ve devşahın uluyuşunu duyana kadar da durmuyor. Hayvan sanki Elsa'nın ona doğru geldiğini bilirmiş ve ona seslenirmiş gibi. Elsa nihayet doğru odaya daldığında devşahı buz gibi bir masada uzanmış, karnındaki yara sarılmış hâlde buluyor. Her taraf kan içinde. Yüzünü devşahın kürküne gömdükçe gömüyor.

Britt-Marie hâlâ bekleme odasında. Tek başına. Şimdi çekip gitse, muhtemelen kimse onun orada olduğunu hatırlamayacak. Bir süre bunu düşünürmüş gibi görünüyor, ardından masanın kenarındaki görünmez bir şeyleri silkeliyor, eteğindeki bir kırışıklığı düzeltiyor, ayağa kalkıyor ve çıkıp gidiyor.

Devşah gözlerini kapıyor. Gülümser gibi bir ifadesi var. Elsa hayvanın onu duyup duymadığını bilmiyor. Postuna düşen iri gözyaşı damlalarını hissedip hissedemediğini bilmiyor. "Ölemezsin. Ölemezsin çünkü ben artık buradayım ve sen benim arkadaşımsın. Hiçbir gerçek arkadaş öyle gidip pat diye ölmez,

anlıyor musun? Arkadaşlar birbirlerinden önce ölmez," diye fısıldıyor Elsa, devşahtan çok kendini ikna etmeye çalışır gibi.

Hayvan bunu biliyor gibi. Burnundan verdiği sıcak nefesiyle onun yanaklarını kurulamaya çalışıyor. Elsa onun yanına uzanıyor, muayene masasına kıvrılıyor. Tıpkı Büyükanne'nin Micama'dan onunla birlikte dönmediği o gece hastane yatağına uzandığı gibi.

Sonsuza dek öylece uzanıyor orada. Gryffindor atkısı devşahın postuna gömülü.

Devşahın nefesleri gitgide yavaşlar ve kalın siyah kürkün diğer tarafındaki atışlar gitgide zayıflarken kadın polisin sesi duyuluyor. Yeşil gözleri, kapının eşiğinden kızı ve hayvanı izliyor.

"Arkadaşını karakola götürmemiz gerek, Elsa." Elsa onun Kurtyürek'ten bahsettiğini biliyor.

"Onu hapse atamazsınız! Kendini savunmak için yaptı!" diye gürlüyor Elsa.

"Hayır, Elsa, o yüzden yapmadı. Kendini savunmuyordu."

Sonra kapıdan uzaklaşıyor. Kafası karışmış, sanki bambaşka bir yerde olmasını gerektiren çok önemli bir işi olduğunu yeni hatırlamış ve karakola götürmesi için çok net bir emir aldığı birinin, bir devşahı kaybetmek üzere olan bir çocukla konuşabilsin diye bir süreliğine gözlem altında tutulmamasının ne kadar çılgınca olacağını düşünürmüş gibi saatine bakıyor. Gerçekten de çılgınca olurdu aslında.

Sonra gidiyor. Kurtyürek kapıda dikiliyor. Elsa masadan atlayıp kollarını ona doluyor ve adamın eve dönünce dezenfektan banyosu yapacak olmasını zerre umursamıyor.

"Devşah ölmemeli! Ona ölmemesi gerektiğini söyle!" diye fısıldıyor Elsa.

Kurtyürek usulca nefes alıyor. Ellerini sanki birileri kazağına asitli bir şeyler dökmüş gibi garip bir açıda tutuyor. Elsa montunun hâlâ onların evinde olduğunu hatırlıyor.

"Montunu geri alabilirsin. Annem onu özenle yıkadı, dolaba asarken de naylon bir kılıfa koydu," diye fısıldıyor özür diler gibi ve ona sarılmaya devam ediyor.

Kurtyürek'in, sarılmamasını tercih edermiş gibi bir hâli var. Elsa'nınsa umurunda değil.

Yüzünü adamın kazağına gömerek emreder gibi, "Ama tekrar kavga edemezsin!" diyor. Sonra yüzünü kaldırıp bileğiyle gözlerini siliyor. "Bir daha hiç ama hiç kavga edemezsin demiyorum çünkü o noktada nerede durduğuma henüz karar vermedim. Yani ahlaki açıdan falan. Ama dövüşmekte bu kadar iyiyken kavga edemezsin!" diyor hıçkırarak.

Derken Kurtyürek çok tuhaf bir şey yapıyor. O da Elsa'ya sarılıyor.

"Devşah. Çok yaşlı. Çok yaşlı devşah, Elsa," diye homurdanıyor gizli dilde.

"Sürekli herkesin ölüp durmasına katlanamam," diye ağlıyor Elsa.

Kurtyürek iki eliyle tutuyor onu. İşaret parmaklarını sıkıyor. Akkor bir ütü tutuyormuş gibi titriyor ama hayatta çocuklardaki bakterilerden korkmaktan daha önemli şeyler olduğunu anlamış biri gibi, Elsa'nın parmaklarını bırakmıyor.

"Çok yaşlı devşah. Artık çok yorgun, Elsa."

Elsa başını histerik bir tavırla iki yana sallayıp artık başka kimsenin ölemeyeceğini haykırınca Kurtyürek onun ellerini bırakıp pantolonunun cebine sokarak buruş buruş bir kâğıt çıkarıyor ve Elsa'nın eline tutuşturuyor. Bir çizim bu. Büyükanne'nin çizdiği çok belli çünkü çizimleri de tıpkı imlası gibi.

Elsa kâğıdı açarken hıçkırıklara boğularak, "Bu bir harita," diyor. Gözyaşları tükenmiş ama ağlaması geçmemiş biri gibi hıçkırıyor.

Kurtyürek ellerini usulca ovuşturuyor. Elsa parmaklarını mürekkebin üzerinde gezdiriyor.

Sanki Kurtyürek'le değil de kendi kendine konuşurmuş gibi, "Yedinci krallığın haritası bu," diyor.

Yeniden devşahın masasına uzanıyor. O kadar yakın ki hayvanın tüyleri kazağını deliyor. Hayvanın buz gibi burnundan çıkan sıcak nefesi hissediyor. Devşah uyuyor. Elsa uyuduğunu umuyor. Hayvanın burnunu öpüyor ve gözyaşları hayvanın bıyıklarına düşüyor. Kurtyürek nazikçe boğazını temizliyor.

"Mektuptaydı. Büyükannenin mektubunda," diyor gizli dilde ve mektubu işaret ediyor. "Mipardonus. Yedinci krallık. Büyükannenle ben... Onu biz kuracaktık."

Elsa haritayı daha dikkatli inceliyor. Aslında Uyur Uyanıklar Diyarı'nın tamamı bu ama boyutlar tamamen yanlış çünkü Büyükanne o konuda hiçbir zaman iyi olmamıştır.

"Bu yedinci krallık tam olarak Mibatalos harabelerinin olduğu yerde," diye fısıldıyor Elsa.

Kurtyürek ellerini ovuşturuyor.

"Mipardonus ancak Mibatalos'un üstüne kurulabilirdi. Büyükannenin fikri."

Elsa yanağını devşahınkine bastırarak, "Mipardonus ne demek?" diye soruyor.

"*Affediyorum* demek."

Kurtyürek'in yanaklarından süzülen yaşlar kocaman. O devasa elleri usulca devşahın başına iniyor. Devşah gözlerini çok hafifçe aralayıp ona bakıyor.

"Çok yaşlı, Elsa. Çok, çok yorgun," diye fısıldıyor Kurtyürek.

Sonra parmaklarını şefkatle Sam'in bıçağının kalın postta açtığı yaranın üstüne koyuyor.

İnsanın sevdiği birini bırakması zordur. Özellikle de sekizine basmak üzereyse.

Elsa kıpırdanarak devşaha yaklaşıyor ve ona sımsıkı, sımsıkı sarılıyor. Hayvan ona son bir kez bakmayı başarıyor. Elsa gülümsüyor ve, "Sen benim gelmiş geçmiş en iyi arkadaşımsın," diye fısıldıyor. Hayvan ağır ağır Elsa'nın yüzünü yalıyor ve ağzı

pandispanya karışımı kokuyor. Elsa, gözünden yaşlar süzülürken yüksek sesle kahkaha atıyor.

Buluttan hayvanlar Uyur Uyanıklar Diyarı'na indiğinde Elsa ona sarılabildiği kadar sıkıca sarılıyor ve, "Görevini tamamladın, artık kaleyi korumana gerek yok. Büyükanne'yi koru şimdi. Bütün masalları koru," diye fısıldıyor. Devşah son bir kez yüzünü yalıyor. Sonra da çekip gidiyor.

Elsa, Kurtyürek'e döndüğünde adamın bir sürü masal sonsuzluğu boyunca Uyur Uyanıklar Diyarı'na ayak basmamış birinin yapacağı gibi gözlerini kısarak güneşe baktığını görüyor. Elsa aşağıyı, Mibatalos'un kalıntılarını işaret ediyor.

"Alf'i buraya getirebiliriz. O bir şeyler yapma konusunda yetenekli. En azından gardırop konusunda iyi. Zaten yedinci krallık için de gardıroba ihtiyacımız olacak, değil mi? Biz hazır olduğumuzda Büyükanne Micama'da bir bankta oturuyor olacak. Tıpkı *Aslanyürekli Kardeşler*'deki dede gibi. O isimde bir masal var. Büyükanne'ye okumuştum zamanında, bizi bankta bekleyeceğini da oradan biliyorum çünkü o başka insanların masallarından sevdiği şeyleri araklamadan duramaz. Ayrıca *Aslanyürekli Kardeşler*'in en sevdiğim masallardan biri olduğunu da biliyor!"

Elsa hâlâ ağlıyor. Kurtyürek de öyle. Ama ellerinden geleni yapıyorlar. Savaş sözcüklerinin kalıntılarından affetmeye dair sözler inşa ediyorlar.

Devşah, Elsa'nın kardeşinin doğduğu gün ölüyor. Elsa biraz büyüdüğünde kardeşine bütün hikâyeyi anlatmaya karar veriyor. Ona ilk en iyi arkadaşını anlatacak. Bazen bazı şeylerin, yerini başka bir şeye bırakmak için gitmesi gerektiğini söyleyecek ona. Devşah, otobüsteki yerini Yarımcık'a vermiş gibi bir şey oluyor çünkü.

Sonra Yarımcık'a bu yüzden üzülmemesi ya da vicdan azabı çekmemesi gerektiğinin altını özenle çizeceğini düşünüyor.

Çünkü devşahlar otobüsle yolculuk etmekten nefret eder.

33

BEBEK

Bir masalı sonlandırmak zordur. Bütün hikâyelerin bir yerde bitmesi gerekir elbette. Ama bazıları öyle hemen bitemez. Mesela bu masal epey bir önce münasip bir şekilde toparlanıp nihayetlendirilebilirdi. Sorun, masalların sonundaki şu kahramanlar meselesi ve onların "ölene dek mutlu yaşamaları" zorunluluğu. Öyküsel bir perspektiften bakınca bu biraz netameli bir mesele çünkü ölme vakti gelen insanlar arkalarında artık onlarsız yaşamak zorunda kalacak başka insanlar bırakıyorlar.

Arkada kalıp onlarsız yaşamak zorunda kalan olmak çok ama çok zor.

Veterinerden çıktıklarında hava karanlık. Eskiden Elsa'nın doğum gününden bir gece önce apartmanın önünde kar melekleri yaparlardı. Büyükanne'nin melekler hakkında berbat şeyler söylemediği tek gece olurdu bu. Elsa'nın en sevdiği geleneklerden biriydi. Elsa Alf'le birlikte Taksi'yle gidiyor. Babasıyla gitmek istemediğinden değil, babası ona Alf'in Sam olay

çıkardığında orada değil de garajda olduğu için kendine çok kızgın olduğunu söylediğinden. Öfkelenmiş çünkü orada olup Elsa'yı koruyamamış.

Alf ve Elsa Taksi'de doğal olarak pek konuşmuyorlar. İnsanın söyleyeceği pek bir şey olmayınca böyle oluyor. Elsa nihayet hastaneye giderken yol üstünde eve uğrayıp bir şey yapması gerektiğini söylediğinde Alf nedenini sormuyor. Sadece sürüyor. Alf bu konularda çok iyi.

Taksi apartmanın önünde durduğunda Elsa, "Kar meleği yapmayı biliyor musun?" diye soruyor.

"Lanet olsun, altmış dört yaşındayım ben," diye homurdanıyor Alf.

"Bu sorumun cevabı değil."

Alf, Taksi'nin motorunu durduruyor. "Şu an altmış dört yaşında olabilirim ama doğduğumda altmış dört yaşında değildim! Tabii ki o boktan kar meleklerinden yapabiliyorum!"

Sonra birlikte kar melekleri yapıyorlar. Doksan dokuz tane. Daha sonra bundan hiç bahsetmiyorlar. Çünkü bazı insanlar çok konuşmadan da arkadaş olabilir.

Kot pantolonlu kadın balkonundan onları görüyor. Kahkaha atıyor. Bu işte giderek daha iyi oluyor.

Oraya vardıklarında Baba onları hastanenin girişinde karşılıyor. Yanlarından Elsa'nın bir yerlerden gözünün ısırdığını düşündüğü bir doktor geçiyor. Sonra George'u görüyor ve bekleme odası boyunca koşarak kendini onun kollarına atıyor. George tozluklarının üstüne şortunu giymiş ve elinde Anne için bir bardak buz gibi su var.

"Koştuğun için teşekkürler!" diyor Elsa kollarıyla onu sararak.

Baba, Elsa'ya bakıyor. Kıskandığı ama bunu göstermemeye çalıştığı anlaşılıyor. O böyle iyi. George da Elsa'ya bakıyor, şaşkına dönmüş durumda.

"Koşma konusunda iyiyim," diyor sessizce.

Elsa başıyla onaylıyor.

"Biliyorum. Farklı olduğun için."

Sonra Baba'yla birlikte Anne'yi görmeye gidiyorlar. George o kadar uzun süre olduğu yerde kalakalıyor ki sonunda elindeki su ısınıp oda sıcaklığına geliyor.

Anne'nin odasının önünde Elsa'yı içeri sokmayı reddeden sert görünümlü bir hemşire var. Görünen o ki Anne zor bir doğum atlatmış. Hemşire öyle söylüyor ve "zor" derken sesi hem sert hem de anlayışlı. Elsa'nın babası boğazını temizliyor.

"Burada yeni işe başlamış olabilir misiniz?"

"Bunun konumuzla ne alakası var?" diye gürlüyor hemşire. Sonra kati bir tavırla, "Bugün ziyaretçi yok!" diye çıkışıyor ve dönüp yeniden Anne'nin odasına giriyor.

Baba ve Elsa oldukları yerde kalıp sabırla bekliyor ve başlarını sallıyorlar çünkü bu meselenin kendi kendine çözüleceğini düşünüyorlar. Sonuçta Anne, Anne olabilir ama aynı zamanda da Büyükanne'nin kızı. Elsa doğmadan kısa süre önce ortaya çıkan şu gri arabadaki adamı unutmayın. Doğum yaparken kimse Anne'ye bulaşmamalı.

Aşağı yukarı otuz saniye sonra koridorda duvardaki çerçeveleri bile titreten bir ses çınlıyor.

"SENİ STETESKOPLA BOĞUP BU HASTANEYİ YERLE BİR ETMEDEN KIZIMI BURAYA GETİR ÇABUK, ANLADIN MI BENİ?"

Otuz saniye, Elsa ile Baba'nın tahminlerini biraz aşan bir süre. Ama üç ya da dört saniye daha geçmişken Anne bir kez daha gürlüyor:

"UMURUMDA DEĞİL! BU HASTANEDE BİR YERLERDE BİR STETESKOP BULUR, SONRA DA SENİ ONUNLA BOĞARIM!"

Hemşire yeniden koridora çıkıyor. Artık eskisi kadar kendinden emin görünmüyor. Elsa'nın bir yerlerden gözünün ısırdığını sandığı doktor hemşirenin arkasında belirerek dostane bir sesle,

"belki bu seferlik bir istisna yapılabileceğini" söylüyor. Elsa'ya gülümsüyor. Elsa kararlılıkla nefes alıp eşikten içeri adım atıyor.

Anne'nin her tarafına ince borular bağlanmış. Elsa'nın kazara onlardan birini çıkarmasına yol açmayacak kadar sıkıca sarılıyorlar. Elsa onlardan birinin bir güç kablosu olduğunu ve aniden çıkarsa Anne'nin elektrik gibi pat diye gittiğini düşünüyor. Anne elini tekrar tekrar Elsa'nın saçlarında gezdiriyor.

"Arkadaşın devşah için çok ama çok üzgünüm," diyor nazikçe.

Elsa yatağın kenarında uzun süre sessizce oturuyor, yanakları kuruyor ve zamanı ölçmenin bambaşka bir yolunu düşünecek zamanı oluyor. Sonsuzluklar ve masal sonsuzlukları meselesi artık biraz kontrolden çıktı. Daha az karmaşık bir şey bulmak gerek. Göz kırpmak olabilir mesela. Ya da sinekkuşunun kanat çırpışı gibi bir şey. Birileri bunu düşünmüş olmalı. Eve döndüğünde Vikipedi'ye bakacak.

Mutlu görünen annesine bakıyor. Eline hafifçe dokunuyor. Anne onun elini tutuyor.

"Mükemmel bir anne olmadığımı biliyorum, hayatım."

Elsa alnını Anne'nin alnına yaslıyor.

"Her şeyin mükemmel olması gerekmez, anne."

O kadar yakınlar ki Anne'nin gözyaşları Elsa'nın burnunun ucuna düşüyor.

"Çok çalışıyorum, canım. Büyükannene hiç evde olmadığı için çok kızıyordum ama şimdi ben de aynısını kendim..."

Elsa, Gryffindor atkısıyla ikisinin de burnunu siliyor.

"Hiçbir süper kahraman mükemmel değildir, anne. Sorun yok."

Anne gülümsüyor. Elsa da.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette sorabilirsin," diyor Anne.

"Babana ne kadar benziyorum?"

Anne bir an şaşırıyor. Kızlarının sorularını tahmin etmeye alışan ve sonra birden yanıldıklarını görmeye başlayan anneler gibi. Elsa omuz silkiyor.

"Büyükannemden farklı oluşumu almışım. Tıpkı babam gibi bilmişim ve sürekli herkesle kavga ediyorum, ki o konuda da büyükanneme çekmişim. Peki senin babandan ne almışım? Büyükanne bana hiç onunla ilgili hikâye anlatmadı."

Anne bir an cevap veremiyor. Elsa burnundan gergince nefes alıyor. Anne elini Elsa'nın yanaklarına götürüyor ve Elsa Gryffindor atkısıyla Anne'nin yanaklarını kuruluyor.

"Sanırım büyükbabandan hep senin duymayacağın zamanlarda bahsetti," diye fısıldıyor Anne.

"Ona ne kadar benziyorum peki?"

"Onun gülüşünü almışsın."

Elsa ellerini kazağının içine çekip kazağın boşta kalan kollarını önünde yavaş yavaş sallıyor.

"Çok güler miydi?"

"Her zaman. Her zaman, her zaman, her zaman. Büyükannene de o yüzden âşık olmuş. Büyükannen onu çok güldürdüğü için. Bedeninin, ruhunun her zerresiyle gülerdi ona."

Elsa hastane yatağına tırmanıp Anne'nin yanına yatıyor ve orada belki bir sinekkuşu bir milyar kez kanat çırpana kadar uzanıyor. "Büyükanne tamamen pislik değildi. Ama tamamen pislik-olmayan da değildi," diyor.

"Elsa! Düzgün konuş!" Anne bunu söyledikten sonra kahkahalara boğuluyor. Elsa da öyle. Büyükbabanın gülüşü.

Sonra bir süre öylece uzanıp süper kahramanlardan bahsediyorlar. Anne, Elsa'nın artık abla olduğunu, ablaların daima küçük kardeşlerinin idolü olduğunu unutmaması gerektiğini söylüyor. Bunun büyük bir güç olduğunu. Muazzam bir etki.

"Büyük güçler de büyük sorumluluklar getirir," diye fısıldıyor Anne.

Elsa yatakta aniden doğruluyor.

"Sen Örümcek Adam mı okuyorsun?!"

"Google'da arattım," diyor Anne gururla sırıtarak.

Sonra yüzünde aniden bir suçluluk ifadesi beliriyor. Büyük bir sırrı açıklama vaktinin geldiğini idrak eden bütün annelerde görülen bir ifade bu.

"Elsa... canım... Büyükannenden gelen ilk mektup... O sana gelmedi. Seninkilerden önce bir mektup daha vardı. Büyükannen onu bana verdi. Ölmeden bir gün önce..."

Anne sanki herkesin gözü önünde yüksek bir tramplende duruyormuş da az önce atlayamayacağına karar vermiş gibi görünüyor.

Ama Elsa sakince başını sallıyor, omuz silkiyor ve Anne'nin yanağını okşuyor. Doğrusunu bilmediği için hata yapan küçük bir çocuğa yapılacak türden bir hareket.

"Biliyorum, anne. Biliyorum."

Anne şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak ona bakıyor.

"Ne? Biliyor musun? Nereden biliyorsun?"

Elsa sabırla iç geçiriyor.

"Yani tamam, çözmem biraz zaman aldı ama ne bileyim, öyle kuantum fiziği falan da sayılmaz. Öncelikle Büyükanne bile ilk önce sana söylemeden beni bir hazine avına gönderecek kadar sorumsuz olamaz. İkincisi, Renault'yu sadece sen ve ben sürebiliyoruz çünkü biraz değişik bir araba. Bazen Büyükanne kebap yerken ben kullanıyordum, sen de Büyükanne sarhoşken sürüyordun. Yani onu garajda Britt-Marie'nin yerine ancak ikimizden biri park edebilirdi. Eh, ben park etmedim. Sonuçta aptal falan da değilim. Sayı sayabiliyorum."

Anne o kadar yüksek sesle ve o kadar uzun süre gülüyor ki Elsa sinekkuşu için ciddi ciddi kaygılanmaya başlıyor.

"Sen tanıdığım en zeki insansın, biliyor musun?"

Elsa bunu duyunca, *Eh, güzel tabii ama annemin cidden buradan biraz başını çıkarıp birkaç insanla tanışması gerek*, diye düşünüyor.

"Büyükanne senin mektubuna ne yazmış?" diye soruyor Elsa.
Anne dudaklarını birbirine bastırıyor.
"Özür dilemiş."
"Kötü bir anne olduğu için mi?"
"Evet."
"Onu bağışladın mı?"

Anne gülümsüyor ve Elsa bir kez daha Gryffindor atkısıyla annesinin yanaklarını siliyor.

"Sanırım ikimizi de bağışlamaya çalışıyorum. Ben de Renault gibiyim. Fren mesafem uzun," diye fısıldıyor Anne.

Elsa sinekkuşu pes edip başka bir yere uçana kadar sarılıyor ona.

"Büyükannen çocukları kurtardı çünkü kendisi de küçükken kurtarılan bir çocukmuş, tatlım. Ben bunu hiç bilmiyordum, mektupta yazmış. Yetimmiş," diye fısıldıyor Anne.

"X-Men gibi." Elsa başıyla onaylıyor.

"Anladığım kadarıyla bir sonraki mektubun nerelerde olduğunu biliyorsun?" diyor Anne gülümseyerek.

"*Nerede* demen yeter," diyor Elsa çünkü kendine engel olamıyor.

Ama biliyor. Elbette biliyor. Başından beri biliyor. Aptal değil sonuçta. Hem bu da dünyanın en tahmin edilemez masalı sayılmaz.

Anne yine gülüyor. O iblis hemşire ayaklarını yere vura vura gelip de buna artık bir son vermeleri gerektiğini, aksi hâlde hortumlarla ilgili sorun yaşayacağını söyleyene kadar gülüyor.

Elsa ayağa kalkıyor. Anne onun elini tutup öpüyor.

"Yarımcık'a ne diyeceğimize karar verdik. Elvir olmayacak. Başka bir isim olacak. George'la onu görür görmez kararımızı verdik. Senin de hoşuna gideceğini düşünüyorum."

Haklı çıkıyor. Elsa'nın hoşuna gidiyor. Hem de çok.

Birkaç dakika sonra küçük bir odada durmuş camın ardından kardeşine bakıyor. Kardeşi küçük, plastik bir kutunun

içinde yatıyor. Ya da kocaman bir saklama kabının. Hangisi olduğunu söylemek zor. Her tarafında hortumlar var ve dudakları mosmor. Yüzü sanki acayip kuvvetli bir rüzgâra karşı koşarmış gibi ama bütün hemşireler Elsa'ya bunun tehlikeli olmadığını söylüyor. Elsa bundan hoşlanmıyor. Aslında gayet tehlikeli olduğunu söylemenin en kestirme yolu bu.

Konuştuğunda kardeşi diğer taraftan duyabilsin diye cama dayadığı ellerinin arasından fısıldıyor. "Korkma, Yarımcık. Artık bir ablan var. Daha iyi olacak. Her şey iyi olacak."

Sonra gizli dile geçiyor:

"Seni kıskanmamaya çalışacağım. Çok uzun zamandır seni kıskanıyorum ama Alf diye bir arkadaşım var ve küçük kardeşiyle araları neredeyse yüz yıldır limoni. Ben seninle yüz yıl boyunca limoni olmak istemiyorum. O yüzden sanırım en baştan birbirimizi sevmeye çalışsak iyi olur, anlıyor musun?"

Yarımcık anlamış gibi bakıyor. Elsa alnını cama dayıyor.

"Bir de büyükannen var. O bir kahraman. Eve döndüğümüzde sana onunla ilgili her şeyi anlatırım. Ne yazık ki möobancayı alt kattaki oğlana verdim ama sana yenisini yaparım. Hem seni Uyur Uyanıklar Diyarı'na da götürürüm. Hayaller yer, dans eder, güler ve ağlarız. Cesur olup insanları affederiz. Sonra buluttan hayvanlarla uçarız ve Büyükanne Micama'daki bir bankta oturup sigara içerek bizi bekliyor olur. Bir gün büyükbabam da uğrar belki. Onun geldiğini çok uzaklardan duyarız çünkü bütün bedeniyle gülüyor olur. O kadar çok güler ki belki de onun için sekizinci bir krallık kurmamız gerekir. Kurtyürek'e annesinin dilinde *gülüyorum* ne demek diye sorarım. Devşah da orada, Uyur Uyanıklar Diyarı'nda olur hem. Devşaha bayılacaksın. Dünyada bir devşahtan daha iyi bir arkadaş yoktur!"

Yarımcık plastik kutudan ona bakıyor. Elsa camı Gryffindor atkısıyla siliyor.

"Güzel bir adın var. Adların en güzeli. Sana ismini aldığın çocuktan da bahsederim. Onu seveceksin."

Sinekkuşu olayının ne olursa olsun kötü bir fikir olduğunu anlayana kadar camın başında kalıyor. Bir süre daha sonsuzluklara ve masal sonsuzluklarına bağlı kalacak. Sadelik adına. Bir de belki ona Büyükanne'yi hatırlattığından.

Gitmeden önce ellerini bir kez daha ağzının etrafına götürerek Yarımcık'a gizli dilde fısıldıyor:

"Senin ablan olmak hayatımın en büyük macerası olacak, Harry! En ama en büyük macerası!"

Her şey tıpkı Büyükanne'nin dediği gibi oluyor. Daha iyi oluyor. Her şey iyi olacak.

Odaya geri döndüğünde Elsa'nın bir yerlerden tanıdığını sandığı doktor Anne'nin yatağının yanında ayakta duruyor. Sanki Elsa'nın onu nerede gördüğünü hatırlamasının biraz zaman alacağını bilirmiş gibi hiç kıpırdamadan bekliyor. Jeton nihayet düştüğünde adam zaten başka bir ihtimal söz konusu bile değilmiş gibi gülümsüyor.

"Sen muhasebecisin," diyor Elsa kuşkuyla. Sonra, "Kilisedeki papaz da sensin. Seni Büyükanne'nin cenazesinde gördüm, papaz gibi giyinmiştin!"

"Ben bir sürü şeyim," diye yanıtlıyor doktor şen şakrak bir sesle. Yüzündeyse Büyükanne etraftayken kimsenin yüzünde görülmeyen türden bir ifade var.

"Bir de doktor musun?" diye soruyor Elsa.

"Her şeyden önce doktorum," diyor doktor ve elini uzatarak kendini tanıtıyor:

"Marcel. Büyükannenin yakın bir arkadaşıyım."

"Ben de Elsa."

"Ben de öyle tahmin etmiştim," diyor Marcel gülümseyerek.

Elsa, masalın başlarında, ikinci bölümün sonlarına doğru yapılan telefon konuşmasının detaylarını hatırlayan biri gibi, "Sen Büyükanne'nin avukatısın," diyor.

"Ben bir sürü şeyim," diye tekrarlıyor Marcel ve ona bir kâğıt uzatıyor.

Bilgisayardan alınmış bir çıktı ve imlası düzgün, dolayısıyla Elsa bunu yazanın Büyükanne değil Marcel olduğunu anlıyor. Ama altında bir yerlerde Büyükanne'nin el yazısı da var. Marcel ellerini karnının üzerinde kavuşturuyor, bu hâliyle hafiften Britt-Marie'yi andırıyor.

"Büyükannen yaşadığınız apartmanın sahibiydi. Belki de çoktan çözmüşsündür. Pokerde kazandığını söylüyor ama tam olarak emin değilim."

Elsa kâğıdı okuyor. Dudaklarını sarkıtıyor.

"Ee? Şimdi de benim mi oldu? Bütün bina mı?"

"Sen on sekiz yaşına gelene dek annen vasin olacak. Ama büyükannen onunla dilediğini yapabilmeni garanti altına aldı. İsterse daireleri uzun vadeli kira kontratlarıyla satabilirsin. İstemezsen de yapmak zorunda değilsin."

"Peki neden binadakilere herkes kabul ederse uzun vadeli kira kontratına dönüşebileceğini söyledin?"

"Eh, teknik olarak sen kabul etmezsen herkes kabul etmiş sayılmaz. Büyükannen herkes uzlaşırsa senin komşuların isteğini yerine getireceğine inanıyordu ama aynı zamanda orada yaşayan herhangi birine zarar verecek bir şey yapmayacağından da emindi. Vasiyeti görmeden önce bütün komşuları tanımanı o yüzden istedi."

Marcel bir elini Elsa'nın omzuna koyuyor.

"Bu büyük bir sorumluluk ama büyükannen beni bu sorumluluğu senden başka birine vermekten men etti. *Bütün o kaçıkları üst üste koysan senin zekâna erişemeyeceklerini* söyledi. Hep bir krallığın orada yaşayan insanlardan oluştuğunu söylerdi. Senin bunu anlayacağını söyledi."

Elsa'nın parmak uçları Büyükanne'nin kâğıdın en altındaki imzasını okşuyor.

"Anladım."

"Seninle detayların üzerinden geçebilirim ama bu çok karmaşık bir sözleşme," diyor Marcel yardımsever bir tavırla.

Elsa yüzüne düşen saçları çekiyor.

"Büyükanne de pek düz bir insan sayılmazdı."

Marcel içten bir kahkaha atıyor. Kelimenin tam anlamıyla. İçten. Normal bir kahkaha olamayacak kadar gürültülü. Elsa buna bayılıyor. Bayılmamak imkânsız.

"Büyükannemle ilişkiniz oldu mu?" diye soruyor birden.

Anne, "ELSA!" diye araya giriyor. O kadar endişeleniyor ki hortumlar çıkacak gibi oluyor.

Elsa güceniyor ve kollarını havaya kaldırıyor.

"SORMANIN nesi yanlış?" Talepkâr bir tavırla Marcel'a dönüyor. "Oldu mu, olmadı mı?"

Marcel ellerini birleştiriyor. Hem hüzünle hem de mutlulukla başını sallayarak onaylıyor. Tıpkı kocaman bir dondurma yemiş ve bittiğini fark etmiş biri gibi.

"O benim hayatımın aşkıydı, Elsa. Pek çok erkeğin hayatının aşkıydı. Hatta aslında bakarsan kadınların da."

"Peki sen onun için öyle miydin?"

Marcel duraksıyor. Kızgın değil. Kederli de değil. Sadece biraz kıskanmış gibi.

"Hayır," diyor. "Onun hayatının aşkı sendin. Hep sen oldun, sevgili Elsa."

Adam şefkatle uzanıp Elsa'nın yanağını okşuyor. Torununun gözlerinde sevdiği birini gören insanların yapacağı türden bir hareket.

Elsa, Anne ve mektup birkaç saniye ve sonsuzluk ve sinekkuşu kanat çırpışı boyunca sessiz kalıyorlar. Sonra Anne, Elsa'nın eline dokunuyor ve çok da önemli değilmiş, öylesine aklına gelmiş gibi göstermeye çalışarak soruyor:

"Benden ne almışsın?"

Elsa sessizce dikiliyor. Anne ümitsiz görünüyor.

"Ben sadece, şey, bilirsin. Bazı yönlerinin büyükannene ve babana çektiğini söyledin ya, ben de düşündüm de... işte..."

Susuyor. Kızlarından, kızlarının onlardan istediklerinden daha fazlasını istedikleri noktaya geldiğini fark eden anneler gibi kendinden utanıyor. Elsa ellerini annesinin yanaklarına götürüyor ve sakince konuşuyor:

"Geri kalan her şeyi, anne. Geri kalan her şeyimi senden almışım."

Baba, Elsa'yı eve geri götürüyor. Audi'nin içinde radyonun sesini kısıyor ki Elsa onun müziğini dinlemek zorunda kalmasın. O geceyi Büyükanne'nin dairesinde geçiriyor. Birlikte gardırobun içinde uyuyorlar. İçerisi talaş kokuyor ve Baba uzandığında el ve ayak parmaklarıyla iki taraftaki duvara da dokunabileceği kadar geniş. Gardırop bu konuda epey iyi.

Baba uykuya dalınca Elsa gizlice alt kata iniyor. Hâlâ giriş kapısının iç kısmında kilitli duran bebek arabasının önünde dikiliyor. Duvardaki bulmacaya bakıyor. Biri bulmacayı kurşun kalemle çözmüş. Her kelimenin içinde bir harf sırayla daha uzun dört kelimeyle iç içe geçiyor. O dört kelimenin her birinde de bir harf, diğerlerinden daha kalın yazılmış. E-L-S-A.

Elsa bebek arabasını korkuluğa bağlayan kilidi inceliyor. Şifreli ama dört tuşta rakamlar değil, harfler var.

Kendi adını girerek kilidi açıyor. Bebek arabasını ittiriyor. Büyükanne'nin Britt-Marie'ye yazdığı mektubu da orada buluyor.

34

BÜYÜKANNE

Uyur Uyanıklar Diyarı'nda hiçbir zaman elveda denmez. "Sonra görüşürüz," denir. Uyur Uyanıklar Diyarı'ndaki insanlar için böyle denmesi önemlidir çünkü onlar hiçbir şeyin tam manasıyla ölmediğine inanırlar. Yalnızca bir hikâyeye dönüşür, ufak tefek bir dilbilgisi tadilatından geçer, zamanları "şimdi"den "bir zamanlar"a döner.

Bir cenaze haftalarca sürebilir çünkü hayattaki çok az hadise hikâye anlatmak için bundan daha iyi bir fırsat sunar. Kuşkusuz ilk gün genelde acı ve kayıp üzerine hikâyelerdir anlatılan ancak günler ve geceler geçtikçe yavaş yavaş kahkahalara boğulmadan anlatılamayan hikâyelere bırakırlar yerlerini. Merhumun bir keresinde bir cilt kreminin paketindeki "Yüzünüze uygulayın ancak gözlerinizin etrafına sürmeyin" talimatını okuduktan sonra üretici firmayı arayıp müthiş bir kızgınlıkla yüzün tam da gözün etrafındaki şey olduğunu belirtmesiyle ilgili hikâyeler

mesela. Ya da kaledeki büyük bir partiden önce crème brûlélerin üstünü yakması için işe bir ejderha alması ama ejderhanın grip olup olmadığını kontrol etmeyi unutmasıyla ilgili. Ya da balkonunda sabahlığının önü açık hâlde dikilip paintball tabancasıyla insanları vurmasıyla.

Micamalılar o kadar yüksek sesle güler ki hikâyeler mezarın etrafında fenerler gibi yükselir. Ta ki hepsi bütünleşip zaman kipleri tek ve aynı olana kadar. Gittiğimizde ardımızda yalnızca tek bir şey bıraktığımızı kimsenin bir daha unutamayacağı kadar gülerler: Kahkahalar.

Elsa taşın üzerindeki kartı temizlerken gururla, "Yarımcık'ın erkek-yarı olduğu anlaşıldı. Adı Harry oldu," diye açıkladı.

"Alf oğlan olduğu için şanslı olduğunu çünkü ailemizdeki kadınların *güvenlik riski oluşturacak kadar kaçık* olduğunu söylüyor," diye kıkırdıyor. Bir yandan da tıpkı Alf gibi havaya tırnak işareti çizerek ayağını huysuzca yere sürüyor. Soğuk yanaklarını ısırıyor. O da onu ısırıyor. Baba karları küredikten sonra küreğini toprağın üst katmanında gezdiriyor. Elsa boynundaki Gryffindor atkısını daha da sıkı sarıyor. Devşahın küllerini Büyükanne'nin mezarına serptikten sonra üstlerini kalın bir tarçınlı çörek kırıntısı katmanıyla örtüyor.

Sonra mezar taşına sıkı, sımsıkı sarılarak fısıldıyor:

"Sonra görüşürüz!"

Bütün hikâyelerini anlatacak. Audi'ye doğru yürürken Baba'ya ilk birkaçını anlatıyor. Baba dinliyor. Elsa arabaya binmeden önce Baba radyonun sesini kısıyor. Elsa onu inceliyor.

"Dün hastanede ben George'a sarılınca üzüldün mü?" diye soruyor.

"Hayır."

"Üzülmeni istemiyorum."

"Üzülmedim."

"Birazcık bile mi?" diye soruyor Elsa gücenerek.

"Üzülebilir miyim?" diye soruyor Baba.

Elsa, "*Birazcık* üzülebilirsin," diye mırıldanıyor.

"Tamam... Birazcık üzüldüm," diyor Baba ve gerçekten de üzgün görünüyor.

"Bu da fazla üzülmüşsün gibi oldu."

"Özür dilerim," diyor Baba. Sesi stresli çıkmaya başlıyor.

"Kendimi suçlu hissedeceğim kadar üzülmemelisin. Sadece takmıyormuşsun gibi görünmeyecek kadar üzüleceksin!" diye açıklıyor Elsa.

Baba tekrar deniyor.

"Şimdi de *hiç* üzgün değil gibisin!"

"Belki içimden üzülüyorumdur?"

Elsa karar vermeden önce onu inceliyor.

"*Deal*," diyor İngilizce olarak.

Baba başını belli belirsiz sallıyor ve ana dilinde tam karşılığı varken İngilizce kelimeler kullanmaktan kaçınması gerektiğini söylemek üzereyken kendini son anda tutuyor. Audi otoyolda süzülürken Elsa torpido gözünü açıp kapıyor.

"O gayet iyi biri. George yani."

"Evet," diyor Baba.

"İçten söylemediğini biliyorum," diye itiraz ediyor Elsa.

"George gayet iyi biri." Baba içtenlikle söyler gibi başını sallıyor.

"O zaman neden hiç birlikte Noel geçirmiyoruz?" diye mırıldanıyor Elsa huzursuzca.

"Nasıl yani?"

"Ben Lisette'le ikinizin Noellerde bize hiç gelmemenizin nedeni senin George'tan hoşlanmaman sanıyordum."

"Benim George'la hiçbir sorunum yok."

"Ama?"

"Ama mı?"

"O cümlenin sonunda bir *ama* var, öyle değil mi? Sanki her an *ama* gelecekmiş gibi," diye mırıldanıyor Elsa.

Baba iç geçiriyor.

"Ama sanırım George ve benim... kişiliklerimiz birbirinden çok farklı. O çok..."

"Eğlenceli mi?"

Baba yine strese girmiş gibi görünüyor.

"Ben dışa dönük diyecektim."

"Sen de çok... içe mi dönüksün?"

Baba parmağını gergin bir tavırla direksiyonda gezdiriyor.

"Neden annenin suçu olamıyor? Belki de Noel'de size, annen Lisette'i sevmediği için gelmiyoruzdur."

"Öyle mi?"

Baba huzursuz görünüyor. Korkunç bir yalancı. "Hayır. *Herkes* Lisette'i seviyor. Bunun gayet farkındayım." Bunu birlikte yaşadığı insanın bu özelliğini fazlasıyla rahatsız edici bulan biri gibi söylüyor.

Elsa uzunca bir süre babasını izledikten sonra soruyor:

"Lisette seni bu yüzden mi seviyor? Çok içe dönük olduğun için mi?"

Baba gülümsüyor.

"Dürüst olmak gerekirse beni neden sevdiğini bilmiyorum."

"Sen onu seviyor musun?"

"Hem de çok," diyor Baba bir an bile tereddüt etmeden.

Ama sonra birden yine tereddütlü bir ifade takınıyor.

"Annenle birbirimizi sevmeyi neden bıraktığımızı mı soracaksın?"

"Birbirinizi sevmeye nasıl başladığınızı soracaktım."

"Sana göre bizim evliliğimiz çok mu korkunçtu?"

Elsa omuz silkiyor.

"Yani, çok farklısınız sadece, o kadar. O Apple sevmiyor mesela, öyle şeyler. Sen de *Yıldız Savaşları* sevmiyorsun."

"*Yıldız Savaşları* sevmeyen bir sürü başka insan da var."

"Baba, senin dışında *Yıldız Savaşları* sevmeyen KİMSE yok!"

Baba bu konuya girmeye pek istekli görünmüyor.

"Lisette'le ben de çok farklıyız," diyor.

"O *Yıldız Savaşları* seviyor mu?"

"İtiraf etmem gerekirse hiç sormadım."

"Nasıl olur da SORMAZSIN bunu?!"

"Başka yönlerden farklıyız. Bundan hemen hemen eminim."

"Neden birliktesiniz o zaman?"

"Çünkü birbirimizi olduğumuz gibi kabul ediyoruz galiba."

"Annemle birbirinizi değiştirmeye mi çalıştınız?"

Baba eğilip Elsa'nın alnını öpüyor.

"Bazen bu kadar akıllı olman beni endişelendiriyor, canım."

Elsa hızlıca gözlerini kırpıştırıyor. Derin bir nefes alıyor. Enerjisini topluyor ve fısıldıyor:

"Noel tatilinden bir gün önce annemden sana gelen mesajlar vardı ya? Hani beni okuldan almamanı söyleyen? Onları ben yazdım. Büyükanne'nin mektuplarından birini sahibine verebilmek için yalan söyled–"

Baba, "Anlamıştım," diye araya giriyor.

Elsa gözlerini kuşkuyla kısarak ona bakıyor. Baba gülümsüyor.

"Dilbilgisi ve imlası fazla düzgündü. Hemen anladım."

Kar yağmaya devam ediyor. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen o büyülü kışlardan biri. Audi, Anne'nin evinin önünde durduğunda Elsa çok ciddi bir ifadeyle Baba'ya dönüyor.

"Senin ve Lisette'in yanında daha çok kalmak istiyorum. İki haftada bir değil. Sen istesen de istemesen de."

"Sen... hayatım... bizimle istediğin kadar kalabilirsin!" diye kekeliyor Baba duygulanarak.

"Hayır. Sadece iki haftada bir. Farklı olduğum ve bu senin *aile uyumunu* bozduğu için öyle olduğunu da biliyorum. Ama annemin Yarımcık'ı var artık. Hem zaten her şeyi sürekli annem yapamaz çünkü kimse her zaman mükemmel olamaz. Annem bile!"

"Nereden... *Aile uyumu* mu?.. Onu nereden duydun sen?"

"Bir şeyler okuyorum ben de."

"Seni evden fazla uzaklaştırmak istememiştik," diye fısıldıyor Baba.

"Beni annemden uzaklaştırmamak için mi?"

"Hiçbirimiz seni büyükannenden uzaklaştırmak istemediğimiz için."

Bu sözcükler aralarındaki havada buharlaşıp kayboluyor ve ardında hiçbir şey bırakmıyor. Kar taneleri Audi'nin ön camına öyle hızlı düşüyor ki önlerindeki dünya gözden kayboluyor. Elsa, Baba'nın elini tutuyor. Baba onun elini daha da sıkı tutuyor.

"Bir ebeveynin çocuğunu her şeyden koruyamayacağını kabullenmesi o kadar zor ki."

"Bir çocuğun bunu kabullenmesi de zor," diyor Elsa. Sonra Baba'nın yanağını okşuyor. Baba onun parmaklarını tutuyor.

"Ben kararsız bir insanım. Bunun beni kötü bir baba yaptığının farkındayım. Senin bizimle daha uzun zaman geçirmeye başlamadan önce hayatımın daha düzenli olması gerektiğinden endişelendim hep. Bunun senin iyiliğin için olduğunu düşünüyordum. Aileler genelde böyle yapar sanırım. Kendimizi her şeyi çocuğumuz için yaptığımıza ikna ederiz. Çocuklarımızın sırf aileleri başka şeylerle meşgul diye büyümek için beklemeyeceklerini kabul etmek bizim için çok acı..."

Elsa alnını babasının eline dayıyor. "Mükemmel bir baba olmana gerek yok, baba. Benim babam ol yeter. Ayrıca sırf

o bir süper kahraman diye daha çok ebeveyn olma yükünü anneme bırakamazsın."

Baba burnunu Elsa'nın saçlarına gömüyor.

"Biz sadece senin iki evi olan ama kendini ikisinde de misafir gibi hisseden o çocuklardan biri olmanı istemedik," diyor.

"O nereden çıktı?" diyor Elsa homurtulu bir gülüşle.

"Biz de bir şeyler okuyoruz."

Elsa, "Annem de sen de akıllı insanlara göre bazen gerçekten insanı delirtecek kadar akılsız davranabiliyorsunuz," diyor, ardından gülümsüyor. "Ama benimle yaşamanın nasıl olacağı konusunda endişelenmene hiç gerek yok, baba. Söz veriyorum, gerçekten sıkıcı bazı şeyler de yaparız!"

Elsa ona doğum gününü onunla Lisette'in evinde kutlayacaklarını çünkü Anne, George ve Yarımcık'ın hâlâ hastanede olduğunu söylediğinde Baba başıyla onaylıyor ve şaşırmamış gibi görünmeye çalışıyor. Elsa ona Lisette'i çoktan aradığını ve her şeyi ayarladığını söylediğindeyse strese girmemiş gibi görünmeye çalışıyor. Ama kızı ona davetiyeleri onun yapabileceğini söylediğinde çok daha sakin görünüyor. Çünkü hiç vakit kaybetmeden en uygun fontları düşünmeye başlıyor ve fontların Baba üzerinde oldukça sakinleştirici bir etkisi var.

"Ama bu öğleden sonra hazır olmaları gerek!" diyor Elsa. Baba halledeceğine söz veriyor.

Nihayetinde davetiyeler ancak martta hazır oluyor ama o bambaşka bir hikâye.

Elsa arabadan inmek üzere. Ama Baba her zamankinden daha tedirgin ve stresli göründüğünden Elsa, bir süre o boktan müziğini dinleyebilsin diye radyonun sesini açıyor. Ama müzik gelmiyor. Elsa'nın idrak etmesi aşağı yukarı iki ya da üç sayfa sürüyor.

Sonunda güç bela, "Ama bu *Harry Potter ve Felsefe Taşı*'nın son bölümü," diyor.

Baba itirafından utanır gibi, "Sesli kitap," diyor.

Elsa radyoya bakıyor. Baba ellerini direksiyondan ayırmadan konsantre oluyor. Her ne kadar Audi bir süredir hareketsiz olsa da.

"Sen küçükken hep birlikte okurduk. Hangi kitabın kaçıncı bölümünde olduğunu hep bilirdim. Ama artık çok hızlı okuyorsun ve sevdiğin her şeye yetişiyorsun. Harry Potter belli ki senin için çok anlam ifade ediyor. Ben de senin için anlam ifade eden şeyleri anlamak istiyorum," diyor. Kornaya bakarken yüzü kıpkırmızı.

Elsa sessizce oturuyor. Baba boğazını temizliyor.

"Aslına bakarsan son günlerde Britt-Marie'yle iyi geçinmen üzücü oldu çünkü bu kitabı dinlerken aklıma, ilk fırsatta Britt-Marie'den Kim-Olduğunu-Bilirsin-Sen diye bahsetmek gelmişti. Bunun seni güldüreceğini düşünmüştüm..."

Gerçekten de yazık olmuş, diye düşünüyor Elsa. Çünkü bu, Baba'nın şimdiye dek söylediği en komik şey. Bu onu da tetiklemişe benziyor, aniden canlanıyor.

"Harry Potter'la ilgili bir film var, biliyor muydun?" Sırıtıyor.

Elsa anlayışla babasının yanağını okşuyor.

"Baba. Seni seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ama mağarada falan mı yaşıyorsun sen?"

"Biliyor muydun yani?" diye soruyor Baba. Şaşırmış gibi.

"Herkes biliyor, baba."

Baba başıyla onaylıyor. "Ben pek film izlemem. Ama belki bir ara seninle şu Harry Potter filmini izleriz, sen ve ben, ne dersin? Çok uzun mu?"

"Baba, yedi kitap var. Sekiz de film," diyor Elsa dikkatle.

Bunun üzerine Baba yine çok ama çok stresli görünmeye başlıyor.

Elsa onu kucaklayıp Audi'den iniyor. Güneş karın üzerinden yansıyor.

Alf giriş kapısının hemen önünde, elinde bir kar küreğiyle yıpranmış ayakkabıları yüzünden kaymamaya çalışarak güçlükle yürüyor. Elsa Uyur Uyanıklar Diyarı'ndaki o ilginç doğum günü olan kişinin hediye vermesi geleneğini düşünüyor ve bir sonraki yıl Alf'e bir çift ayakkabı almaya karar veriyor. Bu sene değil çünkü bu sene şarjlı tornavida alacak.

Britt-Marie'nin kapısı açık. Üzerinde çiçek desenli ceketi var. Elsa koridordaki aynadan onun yatağı topladığını görebiliyor. Eşiğin iç tarafında iki bavul var. Britt-Marie yatak örtüsünün son kırışıklığını da düzeltiyor, derin bir nefes alıyor ve dönüp koridora çıkıyor.

O Elsa'ya bakıyor, Elsa ona bakıyor ama ikisi de diğerine bir şey söyleyemiyor. Derken birden aynı anda konuşuyorlar:

"Sana mektup var!"

Hemen ardından Elsa, "Ne?" derken Britt-Marie de aynı anda, "Affedersin?" diyor. Epey kafa karıştırıcı.

"Büyükanne'den sana bir mektubum var! Basamakların oradaki bebek arabasının altındaki zemine bantlanmıştı!"

"Anladım, anladım. Benim de sana bir mektubum var. Çamaşırhanedeki kurutucu filtresinin içindeydi."

Elsa başını eğiyor. Valizlere bakıyor.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Britt-Marie hafif gergin bir tavırla ellerini karnının üzerinde birleştiriyor. Elsa'nın montunun kolundaki bir şeyleri silkelemek istermiş gibi görünüyor.

"Evet."

"Nereye?"

Britt-Marie, "Bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

"Çamaşırhanede ne yapıyordun?"

Britt-Marie dudaklarını büzüyor.

"Herhâlde yatakları yapıp kurutucunun filtresini düzeltmeden gidecek değildim, Elsa. Uzaklardayken başıma bir şey geldiğini düşünsene? İnsanların benim bir tür barbar olduğumu düşünmesine izin veremem!"

Elsa sırıtıyor. Britt-Marie sırıtmıyor ama Elsa onun içinden sırıttığını hissediyor.

"Ayyaşa merdivenlerin orada bağırmaya başladığında o şarkıyı söylemeyi öğreten sendin, değil mi? Ayyaş ondan sonra sakinleşip uyuyordu. Annen de müzik öğretmeniymiş. Ayyaşların öyle şarkılar söyleyebileceğini sanmıyorum."

Britt-Marie ellerini daha da sıkı kavuşturuyor. Eskiden alyansının durduğu beyaz izi gergince ovuşturuyor.

"David ve Pernilla küçükken o şarkıyı söylememden hoşlanırlardı. Elbette şimdi hatırlamıyorlar ama çok hoşlarına giderdi, gerçekten severlerdi."

"Sen tamamen pislik değilsin, Britt-Marie. Öyle değil mi?" diyor Elsa sırıtarak.

Britt-Marie sanki ona şaşırtmacalı bir soru sorulmuş gibi tereddütle, "Teşekkürler," diyor.

Sonra mektupları değiş tokuş ediyorlar. Elsa'nın zarfının üzerinde "ELSA" yazıyor, Britt-Marie'ninkindeyse "MORUK." Britt-Marie, Elsa'nın sormasına gerek kalmadan mektubunu okuyor. O açıdan iyi biri şu Britt-Marie. Mektup bayağı uzun tabii ki. Büyükanne'nin özür dileyecek epey şeyi var ve yıllar boyunca Britt-Marie'nin özrü hak edeceği o kadar çok sebep birikmiş ki çoğu insan öyle bir sayının yanına bile yaklaşamaz. Kardan adam olayı için bir özür var. Kurutma makinesindeki battaniye yumağı için bir özür var. Büyükanne'nin Britt-Marie'yi

yeni aldığı ve balkonda "biraz denemek" istediği paintball tabancasıyla vurduğu o gün için bir özür var. Görünüşe bakılırsa Britt-Marie'yi bir kere de en iyi eteğini giyerken poposundan vurmuş ve lekeler poponuzda olduğunda broşla da saklanmaz. Çünkü insanın poposuna broş takması hiç medeni değildir. Büyükanne bunu artık anladığını yazmış.

Ama en büyük özür mektubun en sonunda geliyor ve Britt-Marie o sözleri okurken boğazı tıkanıyor. Elsa gerisini kendi uzanıp okumak zorunda kalıyor.

"Sana Kent'ten çok daha iyisini hakkettiğini hiç söylemediğim için özür dilerim. Çünkü ediyorsun. Yaşlı moruğun teki olsan da!"

Britt-Marie mektubu tam kenarlarından dikkatle katlıyor, ardından Elsa'ya bakıp normal bir insan evladı gibi gülümsemeye çalışıyor.

Elsa onun koluna dokunuyor.

"Büyükanne aşağıdaki bulmacayı çözeceğini biliyormuş."

Britt-Marie uzaklara dalmış gibi Büyükanne'nin mektubuyla oynuyor.

"Ben olduğumu nereden anladın?"

"Kurşun kalemle yapılmıştı. Büyükanne hep senin şu tatile çıkmadan önce bütün yatakları toplayan ve önden iki kadeh şarap içmeden bulmacaları bile tükenmez kalemle çözmeyecek tiplerden olduğunu söylerdi. Bense seni hiç şarap içerken görmedim."

Ardından Britt-Marie'nin elindeki zarfı işaret ediyor. İçinde bir şey daha var. Şıngırdayan bir şey. Britt-Marie mührü açıp başını zarfın ağzına doğru eğerek içine bakıyor. Büyükanne'nin zarfın içinden fırlayıp "BÖÖÖÖÖ!" diye bağırmasını beklermiş gibi bir hâli var.

Sonra elini içeri uzatıp Büyükanne'nin arabasının anahtarını çıkarıyor.

Elsa ve Alf onun çantalarını taşımasına yardım ediyorlar. Renault ilk denemede çalışıyor. Britt-Marie, Elsa'nın daha önce hiçbir insanda görmediği kadar derin bir nefes alıyor. Elsa başını yolcu tarafından uzatıp motorun uğultusunu bastırmak için bağırıyor:

"Ben lolipopa ve çizgi romanlara bayılırım!"

Britt-Marie cevap vermeye çalışıyormuş ama boğazına bir şey takılmış gibi bakıyor. Elsa sırıtıyor ve omuz silkerek ekliyor:

"Aklında bulunsun. Eline fazlası geçerse diye."

Britt-Marie çiçek desenli ceketinin koluyla nemli gözlerini siliyor. Elsa kapıyı kapıyor. Ardından Britt-Marie arabayla uzaklaşıyor. Elsa onun nereye gittiğini bilmiyor. Ama dünyayı görecek ve rüzgârı saçında hissedecek. Bundan sonra bütün bulmacaları tükenmez kalemle çözecek.

Ama bu da, bütün masallarda olduğu gibi, bambaşka bir hikâye.

Alf, garajın kapısında dikilip Britt-Marie gözden kaybolana kadar izliyor. Bütün gece ve ertesi sabahın büyük bir bölümünde kar kürüyor.

Elsa, Büyükanne'nin gardırobunda oturuyor. İçerisi Büyükanne kokuyor. Bütün ev Büyükanne kokuyor. Büyükannelerin evinde özel bir şey vardır. Aradan on yıl da geçse, yirmi yıl da, hatta otuz yıl da, nasıl koktuğunu hayatta unutmazsınız. İçinde Büyükanne'nin son mektubunun bulunduğu zarf da aynı ev gibi kokuyor. Tütün, maymun, kahve, bira, zambak, temizlik maddeleri, deri, kauçuk, sabun, alkol, protein barı, nane, şarap, tekerlek, talaş, toz, tarçınlı çörek, duman, pandispanya karışımı, butik, mum yağı, kakaolu süt, bulaşık bezi, hayaller, ladin ağacı, pizza, sıcak şarap, patates, İsveç bezesi, parfüm, fıstıklı

kek, cam ve bebek kokuyor. Büyükanne kokuyor. Olabilecek en şahane biçimde deli olan birinin en iyi yanları gibi kokuyor.

Zarfın üzerinde düzgün sayılabilecek harflerle Elsa'nın adı yazıyor ve Büyükanne'nin her şeyi doğru yazmak için epey çaba harcadığı belli. Ama pek beceremeмiş.

Çünkü ilk kelimeleri şöyle: "Ölmeg zorunda kaldığım için özür dilerim."

İşte o gün, Elsa'nın büyükannesini öldüğü için affettiği gün.

Kapanış

Şövalyem Elsa'ya.

Ölmeg zorunda kaldığım için özür dilerim. Öldügm için özür dilerim. Yaşlandığım için özür dilerim.

Seni bıraktığım için özür dilerim ve bu lanet kanser için özür dilerim. Bazen pislik yanım pislik-olmayan yanımdan fasla olduğu için özür dilerim.

Seni 10000 masal sonsuzluğundan bile çok seviom. Yarımcıka masalları anlat! Kalleyi koru! Arkadşları koru çünkü onlar seni koruyacak. Kalle artık senin. Kimse senden daha cesur, agılllı ya da güçlü değil. Sen en iyimizsin. Büyü ve farklı ol, kimsenin sana farklı olmamanı söylemesine de izin verme çünkü bütün süper kahramanlar farklıdır. Ayrıca sana bulaşırlarsa onların kafalarına bas tekmeyi! Yaşa, kafkaha at, hayal et ve Micama'ya yeni masallar getir. Ben orada bekleyeceğim. Belki büyükba-

ban bile. Biliyorsam ne olayım. Ama yine de böyük bir macera olacak.

Deli olduğum için özür dilerim.

Seni seviom.

Of, hem de çuk seviom.

Büyükanne'nin imlası sahiden fecaat.

Masallardaki kapanışlar da zordur. Hatta sonlardan daha zordur. Çünkü her ne kadar size bütün cevapları vermeleri gerekmese de kafanızda yeni sorular doğurması hoş olmayabilir. Çünkü hikâye bittikten sonra hayat hem çok basit hem de çok karmaşık olabilir.

Elsa sekizinci yaş gününü Baba ve Lisette'le kutluyor. Baba üç kadeh sıcak şarap içiyor ve "ladin dansı" yapıyor. Lisette ile Elsa *Yıldız Savaşları* izliyorlar. Lisette bütün diyalogları ezbere biliyor. Sendromlu oğlan ve annesi de orada ve bol bol gülüyorlar çünkü insan korkularının üstesinden ancak böyle gelir. Maud kurabiye pişiriyor, Alf'in morali bozuk. Lennart, Lisette'le Baba'ya yeni bir filtre kahve makinesi veriyor. Onların makinesinin bir sürü tuşu olduğunu fark etti çünkü. Lennart'ınki daha iyi çünkü sadece tek bir tuşu var. Bu gözlem Baba'nın hoşuna gitmiş gibi.

Daha iyi oluyor. İyi olacak.

Harry, Büyükanne ve devşahın gömüldüğü kilisedeki küçük bir şapelde vaftiz oluyor. Dışarıda kar yağsa da Anne herkesin görebilmesi için bütün camların açık tutulmasında ısrar ediyor.

"Peki oğlanın adı ne olacak?" diye soruyor aynı zamanda muhasebeci ve doktor da olan ve sonradan bazen kütüphaneci olarak da çalıştığı ortaya çıkan papaz.

Anne gülümseyerek, "Harry," diyor.

Papaz başıyla onaylıyor ve Elsa'ya göz kırpıyor.

"Peki çocuğun vaftiz annesi ve babası olacak mı?"

Elsa yüksek sesle homurdanıyor.

"Onlara gerek yok! Ablası var!"

Gerçek dünyadaki insanların bu tür şeyleri anlamayacağını biliyor ama Micama'da yeni doğanların vaftiz anne ve babası olmaz, onun yerine Güldüren'i olur. Çocuğun annesi, babası, büyükannesi ve Elsa'nın büyükannesinin hikâyeyi Elsa'ya anlatırken pek o kadar da önemli bulmadığı birkaç insandan sonra Micama'daki bir çocuğun hayatındaki en önemli insan Güldüren'dir. Güldüren, anne baba tarafından seçilmez çünkü onlar aileler tarafından seçilemeyecek kadar önemlidir. Onu seçen çocuktur. Dolayısıyla Micama'da bir çocuk doğduğunda bütün aile dostları beşiğin başına gelir, hikâyeler anlatır, komik surat hareketleri yapar, dans eder, şarkı söyler ve espriler yapar. Çocuğu güldürmeyi ilk başaran Güldüren olur. Güldüren, bunu olabildiğince sık, olabildiğince yüksek sesli ve olabildiğince çok durumda, özellikle de anne babayı utanca sürükleyecek durumlarda yerine getirmekle mükelleftir.

Herkes Harry'nin henüz bir ablası olduğunu anlamayacak kadar küçük olduğunu söyleyecek, Elsa elbette bunu biliyor. Ama kollarında tuttuğu kardeşine bakarken ikisi de biliyor ki bu Harry'nin ilk kahkahası.

İnsanların hayatlarını eskisi gibi sürdürdüğü binaya geri dönüyorlar. Alf iki haftada bir Taksi'ye atlayıp Maud'la Lennart'ı kocaman bir binaya götürüyor. İkisi o binadaki küçük bir odada oturup uzun süre bekliyorlar. Sam yanında iri yarı iki güvenlik görevlisiyle küçücük bir kapıdan girdiğinde Lennart kahve dolduruyor ve Maud kurabiye çıkarıyor. Çünkü kurabiyeler en önemlisi.

Muhtemelen pek çok insan Maud ile Lennart'ın bunu yapmaması gerektiğini, Sam gibi tiplerin kurabiye yemek şöyle dursun, yaşamasına bile izin verilmemesi gerektiğini düşünür. Muhtemelen haklıdırlar da. Ve muhtemelen haksızdırlar da. Ama Maud önce büyükanne, sonra kayınvalide ve üçüncü ola-

rak da anne olduğunu ve bütün büyükannelerin, kaynanaların ve annelerin böyle yapacağını söylüyor. İyi için savaşacağını. Lennart kahve içiyor ve ona katılıyor. Maud kurabiye pişiriyor çünkü karanlık katlanılamayacak kadar yoğunlaştığında, pek çok şey bir daha onarılamayacak kadar çok yerden kırıldığında hayallerden başka hangi silahı kullanabileceğini bilmiyor.

O da öyle yapıyor. Günde bir defa. Her defasında bir hayal. Kimi bunu doğru bulur kimi de yanlış. Muhtemelen iki taraf da haklıdır. Çünkü hayat hem karmaşık hem de basittir.

Kurabiyeler de bu yüzden var ya.

Kurtyürek yılbaşı gecesi eve dönüyor. Herkes onun aslında kendini korumadığını bilse de polis yaptığı eylemin meşru müdafaa olduğuna karar vermiş. Bu da doğru ya da yanlış olabilir.

Kendi dairesinde kalıyor. Kot pantolonlu kadın da kendi dairesinde. Ellerinden geleni yapıyorlar. Kendileriyle yaşamayı öğrenmeye, yalnızca var olmaktan ziyade yaşamaya çalışıyorlar. Toplantılara gidiyorlar. Hikâyelerini anlatıyorlar. İçlerinde kırılan onca şeyi onaracak olan bu mu, kimse bilmiyor ama en azından bir şeylere uzanan bir yol işte. Nefes almalarına yardımcı oluyor. Her pazar Elsa, Harry, Anne ve George'la yemek yiyorlar. Binadaki herkes geliyor. Bazen Yeşil Göz bile geliyor. Masal anlatma konusunda şaşırtıcı derecede hünerli. Sendromlu oğlan hâlâ konuşmuyor ama hepsine güzel dans etmeyi öğretiyor.

Alf bir sabah susadığı için uyanıyor. Kalkıp biraz kahve içiyor ve tam tekrar yatağın yolunu tutmuşken kapı tıklatılıyor. Alf kahvesinden büyük bir yudum alarak kapıyı açıyor. Kardeşine uzun uzun bakıyor. Kent de koltuk değneğine yaslanmış ona bakıyor.

"Müthiş aptallık ettim," diye mırıldanıyor Kent.

"Evet," diye mırıldanıyor Alf.

Kent koltuk değneğini daha da sıkı tutuyor.

"Şirket altı ay önce iflas etti."

Aralarında bir ömürlük çekişmeleri, öyle sessizce dikiliyorlar. İki kardeş gibi.

"Kahve falan ister misin?" diye homurdanıyor Alf.

"Hazırda varsa," diye homurdanıyor Kent.

Sonra kahve içiyorlar. İki kardeş gibi. Alf'in mutfağında oturup Britt-Marie'den gelen kartpostalları karşılaştırıyorlar. Çünkü Britt-Marie her hafta ikisine de yazıyor. Britt-Marie gibi kadınların yapacağı gibi.

Her ay en alt katta sakinler toplantısı yapmaya devam ediyorlar. Her zamanki gibi tartışıyorlar. Çünkü nihayetinde orası normal bir ev. Ne Büyükanne ne de Elsa başka türlü olmasını isterdi.

Noel tatili sona eriyor ve Elsa okula geri dönüyor. Spor ayakkabılarını sıkıca bağlayıp sırt çantasının kayışlarını sıkıyor. Elsa gibi çocukların Noel tatilinden sonra yaptıkları gibi. Ama o gün Alex de onunla aynı sınıfa başlıyor ve o da farklı. İnsanın ancak sekiz yaşındayken yapabildiği bir şey yapıp hemencecik en yakın arkadaş oluyorlar ve bir daha asla koşmak zorunda kalmıyorlar. O dönem müdürün odasına ilk çağrıldıklarında Elsa'nın gözü mor ve Alex'in yüzünde çizikler var. Müdür iç çekip Alex'in annesine kızının "uyum sağlamaya çalışması gerektiğini" söylediğinde kadın dünya küresini ona fırlatmaya kalkıyor ama Elsa'nın annesi araya giriyor.

Elsa bu yüzden onu hep sevecek.

Birkaç gün geçiyor. Ya da belki birkaç hafta. Ama ondan sonra diğer farklı çocuklar da oyun parkında ve koridorlarda teker teker Alex ve Elsa'nın peşine takılmaya başlıyor. Sayıları o kadar çoğalıyor ki artık kimse onları kovalamaya cesaret edemiyor. Kendi içlerinde bir ordu oluyorlar. Çünkü yeterince insan farklı olursa kimse normal olmak zorunda kalmaz.

Sonbaharda sendromlu oğlan birinci sınıfa başlıyor. Kostüm partisinde oğlan prenses kılığına giriyor. Yaşça büyük bir grup çocuk gülüyor ve onu ağlatana kadar dalga geçiyor. Elsa

ve Alex bunu fark edince oğlanı dışarı, otoparka götürüyorlar ve Elsa babasını arıyor. Baba bir torba yeni kıyafetle geliyor.

Tekrar içeri girdiklerinde Elsa ve Alex de prenses kılığında. Örümcek Adam prensesler.

O andan itibaren oğlanın süper kahramanları oluyorlar.

Çünkü yedi yaşındaki her çocuk süper kahramanları olmasını hak eder.

Buna katılmayan varsa gitsin kafasına bir baktırsın.

TEŞEKKÜRLER

Neda. Her şey seni güldürmek için hâlâ. Bunu sakın unutma. (Banyo zeminindeki ıslak havlular için özür dilerim.) *Asheghetam.*[1]

Birazcık bile deli olmayan ama yedi yaşında bir çocuğun isteyebileceği en şahane kurabiyeleri pişirmiş olan anneanneme.

Her zaman bana herkesten çok inanan babaanneme.

Aslanlardan bile daha güçlü olan kız kardeşime.

Bana okumayı öğreten anneme.

Okumayı sevmeyi öğreten Astrid Lindgren'e.

Çocukluğumdaki bütün kütüphanecilere. Bir çocuğun yüksekten korktuğunu görerek ona kanat verdiler.

Ayrıca;

Obi-Wan'ım Niklas Natt och Dag. Editörüm John Häggblom. Temsilcim Jonas Axelsson. Dil hücum kuvvetlerinden

---

1 (Farsça) Seni seviyorum.

Vanja Vinter. Fredrik Söderlund (Şimdican'ı kullanmama izin verdiği için).

Johan Zillén (herkesten önce anladı). Kersti Forsberg (bir zamanlar bir çocuğa şans verdiği için). Nils Olsson (iki muhteşem kapak için). Bu kitabı ve *A Man Called Ove*'yi Forum, Manpocket, Bonnier Audio, Bonnier Agency, Tre Vänner ve Partners in Stories'e dâhil eden herkese. Yedi krallığın adlarındaki dilbilgisi hatalarını tespit edecek bütün linguistik "besserwisser"lere[2] peşinen teşekkür ederim (gergin beşlik).

En çok da siz okurlara teşekkür ederim. Son derece şüpheli yargılarınız olmasaydı yüksek ihtimalle gidip kendime doğru düzgün bir iş bulmam gerekecekti.

---

2 (İsveççe) Çokbilmiş.